

Tín đồ shopping có baby

Contents

Tín đồ shopping có baby	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	7
3. Chương 02	12
4. Chương 03 Phần 1	16
5. Chương 03 Phần 2	21
6. Chương 04 Phần 1	26
7. Chương 04 Phần 2	32
8. Chương 05	39
9. Chương 06 Phần 1	47
10. Chương 06 Phần 2	52
11. Chương 07	58
12. Chương 08	66
13. Chương 09 Phần 1	75
14. Chương 09 Phần 2	82
15. Chương 10 Phần 1	89
16. Chương 10 Phần 2	94
17. Chương 11 Phần 1	100
18. Chương 11 Phần 2	106
19. Chương 12	114
20. Chương 13	120
21. Chương 14	127
22. Chương 15 Phần 1	134
23. Chương 15 Phần 2	141
24. Chương 16	147
25. Chương 17 Phần 1	156
26. Chương 17 Phần 2	163
27. Chương 18	170
28. Chương 19 Phần 1	178
29. Chương 19 Phần 2	184
30. Chương 20 Phần 1	190
31. Chương 20 Phần 2	197
32. Chương 21 Phần 1	203
33. Chương 21 Phần 2 (hết)	208

Tín đồ shopping có baby

Giới thiệu

Cuộc sống của Becky chưa bao giờ rục rĩ đến thế. Làm việc tại cửa hàng thời trang mới nhất London

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-co-baby>

1. Chương 01 Phần 1

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansion

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 30 tháng Bảy năm 2003

Thưa bà Brandon,

Thật vinh hạnh được gặp bà và ông Brandon hôm trước, và tôi đang trông ngóng được đóng vai trò người tư vấn tài chính cho gia đình ông bà.

Tôi đang tiến hành thiết lập các thỏa thuận ngân hàng và một quỹ ủy thác cho đứa con sắp ra đời của bà. Đúng lúc chúng ta có thể thảo luận xem vợ chồng bà sẽ đầu tư những gì dưới tên con mình.

Tôi mong được hiểu rõ hơn về bà trong những tháng sắp tới; xin bà đừng ngần ngại liên hệ với tôi về bất kì vấn đề gì, dù nhỏ đến đâu.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư chính

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 1 tháng Tám năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà đã gửi thư. Để trả lời cho câu hỏi của bà: đúng, tài khoản ngân hàng của đứa trẻ cũng có thể vay thấu chi - dù đương nhiên là tôi không nghĩ nó sẽ được dùng đến.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale London NW6 0YF

Ngày 7 tháng Tám năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà vì lá thư.

Tôi rất thích thú khi nghe về “thông điệp tâm lí” mà gần đây bà nhận được từ đứa con chưa chào đời của mình. Tuy nhiên, tôi e rằng không thể nào xin vay thấu chi ở giai đoạn này. Ngay cả khi, như bà nói, “đứa bé ước ao điều đó”.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

Chương 1

OK. Đừng hoảng loạn. Mọi thứ sẽ ổn thôi là thế.

Tất nhiên là thế.

“Chị có thể nhắc người lên một chút được không, chị Brandon?” Bác sĩ siêu âm toát ra vẻ thật dễ chịu và chuyên nghiệp khi cô cúi xuống nhìn tôi. “Tôi cần phải thoa chút gel lên bụng chị trước khi tiến hành siêu âm.”

“Tất nhiên rồi!” Tôi nói mà không nhúc nhích chút nào. “Vấn đề là, tôi thấy hơi... căng thẳng chút xíu.”

Tôi đang nằm trên giường của Bệnh viện Chelsea và Westminster, hồi hộp đến cứng người lại. Ngay sắp đây thôi tôi và Luke sẽ lần đầu tiên nhìn thấy đứa con của chúng tôi trên màn hình, từ khi nó chỉ là một cái đốm tí xíu. Tôi vẫn chưa thể hoàn toàn tin chuyện này. Trên thực tế, tôi vẫn chưa quen được với sự thật là mình có bầu. Trong vòng mười chín tuần nữa, tôi, Becky Brandon, tên thời con gái là Bloomwood... sẽ trở thành một bà mẹ. Một bà mẹ!

Nhân tiện, Luke là chồng tôi. Chúng tôi mới chỉ cưới nhau hơn một năm nên đây chắc chắn là đứa trẻ sản phẩm của tuần trăng mật chính hiệu trăm phần trăm! Hồi trăng mật chúng tôi đã đến rất nhiều nơi, nhưng tôi tính khá chắc rằng đứa nhỏ đã được thụ thai khi chúng tôi ở tại khu resort lộng lẫy tên là Unawatuna ở Sri Lanka, giữa những cây tre, hoa lan và những phong cảnh tuyệt vời.

Unawatuna Brandon.

Cô Unawatuna Lan Tre Brandon.

Hmm. Mình không chắc mẹ sẽ nói gì nữa.

“Hồi mới mang thai vợ tôi có gặp một tai nạn nhỏ,” Luke ngồi trên ghế bên giường giải thích, “Nên cô ấy hơi lo lắng một chút.”

Anh siết chặt tay tôi đầy ủng hộ, và tôi siết lại. Trong cuốn cẩm nang mang thai của tôi, “Chín tháng của đời bạn”, người ta bảo nên cho bố của đứa trẻ tham gia vào mọi khía cạnh của quá trình mang thai, nếu không anh ấy có thể sẽ cảm thấy bị tổn thương và bỏ rơi. Nên tôi đã kéo Luke vào càng nhiều càng tốt. Ví dụ như tối qua tôi đã rủ anh xem DVD mới của tôi, “Tập tay khỏe khi mang thai”. Giữa chừng anh chợt nhớ ra cần phải gọi một cuộc điện thoại công việc và bỏ lỡ khá nhiều - nhưng vấn đề là anh đã không cảm thấy bị bỏ rơi.

“Chị đã bị tai nạn sao?” Bác sĩ siêu âm ngưng gõ gõ máy tính.

“Tôi bị ngã xuống núi giữa trời bão lúc đang tìm kiếm người chị thất lạc lâu ngày,” tôi giải thích. “Lúc đó tôi đâu có biết mình mang thai. Và tôi nghĩ có lẽ mình đã khiến đứa bé bị va đập mạnh.”

“Tôi hiểu rồi.” Bác sĩ siêu âm hiền từ nhìn tôi. Tóc bà màu nâu đang ngả bạc, búi gọn phía sau, với một cái bút chì xiên ngang qua. “Được rồi. Bọn trẻ là những thứ nhỏ bé dễ phục hồi. Nhưng cứ xem qua một chút nhé?”

Đây rồi. Cái khoảnh khắc ám ảnh tôi hàng tuần trôi qua. Một cách thận trọng, tôi nhấc lưng lên và nhìn xuống cái bụng phình to của mình.

“Chị có thể bỏ hết vòng cổ qua một bên được không?” bà nói thêm. “Số vòng trên cổ chị cũng phải gần một bộ sưu tập!”

“Đây là những chiếc vòng đặc biệt.” Tôi cuốn chúng lại với nhau, hơi cúi. “Cái này là biểu tượng cho thiên chức làm mẹ của người Aztec, còn đây là một viên pha lê đeo khi mang thai... cái này là vòng kiểu lục lạc để dỗ đứa trẻ... và cái này là đá sinh nở”

“Đá sinh nở?”

“Chị cứ ấn nó vào một điểm đặc biệt trên lòng bàn tay là nó sẽ khiến mọi đau đớn do sinh nở tan biến,” tôi giải thích. “Nó đã được dùng từ thời người Maori cổ.”

“Mmm-hmm.” Bác sĩ siêu âm nhướn mày rồi bóp một chút gel trong suốt lên bụng tôi. Hơi nhúu mày, bà dí cái thứ dò tìm siêu âm ấy lên da tôi, và ngay lập tức một hình ảnh mờ mờ màu đen trắng hiện lên trên màn hình.

Tôi không thở được

Đó là đứa con của chúng tôi. Bên trong tôi. Tôi đánh mắt sang Luke, và thấy anh đang chăm chú nhìn màn hình, kinh ngạc sững sờ.

“Kia là bốn ngăn tim...” Bác sĩ siêu âm di di cái thiết bị siêu âm. “Giờ chúng ta đang trông thấy hai vai...” Bà chỉ vào màn hình và tôi ngoan ngoãn hướng mắt theo, dù nói thật tình tôi chẳng thấy vai nào hết, chỉ có những đường cong cong mờ mịt.

“Kia là một cánh tay... một bàn tay...” Giọng bà nhỏ dần và bà cau mày.

Căn phòng nhỏ chìm trong im lặng. Tôi cảm thấy một nỗi sợ tóm lấy mình. Đó là lí do bà ấy cau mày. Con tôi chỉ có một bàn tay. Tôi biết mà.

Một cơn sóng tình yêu và bão bọc dâng trào bạo liệt bên trong tôi. Nước mắt tôi tràn lên mí. Con tôi có một bàn tay thì đã sao? Tôi vẫn yêu nó như thế. Tôi còn yêu nó hơn. Tôi và Luke sẽ đưa nó đến bất cứ nơi nào trên thế giới để tìm cách chữa trị tốt nhất, và chúng tôi sẽ tài trợ cho nghiên cứu, và bất cứ ai dám cả gan nhìn con tôi kiểu...

“... và tay kia đây.” Giọng bác sĩ siêu âm cắt ngang suy nghĩ của tôi.

“Tay kia?” Tôi ngẩng lên, choáng váng. “Nó có hai tay sao?”

“À... vâng.” Bác sĩ siêu âm có vẻ sốc trước phản ứng của tôi. “Xem này, chị có thể thấy chúng ở đây.” Bà chỉ vào hình ảnh và trước sự kinh ngạc của chính mình tôi có thể thấy rõ những ngón tay gầy guộc nhỏ xíu. Mười tất cả.

“Tôi xin lỗi,” tôi nuốt khan, lau nước mắt bằng tấm khăn giấy bà đưa cho. “Thật nhẹ cả người.”

“Theo tôi thấy thì mọi chuyện đều ổn cả,” bà trấn an tôi. “Và đừng lo, dễ xúc động khi mang thai cũng là bình thường thôi. Mấy cái hormone đó tràn ngập cơ thể.”

Thật tình. Người ta cứ nói về hormone suốt. Như Luke tối qua, lúc tôi khóc lóc khi xem một quảng cáo có con chó con trên ti vi. Tôi không bị hormone ảnh hưởng, tôi hoàn toàn bình thường. Đó chỉ là một quảng cáo rất buồn.

“Kết quả của cô đây.” Bác sĩ siêu âm lại gõ bàn phím. Một hàng những hình ảnh siêu âm đen trắng cuộn mình chui ra khỏi máy in và bà đưa cho tôi. Tôi ngó bức đầu tiên - và bạn có thể thấy ngay viên ngoài của cái đầu rất rõ ràng. Nó có một chiếc mũi nhỏ, miệng và mọi thứ.

“Vậy... tôi đã kiểm tra xong xuôi.” Bà xoay tròn trên chiếc ghế. “Giờ tôi chỉ muốn biết anh chị có muốn biết giới tính của đứa trẻ không?”

“Không đâu, cảm ơn chị,” Luke mỉm cười đáp. “Chúng tôi đã bàn nhau chuyện này rất lâu, đúng không, Becky? Và cả hai chúng tôi đều nhất trí là như thế sẽ làm hỏng sự thần kì khi tự mình phát hiện ra.”

“Rất tốt.” Bác sĩ siêu âm mỉm cười lại. “Nếu anh chị đã quyết định như thế thì tôi sẽ không nói gì.”

Bà ấy “sẽ không nói gì”? Nghĩa là bà ấy đã biết nó là trai hay gái. Bà ấy có thể cho chúng tôi biết ngay bây giờ!

“Chúng ta vẫn chưa thực sự quyết định, đúng không anh?” tôi nói. “Chưa quyết định chính xác.”

“Ồ... rồi chứ, Becky.” Luke dường như kinh ngạc. “Em không nhớ sao? Chúng ta đã nói chuyện đó cả buổi tối và nhất trí rằng chúng ta muốn được ngạc nhiên.”

“Ôi, đúng. Rồi.” Tôi không thể rời mắt khỏi những tấm hình mờ mờ của đứa bé. “Nhưng chúng ta cũng có thể ngạc nhiên ngay bây giờ! Cũng sẽ thần kì như thế thôi mà!”

OK, có lẽ không hẳn thế. Nhưng chẳng lẽ Luke không muốn biết đến chết đi được sao?

“Đó có thực sự là điều em muốn không?” Khi ngẩng lên, tôi có thể thấy một thoáng thất vọng trên mặt anh. “Biết ngay từ giờ sao?”

“À thì...” Tôi ngần ngại. “Nếu anh không muốn thì thôi.”

Tôi không hề muốn làm Luke thất vọng. Từ khi tôi mang thai đến giờ anh luôn ngọt ngào và ân cần. Gần đây tôi rất hay thèm đủ thứ tổ hợp kì quặc - như một hôm tự dưng tôi thèm đến khó hiểu quả dưa và áo len đan màu hồng. Và Luke đã đặc biệt đưa tôi ra tận quầy cửa hàng để mua chúng.

Anh đang định nói gì đó thì di động của anh reo. Anh lôi nó ra khỏi túi, nhưng bác sĩ siêu âm giơ tay lên.

“Tôi xin lỗi, nhưng anh không được dùng di động ở đây.”

“Phải.” Luke cau mày khi thấy tên người gọi hiện lên. “Là Iain. Tốt hơn anh nên gọi lại.”

Tôi chẳng cần phải hỏi Iain nào. Chắc chắn là Iain Wheeler, trưởng bộ phận marketing của Arcodas Group. Luke có công ti PR riêng, Brandon Communications, và Arcodas là khách hàng mới cỡ bự của Luke. Thật

phi thường khi anh giành được họ và đưa công ti phát triển ngoan mục - anh đã thuê thêm rất nhiều nhân viên và đang lên kế hoạch mở thêm nhiều văn phòng ở châu Âu sau vụ này.

Vậy là mọi thứ đều tuyệt vời với Brandon Communications. Nhưng như thường lệ, Luke vẫn đang làm việc tối mắt. Tôi chưa từng thấy anh như vậy khi có ai triệu tập hay gọi điện trước đây. Nếu là Iain Wheeler, anh luôn luôn, luôn luôn gọi lại trong vòng năm phút, bất chấp anh có đang họp hành, ăn tối, hoặc thậm chí lúc đó đã nửa đêm. Anh nói đây là ngành công nghiệp dịch vụ, mà Arcodas lại là khách hàng siêu lớn, và công ti anh được trả tiền để làm thế.

Tất cả những gì tôi có thể nói là Iain Wheeler mà gọi lúc tôi đang sinh con thì cái điện thoại đó sẽ bị bay thẳng ra ngoài cửa sổ.

“Gần đây có điện thoại cố định nào tôi có thể dùng không?” Luke hỏi bác sĩ siêu âm. “Becky, em không phiền...”

“Không sao đâu.” Tôi xua tay.

“Tôi sẽ chỉ cho anh,” bác sĩ siêu âm nói, đứng dậy. “Chị Brandon, một lát nữa tôi quay lại nhé.”

Hai người bọn họ biến mất sau cánh cửa, nó sập đánh sầm.

Tôi còn lại một mình. Máy tính vẫn đang bật. Thiết bị siêu âm vẫn đang nằm cạnh màn hình.

Mình có thể rướn tới và...

Không. Đừng ngốc thế. Mình thậm chí còn không biết dùng máy siêu âm. Với lại như thế sẽ làm hỏng sự ngạc nhiên thần kì. Nếu Luke muốn chờ thì mình sẽ chờ.

Tôi trở mình trên giường và ngấm ngứa móng tay. Mình có thể chờ. Tất nhiên mình có thể. Mình có thể dễ dàng...

Ôi trời. Không, tôi không thể. Đến tận tháng Mười hai thì không. Mà trước mắt tôi lúc đó rất thuận lợi... và chẳng có ai... tôi sẽ chỉ nhìn một tí thôi. Thật nhanh thôi. Và tôi sẽ không nói với Luke. Chúng tôi vẫn có được sự ngạc nhiên thần kì khi đứa trẻ ra đời - trừ việc với tôi thì sẽ không được ngạc nhiên lắm. Chính thế.

Nghiêng người về phía trước, tôi cố túm lấy thiết bị siêu âm. Tôi đưa nó lên chỗ gel trên bụng mình - và ngay lập tức cái hình ảnh mờ mịt ấy lại xuất hiện trên màn hình.

Tôi làm được rồi! Giờ thì tôi chỉ cần phải di nhẹ nhẹ để thấy được phần then chốt... Cau mày tập trung, tôi di thiết bị ấy trên bụng mình, nghiêng nó hết bên này lại bên kia, ghé cổ xem màn hình. Dễ hơn tôi tưởng nhiều! Có lẽ tôi nên trở thành bác sĩ siêu âm. Rõ ràng là tôi có năng khiếu.

Cái đầu kia rồi. Wow, to thật! Còn cái kia hẳn là...

Tay tôi cứng đờ lại và tôi hốt hển. Tôi vừa trông thấy nó. Tôi vừa thấy giới tính của con tôi.

Là con trai!

Hình ảnh không được rõ như khi bác sĩ làm nhưng ngay cả thế vẫn không lẫn vào đâu được. Luke và tôi sắp có con trai!

“Chào con,” tôi nói to với cái màn hình, giọng hơi run một chút. “Chào con, cậu bé!”

Và lúc này tôi không ngăn nổi nước mắt lăn xuống má nữa. Chúng tôi sắp có một cậu bé cực kì khả ái! Tôi có thể mặc cho nó những bộ áo liền quần dễ thương, mua cho nó ô tô đạp chân, Luke có thể chơi cricket với nó, và chúng tôi có thể gọi nó là...

Ôi trời ơi. Chúng tôi sẽ đặt tên nó là gì đây?

Tôi tự hỏi không biết Luke có đồng ý đặt tên con là Birkin không. Nếu OK thì tôi có thể mua một chiếc Birkin làm túi đựng tã lót cho nó.

Birkin Brandon. Cũng hay đấy chứ!

“Chào con bé bỏng,” tôi dịu dàng ngân nga với hình cái đầu to đùng tròn ửng trên màn hình. “Con có muốn tên là Birkin không?”

“Chị đang làm gì thế?” Tiếng bác sĩ siêu âm làm tôi giật nảy mình. Bà ấy đang đứng cùng Luke ở cửa, trông sững sờ. “Đó là thiết bị của bệnh viện. Chị không được đụng vào!”

“Tôi xin lỗi,” tôi nói, gạt nước mắt. “Nhưng chỉ là tôi phải nhìn thêm một lần nữa. Luke, em đang nói chuyện với con mình này. Thật là... kì diệu.”

“Để anh xem!” Mắt Luke sáng lên, và anh vội đi qua căn phòng, bà bác sĩ theo sau. “Đâu em?”

Luke có thấy đó là con trai và niềm ngạc nhiên bị hủy hoại cũng chẳng sao. Tôi phải chia sẻ khoảnh khắc quý giá này.

“Nhìn kìa, đầu nó đấy!” Tôi chỉ. “Chào con yêu!”

“Mặt nó đâu em?” Giọng Luke nghe khá phấn khích.

“Không biết nữa. Chắc quanh quanh phía bên kia.” Tôi khẽ vẫy tay. “Bố mẹ ở đây này! Và bố mẹ yêu con rất rất...”

“Chị Brandon.” Bác sĩ siêu âm ngắt lời tôi. “Chị đang nói chuyện với bong bóng của mình.”

Ừm, sao mà tôi biết được đó là bàng quang của tôi chứ? Trông nó y chang một đĩa nhóc.

2. Chương 01 Phần 2

Khi chúng tôi bước vào phòng tư vấn sản khoa, tôi vẫn cảm thấy má mình hơi nóng. Bác sĩ siêu âm lên lớp cho tôi một bài hoành tráng về việc tôi có thể đã làm tổn hại đến mình thế nào, làm hỏng máy ra sao, và chúng tôi chỉ có thể chạy thoát khi Luke hứa sẽ ủng hộ một khoản tiền lớn cho chiến dịch kêu gọi đóng góp mua máy siêu âm.

Và bà ấy bảo vì tôi còn chưa đưa máy đến gần chỗ đứa bé nên rất ít khả năng tôi đã nhìn thấy giới tính của nó. Hừm.

Nhưng khi ngồi xuống đối diện bác sĩ Braine, bác sĩ phụ sản của tôi, tôi cảm thấy bắt đầu vui lên. Ông Braine ấy quả là biết trấn an người khác. Ông độ ngoài sáu mươi với mái tóc ngả bạc được chải chuốt cẩn thận, bộ -lê sọc tằm, và mùi hương thoang thoảng của nước hoa cạo râu kiểu cũ. Và ông đã đỡ cho hàng nghìn đứa trẻ ra đời, bao gồm cả Luke! Nói thật tôi không thực sự tưởng tượng ra nổi cảnh mẹ của Luke, bà Elinor, lúc sinh con, nhưng tôi đoán bằng cách nào đó chuyện đó phải xảy ra chứ. Ngay khi phát hiện ra tôi có bầu, Luke đã nói chúng tôi phải tìm hiểu ngay xem bác sĩ Braine còn làm nữa không vì ông ấy là bác sĩ sản giỏi nhất nước.

“Chào con trai.” Ông bắt tay Luke nồng nhiệt. “Anh thế nào?”

“Thực sự rất ổn ạ.” Luke ngồi xuống bên tôi. “Thế David sao rồi chứ?”

Luke học cùng con trai của bác sĩ Braine và lần nào chúng tôi gặp nhau anh cũng hỏi như thế sau khi ông hỏi câu kia.

Một khoảng im lặng khi ông Braine suy nghĩ câu hỏi. Đây là điều duy nhất ở ông khiến tôi thấy bực mình. Ông nghiền ngẫm mọi thứ bạn nói như thể điều đó cực kì quan trọng, trong khi thực ra bạn chỉ vừa nói đại một câu ngẫu nhiên để cuộc nói chuyện không bị ngắt quãng. Lần gặp trước tôi hỏi ông mua cà vạt ở đâu, và ông đã phải nghĩ đến năm phút, rồi gọi điện về nhà cho vợ để hỏi lại, và câu chuyện về nó là cả một thiên trường ca hoành tráng. Mà tôi thậm chí còn không thích cái cà vạt ngu ngốc đó nữa.

“David rất ổn,” cuối cùng ông cũng đáp, gật đầu. “Nó gửi lời hỏi thăm anh.” Lại một khoảng dừng nữa khi ông chăm chú đọc kết quả siêu âm. “Rất tốt,” rốt cuộc ông cũng lên tiếng. “Mọi thứ đều bình thường. Cô cảm thấy thế nào, Rebecca?”

“À, cháu khỏe!” tôi đáp. “Thật mừng là đứa bé không sao.”

“Tôi thấy cô vẫn đang đi làm toàn thời gian.” Ông Braine liếc vào hồ sơ của tôi. “Như thế không đòi hỏi cô phải cố gắng quá sức chứ?”

Bên cạnh tôi, Luke phì một tiếng. Anh thật thô lỗ.

“Đó là...” Tôi cố nghĩ xem nên nói thế nào. “Công việc của cháu không đòi hỏi nhiều đến thế.”

“Becky làm việc cho The Look,” Luke giải thích. “Chú biết cửa hàng mới trên phố Oxford chứ ạ?”

“À.” Nét mặt ông Braine xịu xuống. “Tôi hiểu rồi.”

Mỗi lần tôi bảo người khác tôi làm gì, họ đều lúng túng quay đi hoặc chuyển chủ đề hoặc vờ như chưa từng nghe tới The Look. Mà điều đó là không thể, vì mọi tờ báo đã nói về nó hàng tuần nay rồi. Hôm qua tờ Daili World còn gọi nó là “thảm họa bán lẻ lớn nhất trong lịch sử nước Anh”.

Ưu thế duy nhất của việc đóng góp cho sự thất bại của một cửa hàng là tôi có thể đánh cắp bao nhiêu giờ làm việc để đi gặp bác sĩ và học các lớp tiền sản cũng được. Và nếu tôi chưa trở lại ngay thì thậm chí cũng chẳng ai để ý.

“Tôi chắc rằng mọi thứ sẽ chuyển biến sớm thôi,” ông động viên. “Giờ thì hai vợ chồng còn câu hỏi gì nữa không?”

Tôi hít thật sâu. “Thực ra, đúng là cháu còn một câu hỏi.” Tôi ngập ngừng. “Giờ khi thấy kết quả siêu âm bình thường, liệu chú có thể cho biết có an toàn không nếu... chú biết đấy...”

“Đương nhiên rồi.” Ông Braine gật đầu ra điều hiểu ý. “Rất nhiều cặp tránh quan hệ tình dục trong giai đoạn đầu mang thai...”

“Ý cháu không phải là sex!” tôi ngạc nhiên nói. “Ý cháu là shopping cơ.”

“Shopping?” Ông Braine suýt ngã ngửa.

“Cháu vẫn chưa mua sắm gì cho đứa nhóc cả,” tôi giải thích. “Cháu không muốn chuẩn bị trước bước không qua. Nhưng nếu mọi thứ có vẻ bình thường thì chiều nay cháu có thể bắt đầu rồi!”

Tôi không thể ngăn giọng mình phấn khích được. Tôi đã chờ và chờ được đi mua sắm cho đứa nhỏ. Mà tôi lại còn vừa đọc về một cửa hàng bán đồ baby mới rất tuyệt trên đường King nữa chứ, tên là Bambino. Thực ra thì tôi đã đặc biệt nghỉ nguyên một buổi chiều chỉ để đi xem!

Tôi cảm thấy Luke đang nhìn mình chăm chăm nên quay sang và trông thấy anh đang nhìn tôi đầy ngờ vực.

“Em yêu, ý em là sao, ‘bắt đầu’?” anh nói.

“Em vẫn chưa mua gì cho con!” tôi nói đầy tự vệ. “Anh biết em vẫn chưa mua gì mà.”

“Tức là... em vẫn chưa mua bộ váy ngủ Ralph Lauren cỡ trẻ con sao?” Luke đếm đếm ngón tay. “Hoặc là cái nhà rung đó? Hay bộ tiên nữ màu hồng có cánh?”

“Mấy thứ đó là để dành khi nó chập chững tập đi,” tôi nghiêm trang phản pháo. “Em vẫn chưa mua gì cho con lúc ẵm ngửa.”

Thật tình. Luke sẽ không thể thành một người cha tốt nếu không biết sự khác nhau đó.

“Thế nhờ nó là con trai thì sao?” Luke hỏi. “Em định bắt nó mặc bộ tiên nữ màu hồng sao?”

Thực ra thì tôi đang định chính mình sẽ mặc. Thật sự thì, tôi đã mặc thử rồi và nó dân khá tốt! Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thừa nhận chuyện này với Luke.

“Anh biết không, anh khiến em ngạc nhiên đấy, Luke.” Tôi hất cằm lên. “Em không nghĩ anh lại là người trọng nam khinh nữ.”

Ông Braine đang theo dõi câu chuyện của chúng tôi, vẻ bối rối.

“Tôi tưởng hai người không muốn biết giới tính của đứa trẻ?” ông chen vào.

“Không, cảm ơn chú,” Luke nói, giọng rất cương quyết. “Chúng ta muốn giữ bí mật để được ngạc nhiên, đúng không, Becky?”

“Ừm... đúng.” Tôi hắng giọng. “Trừ phi, chú Braine, có lẽ chú cho rằng chúng cháu cần biết vì những lí do mang tính y học rất hợp lí và không thể lãng tránh chẳng?”

Tôi nhìn chăm chăm vào bác sĩ Braine, nhưng ông không hiểu ẩn ý.

“Không cần đâu,” ông mỉm cười.

Chết tiệt.

Thêm hai mươi phút nữa chúng tôi mới rời phòng khám được, trong đó ba phút là bác sĩ Braine khám cho tôi, còn lại là thời gian ông ấy và Luke hồi tưởng lại một trận cricket nào đó ở trường. Tôi cố gắng lịch sự lắng nghe - nhưng tôi không thể không nhấp nhồm sốt ruột. Tôi muốn đến Bambino!

Cuối cùng thì việc khám cũng kết thúc và chúng tôi đang bước ra con phố London đông đúc. Một phụ nữ bước qua cùng chiếc xe nô kiểu cũ hiệu Silver Cross, và tôi kín đáo ngắm nghía nó. Chắc chắn tôi muốn có một chiếc xe nô như thế, với những bánh xe linh hoạt duyên dáng ấy. Trừ việc tôi sẽ phải biến nó thành màu hồng sậm. Sẽ tuyệt lắm à xem. Người ta sẽ gọi tôi là Cô Gái Với Chiếc Xe Nô Màu Hồng Sậm. Trừ trường hợp nó là con trai, nếu thế tôi sẽ phun sơn màu phớt thiên thanh. Không... màu ngọc xanh biển. Và mọi người sẽ nói...

“Sáng nay anh đã nói chuyện với Giles ở đại lí bất động sản.” Luke cắt ngang suy nghĩ của tôi.

“Thật không?” Tôi hào hứng ngắt lên. “Anh ta có tin gì chưa?”

“Chẳng có gì.”

“Ồi.” Tôi thở hắt ra.

Hiện tại chúng tôi đang sống trong một căn hộ tầng thượng, Luke đã ở đây nhiều năm. Nó đẹp đến ngạt thở, nhưng không có vườn, đã thế lại la liệt thảm màu be trơn, nên không hoàn toàn phù hợp với trẻ con. Vì vậy vài tuần trước chúng tôi đã rao bán nó và bắt đầu tìm một căn nhà mới xinh xắn dành cho gia đình.

Vấn đề là, có người đã chộp lấy căn hộ của chúng tôi ngay lập tức. Chuyện này - tôi không muốn huênh hoang hay gì đâu - nhưng tất cả là nhờ tài trang trí xuất sắc của tôi. Tôi đã thấp nển khắp nơi, trong phòng tắm đặt một chai champagne trong xô đá, và hàng đồng những thứ thể hiện “phong cách sống” như các chương trình nhạc kịch, giấy mời đến những sự kiện xã hội hào nhoáng (tôi mượn từ cô bạn Suze sành điệu của mình). Thế là có ngay một cặp gọi điện đến Karlssons đề nghị mua lập tức! Và họ có thể trả tiền mặt!

Thế thì tuyệt quá - mỗi tội chúng tôi sẽ sống ở đâu đây? Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy ngôi nhà nào ưng ý mà đại lí bất động sản cứ nói mãi là thị trường đang rất “khan hiếm”, “nghèo nàn” và hỏi chúng tôi đã nghĩ đến chuyện thuê nhà chưa?

Tôi không muốn đi thuê. Tôi muốn có một căn nhà mới đáng yêu để biến nó thành tổ ấm cho con.

“Lỡ mình không tìm được chỗ nào thì sao?” Tôi ngắt lên nhìn Luke. “Nếu chúng ta bị đẩy ra đường? Sắp mùa đông rồi! Mà bụng em sắp to lắm rồi!”

Tôi chợt tưởng tượng ra cảnh mình nặng nề bước ngược phố Oxford trên nền nhạc đồng ca bài “O Little Town of Bethlehem”.

“Em yêu, chúng ta sẽ không bị tống ra đường đâu! Nhưng Giles nói có thể chúng ta sẽ phải linh hoạt hơn với mấy yêu cầu của mình.” Luke ngưng lại. “Anh nghĩ ý anh ấy là mấy yêu cầu của em, Becky.”

Thật không công bằng! Khi họ gửi cho chúng tôi Mẫu đơn Tìm nhà, trên đó viết, “Xin hãy nêu càng cụ thể càng tốt những yêu cầu của ông/bà.” Thế thì tôi mới nêu rõ chứ. Và giờ thì họ lại kêu ca!

“Chúng ta có thể quên Phòng Giày đi, đương nhiên,” anh nói thêm.

“Nhưng...” tôi ngừng lại khi thấy nét mặt anh. Tôi từng trông thấy Phòng Giày trên tờ Lifestyles of the Rich and Famous [Phong cách sống của những người giàu có và nổi tiếng] và từ đó tôi vẫn mong mỗi có được một cái như thế. “Thì đành vậy,” tôi nói, cam chịu.

“Và yêu cầu về khu vực của chúng ta cũng cần phải linh hoạt hơn.”

“Em không thấy sao đâu!” tôi nói, đúng lúc di động của Luke lại réo. “Thực ra, em nghĩ đây cũng là một ý hay.”

Chính Luke mới là người nói thích khu Maida Vale chứ không phải tôi. Tôi thì thích sống ở nhiều nơi.

“Luke Brandon nghe đây,” Luke nói bằng giọng công việc của mình. “Ôi, chào. Vâng, bọn em siêu âm xong rồi. Có vẻ mọi thứ đều bình thường.”

“Là Jess,” anh nói với tôi. “Chị ấy đã thử gọi cho em nhưng em tắt máy.”

“Jess!” tôi nói, vui mừng. “Cho em nói chuyện với chị ấy với!”

Jess là chị gái tôi. Chị gái của tôi. Giờ tôi vẫn thấy phấn khích khi nói thế. Cả đời tôi vẫn nghĩ mình là con một - và rồi tôi phát hiện ra mình có một chị gái cùng cha khác mẹ thất lạc! Lúc đầu chúng tôi không hẳn là hợp nhau, nhưng từ khi bị kẹt giữa một cơn bão và nói chuyện tử tế với nhau thì chúng tôi đã trở thành những người bạn thực sự.

Vài tháng nay tôi không gặp chị vì chị bận đến tận Guatemala để làm dự án nghiên cứu địa chất gì đó. Nhưng bọn tôi vẫn gọi điện và email cho nhau, chị còn gửi qua tin nhắn điện thoại cho tôi một tấm ảnh chị đứng trên vách đá. (Mặc một chiếc áo khoác sùm sụp gồm guốc màu xanh da trời thay vì chiếc jacket giả lông thú tôi mua cho chị. Thật tình!)

“Em phải về văn phòng đây,” Luke nói vào điện thoại. “Còn Becky sẽ đi mua sắm. Chị có muốn nói chuyện chút không?”

“Suyt!” tôi kinh hoàng rít lên. Anh biết là không nên nhắc đến từ “mua sắm” với Jess mà.

Vừa làm mặt giận anh tôi vừa cầm điện thoại áp lên tai. “Chào chị Jess! Tình hình thế nào?”

“Tuyệt lắm!” Tiếng chị nghe hoàn toàn xa xăm và rè rè. “Chị chỉ gọi điện hỏi xem siêu âm thế nào thôi.”

Tôi không khỏi cảm thấy cảm động vì chị đã nhớ đến. Có lẽ chị đang đu mình trên một sợi dây thừng tận một khe núi đầu đó, tay đục đục vào mặt đá, nhưng chị vẫn không phiền mà gọi điện.

“Mọi thứ có vẻ ổn chị ạ!”

“Vâng,” Luke nói vọng vào. “Ôn trời.” Tôi nghe thấy giọng Jess nhẹ nhõm hẳn đi. Tôi biết chị vẫn cảm thấy có lỗi vì việc tôi bị ngã xuống núi, vì tôi trèo lên đó để tìm chị, bởi vì...

Thôi, đó là một câu chuyện dài. Vấn đề là đứa trẻ không sao.

“Luke nói em đang định đi mua sắm à?”

“Chỉ vài thứ cần thiết cho đứa nhỏ thôi,” tôi vui vẻ nói. “Vài cái... ừm... tã giấy tái chế. Ở cửa hàng tiết kiệm.” Tôi có thể thấy Luke đang cười mình, nên vội vàng quay đi.

Vấn đề với chị Jess của tôi là chị không thích mua sắm, tiêu tiền, hoặc hủy hoại thế giới này bằng chủ nghĩa tiêu thụ xấu xa. Và chị nghĩ là tôi cũng thế. Chị nghĩ tôi sẽ làm theo chị và hà tiện.

Thực ra tôi đã hà tiện trong chừng một tuần. Tôi đặt mua một bao yếm mạch to đùng, mua vài bộ quần áo hàng thùng ở cửa hàng Oxfam, lại còn làm mòn xúp đậu lăng. Nhưng rắc rối với việc sống hà tiện là như thế chán chết đi được. Bạn sẽ phát ốm lên vì xúp, vì không mua tạp chí cho khỏi phí tiền, và vì cứ phải chập hai cục xà phòng sắp hết vào nhau thành một đồng kính tởm. Rồi bao yếm mạch choán chỗ để mấy cây gậy chơi gôn của Luke, nên cuối cùng tôi đành tặc lưỡi tổng chúng đi và mua ngũ cốc Weetabix thay vào đó.

Chỉ là tôi không thể nói với Jess, vì chuyện đó sẽ phá hủy mối gắn kết của tình chị em dễ thương.

“Em đã xem bài báo về cách tự làm khăn lau cho trẻ con chưa?” chị hào hứng nói. “Khá là dễ. Chị đã bắt đầu tích trữ vải vụn cho em rồi đấy. Chị em mình có thể làm cùng nhau.”

“Ồi. Ừm... vâng!”

Jess liên tục gửi cho tôi những số tạp chí tên là Frugal Baby [Nuôi con Tiết kiệm]. Trên bìa chúng có in những câu như “Trang Trí Phòng Cho Con Bạn Với £25!” và ảnh của những đứa trẻ mặc bao tã bột mì cũ, và nhìn chúng khiến tôi tuyệt vọng. Tôi không muốn cho con tôi ngủ trên một cái giường làm từ giỏ đựng đồ giặt bằng nhựa giá ba bảng. Tôi muốn mua một chiếc giường cũ xinh xắn dễ thương có diềm đăng ten trắng.

Giờ thì chị lại tiếp tục nói về cái gì đó gọi là “bộ áo liền quần trẻ em làm từ sợi cây gai dầu bền chắc”. Tôi nghĩ mình kết thúc cuộc nói chuyện ở đây được rồi.

“Em phải đi đây, chị Jess,” tôi cắt ngang. “Chị có đến dự tiệc của mẹ được không?”

Tuần sau mẹ tôi tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ sáu mươi. Mời rất nhiều người, có cả một ban nhạc, và chú Martin hàng xóm còn định biểu diễn ảo thuật nữa!

“Tất nhiên rồi!” Jess nói. “Lỡ sao được! Gặp em sau nhé.”

“Bye!”

Tôi tắt điện thoại và quay sang thấy Luke đã vẫy được một chiếc taxi. “Anh có nên thả em xuống chỗ cửa hàng tiết kiệm không?” anh hỏi, mở cửa xe.

Ồi, ha ha.

“Xin đưa tôi đến cửa hàng Bambino trên đường King,” tôi nói với tài xế.

“Này, anh có muốn đi cùng không, Luke?” tôi nói thêm trong một cơn phấn khích. “Mình có thể cùng xem những chiếc xe nô tuyệt vời và mọi thứ rồi đi uống trà ở đâu đó đẹp đẹp...”

Nhìn nét mặt Luke tôi đã biết thừa là anh sẽ nói không.

“Em yêu, anh cần phải về văn phòng. Họp với Iain. Lần khác anh sẽ đi cùng em, anh hứa đấy.”

Chẳng việc gì phải thất vọng. Tôi biết Luke đang làm việc cật lực vì vụ Arcodas. Nhưng ít ra anh cũng đã dành thời gian đi siêu âm với tôi. Taxi chuyển bánh và Luke choàng tay qua tôi.

“Trông em thật rực rỡ,” anh nói.

“Thật ư?” Tôi cười tươi lại với anh. Phải nói là hôm nay tôi thực sự thấy vui. Tôi đang mặc quần jeans Earl dành cho bà bầu, đi xăng đan cao gót hở mũi để còi, và một chiếc áo yếm sexy của Isabella Oliver, tôi cố tình mặc cái này để khoe một chút chút dấu hiệu của cái bụng bầu rậm nắng.

Trước đây tôi chưa từng nhận ra - nhưng mang thai thật là tuyệt! OK, bụng bạn to ra - nhưng nó nên thế. Vì chân bạn sẽ thon lại khi so với bụng. Và đột nhiên ngực bạn sẽ lớn lên. (Cái này, tôi phải nói là, Luke khá quan tâm đấy.)

“Mình xem lại mấy tấm hình chụp kết quả siêu âm này đi,” anh nói.

Tôi thọc tay vào túi xách tìm cuộn ảnh in trên giấy bóng, và trong một lúc chúng tôi chỉ cùng nhau nhìn chúng đăm đăm: nhìn cái đầu tròn tròn; nhìn khuôn mặt bé bỏng trông nghiêng.

“Chúng ta sắp cho ra đời một con người hoàn toàn mới,” tôi lẩm nhẩm, mắt đăm đăm. “Anh có tin được không?”

“Anh biết.” Vòng tay Luke siết chặt quanh tôi. “Đây là cuộc phiêu lưu lớn nhất chúng ta từng tham gia.”

“Tạo hóa thật là kì diệu.” Tôi cắn môi, cảm thấy cảm xúc lại trào dâng. “Toàn bộ bản năng làm mẹ đang tác động đến em. Em cảm thấy... em muốn cho con mình mọi thứ!”

“Đến Bambino rồi,” tài xế taxi nói, tấp vào vỉa hè. Tôi ngẩng lên khỏi mấy tấm hình siêu âm và trông thấy một mặt tiền mới tinh, tuyệt vời chưa từng thấy. Sơn màu kem, mái che sọc đỏ, người gác cửa ăn mặc như

một chú lính chì còn các cửa sổ thì như một kho báu vô chủ dành cho trẻ em. Ở đó có những bộ quần áo nhỏ nhắn xinh xắn mặc trên ma nơ canh, một cái giường trẻ em có hình như một chiếc Cadillac của thập niên 1950, một chiếc vòng đu quay thật cỡ nhỏ xoay tròn tít...

“Wow!” tôi hít hà, với lấy tay nắm cửa taxi. “Em tự hỏi cái vòng đu quay ấy có bán không! Tạm biệt anh, Luke, hẹn gặp anh sau...”

Tôi đã đi được nửa đường đến lối vào thì nghe tiếng Luke gọi với ra, “Khoan đã!” Tôi quay lại, trông thấy một vẻ hơi hoảng hốt trên mặt anh. “Becky.” Anh nhào người ra khỏi taxi. “Con không cần phải có mọi thứ đâu.”

3. Chương 02

Chương 2

Thế quái nào mà mình lại trì hoãn vụ mua sắm cho con lâu đến thế nhỉ?

Tôi đã vào tầng một của cửa hàng bán đồ baby Bambino. Nó được trải thảm êm, với những bài hát thiếu nhi phát ra từ hệ thống âm thanh và những con thú khổng lồ sang trọng trang trí lối vào. Một nhân viên bán hàng ăn mặc như chú thỏ Peter đưa cho tôi một cái giỏ mây trắng, và khi nắm chặt lấy nó, nhìn quanh, tôi có thể cảm thấy cảm dỗ dâng lên ngàn ngạt.

Người ta bảo được làm mẹ sẽ thay đổi con người bạn - và họ đúng. Lần duy nhất trong đời tôi không nghĩ về mình. Tôi đang hoàn toàn quên mình! Tất cả là vì lợi ích của đứa con sắp chào đời của tôi.

Ở một hướng là hàng dãy giường cũi duyên dáng treo đồ chơi xoay tròn phát ra tiếng nhạc leng keng. Ở hướng kia tôi có thể thoáng thấy crom đầy mời gọi của những chiếc xe nôi. Phía trước tôi là những mẫu trưng bày quần áo trẻ em tí xíu. Tôi tiến lên một bước, về phía những bộ đồ ấy. Nhìn những đôi dép đi trong nhà hình thỏ đáng yêu kia mà xem. Rồi những chiếc áo khoác da bò nhồi bông... ở đó còn có một khu vực toàn đồ Baby Dior... và, ôi trời đất ơi, cả Dolce cho trẻ em nữa...

OK. Bình tĩnh nào. Phải có tổ chức. Cái mình cần là một danh sách.

Tôi lôi cuốn “Chín tháng của đời bạn” ra khỏi túi. Tôi lật đến chương tám, “Mua sắm cho con bạn”, và hào hứng xem kĩ trang ấy.

Quần áo.

Đừng bị cảm dỗ mà mua quá nhiều quần áo sơ sinh.

Nên mua màu trắng để dễ giặt. Ba bộ áo liền quần và sáu cái áo đông xuân là đủ.

Tôi nhìn những từ này một lúc. Vấn đề là, làm máy móc theo lời khuyên của một cuốn sách không bao giờ là ý hay cả. Thậm chí ngay từ đầu sách đã nói, “Bạn sẽ không cần áp dụng mọi lời khuyên. Mỗi đứa trẻ đều khác biệt và bạn nên để cho bản năng dẫn đường.”

Bản năng đang bảo tôi hãy mua một cái áo khoác da bò nhồi bông.

Tôi rảo bước đến chỗ bày mẫu xem nhãn cỡ: “Sơ sinh”, “Trẻ nhỏ”. Làm sao mà tôi biết con mình sinh ra có nhỏ hay không? Tôi nắn bụng để thử. Đến giờ thì nó khá nhỏ, nhưng ai mà biết được? Có lẽ tôi nên mua hết, cho chắc.

“Đó là bộ trượt tuyết của Baby in Urbel!” Một bàn tay móng cắt tỉa cẩn thận xuất hiện trên cái giá trước mặt tôi với lấy bộ đồ nhồi bông trên cái mắc áo đen sành điệu. “Tôi tìm muốn chết một bộ thể này.”

“Tôi cũng thế!” tôi nói theo bản năng và với lấy bộ cuối cùng còn lại.

“Cô biết ở Harrods danh sách xếp hàng chờ mua cái này đã lên đến sáu tháng rồi không?” Chủ nhân của bàn tay là một cô gái tóc vàng bụng bầu bự, mặc quần jeans và áo quây co dân màu ngọc lam. “Ôi trời ơi,

họ có đủ loại sản phẩm của Baby in Urbe.” Cô bắt đầu chất đồng quần áo baby vào cái giỏ mây màu trắng. “Và nhìn kia! Họ có cả giày Piglet. Tôi phải mua vài đôi ấy cô con gái của mình mới được.”

Tôi chưa từng nghe thấy hiệu Baby in Urbe. Hay giày Piglet.

Sao mình có thể nhà quê thế nhỉ? Sao mà mình lại chưa từng nghe thấy nhãn hiệu nào trong số này? Khi nghiên cứu những trang phục tí hon trước mặt mình, tôi cảm thấy hơi hoảng loạn. Tôi không biết cái gì là hợp một cái gì đã hết thời. Tôi không có khái niệm nào về thời trang baby. Và tôi chỉ còn khoảng bốn tháng để bắt đầu tăng tốc.

Tôi luôn có thể hỏi Suze. Cô ấy là bạn lâu nhất, tốt nhất của tôi và đã có ba đứa con, Ernest, Wilfrid và Clemetine. Nhưng chuyện này với cô ấy hơi khác một chút. Hầu hết quần áo baby của cô ấy là đồ thêu tay kiểu smock được truyền qua các thế hệ và được người quản gia của mẹ cô ấy mang lại, còn bọn trẻ thì ngủ trong những cái giường dã chiến bằng gỗ sồi cổ được đưa đến từ căn nhà hoành tráng của dòng họ.

Tôi vợ lấy vài đôi giày Piglet, vài bộ áo liền quần Baby in Urbe và một đôi ủng Jellie Wellie, chỉ để đề phòng. Rồi tôi phát hiện ra một bộ váy baby màu hồng xinh xắn nhất đời. Nó có những cái khuy bầy sắc, với quần knicker hợp bộ và một đôi tất tí xiu. Tuyệt đối tuyệt vời! Nhưng lỡ chúng tôi có con trai thì sao?

Thế này thật không thể được, không biết giới tính đứa trẻ ấy! Phải có cách nào để mình bí mật tìm ra chứ.

“Chị có mấy đứa rồi?” cô mặc áo quây màu ngọc lam buồn chuyện khi nheo mắt nhòm vào trong đôi giày xem số bao nhiêu.

“Đây là đứa đầu tiên.” Tôi chỉ vào bụng mình.

“Tuyệt quá! Y như cô bạn Saskia của tôi vậy.” Cô chỉ vào cô gái tóc đen đang đứng cách đó vài bước chân. Cô ấy gầy xơ xác, chẳng thấy có dấu hiệu mang thai nào cả, và đang chăm chú nói chuyện qua di động. “Cô ấy vừa mới biết. Phấn khích quá!”

Đúng lúc đó, Saskia đóng di động và tiến lại phía chúng tôi, mặt rạng rỡ.

“Tớ book được rồi!” cô nói. “Tớ đã có bác sĩ Venetia Carter!”

“Ôi Saskia! Thật kì diệu!” Cô áo quây xanh buông luôn giỏ đồ xuống chân tôi để choàng tay ôm Saskia. “Xin lỗi nhé!” cô vui vẻ nói thêm với tôi khi tôi đưa cái giỏ lại. “Nhưng tin đó không tuyệt sao? Venetia Carter!” “Chị cũng đang đi khám chỗ bác sĩ Venetia Carter sao?” Saskia hỏi tôi, đột ngột quan tâm.

Tôi đúng là kẻ đứng ngoài vòng những thứ liên quan đến baby, tôi chẳng biết Venetia Carter là ai cả.

“Tôi chưa từng nghe thấy tên cô ta,” tôi thừa nhận.

“Cô phải biết chứ?” Cô áo quây xanh trở mắt. “Bác sĩ sản ấy! Bác sĩ sản nổi tiếng cần-phải-có!”

Bác sĩ sản nổi tiếng cần-phải-có?

Da tôi bắt đầu thấy râm ran. Có một bác sĩ sản nổi tiếng phải-có mà tôi không hề hay biết sao?

“Bác sĩ đến từ Hollywood ấy!” cô áo quây giải thích. “Cô ấy đỡ đẻ cho tất cả ngôi sao điện ảnh. Chị chắc hẳn phải nghe danh cô ấy rồi. Giờ cô ấy đã chuyển đến London. Tất cả các siêu mẫu đang đến chỗ cô ấy. Cô ấy tổ chức tiệc trà cho các sản phụ của mình, như thế có tuyệt không chứ? Tất cả bọn họ đều mang theo con đến và nhận được mấy cái túi thần kì tuyệt diệu đó...”

Tim tôi thỉnh thoảng khi nghe những điều này. Những chiếc túi tuyệt diệu? Tiệc trà với các siêu mẫu? Tôi không thể tin được. Tôi đã bỏ lỡ tất cả những điều này. Sao tôi lại chưa từng nghe nói tới Venetia Carter cơ chứ?

Tất cả là lỗi của Luke. Anh đã khiến chúng tôi đi thẳng tới chỗ ông già cổ lỗ Braine. Thậm chí chúng tôi còn chưa xem xét ai khác nữa.

“Và cô ấy giỏi, các chị biết đấy, đỡ đẻ chứ?” tôi hỏi, cố giữ bình tĩnh.

“Ôi, Venetia thì tuyệt vời,” Saskia nói, cô này có vẻ còn hùng hồn hơn cả bạn mình. “Cô ấy không như những bác sĩ kiểu cũ. Cô ấy thực sự kết nối với cô. Sếp tôi, Amanda, đã có một lần sinh con trong nước tuyệt vời, được chăm sóc toàn diện với hoa sen và mát xa theo kiểu Thái.”

Mát xa kiểu Thái? Bác sĩ Braine thậm chí còn không nhắc đến mát xa kiểu Thái.

“Chồng tớ sẽ chẳng trả tiền cho cô ấy đâu,” cô áo quây xanh trề môi. “Anh ta keo kiệt lắm. Saskia, cậu may mắn thật đấy.”

“Sao chị đặt được lịch hẹn ở chỗ cô ấy thế?” Lời nói phun khỏi miệng trước khi tôi kịp ngăn chúng lại. “Chị có địa chỉ của cô ấy không? Hay số điện thoại cũng được?”

“Ôi.” Áo quây xanh và Saskia nhìn nhau nghi ngại. “Có lẽ chị đã quá muộn rồi. Cô ấy đã kín lịch.”

“Tôi sẽ cho chị cái này. Chị có thể thử gọi xem sao.” Saskia thò tay vào cái túi hiệu Mulberry lôi ra một tập quảng cáo có chữ “Venetia Carter” nổi bật màu xanh lính thủy thanh lịch kèm bức tranh vẽ một đứa trẻ bằng bút chì. Tôi mở nó ra và đập ngay vào mắt tôi là một trang những lời nhận xét hào hứng, ở dưới có đề tên người nói đàng hoàng. Tất cả đều là người nổi tiếng! Tôi lật ra sau và thấy một địa chỉ ở Maida Vale.

Không thể tin được. Maida Vale là nơi chúng tôi sống. Ôi, thế này thì đúng là số phận rồi!

“Cám ơn,” tôi nói không kịp thở. “Tôi sẽ gọi thử.”

Khi Saskia và cô bạn đi khỏi, tôi rút xoẹt điện thoại ra và bấm phím tắt gọi cho Luke.

“Luke!” tôi kêu lên ngay khi anh nhắc máy. “Ôn Chúa anh đã trả lời! Anh đoán xem có chuyện gì?”

“Becky, em có bị làm sao không thế?” anh hoảng hốt hỏi. “Có chuyện gì thế?”

“Em ổn mà! Nhưng nghe này, chúng ta phải đổi bác sĩ! Em vừa tìm ra một bác sĩ sản nổi tiếng xuất sắc tên là Venetia Carter. Mọi người đều qua chỗ cô ấy và cô ấy rõ là thật tuyệt vời, đã thể phòng mạch của cô ấy còn ở gần nhà chúng ta! Không thể hoàn hảo hơn! Em sắp gọi điện cho cô ấy đây!”

“Becky, em đang nói cái quái gì thế?” Giọng Luke có vẻ nghi ngại. “Chúng ta sẽ không đổi bác sĩ gì hết! Chúng ta đã có bác sĩ rồi, nhớ không? Một bác sĩ rất tốt.”

Anh không nghe tôi nói gì hay sao?

“Em biết thế,” tôi nói. “Nhưng Venetia Carter đã đỡ đẻ cho tất cả các ngôi sao điện ảnh! Cô ấy toàn diện!”

“Ý em là sao, ‘toàn diện’?” Luke nghe chẳng mấy ấn tượng. Trời ạ, anh thật tối dạ.

“Ý em là ai cũng có một lần sinh con tuyệt vời! Cô ấy còn mát xa kiểu Thái nữa! Em vừa gặp hai cô gái ở Bambino, và họ nói...”

“Anh thực sự không thấy cô này hơn ông Braine ở điểm nào.” Luke ngắt lời tôi. “Chúng ta biết ông ấy có kinh nghiệm, chúng ta biết ông ấy rất lành nghề, ông ấy còn là bạn của gia đình anh...”

“Nhưng... nhưng...” Tôi nhảy lên vì bực mình.

“Nhưng cái gì?”

Tôi giậm chân. Tôi không thể nói “Nhưng ông ấy không có các buổi tiệc trà với những siêu mẫu.”

“Có lẽ em muốn được một phụ nữ khám!” tôi thốt lên khi đột ngột được gọi cảm hứng. “Anh đã nghĩ đến điều đó chưa?”

“Thế thì chúng ta sẽ đề nghị bác sĩ Braine giới thiệu một đồng nghiệp,” Luke đáp chắc nịch. “Becky, ông Braine đã làm bác sĩ sản cho gia đình anh trong nhiều năm. Anh thực sự không nghĩ chúng ta nên bỏ ông ấy để đến với một bác sĩ sành điệu vô danh chỉ vì nghe theo mấy câu đồn đại của vài cô gái.”

“Nhưng cô ấy đâu có vô danh! Đó là toàn bộ vấn đề! Cô ấy khám cho những người nổi tiếng!”

“Becky, thôi ngay đi.” Giọng Luke đột nhiên trở nên danh thép. “Đó là một ý tồi. Em đã mang thai được nửa thời gian rồi. Em sẽ không đổi bác sĩ, hết chuyện, Iain đã đến rồi. Anh phải đi đây. Anh sẽ gặp em sau.”

Cái điện thoại cầm tay và tôi nhìn chăm chăm vào nó, giận sôi gan.

Sao mà anh lại dám bắt tôi phải đi bác sĩ nào? Mà cái ông Braine quý hóa ấy của anh thì có gì mà vĩ đại thế? Tôi nhét di động và tập quảng cáo vào túi rồi bắt đầu điên cuồng chất đầy giỏ của mình bằng những bộ baby hiệu Petit Lapin.

Luke chẳng hiểu gì cả. Nếu các ngôi sao điện ảnh mà đến chỗ cô ta thì tức là cô ta phải giỏi.

Và thế sẽ sành điệu biết bao. Sành điệu biết bao.

Tôi chợt hình dung ra mình đang nằm trong bệnh viện, ẵm đứa con mới sinh, với Kate Winslet ở giường bên cạnh. Kế đến là Heidi Klum. Tất cả chúng tôi trở thành bạn! Chúng tôi sẽ mua cho nhau những món quà nho nhỏ, những đứa con của chúng tôi sẽ gắn bó suốt đời, và chúng tôi sẽ cùng nhau đi công viên rồi tạp chí Hello! chụp ảnh bọn tôi. “Kate Winslet đang đẩy xe nôi, tán gẫu với một người bạn.”

Có thể còn là “với bạn thân nhất, Becky”.

“Xin lỗi, cô có cần một cái giỏ nữa không?” Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi ngược lên thấy một anh bán hàng đang chỉ vào cái giỏ tràn quần áo baby của tôi. Nãy giờ tôi cứ chất thêm vào mà thậm chí chẳng buồn để ý.

“Ôi, cảm ơn,” tôi mụ mị nói. Tôi lấy cái giỏ mây thứ hai anh đưa cho và lang thang qua chỗ trưng bày những chiếc mũ tí xiu có chữ “Ngôi sao nhỏ” và “Kho báu nhỏ”. Nhưng tôi không sao tập trung được.

Mình muốn đến chỗ Venetia Carter. Mình không quan tâm Luke nghĩ gì.

Trong cơn phản kháng bất chợt, tôi lại lôi di động ra, lần tìm tập quảng cáo. Tôi ra một chỗ tĩnh lặng của cửa hàng và rón rén bấm số.

“Xin chào, đây là văn phòng của Venetia Carter,” một giọng nữ rất chuẩn trả lời.

“Ôi, xin chào!” tôi đáp, cố sao cho giọng mình quyến rũ nhất có thể. “Tôi sắp sinh con vào tháng Mười hai này, tôi có nghe nói bác sĩ Venetia Carter rất tuyệt vời và tôi chỉ băn khoăn không biết liệu có cơ hội khả dĩ nào cho tôi sắp xếp một buổi hẹn gặp với cô ấy không?”

“Tôi rất tiếc,” người phụ nữ nói, giọng dịu dàng nhưng cương quyết. “Hiện cô Carter đã kín lịch.”

“Nhưng tôi thực sự tuyệt vọng rồi! Và tôi thực sự nghĩ mình cần được sinh nở trong nước toàn diện. Hơn nữa tôi sống ở Maida Vale và tôi sẵn lòng trả thêm phí để được ngoại lệ.”

“Cô Carter đã hoàn toàn...”

“Tôi chỉ muốn nói thêm là tôi là một tư vấn viên mua sắm cá nhân, và tôi rất sẵn lòng cung cấp cho cô Carter dịch vụ tư vấn dành cho khách mời.” Từ ngữ cứ thế tuôn ra. “Chồng tôi còn có một công ti PR và anh ấy có thể tổ chức một vài hoạt động PR miễn phí cho cô ấy. Không phải vì cô ấy cần, tất nhiên,” tôi vội nói thêm. “Nhưng liệu cô có thể hỏi cô ấy được không? Làm ơn?”

Im lặng.

“Tên của chị là?” cuối cùng người phụ nữ đó cũng lên tiếng.

“Rebecca Brandon,” tôi phần khởi nói. “Còn chồng tôi là Luke Brandon ở công ti Brandon Communications, và...”

“Xin chờ một lát, chị Brandon. Venetia...” Cuộc điện thoại bị ngắt bằng một khúc trong bản Bốn mùa.

Xin trời làm ơn để cô ấy nói đồng ý. Làm ơn để cô ấy nói đồng ý...

Tôi hầu như không thở khi chờ. Tôi đang đứng bên giá trưng bày những con thỏ đan màu trắng, dồn hết sức xoắn các ngón tay vào nhau, lại siết chặt mấy cái mặt dây đeo cổ để được phù hộ và gửi những lời nguyện cầu đến nữ thần Vishnu, vị này ngày trước rất có ích với tôi.

“Chị Brandon?”

“Xin chào!” Tôi buông tất cả số mặt dây đeo cổ xuống. “Tôi đây!”

“Có khả năng cô Carter sẽ bất ngờ trông lịch. Trong vài ngày tới chúng tôi sẽ báo tin cho chị.”

“OK,” tôi hỗn hển. “Cảm ơn rất nhiều!”

REGAL AIRLINES

Trụ sở chính

345 KINGSWAY - LONDON WC24TH

Bà Rebecca Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 14 tháng Tám năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn vì bà đã gửi thư, kèm theo lịch trình chuyến bay, ghi chú của bác sĩ và hình siêu âm.

Tôi đồng ý rằng đứa con sắp sinh của bà đã bay rất nhiều chuyến của Regal Airlines. Thật không may, nó sẽ không được bay thêm dặm miễn phí khuyến mại nào vì không hề mua vé cho bất cứ chuyến bay nào trong số những chuyến đã bay đó.

Tôi rất tiếc vì đã làm bà thất vọng và hi vọng bà sẽ lại sớm chọn Regal Airlines.

Trân trọng,

Margaret McNair

Giám đốc Phụ trách Khách hàng.

4. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Tôi vẫn chưa nhắc gì thêm về Venetia Carter với Luke.

Lí do thứ nhất, chuyện đó vẫn chưa xác định hoàn toàn. Và nữa, hôn nhân đã dạy cho tôi một điều, đó là đừng đại khờ những chủ đề phức tạp khi chồng bạn đang gồng mình lên khai trương đồng thời các văn phòng ở Amsterdam và Munich. Anh đi biệt cả tuần, đến tối qua mới về, mệt hết hơi.

Ngoài ra, đôi bác sĩ không phải là chủ đề phức tạp duy nhất tôi cần khai ra. Còn có những vết xước rất nhỏ trên chiếc Mercedes (không phải lỗi của tôi, là tại cái hàng cọc chắn đường ngu ngốc đó) và hai đôi giày Miu Miu tôi muốn anh mua hộ khi đến Milan.

Hôm đó là sáng thứ Bảy và tôi đang ngồi trong văn phòng, kiểm tra tình trạng tài khoản ngân hàng bằng laptop. Tôi chỉ vừa mới phát hiện ra dịch vụ ngân hàng online vài tháng trước - và nó có bao nhiêu tiện ích. Bạn có thể giao dịch lúc nào trong ngày cũng được! Cộng thêm họ sẽ không gửi thông báo tài khoản cho bạn qua đường bưu điện nữa, nên sẽ không ai (ví dụ như chồng bạn) nhìn thấy nó đâu đó trong nhà.

“Becky, anh vừa nhận được thư của mẹ anh.” Luke bước vào, cầm lá thư và một cốc cà phê. “Mẹ gửi lời thăm hỏi.”

“Mẹ anh á?” tôi cố giấu nỗi kinh hoàng. “Ý anh là Elinor à? Bà muốn gì ạ?”

Luke có hai bà mẹ. Một là Annabel, bà mẹ kế đáng yêu, nồng nhiệt hiện đang sống ở Devon cùng bố anh và tháng trước vừa đến thăm anh. Và nữ hoàng băng giá mẹ đẻ, Elinor, hiện đang sống ở Mỹ, đã bỏ rơi anh khi anh còn nhỏ và theo quan điểm của tôi thì anh nên cắt đứt liên lạc hẳn.

“Bà đang đi tour châu Âu cùng bộ sưu tập hội họa của mình.”

“Tại sao?” tôi thần thờ nói. Tôi hình dung ra cảnh Elinor trong một chiếc xe lớn, một đồng tranh cấp nách. Không có vẻ gì giống bà lắm, không hiểu sao.

“Hiện bộ sưu tập ấy đang cho bảo tàng Uffizi mượn, rồi sẽ đưa đi triển lãm ở Paris...” Luke đột ngột ngưng lại. “Becky, không phải em đang nghĩ ý anh là bà đang vác theo bộ sưu tập tranh đi nghỉ đấy chứ?”

“Tất nhiên là không,” tôi trang trọng nói. “Em hiểu chính xác anh nói gì.”

“Dù sao thì cuối năm nay bà cũng sẽ đến London và muốn gặp chúng ta.”

“Luke... Em tưởng anh ghét bà ấy? Em tưởng anh không bao giờ muốn gặp lại bà ấy nữa, nhớ không?”

“Thôi nào, Becky.” Luke hơi nhúu mày. “Bà sắp trở thành bà của con chúng ta rồi. Chúng ta không thể hoàn toàn cấm cửa bà được.”

Có, có thể chứ, tôi muốn phản pháo thế. Nhưng thay vì thế, tôi chỉ khẽ nhún vai không mấy mặn mà. Tôi nghĩ là anh đúng. Con chúng tôi sẽ là cháu bà ấy. Nó mang dòng máu của bà ấy trong người.

Ôi trời, sẽ thế nào nếu nó giống Elinor? Tôi thấy kinh hãi khi hình dung ra hình ảnh khủng khiếp của một đứa trẻ nằm trong xe nôi, mặc bộ vest màu kem hiệu Chanel, nhìn tôi chòng chọc và nói, “Bộ đồ của mẹ rẻ tiền quá.”

“Thế em định thế nào?” Luke cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và, quá muộn, tôi nhận ra anh đã đang đi qua căn phòng về phía tôi. Ngay đến chỗ cái laptop.

“Không có gì!” Tôi nhanh miệng đáp. “Em chỉ đang kiểm tra tài khoản ngân hàng thôi...” Tôi click, cố đóng cửa sổ đang mở - nhưng nó treo rồi. Khốn kiếp.

“Có gì không ổn à?” Luke nói.

“Không!” tôi nói, hơi hoảng loạn. “Ý em là... Em sẽ shut down cả cái máy chết tiệt này!” Tôi làm ra vẻ tự nhiên rút dây điện ra khỏi máy - nhưng màn hình vẫn sáng. Thông báo tài khoản ngân hàng của tôi ở đó - giấy trắng mực đen. Và Luke đang tiến lại gần. Tôi thực sự không chắc mình có muốn anh trông thấy cái này không.

“Để anh xem giúp cho.” Luke đã tiến đến ghé tôi. “Em đang trên website của ngân hàng à?”

“À... ừ... kiểu thế! Nói thật, em sẽ không mất công...” tôi cố đặt cái bụng bầu chắn trước màn hình, nhưng Luke nhìn vòng qua tôi. Anh không rời mắt khỏi cái thông báo trong vài khoảnh khắc kinh ngạc.

“Becky,” cuối cùng anh cũng thốt lên, “có phải cái kia viết là ‘Ngân hàng First Cooperative Namibia’ không?”

“À... ừ... vâng.” Tôi cố cho giọng nghe có vẻ chuyện-đương-nhiên. “Em có một tài khoản vãng lai online ở đó.”

“Ở Namibia?”

“Họ gửi email chào mời em với lãi suất rất cạnh tranh,” tôi nói, hơi bướng bỉnh. “Đó là một cơ hội tuyệt vời.”

“Em trả lời mọi email em nhận được sao Becky?” Luke quay sang, kinh ngạc. “Thế em cũng có tuyển tập ra trò các thuốc thay thế cho Viagra chứ?”

Tôi biết ngay là anh sẽ không hiểu chiến lược ngân hàng xuất sắc của tôi đâu mà.

“Anh đừng làm ra vẻ nghiêm trọng thế!” tôi nói. “Chuyện em dùng ngân hàng nào thì có gì to tát chứ? Thương mại đã phát triển trên toàn cầu, anh biết mà, Luke. Những biên giới cũ không còn nữa. Nếu anh có thể hưởng lãi suất thế này ở Bangladesh thì...”

“Bangladesh?”

“Ồi. À... ờ... em cũng có một tài khoản ngân hàng tại đó. Chỉ một cái nhỏ thôi,” tôi nhanh nhẩu nói thêm để ý thấy nét mặt anh.

“Becky...” Luke có vẻ gặp khó khăn khi tiếp nhận điều này. “Em đã mở bao nhiêu tài khoản ngân hàng online thế này?”

“Ba,” tôi nói sau khi ngừng một chút. “Khoảng ba.”

Anh ném cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc, vấn đề với các ông chồng là họ dần hiểu bạn quá rõ.

“Thôi được rồi, mười lăm,” tôi vội nói.

“Và mấy cái chi trội?”

“Mười lăm. Sao ạ?” tôi nói thêm để chống chế. “Nếu không được chi trội thì mở tài khoản ngân hàng làm gì?”

“Mười lăm tài khoản thâu chi?” Luke bóp đầu không tin nổi. “Becky... em là một con nợ của Thế giới Thứ ba.”

“Em đang lợi dụng nền kinh tế toàn cầu vì lợi ích của mình!” tôi cãi. “Ngân hàng Chad khuyến mại cho em mười lăm đô la chỉ cần em gia nhập!”

Tầm nhìn của Luke thật là hạn hẹp. Tôi có mười lăm tài khoản ngân hàng thì đã sao chứ? Ai cũng biết là không nên cho hết trứng vào một giỏ mà.

“Hình như anh đã quên, Luke ạ,” tôi cao giọng nói thêm, “em từng là cựu nhà báo tài chính. Em biết mọi thứ về tiền bạc và đầu tư. Rủi ro càng lớn lợi nhuận càng nhiều. Em nghĩ rồi anh sẽ thấy.”

Luke chẳng có vẻ ấn tượng mấy. “Anh biết các nguyên tắc đầu tư, cảm ơn em, Becky,” anh lịch sự nói.

“Thế thì được.” Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ. “Chúng ta nên đầu tư khoản tín thác dưới tên con ở Bangladesh. Có khi chúng ta sẽ có cả một gia tài!”

“Em điên hả?” Anh nhìn tôi chằm chằm.

“Sao không? Đó là một thị trường đang nổi!”

“Anh không nghĩ thế đâu.” Luke đảo mắt. “Thật ra, anh đã nói chuyện với Kenneth về khoản đầu tư tín thác dành cho con, và bọn anh đã nhất trí đầu tư vào một loạt các quỹ đầu tư tín thác an toàn...”

“Khoan đã!” tôi giơ tay. “Ý anh là sao, anh đã nói chuyện với Kenneth? Thế còn ý kiến của em thì sao?”

Tôi không thể tin rằng thậm chí họ còn không thèm hỏi tôi! Làm như tôi thì không tính vậy. Làm như không phải tôi từng là một chuyên gia tài chính được lên truyền hình và mỗi tuần nhận được hàng trăm bức thư xin lời khuyên.

“Nghe này, Becky.” Luke thở dài. “Kenneth rất vui mừng được giới thiệu cho chúng ta những khoản đầu tư hợp lý này. Em không cần phải lo lắng.”

“Đấy không phải là vấn đề!” tôi giận dữ nói. “Luke, anh không hiểu. Chúng ta sắp trở thành cha mẹ. Chúng ta phải đưa ra các quyết định quan trọng cùng nhau. Nếu không con chúng ta sẽ chạy lung tung đâm sầm vào chúng ta và cuối cùng chúng ta sẽ phải trốn trong phòng ngủ mà không bao giờ có sex với nhau nữa!”

“Hả?”

“Đấy là sự thật! Chiều trên chương trình Supernanny.”

Trông Luke hoàn toàn không hiểu gì. Đúng thật là anh nên xem ti vi nhiều hơn.

“Thôi được rồi, OK,” cuối cùng anh nói. “Chúng ta có thể quyết định mọi thứ cùng nhau. Bất cứ thứ gì. Nhưng anh sẽ không định đặt khoản đầu tư tín thác của con vào một thị trường đầy rủi ro nào đấy.”

“Được thôi, còn em sẽ không gửi khoản tiền đó vào tài khoản tại một ngân hàng nhặt nhẻo nào đó nơi nó chẳng sinh ra đồng nào!” tôi đáp lại.

“Bó tay.” Miệng Luke giật giật. “Thế... cái cô trong Supernanny ấy có lời khuyên gì khi các cặp bố mẹ có cách tiếp cận vấn đề đầu tư tín thác khác nhau về cơ bản?”

“Em không chắc cô ấy có nắm được vụ này không,” tôi thừa nhận. Rồi một ý tưởng bất chợt lóe lên trong đầu tôi. “Em biết rồi. Chúng ta sẽ chia đôi khoản tiền ra. Anh đầu tư một nửa, em một nửa. Rồi xem xem ai hơn.” Tôi không thể cưỡng lại việc nói thêm, “Em cá là em.”

“À, tôi hiểu rồi.” Luke nhướn mày. “Có nghĩa đây là một lời thách thức, đúng không, thưa bà Brandon?”

“Kẻ nào có gan thì sẽ thắng,” tôi lạnh lùng nói, còn Luke thì bật cười phá lên.

“OK. Cứ thế đi. Mỗi người một nửa, để đầu tư vào bất cứ gì mình chọn.”

“Anh cười trên lưng cọp rồi nhé,” tôi nói, chìa tay ra. Chúng tôi đang bắt tay một cách nghiêm túc thì điện thoại reo.

“Anh nghe cho,” Luke nói, tiến đến bàn của anh. “A lô? Ồi chào. Anh thế nào?”

Mình sẽ thắng à xem! Mình sẽ đầu tư các khoản thật xuất sắc và biến con mình thành một sở đúc tiền chính cống. Có lẽ mình sẽ đầu tư vào các hợp đồng mua hàng giao sau. Hay vàng. Hay... nghệ thuật! Mình chỉ cần tìm một Damien Hirst(*) nữa và mua một con bò ướp phóc môn hay cái gì đấy rồi đem đi đấu giá ở Sotheby và mang về một khoản lợi nhuận kéké xù là mọi người sẽ thấy ngay mình nhìn xa trông rộng và thiên tài đến thế nào...

(*) Damien Hirst, sinh năm 1965, là một nghệ sĩ Anh đương đại với nhiều tác phẩm được đấu giá lên tới hàng chục triệu bảng. Một trong những tác phẩm nổi tiếng của anh là *Some Comfort Gained from the Acceptance of the Inherent Lies in Everything*, gồm những con bò ngâm trong bể phóc môn.

“Thật không?” Luke nói. “Không, chẳng thấy cô ấy nhắc gì cả. Được rồi, cảm ơn.” Anh đặt máy xuống và quay sang nhìn trực diện tôi với nét mặt khó hiểu. “Becky, đó là Giles từ đại lí môi giới bất động sản. Có vẻ như đầu tuần này em và họ đã nói chuyện khá lâu với nhau. Chính xác thì em đã nói gì với anh ta?”

Chết tiệt. Mình biết ngay là sẽ có thêm một chủ đề phức tạp cần tránh mà. Đúng là mình nên lập một danh sách rồi.

“Ồ vâng, đúng thế.” Tôi háng giọng. “Em chỉ bảo Giles chúng ta sẵn lòng linh hoạt hơn với các yêu cầu của mình.” Tôi vuốt thẳng mấy tờ giấy trên bàn, không ngẩng lên. “Như anh nói đấy, mở rộng khu vực yêu cầu của chúng ta ra một chút.”

“Một chút?” Luke nhắc lại, không thể tin được. “Đến tận vùng Caribê sao?” Anh ta đang gửi cho chúng ta chi tiết về tòa biệt thự bên bãi biển khôn kiếp đó và hỏi chúng ta có muốn họ sắp xếp chuyến bay không kia kìa!”

“Chính anh là người đã bảo chúng ta phải nhìn ra các khu vực xa, Luke!” tôi chống chế. “Đó là ý tưởng của anh!”

“Ý anh là Kensington! Chứ không phải Barbados!”

“Anh đã từng nghĩ mình sẽ được gì ở Barbados chưa?” Tôi hào hứng phản công. “Nhìn này!” tôi đẩy cái ghế văn phòng mình đang ngồi qua phòng đến bàn anh, mở web, và tìm đến trang của một công ti bất động sản ở Caribê.

Các trang về bất động sản là những thứ tốt đẹp nhất từng có trên đời. Đặc biệt là những trang cho phép đi một vòng thăm thú căn nhà như thật.

“Thấy cái này không?” Tôi chỉ vào màn hình. “Biệt thự năm phòng ngủ với hồ bơi rộng, vườn trũng và nhà nghỉ mát cho khách!”

“Becky...” Luke ngưng lại, như thể để nghĩ xem nên giải thích tình hình với tôi như thế nào. “Nó ở tận Barbados.”

Anh cứ bám riết lấy mỗi cái chi tiết đó.

“Thì sao?” tôi nói. “Sẽ tuyệt lắm chứ! Con mình sẽ học bơi, và anh có thể gửi tất cả số email từ căn nhà nghỉ dành cho khách ấy... còn em có thể chạy trên bãi biển hàng ngày...”

Tôi hình dung ra hình ảnh hấp dẫn của chính mình trong bộ bikini dây, đẩy một chiếc xe nôi dọc theo bãi biển Caribê cát trắng lấp lánh. Và Luke sẽ râm nắng đều, mặc áo phông có cổ, uống cocktail rum punch. Anh có thể bắt đầu chơi lướt ván, và lại xâu hạt lên tóc như hồi trăng mật...

“Anh sẽ không xâu hạt lên tóc nữa.” Luke cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Sợ thế! Thế quái nào mà anh lại...

OK, OK. Có thể trước đây tôi đã chia sẻ giấc mơ Caribê này với anh.

“Nghe này, em yêu,” anh nói, ngồi xuống. “Có lẽ phải năm, mười năm tới chúng ta mới có thể nghĩ đến một điều như thế. Nếu mọi việc đúng như kế hoạch, đến lúc đó chúng ta sẽ có rất nhiều lựa chọn. Nhưng giờ thì phải ở trung tâm London.”

“Rồi, thế thì chúng ta sẽ làm gì đây?” Tôi đóng trang về Barbados cái rụp. “Thị trường nhà đất ở đây chẳng có gì. Đến Giáng sinh là chúng ta sẽ bị tổng ra đường, và chúng ta sẽ phải ôm con đến lán trú tạm cho những người vô gia cư mà ăn xúp...”

“Becky.” Luke đưa một tay lên ngăn tôi lại. “Chúng ta sẽ không phải ăn xúp.” Anh click vào các email của anh, mở một file đính kèm và bấm nút in. Một lát sau máy in bắt đầu chạy.

“Cái gì thế?” tôi nói. “Anh đang làm gì thế?”

“Đây.” Anh lấy những trang in ra đưa cho tôi. “Đây là lí do Giles gọi điện. Trong trường hợp chúng ta ‘vẫn quan tâm đến London’, như anh ta nói. Nó vừa được rao bá chỉ quanh đây thôi. Đường Delamain. Nhưng chúng ta phải nhanh chân mới được.”

Tôi đọc trang đầu tiên một lượt, cố gắng nhập các từ vào đầu nhanh nhất có thể.

Ngôi nhà trang nhã dành cho gia đình... lí tưởng cho việc giải trí... tiền sảnh lớn... bếp hoành tráng và sang trọng...

Wow. Tôi phải thừa nhận, trông nó tuyệt quá.

Vườn với khoảng sân chơi được thiết kế kiến trúc... sáu phòng ngủ... phòng trang điểm với tủ giày dạng phòng có thể bước vào...

Tôi lấy lại hơi thở. Một cái tủ giày dạng phòng! Nhưng chắc chắn đó chỉ là cách nói khác đi của...

“Thậm chí nó còn có một Phòng Giày.” Luke nhìn tôi, cười toe. “Giles khá hài lòng về điểm này. Ta đi xem chứ?”

Tôi phấn khích trước ngôi nhà này quá! Và không chỉ vì Phòng Giày! Tôi đã đọc đi đọc lại từng chi tiết, và tôi hình dung ra ngay cảnh mình và Luke sống ở đó. Tắm trong một phòng tắm đứng không khung bằng đá vôi... pha cà phê trong bếp Balthaup bằng các thiết bị siêu hiện đại... và rồi lang thang ra ngoài vào khu vườn quay mặt về hướng Tây tách biệt bởi những bụi cây cảnh trưởng thành. Cây gì cũng được.

Cuối ngày hôm đó chúng tôi đi bộ trên con đường Maida Vale rợp bóng cây đến chỗ hẹn xem nhà. Tôi nắm chặt tờ giấy ghi chi tiết ngôi nhà trong tay nhưng tôi hầu như không cần làm thế; thực ra tôi đã thuộc lòng rồi.

“Hai mươi tư... Hai mươi sáu...” Luke nheo mắt nhìn những số nhà chúng tôi đi qua. “Nó ở bên kia đường.”

“Nó kia rồi!” Tôi đứng khựng lại và chỉ qua đường. “Nhìn kìa, có một lối vào với hai hàng cột thật ấn tượng, cửa kép với cửa sổ con quỳn rừ! Trông tuyệt quá! Mình qua đó đi!”

Tay Luke giữ tôi lại khi tôi đang định vội vàng qua bên kia đường. “Becky, trước khi chúng ta vào, anh nói cái này đã.”

“Gì cơ?” Tôi giật mạnh tay Luke ra như một con chó cố thoát khỏi xích. “Sao cơ?”

“Cố tỏ ra lạnh lùng, OK? Chúng ta không muốn trông có vẻ thích thú quá. Quy tắc đầu tiên trong thỏa thuận làm ăn: luôn tỏ ra như thể mình có thể bỏ đi.”

“Ồ.” Tôi ngừng giằng tay anh ra. “Được rồi.”

Lạnh lùng. Mình có thể giả vờ lạnh lùng.

Nhưng khi chúng tôi bước qua đường đến cửa trước, ngực tôi đánh trống thình thình. Đây là căn nhà của chúng tôi, đơn giản là tôi biết thế. “Em yêu cái cửa trước!” tôi thốt lên, bấm chuông. “Bóng quá đi mất!”

“Becky... lạnh lùng, nhớ đấy,” Luke nói. “Cố gắng tỏ ra không ấn tượng mấy.”

“À phải, vâng.” Tôi đeo lên một bộ mặt thờ ơ khả dĩ nhất của mình, vừa kịp lúc cửa bật mở.

Một phụ nữ rất mảnh mai tầm bốn mươi tuổi đứng trên sàn lát cẩm thạch đen trắng. Bà ta đang mặc quần jeans D&G trắng, một cái áo bình thường mà tôi biết là giá năm trăm bảng, đeo một chiếc nhẫn kim cương bự đến mức tôi kinh ngạc vì bà ta vẫn nhắc

“Xin chào.” Giọng bà ta trầm đục, hơi lè nhè và phẳng phất âm Mockney. “Anh chị đến xem nhà ạ?”

“Vâng!” Ngay lập tức tôi nhận ra mình quá nhiệt tình. “Ý tôi là... ừ.” Tôi giả vờ không quan tâm. “Chúng tôi nghĩ có lẽ sẽ xem qua một chút.”

“Fabia Paschali.” Cái bắt tay của bà ta có cảm giác như một mớ len cotton ướt.

“Becky Brandon. Và đây là chồng tôi, Luke.”

“Vâng, mời vào xem nhà.”

Chúng tôi theo bà vào nhà, tiếng bước chân chúng tôi âm vang trên nền đá lát, và khi nhìn quanh tôi phải cố nén không hít vào một hơi. Sảnh này thật hoành tráng. Cầu thang lượn lên gác thì như một sản phẩm của Hollywood! Tôi hình dung ra ngay hình ảnh chính mình lướt xuống cái cầu thang ấy trong một bộ đầm dạ tiệc đẹp như mơ trong khi Luke đứng dưới chân cầu thang chờ trong ngưỡng mộ.

“Chúng tôi từng chụp ảnh thời trang ở đây,” Fabia nói, chỉ vào cầu thang. “Đá cẩm thạch được nhập khẩu từ Ý còn cái chức đài treo kia là đồ cổ theo phong cách Murano. Bán kèm ngôi nhà.”

Tôi có thể thấy bà ta đang chờ phản ứng.

“Rất đẹp,” Luke nói. “Becky?”

Lạnh lùng. Mình phải lạnh lùng.

“Cũng được.” Tôi vờ khẽ ngáp. “Chúng tôi xem bếp được không?”

Căn bếp cũng tuyệt vời như thế. Nó có một bộ chuẩn bị đồ ăn sáng rộng, bàn bếp thủy tinh, và đầy đủ mọi máy móc mà loài người từng biết tới. Tôi cố hết sức để trông không có vẻ như quá ngưỡng phục khi Fabia chạy thử các thiết bị. “Lò nướng ba thân... bếp âm như của bếp trưởng... chỗ bấm thái đa diện có thể quay được...”

“Không tệ.” Tôi làm ra vẻ uể oải sờ thử mặt đá granite. “Chị có máy làm sushi điện âm tường không?”

“Có,” bà nói như thể tôi vừa hỏi một điều quá hiển nhiên vậy.

Nhà này có máy làm sushi loại âm tường!

5. Chương 03 Phần 2

Ôi trời đất ơi, nó thật đúng là ngoạn mục. Sân hiên cũng thế, với bếp mùa hè gắn liền và vỉ nướng barbecue. Phòng khách được trang bị giá David Linley. Khi chúng tôi theo Fabia lên tầng đến phòng ngủ chính, đúng thật là tôi đang dần kiệt sức, vì cứ phải cố không thốt lên câu gì.

“Đây là phòng thay đồ...” Fabia chỉ cho chúng tôi một phòng nhỏ với những tủ quần áo bằng gỗ óc chó viền quanh. “Đây là tủ giày được thiết kế riêng cho tôi...” Bà mở cửa và chúng tôi bước vào.

Tôi thấy muồn ngất. Hai bên chúng tôi là hàng dãy hàng dãy giày, xếp hàng một cách tuyệt hảo trên các ngăn giá viền da lộn. Louboutin... Blahnik...

“Thật đáng kinh ngạc!” tôi buột ra. “Và nhìn này, chúng ta cùng cỡ và mọi thứ với nhau - thế này thật đúng là số phận...” Luke lườm tôi một cái cảnh cáo. “Ý tôi là... ừm.” Tôi nhún vai để ứng phó. “Cũng được, tôi nghĩ thế.”

“Anh chị có con chứ?” Fabia liếc nhìn bụng tôi khi chúng tôi sang phòng khác.

“Tháng Mười hai này tôi sẽ sinh.”

“Chúng tôi có hai đứa đang học trường nội trú.” Bà gỡ một miếng Nicorette(*) ra khỏi cánh tay, nhúm mày nhìn nó rồi vứt vào thùng rác. Rồi bà thọc tay vào túi quần jeans lôi ra một bao Marlboro loại nhẹ. “Tụi nó đang ở tầng trên cùng, nhưng mấy phòng trẻ của tụi nó đã được dọn dẹp gọn gàng rồi, nếu anh chị quan tâm.” Bà bật lửa và rít một hơi.

(*) Miếng dán Nicorette được dùng phổ biến như một cách cai nghiện thuốc lá. Nó cung cấp một lượng nicotin có kiểm soát để giúp cơ thể tránh khỏi những rắc rối khi ngừng hút thuốc.

“Mấy phòng trẻ?” Luke nhắc lại, liếc tôi. “Nhiều hơn một sao?”

“Phòng cho con trai và con gái. Chúng tôi ời đứa một phòng. Chưa trang trí lại. Đây là phòng con trai tôi...” Bà đẩy một cánh cửa trắng.

Tôi đứng đó, miệng há hốc. Cứ như trong một miền đất thần tiên vậy. Tường sơn các bức bích họa hình những ngọn đồi xanh lục, bầu trời màu thiên thanh, cánh rừng và cảnh những chú gấu Teddy đang đi pic-nic. Một góc kê chiếc giường làm theo hình lâu đài, cũng sơn tranh; góc kia là một đoàn tàu nhỏ bằng gỗ màu đỏ đang trên đường ray, đủ lớn để ngồi lên, mỗi toa đặt một món đồ chơi.

Tôi đột ngột cảm thấy một nỗi khao khát choáng ngợp. Tôi muốn có con trai. Tôi muốn có một cậu nhóc quá đi mất.

“Còn phòng con gái tôi thì ở đằng này,” Fabia tiếp tục.

Tôi hầu như không thể dứt mình ra khỏi phòng dành cho con trai đó, nhưng vẫn theo bà qua chiếu nghỉ khi bà mở cửa - và tôi không thể không há hốc mồm.

Tôi chưa từng thấy cái gì đẹp đến thế. Đây chính là giấc mơ của các bé gái. Tường được trang trí bằng hình các cô tiên vẽ bằng tay, rèm cửa trắng được bó gọn lại bằng nơ lụa taffeta màu hoa tử đinh hương còn cái giường cũi nhỏ thì có diềm trang trí bằng ren thêu đăng ten như giường một công chúa.

Ồi ời. Giờ thì tôi lại muốn có con gái.

Tôi muốn có cả con trai lẫn con gái. Chẳng lẽ tôi không thể có hai đứa sao?

“Vậy, anh chị thấy thế nào?” Fabia quay sang tôi.

Im lặng xuất hiện trên chiếu không thốt nên lời vì khao khát đến đờ người. Tôi muốn có những phòng trẻ này hơn bất cứ gì, từ trước đến nay. Tôi muốn có toàn bộ ngôi nhà này. Tôi muốn được sống ở đây, hưởng kì Giáng sinh đầu tiên của chúng tôi với tư cách một gia đình ở đây, trang trí một cây thông khổng lồ trong cái sảnh lát đá đen trắng này, treo một chiếc tất tí xíu lên lò sưởi...

“Khá là đẹp,” cuối cùng tôi cũng cố thốt ra được, với một cái nhún vai khe khẽ. “Tôi nghĩ thế.”

“Vậy,” Fabia rít thuốc, “ta đi xem phần còn lại nhé.”

Tôi cảm thấy mình đang bông bênh trôi khi chúng tôi qua hết các phòng khác. Chúng tôi đã tìm được ngôi nhà ình. Chúng tôi đã tìm thấy nó.

“Anh hỏi mua đi!” tôi thì thầm với Luke khi chúng tôi nhìn tủ để máy nước nóng. “Nói với bà ấy là mình muốn mua!”

“Becky, từ từ đã nào.” Anh khẽ bật cười. “Đó không phải là cách để thương lượng. Chúng ta còn chưa đi xem hết.”

Nhưng tôi có thể thấy ngay là anh cũng thích nó. Mắt anh rực sáng và khi chúng tôi xuống trở lại sảnh, anh hỏi han về hàng xóm.

“Vâng... cảm ơn chị,” cuối cùng anh nói, bắt tay Fabia. “Chúng ta sẽ liên hệ qua đại lý môi giới.”

Sao mà anh có thể kiềm chế như thế? Sao anh không lôi luôn tập séc ra?

“Cảm ơn rất nhiều,” tôi nói, và đang định bắt tay Fabia thì nghe tiếng chìa khóa lách cách ở cửa trước. Một người đàn ông rậm nắng chừng năm mươi tuổi bước vào, mặc quần jeans và áo jacket da, mang theo thứ gì kiểu như một tập portfolio tranh siêu đẹp.

“Xin chào.” Ông nhìn mặt từng người, rõ ràng là đang tự hỏi có quen chúng tôi không. “Anh chị khỏe không?”

“Anh yêu, đây là anh chị Brandon,” Fabia nói. “Anh chị ấy vừa xem một vòng quanh nhà.”

“À. Qua Hamptons hả?” Ông nhú mồm. “Nếu biết trước thì anh đã gọi điện rồi. Anh vừa nhận lời bán cho người khác mười phút trước. Qua một đại lý khác.”

Tôi cảm thấy một phát súng của nỗi kinh hoàng. Ông ta vừa làm gì?

“Chúng tôi sẽ hỏi mua ngay bây giờ đây!” tôi thốt lên. “Chúng tôi sẽ đưa ra giá chào mua!”

“Rất tiếc. Mọi chuyện đã xong xuôi rồi.” Ông vừa nhún vai vừa cởi áo jacket. “Mấy người Mỹ đến xem nhà sáng nay ấy.” Ông nói thêm với Fabia.

Không. Không. Chúng tôi không thể đánh mất ngôi nhà mơ ước của mình!

“Luke, làm gì đi anh!” Tôi cố nói thật bình tĩnh. “Hỏi mua đi! Nhanh lên!”

“Chị không để tâm, đúng không?” Trông Fabia có vẻ ngạc nhiên. “Hình như chị đâu có thích chỗ này đến thế?”

“Chúng tôi giả vờ lạnh lùng!” tôi rên rỉ, mọi vẻ thờ ơ biến sạch. “Luke, em biết lẽ ra chúng ta nên nói gì đó sớm hơn! Chúng ta yêu căn nhà này! Em mê mẩn hai phòng trẻ! Chúng ta muốn có nó!”

“Chúng tôi rất muốn đề nghị giá cao hơn giá ông bà yêu cầu,” Luke nói, bước lên. “Chúng tôi có thể mua nhanh và yêu cầu cố vấn pháp luật của chúng tôi liên hệ với ông bà sáng mai...”

“Nghe này, theo tôi được biết thì căn nhà này đã bán rồi,” chồng Fabia nói, đảo mắt. “Tôi phải uống chút gì đã. Chúc anh chị may mắn khi tìm chỗ khác.” Ông sải bước trên nền lát về phía bếp và tôi nghe thấy tiếng tủ lạnh mở.

“Tôi rất tiếc,” Fabia nhún vai nói và dẫn chúng tôi về phía cửa

“Nhưng...” Giọng tôi yếu ớt tuyệt vọng.

“Thôi không sao. Nếu thỏa thuận kia thất bại, xin hãy cho chúng tôi biết.” Luke mỉm cười lịch sự với bà rồi chúng tôi chậm chạp bước ra ngoài vào buổi chiều cuối hè. Lá đã bắt đầu chuyển màu, và những tia mặt trời yếu ớt đang lấp lánh trên những khung cửa sổ đối diện.

Tôi đơn giản là có thể nhìn thấy mình sống trên phố này. Đặt con trong xe nôi đẩy đi dọc phố, vẫy chào hàng xóm...

“Em không thể tin được.” Giọng tôi hơi tức tối.

“Chỉ là một căn nhà thôi mà.” Luke choàng tay qua đôi vai đang rũ xuống của tôi. “Chúng ta sẽ tìm được một căn khác.”

“Sẽ không được đâu. Chúng ta sẽ không bao giờ tìm được nơi nào như thế nữa. Đó là ngôi nhà hoàn hảo!” Tôi dừng lại, tay đặt trên cánh cổng sắt uốn. Mình không thể cứ thế mà bỏ cuộc được. Mình không phải kẻ thấy khó khăn một chút là chùn.

“Chờ ở đây nhé,” tôi nói với Luke, quay gót. Tôi vội chạy ngược lại dọc theo con đường, lên bậc thang và đặt một chân vào cửa trước khi Fabia có cơ hội đóng nó lại.

“Nghe này,” tôi nói giọng khẩn cấp. “Làm ơn. Fabia, chúng tôi thực sự, thực sự yêu ngôi nhà của chị. Chúng tôi sẽ trả bất cứ giá nào chị muốn.”

“Chồng tôi đã thỏa thuận xong rồi.” Bà rút người lại vào trong. “Tôi chẳng làm được gì nữa.”

“Chị có thể thuyết phục ông ấy! Tôi phải làm gì mới thuyết phục được chị đây?”

“Nghe này.” Bà thở dài. “Chuyện này không phụ thuộc vào tôi. Chị có thể bỏ chân ra không?”

“Tôi có thể làm bất cứ điều gì!” tôi gào lên tuyệt vọng. “Tôi có thể mua cho chị vài thứ! Tôi làm việc ở một cửa hàng thời trang, tôi có thể mua được nhiều thứ thật sự tuyệt...”

Tôi ngưng lại. Fabia vẫn đang nhòm chân tôi, chen giữa cửa. Rồi bà nhìn chân kia.

Không phải bà ấy quan tâm đến chân tôi, mà là đôi boot kiểu cao bồi Archie Swann bằng da dê làm sồn với dây rút bằng da thật. Archie Swann là một nhãn hiệu mới trong làng giày và đôi tôi đang đi chính xác là đôi đã xuất hiện trên tạp chí Vogue tuần trước, trong mục “Được khát khao nhất”. Tôi đã thấy Fabia soi nó từ lúc chúng tôi mới đến.

Fabia ngược lên nhìn mắt tôi. “Tôi thích đôi boot của chị,” bà nói. Tôi nhất thời không biết nói gì.

Giả vờ lạnh lùng, Becky, giả vờ lạnh lùng.

“Tôi đã chờ cả năm mới mua được đôi này,” cuối cùng tôi nói, cảm thấy như thể mình đang đi trên dây. “Không phải mua ở chỗ nào cũng được đâu.”

“Tôi đang trong danh sách chờ của cửa hàng Harvey Nichols rồi,” bà đáp.

“Có thể.” Tôi cố nói giọng bình thường. “Nhưng chị sẽ không bao giờ mua được đâu. Họ chỉ làm có năm mươi đôi và đã hết sạch rồi. Tôi là nhân viên tư vấn mua sắm, nên tôi biết những điều này.”

Tôi đang bốc phét một trăm phần trăm. Nhưng tôi nghĩ nó có tác dụng. Bà ấy đúng là đang thèm rở dãi.

“Becky?” Luke đang đi về phía tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Luke!” tôi giơ một tay lên. “Đứng đó!” tôi cảm thấy mình như Obiwan Kenobi đang bảo Luke – Skywalker(*) không được can dự vì không hiểu sức mạnh của the Force.

(*) Các nhân vật trong Star War.

Tôi rút chân khỏi chiếc boot bên trái, để nó đứng trên thảm trước cửa như một totem.

“Nó là của chị,” tôi nói, “nếu chị đồng ý lời đề nghị của tôi. Và nốt chiếc kia khi chúng ta trao đổi hợp đồng.”

“Mai chị gọi đại lí đi,” Fabia nói, nghe như kiểu hết hơi. “Tôi sẽ thuyết phục chồng tôi. Căn nhà là của anh chị.”

Mình làm được rồi! Mình không thể tin được!

Nhanh hết sức có thể trong khi chân boot chân tất, tôi vội vã xuống bậc thềm về phía Luke.

“Chúng ta mua được nhà rồi!” tôi choàng tay qua cổ anh. “Em đã giành được ngôi nhà cho chúng ta rồi!”

“Em nói cái chết tiệt...” anh nhìn tôi chằm chặp. “Em nói cái gì? Sao em lại đi có một chiếc boot?”

“À... chỉ thương thuyết một chút ấy mà,” tôi hồ hởi nói, và quay lại liếc cánh cửa trước. Fabia đã đá bay một chiếc giày búp bê màu vàng óng của bà ra và xọc cẳng chân bọc quần jeans vào chiếc boot. Giờ thì bà ấy đang xoay qua xoay lại nó, ngắm nghía như bị thôi miên. “Nếu sáng mai anh gọi điện cho đại lí môi giới thì em nghĩ mình sẽ kí được hợp đồng.”

Thậm chí chúng tôi còn không cần phải đợi đến sáng hôm sau. Chưa đầy hai giờ sau, điện thoại của Luke đã reo khi chúng tôi đang ngồi trong xe trên đường đến nhà mẹ tôi.

“Vâng?” anh nói vào mic dùng khi lái ô tô của điện thoại. “Vâng. Thật sao?”

Tôi nhìn mặt với anh, cố gắng ra hiệu để anh nói cho tôi biết có chuyện gì - nhưng mắt anh vẫn cứ điềm tĩnh dán vào đường, thật bực mình. Cuối cùng anh tắt máy và quay sang tôi với một nụ cười rất kín đáo. “Nó là của chúng ta.”

“Hoan hô!” tôi gào lên vì sung sướng. “Em đã bảo mà!”

“Họ chuyển đến sống ở New York và muốn đi càng nhanh càng tốt. Anh nói chúng ta có thể hoàn tất mọi thứ vào tháng Mười hai.”

“Chúng ta sẽ sinh đứa con đầu lòng trong căn nhà mới lộng lẫy đó kịp lễ Giáng sinh.” Tôi ôm lấy người mình. “Sẽ hoàn hảo à xem!”

“Tin này khá là tốt lành.” Mặt anh rạng rỡ lên. “Và tất cả là nhờ em.”

“Không có gì đâu mà,” tôi khiêm tốn nói. “Chỉ là giỏi thương lượng thôi.” Tôi lúi di động ra và đang định nhắn tin cho Suze khoe chuyện tốt lành này thì nó thành linh đồ chuông.

“A lô?” tôi vui vẻ nói.

“Chị Brandon phải không ạ? Tôi là Margaret từ văn phòng bác sĩ Venetia Carter đây.”

“Ôi!” Tôi nghiêm mặt lại và liếc Luke. “À vâng... chào cô.”

“Chúng tôi chỉ muốn báo cho chị là vừa mới có chỗ trống trong lịch của bác sĩ Carter. Cô ấy sẽ rất vui lòng được gặp chị - và chồng chị nữa, nếu chị muốn - vào thứ Năm lúc ba giờ chiều.”

“Được,” tôi nói, suýt ngạt thở. “Ừm... vâng, được ạ. Tôi sẽ có mặt ở đó! Cảm ơn rất nhiều!”

“Không có gì. Tạm biệt, chị Brandon.”

Điện thoại im bật và tôi ngắt máy bằng đôi tay run rẩy. Tôi đã đặt được hẹn ở chỗ Venetia Carter! Tôi sắp được gặp những người nổi tiếng và sắp được mát xa toàn diện!

Giờ tôi chỉ còn mỗi việc báo tin này cho Luke.

“Ai đấy?” Luke nói, bật radio lên. Anh cau mày nhìn những con số trên màn hình hiển thị và bấm vài nút.

“Chẳng là... ừm...” Tôi làm như vô tình đánh rơi di động xuống sàn xe và cúi xuống nhặt lên.

Sẽ ổn thôi mà. Anh đang trong tâm trạng tốt vì vụ ngôi nhà và mọi thứ. Mình chỉ cần nói một tiếng và mọi chuyện sẽ xong. Và nếu anh bắt đầu phản đối, mình sẽ chỉ ra rằng mình là một phụ nữ trưởng thành, một người có quyền lựa chọn dịch vụ chăm sóc y tế cho bản thân. Chính xác thế.

“Ừm... anh Luke.” Tôi ngồi thẳng lại, hơi đỏ mặt một chút. “Về chuyện ông Braine ấy mà.”

“Ừ, sao?” Luke bẻ tay lái chuyển sang làn đường khác. “Nhân tiện, anh đã nói với mẹ mình sẽ tổ chức một bữa tiệc tối mời ông ấy và David.”

Một bữa tiệc tối? Ôi trời, càng lúc càng tồi tệ. Mình phải nói ngay với anh, thật nhanh.

“Luke, nghe này.” Tôi chờ cho Luke đi chậm lại vì một cái xe tải phía trước. “Em đã suy nghĩ rất kỹ và đã làm vài nghiên cứu.”

Từ “nghiên cứu” nghe có vẻ hay. Ngay cả khi tôi chỉ đọc một mẫu “Xu hướng thời trang trẻ em của Hollywood” trên trang fashionmommies .

“Và vấn đề là...” tôi nuốt khan. “Em muốn đến khám chỗ bác sĩ Venetia Carter.”

Luke kêu lên một tiếng sốt ruột. “Becky, đừng nói chuyện này nữa. Anh nghĩ chúng ta đã nhất trí...”

“Em đã đăng kí được một chỗ với cô ấy,” tôi vội nói. “Em đã hẹn gặp được rồi. Tất cả đã xong xuôi.”

“Em đã làm gì?” Anh phanh ở chỗ đèn giao thông và quay sang đối mặt tôi.

“Đây là cơ thể em!” Tôi chống chế. “Em có thể khám ở chỗ bất cứ bác sĩ nào em thích!”

“Becky, chúng ta phải may mắn lắm mới có được một trong những bác sĩ danh tiếng, đáng kính nhất nước chăm sóc cho em, còn em thì cứ làm loạn lên vì một cô vô danh tiểu tốt nào đó...”

“Nhắc lại lần thứ một triệu là cô ấy không vô danh!” tôi bực tức thốt lên. “Ồ Hollywood cô ấy rất vĩ đại! Cô ấy hiện đại và kiến thức của cô ấy cập nhật, và cô ấy còn thực hiện cách đỡ đẻ tuyệt vời là sinh con trong nước với hoa sen...”

“Hoa sen? Nghe như cô ta hoàn toàn là một con mụ lang băm.” Luke giận dữ nhấn phanh. “Anh sẽ không để em mạo hiểm sức khỏe của chính mình và con...”

“Cô ấy làm sao là lang băm được!”

Lẽ ra tôi không bao giờ nên nhắc đến hoa sen. Lẽ ra tôi phải biết là Luke sẽ không hiểu.

“Nghe này, anh yêu...” tôi thử chiến thuật khác. “Anh luôn nói, ‘Hãy cho người khác một cơ hội!’”

“Không, anh không nói.” Luke nói ngay, không lơ một nhịp.

“Thế thì anh nên thế!” tôi tức giận nói.

Chúng tôi dừng lại ở chỗ vạch cho người đi bộ và một phụ nữ bước ngang qua cùng chiếc xe nô sành điệu màu xanh lá có bánh cao trông rất có vẻ ki-nguyên-vũ-trụ. Wow. Có lẽ chúng tôi cũng nên một cái như thế. Tôi nheo mắt, cố nhìn xem logo hãng nào.

Thật kì diệu, tôi thậm chí còn chưa từng để ý tới xe nô. Nhưng giờ thì tôi không thể ngừng xem xét chúng, ngay cả khi đang cãi nhau với chồng.

Thảo luận. Không phải cãi nhau.

“Luke, nghe này,” tôi nói khi chúng tôi lại đi tiếp. “Trong cuốn sách em đọc có viết phụ nữ mang thai luôn nên làm theo bản năng của mình. Mà, bản năng của em đang lên tiếng rất mạnh mẽ, ‘Đến chỗ Venetia đi’. Chính Tự nhiên đã mách bảo em thế!”

Luke im lặng. Tôi không xác định được là anh đang cau mày vì tập trung nhìn đường hay vì những gì tôi nói.

“Mình chỉ cần đi một lần xem cô ấy thế nào thôi cũng được,” tôi nói, dịu giọng. “Chỉ một cuộc gặp nho nhỏ. Nếu không ưa cô ấy thì mình không cần phải quay lại nữa.”

Chúng tôi đã đến lối xe vào nhà bố mẹ tôi. Trên cửa ra vào có một tấm banner to bằng bạc, và một quả bóng bay bơm khí hê li đi lạc trên có viết Chúc mừng sinh nhật Jane! khê hạ cánh xuống mui xe khi chúng tôi đỗ lại.

“Và em đã giành được ngôi nhà cho chúng ta,” tôi không thể không thêm vào. Dù tôi cũng thấy chẳng liên quan lắm.

Luke đỗ xe đằng sau một chiếc xe tải có chữ “Sự kiện đặc biệt của Oxshott” sơn trên một bên thành xe rồi cuối cùng cũng quay sang nhìn mặt tôi.

“Thoải được rồi, Becky.” Anh thở dài. “Em thắng rồi đấy. Mình sẽ đi gặp cô ta.”

6. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Nói rằng mẹ tôi phấn khởi trước tin tôi có em bé là hơi nhẹ. Khi chúng tôi ra khỏi xe mẹ phi thẳng ra lối xe, mái tóc sấy chuẩn bị cho buổi tiệc, mặt hồng lựng vì phấn khích.

“Becky! Đứa cháu bé bỏng của mẹ sao rồi?”

Bà còn chẳng buồn nhìn mặt tôi nữa. Sự chú ý của bà hướng thẳng đến cái bụng bầu. “Nó đang lớn lên đấy! Cháu có nghe thấy tiếng bà không?” Bà cúi xuống gần hơn. “Cháu nghe thấy tiếng bà không?”

“Chào mẹ,” Luke lịch sự nói. “Bọn con có thể vào được không?”

“Tất nhiên rồi!” Bà nhanh chóng thẳng người lại và dẫn chúng tôi vào nhà. “Vào đi! Thư giãn đi nào Becky! Uống trà này. Graham!”

“Anh tới đây!” Bố đang xuống cầu thang. “Becky!” Ông ôm tôi thật chặt. “Vào ngồi đi con. Suze với mấy đứa nhóc đã đến đây rồi...”

“Rồi cơ đấy!” Tôi kêu lên vui sướng. Tôi đã không gặp Suze hàng thập kỉ rồi. Tôi theo bố mẹ vào phòng khách và thấy Suze đang ngồi trên sofa cạnh cô Janice, hàng xóm của bố mẹ. Mái tóc vàng của cô vẫn cao thành búi và cô đang ột trong hai đứa con sinh đôi ti. Trong lúc đó Janice ngọ nguậy khổ sở, rõ ràng là đang cố cất lực để không nhìn.

“Bex!” Mặt Suze rạng lên. “Ôi trời ơi! Trông cậu tuyệt quá!”

“Suze!” tôi rộng vòng tay ôm cô, cố gắng không siết chặt đứa nhỏ. “Cậu thế nào? Cả nhóc Clemmie yêu quý nữa?” Tôi hôn cái đầu bé bỏng tóc vàng.

“Đây là Wilfrid,” Suze nói, hơi đỏ mặt.

Khỉ thật. Lúc nào tôi cũng nhầm. Và làm mọi chuyện tồi tệ hơn, Suze hoàn toàn hoang tưởng rằng Wilfrid trông giống con gái. (Mà cũng đúng thế. Đặc biệt là trong cái bộ áo liền quần đầy dây rợ đấy.)

“Những đứa khác đâu rồi?” tôi nhanh chóng chuyển đề tài.

“À, Tarkie đang lo chúng rồi,” Suze nói, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi nhìn theo ánh mắt cô và thấy chồng cô, Tarquin, đang đẩy cháu đỡ đầu của tôi, Ernie, bằng xe cút kít quanh chỗ cái rạp, điệu Clementine trước ngực.

“Nữa!” Giọng Ernie ré lên xuyên qua cửa sổ. “Nữa đi bố!”

“Vài tháng nữa là anh sẽ thế đấy, Luke,” tôi cười tươi nói với Luke.

“Ừm ừm.” Anh nhướn mày và lấy chiếc Black Berry ra. “Anh cần phải gửi vài cái email. Nếu được thì anh lên gác làm nhé?”

Anh bước vội ra khỏi phòng và tôi ngồi xuống một chiếc ghế mềm bên Suze. “Mẹ biết sao không? Bọn con vừa hỏi mua được một ngôi nhà hoàn hảo chưa từng thấy! Xem này!” Tôi lôi tờ ghi thông tin quảng cáo về căn nhà ra khỏi túi xách đưa ẹ chờ được ngưỡng mộ.

“Dễ thương quá, con yêu!” mẹ thốt lên. “Nó có riêng biệt hẳn không?”

“À... không. Nhưng nó thực sự...”

“Có bãi đỗ xe để không phải đỗ trên đường không?” Bố nheo mắt nhìn qua vai mẹ.

“Không, không có, nhưng...”

“Chúng nó không cần đỗ xe, Graham,” mẹ cắt ngang. “Chúng nó là người London mà! Đi đâu chúng nó cũng bắt taxi.”

“Em đang nói với anh là không người London nào lái xe đấy hả?” bố nói, giọng mỉa mai. “Có phải em đang nói với anh là trong cả cái thành phố thủ đô này, không một công dân nào từng ngồi vào một chiếc ô tô?”

“Tôi sẽ không bao giờ lái xe ở London.” Janice hơi rùng mình. “Anh chị biết đấy, họ sẽ chờ cho đến khi mình dừng đèn đỏ... rồi đâm ột phát.”

“‘Họ’?” bố giận dữ thốt lên. “‘Họ’ là ai?”

“Sàn đá cẩm thạch. Ôi con ơi.” Mẹ ngẩng lên khỏi tờ quảng cáo và nhăn mặt. “Thế khi đứa nhỏ tập đi thì sao? Có lẽ con nên trải thảm hết. Một cái thảm Berber điểm các đốm tối màu để không lộ bẩn.”

Bó tay.

“Và tin thứ hai của con là...” tôi nói to, cố gắng kéo cuộc nói chuyện về đúng chủ đề, “con sắp đổi bác sĩ.” Tôi ngừng lại để mọi người ngấm tin. “Con sắp có Venetia Carter.”

“Venetia Carter?” Suze kinh ngạc ngẩng lên khỏi Wilfrid. “Cậu nói thật chứ?”

Ha. Mình biết Suze chắc phải nghe nói tới cô ấy rồi mà.

“Chính xác.” Tôi rạng rỡ vì tự hào. “Bọn mình vừa biết tin mình đăng kí được chỗ. Không kì diệu sao?”

“Thế cô ấy giỏi không, cái cô bác sĩ Carter này à?” Mẹ hết nhìn tôi lại nhìn Suze.

“Người ta gọi cô ấy là bác sĩ phụ sản đầu bảng.” Suze xoay Wilfrid một cách chuyên nghiệp. “Cháu đã đọc một bài về cô ấy trên tờ Harpers. Cô ấy chắc phải tuyệt vời lắm!”

Một bác sĩ sản đầu bảng! Điều đó khiến tôi thành đầu bảng!

“Cô ấy đỡ cho tất cả các siêu mẫu và ngôi sao điện ảnh,” tôi không thể ngăn mình khoe khoang. “Họ tổ chức các buổi tiệc trà, tặng những chiếc túi hàng hiệu tuyệt hảo và đủ thứ. Có lẽ con sẽ được gặp tất cả bọn họ!”

“Nhưng Becky này, bố tưởng con đã có một bác sĩ giỏi đáng kính rồi.” Trông bố có vẻ lo lắng. “Liệu đổi bác sĩ lúc này có phải là ý hay không?”

“Bố, Venetia ở một đẳng cấp khác!” Giọng tôi không thể không lộ chút khó chịu. “Cô ấy là nhất tuyệt đối. Con phải van xin mới có được một chỗ với cô ấy đấy.”

“Thôi được, con yêu, đừng quên bố mẹ khi con nổi tiếng nhé!” mẹ nói.

“Con sẽ không quên đâu! Mà mọi người có muốn xem ảnh siêu âm không?” Tôi thọc tay vào túi, lôi ra một cuộn ảnh đưa ẹ.

“Nhìn này!” mẹ hốt hển, chăm chăm nhìn hình ảnh mờ mịt ấy. “Nhìn đi Graham! Đứa cháu bé bồng đầu tiên của chúng ta. Trông nó giống y hệt mẹ em!”

“Mẹ em?” bố bực tức phản ứng, giật lấy ảnh từ tay mẹ. “Em có mù không thế?”

“Becky, cô đã móc vài món đồ xinh xinh cho đứa bé,” Janice rụt rè chen vào. “Mấy cái áo khoác len... một cái khăn choàng... một bộ những con vật như trên thuyền của Noah... mỗi loài cô làm ba con, để đề phòng bắt trắc(*).”

(*) Theo truyền thuyết, trước khi tạo ra cơn Đại Hồng thủy để trừng phạt loài người vì có quá nhiều tội lỗi, Chúa trời đã hướng dẫn Noah đóng một con thuyền, mang lên đó mỗi loài trên thế giới một cặp để tái tạo lại thế giới sau trận Đại Hồng thủy, ở đây Janice móc những con vật đó bằng len, nhưng để cẩn thận đã làm mỗi loài ba con.

“Janice, cô tốt quá,” tôi nói, xúc động.

“Chẳng khó khăn gì đâu mà, cháu yêu! Cô thích đan lát lắm. Tất nhiên, cô luôn hi vọng Tom và Lucy có thể...” Janice nói nhỏ dần rồi một nụ cười dừng cảm, rạng rỡ. “Nhưng chuyện đó không thể.”

“Tom thế nào rồi ạ?” tôi thận trọng hỏi.

Tom là con trai của Janice. Anh cũng trạc tuổi tôi, và đã lấy vợ ba năm trước, một lễ cưới hoành tráng, sang trọng. Nhưng rồi chuyện hơi hỏng một chút. Vợ anh, Lucy xăm mình rồi bỏ trốn cùng một gã sống trong một căn nhà di động, Tom trở nên rất kì quặc và bắt đầu xây một căn nhà nghỉ mùa hè trong vườn sau nhà bố mẹ anh.

“À, Tom rất ổn! Giờ nó chủ yếu sống trong căn nhà mùa hè đó. Cô chú mang khay thức ăn cho nó.” Trông Janice hơi bối rối. “Nó nói đang viết sách.”

“Ồi hay quá!” tôi nói giọng động viên. “Về cái gì thế ạ?”

“Về tình trạng xã hội.” Bà nuốt khan. “Có vẻ thế.”

Im lặng bao trùm khi chúng tôi tiêu hóa tin này.

“Anh ấy nghĩ xã hội này đang ở trong kiểu tình trạng nào?” Suze hỏi.

“Không tốt lắm,” Janice thì thào.

“Uống tách trà nữa nhé Janice thân mến.” Mẹ vỗ vỗ tay Janice an ủi. “Hay một li rượu anh đào?”

“Chỉ một li anh đào nhỏ thôi,” Janice nói sau khi ngưng một chút. “Tôi sẽ tự đi lấy.”

Khi bà đi qua căn phòng đến tủ để đồ uống, mẹ đặt tách xuống, “Nào, Becky,” mẹ nói, “con có mang hết catalog con có đến đây không?”

“Đây!” Tôi với cái túi du lịch mình khuan vào cùng. “Con có Blooming Marvellous, General Little Trading Company, Little White Company...”

“Mình mang đến Jojo Maman Bébé,” Suze chen vào. “Cả Italian Baby Cashmere nữa.”

“Mẹ thì có toàn bộ đồng kia.” Mẹ gật gù, với lấy một chồng catalog trên giá để tạp chí. “Các con có Funky Baba chưa?” Mẹ vẩy vẩy một catalog có hình một đứa bé mặc đồ hề.

“Ôôii!” Suze nói. “Cháu chưa từng thấy cái đó!”

“Cậu thấy rồi đấy,” tôi nói. “Con có Petit Enfant. Mẹ này, mẹ xử lí tập Luxury Baby nhé.”

Thở phào sung sướng, tất cả chúng tôi vào chỗ bắt đầu liếc nhanh qua đồng ảnh chụp trẻ chưa biết đi mặc những chiếc áo phong cộc tay xinh xắn ngồi trên thảm chơi hay được địu trên những cái địu con sành điệu. Nói thật, chỉ nguyên những món đẹp dễ này thôi cũng đã đáng để có con rồi.

“Mẹ sẽ gấp góc trang để đánh dấu nếu thấy thứ gì con nên mua,” mẹ trịnh trọng nói.

“OK, con cũng thế,” tôi nói, mê đắm nhìn một đàn trẻ con được hóa trang thành mấy con vật. Chúng tôi phải mua cho con một bộ gấu Bắc Cực mới được. Tôi gấp góc trang rồi lật sang trang kế tiếp, một trang tràn ngập những bộ đồ trượt tuyết cỡ nhỏ tuyệt đẹp. Và nhìn đám mũ len có quả bông kia xem!

“Luke, em nghĩ mình nên cho con đi trượt tuyết ngay khi nó còn rất nhỏ,” tôi nói khi anh vào phòng. “Như thế sẽ giúp cho sự phát triển của con.”

“Trượt tuyết?” Anh có vẻ kinh ngạc. “Becky, anh tưởng em ghét trượt tuyết?”

Đúng là mình ghét trượt tuyết thật.

Nhưng có lẽ chúng tôi vẫn có thể đến Val d’Isère hay đầu đó, mặc mấy bộ sành điệu đó và không trượt tuyết mà.

“Becky!” Mẹ cắt ngang suy nghĩ của tôi. “Nhìn cái giường này này. Nó có gắn thiết bị điều chỉnh nhiệt độ, đèn ru ngủ và rung tự động để dỗ trẻ.”

“Wow,” tôi nín thở, nhìn bức hình. “Thật là tuyệt vời! Cái đó bao nhiêu tiền ạ?”

“Kiểu sang trọng là... một nghìn hai trăm bảng,” mẹ nói sau khi xem giá.

“Một nghìn hai trăm bảng?” Luke suýt sặc trà. “Cho một cái giường baby ấy ạ? Mẹ đùa à?”

“Nó gần như một tác phẩm nghệ thuật,” Suze chỉ ra. “Nó áp dụng công nghệ của Nasa.”

“Công nghệ của Nasa?” Luke hừ một tiếng ngờ vực. “Chúng ta có kế hoạch đưa đứa nhỏ lên không gian à?”

“Anh không muốn những gì tốt nhất cho con sao Luke?” tôi phản bác. “Cô thấy thế nào, cô Janice?”

Tôi nhìn qua căn phòng, nhưng Janice không nghe thấy tôi nói. Bà vẫn đang nhìn những tấm hình chụp siêu âm và khê dùng khăn tay chấm chấm mắt.

“Janice... cô không sao chứ?”

“Cô xin lỗi, cháu yêu.” Bà xì mũi, rồi nhấp một ngụm rượu anh đào, lau kính. “Tôi xin li nữa được không, Jane?”

“Cứ tự nhiên, Janice!” Mẹ nói đầy động viên. “Tội nghiệp Janice,” mẹ thì thào nói thêm với tôi và Suze. “Bà ấy muốn có cháu đến tuyệt vọng. Nhưng Tom thậm chí còn chẳng buồn ra khỏi cái nhà gỗ mùa hè của anh ta. Và đến khi nó ra...” Mẹ còn hạ giọng thấp hơn. “Hẳn là nó chưa hề cắt tóc trong hàng tháng trời! Lại còn chuyện cạo râu nữa! Mẹ bảo cô Janice, ‘Nó sẽ không bao giờ kiếm được cô nào tử tế nếu không chịu tút lại bề ngoài!’ Nhưng...” Mẹ ngừng lại khi chuông cửa reo. “Chắc là mấy người đưa đồ ăn đến. Mẹ đã bảo họ dùng cửa bếp rồi cơ mà!”

“Để anh mở cho.” Bố đứng dậy, và tất cả chúng tôi quay lại với đám catalog.

“Mọi người có nghĩ là chúng ta nên mua một cái ghế giữ trẻ ngồi tắm và một cái đỡ trẻ nằm tắm không?” tôi nhìn trang giấy. “Cả một chậu tắm bơm hơi dùng khi đi du lịch nữa?”

“Mua cái này này.” Suze chỉ cho tôi hình một cái túi nằm nhồi bông thay chăn cuốn baby. “Mấy cái này hay lắm. Wilfie nhà mình sống luôn trong cái túi của nó.”

“Chắc chắn rồi!” tôi gật đầu. “Gấp góc lại đi.”

“Những trang gấp góc này có vẻ hơi nhiều rồi đấy.” Mẹ nhìn mấy tập catalog, xem xét. “Có lẽ chúng ta nên gấp góc những trang mình không quan tâm.”

“Sao mọi người không đặt mua toàn bộ catalog rồi gửi lại vài thứ mình không thích?” Luke gợi ý.

Ừ, đó là một ý...

Ôi. Anh chỉ đùa thôi mà. Hà hà. Tôi sắp sửa nghĩ ra một câu phản pháo hạ gục anh thì nghe thấy giọng bố sang sảng vọng tới từ trong sảnh.

“Vào nhà đi, Jess. Mọi người đang uống trà.”

Jess đang ở đây!

Ôi trời ơi. Jess đang ở đây.

“Nhanh lên, giấu hết đồng catalog đi!” tôi rít lên, và bắt đầu quờ quạng nhét chúng ra sau mấy tấm đệm ghế. “Mọi người biết Jess thế nào rồi đấy.”

“Nhưng con yêu, có thể cô ấy cũng muốn xem qua!” mẹ

Mẹ không thực sự hiểu Jess và tính tằn tiện của chị ấy. Mẹ nghĩ Jess chỉ đang trải qua một “giai đoạn”, như Suze hồi đòi ăn chay tuyệt đối trong vòng ba tuần, rồi hoàn toàn kiệt sức và vục đầu vào ngẫu nhiên một cái sandwich thịt xông khói.

“Chị ấy không muốn đâu,” Suze, người từng ở nhà Jess và biết Jess thế nào, nói. Cô giật bản Funky Baba từ tay mẹ và nhét nó xuống dưới ghế nhún của Wilfrid, vừa kịp lúc bố và Jess xuất hiện ở cửa.

“Chào, chị Jess!” Tôi mở lời vui vẻ - rồi ngừng lại vì kinh ngạc. Mới vài tháng không gặp Jess mà trông chị đúng thật là long lanh!

Chị rám nắng đều, mảnh mai và đang mặc quần soóc túi hộp khoe đôi chân dài, mịn màng. Mái tóc cắt ngắn của chị nhật bật đi do ánh nắng còn chiếc áo phông không tay màu xanh lá của chị làm nổi bật màu mắt hổ phách.

“Chào mẹ!” chị nói, đặt ba lô xuống. “Chào dì Jane. Becky, em khỏe không?”

“Em khỏe!” tôi không thể thôi tròn mắt nhìn chị. “Trông chị tuyệt quá! Chị rám nắng quá!”

“Ờ.” Jess nhìn xuống chân tay mình, chẳng chút quan tâm, rồi với lấy ba lô. “Con mang đến một ít bánh quy ngô. Cái này được sản xuất ở một hợp tác xã Bắc Guatemala.” Chị đưa ẹ một hộp làm bằng bìa các tông thô, và mẹ cứ chuyển nó hết tay này lại tay kia, bối rối.

“Dễ thương quá, Jess,” cuối cùng mẹ nói, và đặt nó xuống cạnh bình trà. “Ăn bánh ngọt đi con!”

“Wow.” Jess ngồi xuống ghế dài. “Nhìn Cl...” Chị ngừng lại khi tôi la lên “Wilfie!” từ sau lưng Suze.

“Gì cơ?” Suze nói.

“Chị chỉ đang định hỏi... Clementine đâu thôi.” Jess chữa lại. “Và thật không tin nổi đây là Wilfie! Nó lớn quá!”

Qua chén trà của mình tôi khẽ mỉm cười với chị khi Suze đáp. Trời ơi, ai có thể tưởng tượng ra điều này? Chị gái tôi và bạn thân nhất của tôi đang cùng nhau tán gẫu.

Có lúc tôi tưởng mình đã mất cả hai bọn họ. Jess, vì chúng tôi đã cãi nhau to, và gọi nhau bằng những cái tên mà giờ chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến tôi phải nhăn mặt. Còn Suze, vì cô ấy kết bạn với một cô bạn mới tên là Lulu, cái cô biết cưỡi ngựa, có bốn con và tưởng mình là mẹ thiên hạ. Tôi vẫn không thể hiểu sao Suze lại thích cô ta được. Trên thực tế, đó là một chủ đề chúng tôi không nhất trí với nhau.

“Chị cũng có cái này cho em đây.” Jess thọc tay xuống đáy ba lô lôi ra một mớ giẻ bẩn thỉu. Janice lùi lại với một tiếng kêu kinh hoàng khe khẽ.

“Cái gì thế, Jess?”

“Becky và cháu sẽ làm khăn lau cho đứa nhỏ,” Jess nói.

“Làm khăn lau cho đứa nhỏ?” Trông mẹ không hiểu gì cả. “Nhưng con yêu, hãng Boots có sản xuất chúng mà. Mình có thể mua hai bảng ba cái.”

“Trông chúng như kiểu... dùng rồi,” Janice rụt rè.

“Chúng ta chỉ cần luộc sôi lên rồi giặt trong dung dịch dầu và xà phòng là được,” Jess cho bà biết. “Như thế sẽ an toàn hơn ôi trường. Cho cả da đứa trẻ nữa. Và còn có thể tái sử dụng, về lâu về dài ta sẽ tiết kiệm được cả đồng tiền.”

“Ồ... tuyệt,” tôi nuốt nước bọt, và sờ đồng giẻ, một trong số đó có in chữ “Nhà tù HM Wandsworth” mờ mờ dọc theo mép. Không đời nào tôi lại đi để một đụn giẻ cũ nát bẩn thỉu trong phòng con tôi. Nhưng Jess có vẻ nhiệt tình quá, tôi không muốn làm tổn thương chị ấy.

“Chị cũng sẽ giúp em làm cả cái địu con nữa,” chị nói. “Từ một cái quần jeans cũ của Luke. Đơn giản lắm.

“Ý hay!” tôi cố nói. Tôi không dám nhìn Luke.

“Và chị còn có một ý nữa.” Jess xoay người trên ghế để đối diện với tôi. “Em không cần phải đồng ý ngay, nhưng có lẽ em có thể suy nghĩ về nó.”

“Vâng,” tôi căng thẳng nói. “Gì thế ạ?”

“Em có thể diễn thuyết được không?”

“Diễn thuyết á?” Tôi suýt ngã ngửa. “Về cái gì?”

“Về việc em đã tống khứ chứng nghiện tiêu tiền như thế nào.” Jess ngả về phía trước, mặt chị toát lên vẻ nồng hậu và đầy tình chị em. “Chị có một người bạn đang làm tư vấn viên, chị đang kể với cô ấy về em và em đã thay đổi ra sao. Cô ấy nói em sẽ là nguồn động viên cho rất nhiều con nghiện trong nhóm của cô ấy.”

Im lặng bao trùm căn phòng. Tôi có thể cảm thấy mặt mình đang đỏ lựng lên.

“Cố lên, Bex.” Suze khẽ hẩy chân tôi. “Cậu sẽ trở nên vĩ đại!”

“Anh sẽ đi cùng,” Luke nói. “Khi nào hả chị?”

“Không cần phải trang trọng lắm đâu,” Jess nói. “Chỉ là một cuộc chuyện trò thân mật về việc củng lại áp lực tiêu thụ. Đặc biệt là giờ em đã mang thai.” Chị lắc đầu. “Thật lố bịch, cái số người rác rưởi cứ cảm thấy buộc phải mua thật nhiều cho con cái họ ấy.”

“Em cho rằng tại mấy cái catalog,” Luke nghiêm trang nói.

“Thế em thấy sao, Becky?” Jess hỏi đến cùng.

“Em không thực sự...” Tôi yếu ớt hắng giọng. “Em không chắc...”

“Đừng xấu hổ!” Jess đứng dậy khỏi cái ghế dài không thành đến ngồi cạnh tôi trên sofa. “Chị thực sự tự hào về em, Becky ạ. Và em nên tự hào về chính mình...” Nét mặt chị thay đổi và chị dịch khỏi chỗ. “Chị

đang ngồi trên cái gì thế này? Cái gì đây?” Chị luồn tay ra sau lưng lôi ra hai tập catalog bóng lộn, tất cả các góc trang đều đang gấp.

Chết tiệt. Thế nào chị cũng chọn cuốn Luxury Baby à xem, cái cuốn có ảnh bìa là một đứa nhóc mặc đồ Ralph Lauren, cầm một cái chai hiệu Dior và ngồi trên một chiếc Roll Royce mini.

“Không phải Becky đang xem mấy cái này đâu,” Suze lập tức liền thoáng. “Chúng thậm chí còn không phải của cô ấy nữa. Là của em. Em mua đấy.”

Mình thực sự yêu Suze.

Jess vừa lật lật tập Luxury Baby vừa nhăn mặt. “Sốc quá. Ý chị là, một đứa trẻ thì cần gì bồn tắm bơm hơi mới chả giường cũi hàng hiệu chứ?”

“Ôi, em biết.” Tôi cố hòa nhịp với giọng điệu khinh bỉ của chị. “Thật là khủng khiếp. Mặc dù có lẽ em cũng sẽ mua, chị biết đấy, vài thứ...”

“Nhìn này, Jess, con yêu!” mẹ lên tiếng thật có ích. “Becky vừa chọn được một cái giường siêu hạng cho đứa nhóc đấy!” Mẹ lật tung cả catalog lên. “Nó đâu rồi ấy nhỉ? Nó có đèn nhấp nháy... Biết tự rung...”

Tôi chờ người vì khiếp hãi.

Đừng có cho Jess xem một cái giường trẻ em giá £1200.

“Đây rồi!” Mẹ chìa tập Funky Baba ra.

“Chị Jess không muốn xem đâu!” Tôi cố giật tập catalog lại, nhưng Jess lấy được trước.

“Trang nào ạ?” chị nói.

“Mẹ ơi?” Một giọng cắt ngang và tất cả chúng tôi nhìn quanh. Đứng trên lối ra vào là một anh chàng đang cau mày, tóc sẫm màu không cắt và râu ria lởm chởm. Anh cao, lòng không, đang cầm một chiếc ba lô cũ nhàu nhĩ và tôi không thể biết anh là ai...

7. Chương 04 Phần 2

Từ từ đã. Có phải Tom không?

Ồi ời. Mình gần như không nhận ra anh ta nữa. Mẹ đã đứng về vụ râu tóc, có vẻ như nhiều ngày trời rồi anh ta chưa từng trông thấy dao cạo.

“Bố cần giúp đỡ với một trong mấy trò ảo thuật đó,” anh ta nói nhát gừng với Janice. “Con thử bị kẹt hay gì đó.”

“Ôi trời!” Janice nói, đặt cốc xuống. “Tôi phải đi đây. Tom, chào hỏi tử tế đi, con yêu.”

“Chào mọi người.” Tom gườm gườm liếc nhanh quanh phòng.

“Con biết Suze, bạn của Becky chứ, đúng không?” Janice nói lú lú. “Và con đã gặp chị gái cô ấy, Jess, bao giờ chưa nhỉ?”

“Chào, Tom!” Suze vui vẻ nói.

“Chào,” Jess nói.

Tôi căng thẳng liếc trộm chị, hoàn toàn sẵn sàng ột bài lên lớp về việc tiêu hàng nghìn bảng vào một cái giường trẻ em là dấu hiệu của cái thời đại xấu xa và suy đồi này ra sao. Nhưng thật ngạc nhiên chị thậm chí còn không thèm nhìn cái catalog. Chị để nó rơi xuống đùi mình và đang nhìn Tom đăm đăm, bàng hoàng.

Và Tom đang chăm chăm nhìn lại chị.

Ánh mắt chị đưa xuống cuốn sách anh đang cầm. “Đây có phải là cuốn The Consumer Society: Myths and Structures(*) không?”

(*) Tạm dịch: Xã hội tiêu thụ: Lầm tưởng và Cấu trúc.

“Ừ. Cô đọc chưa?”

“Chưa, nhưng tôi đã đọc một tác phẩm khác của Baudrillard, The System of Objects(*).”

(*). Tạm dịch: Hệ thống Vật thể.

“Tôi có cuốn đó!” Tom tiến một bước về phía chị. “Cô thấy thế nào?”

Ngưng lại một phút.

“Tôi nghĩ khái niệm của ông ta về mô phỏng và sự thay thế không hoàn hảo khá thú vị.” Jess mân mê cái mặt dây chuyền Tiffany tôi tặng chị.

Chị chưa từng mân mê cái mặt dây chuyền Tiffany ấy. Ôi trời đất ơi. Chị đang đong anh ta!

“Tôi đang cố vận dụng sự sụp đổ của siêu thực vào luận đề của tôi về mức độ hỗn loạn của chủ nghĩa tư bản hậu hiện đại.” Tom chăm chú gật gù.

Thế này thật tuyệt cú mèo! Trông họ cũng ưa nhìn, lại có hóa chất hấp dẫn nhau và đang nói tiếng Anh, có điều chỉ toàn những từ kì dị chẳng ai hiểu gì thôi. Như một tập của The OC vậy, ngay ở đây trong phòng khách của mẹ tôi!

Tôi liếc Luke một cái, anh nhướn mày. Mẹ hẩy chân Suze, Suze cười toe lại. Tất cả chúng tôi đều hào hứng. Còn Janice, bà nhìn sang bên cạnh mình.

“Dù sao thì,” Tom nhún vai, “tôi phải đi đây...”

Như một cơn lốc xoáy, Janice lập tức ra tay.

“Jess, cháu yêu!” bà kêu lên, nhảy một phát khỏi sofa. “Chúng ta chưa từng thực sự làm quen với nhau, đúng không cháu? Sao cháu không quay lại đây uống trà sau nhĩ, cháu và Tom có thể nói tiếp câu chuyện nhỏ đang dở?”

“Ôi.” Trông Jess bất ngờ. “Ừm... cháu đến là để gặp mọi người ở đây...”

“Tí nữa cháu có thể gặp họ ở bữa tiệc mà!” Janice nắm chặt cánh tay rám nắng của Jess và bắt đầu lôi chị ra cửa. “Jane, Graham, anh chị không phiền chứ?”

“Không hề,” bố dễ dãi nói.

“Vâng, thôi được.” Jess liếc mắt với Tom và sắc hồng thoáng xuất hiện trên má chị. “Cháu sẽ gặp mọi người sau.”

“Tạm biệt!” tất cả chúng tôi đồng thanh.

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ và tất cả chúng tôi nhìn nhau trong một niềm vui cổ nén.

“Được rồi!” mẹ nói, nhắc bình trà lên. “Giờ thì, như thế không tuyệt sao? Chúng ta có thể hạ hàng rào xuống và dựng rạp qua bãi cỏ của cả hai nhà!”

“Mẹ! Thật tình!” tôi trợn mắt. Mẹ lúc nào cũng thế, nghĩ quá lố và tưởng tượng ra đủ kiểu lố bịch...

Ôii. Con tôi có thể là người cảm nhận cho cô dâu chú rể!

Trong khi Jess đang ở bên hàng xóm, Luke đọc báo còn Tarquin tắm cho bọn trẻ, tôi và Suze chiếm trọn phòng cũ của tôi. Chúng tôi bật radio thật lớn tiếng, mở nước đầy bồn, cho thật nhiều xà phòng tạo bọt tắm và thay nhau ngồi trên thành bồn tán gẫu, y như hồi xưa ở Fulham. Rồi Suze ngồi trên giường cho bọn trẻ ăn còn tôi sơn móng chân.

“Cậu sẽ không còn làm được như thế lâu nữa đâu,” Suze nói, quan sát tôi.

“Tại sao?” tôi hoảng hốt nhìn lên. “Như thế có hại cho đứa bé à?”

“Không, ngốc ạ!” Cô cười. “Cậu sẽ không thể với tới!”

Thật là một ý nghĩ kì cục. Thậm chí tôi còn không thể tưởng tượng là sẽ to đến thế. Tôi đưa một tay xoa bụng và đứa nhỏ nảy lên phản ứng lại.

“Ôi!” tôi nói. “Nó đập mạnh quá!”

“Cứ chờ mà xem, rồi nó sẽ bắt đầu chọc đầu gối và mọi thứ vào người cậu,” Suze nói. “Kì lắm, như thể bên trong mình có một sinh vật lạ vậy.”

Bạn thấy không, đây là lí do vì sao bạn cần có cô bạn thân khi mang thai. Không một cuốn nào trong đồng sách về mang thai của tôi nói, “Kì lắm, như thể bên trong mình có một sinh vật lạ.”

“Chào em yêu.” Tarquin lại xuất hiện ở cửa. “Anh cho Wilfie ngủ nhé?”

“Vâng, nó ăn xong rồi.” Suze trao cho Tarquin đứa bé ngái ngủ, nó rúc vào vai bố như thể biết rằng mình thuộc về nơi đó.

“Anh thích móng chân của em không, Tarkie?” tôi nói, ngoe nguẩy ngón chân cho anh thấy. Tarquin ngọt ngào lắm. Đạo đầu tôi biết anh, anh hoàn toàn lập dị và dở hơi và thậm chí tôi còn không thể nói chuyện nổi với anh - nhưng bằng cách nào đó khi năm tháng trôi qua anh đã ngày càng trở nên bình thường hơn.

Anh lơ đãng nhìn móng chân tôi. “Tuyệt vời. Thôi nào, anh bạn.” Anh dịu dàng vỗ vỗ lưng Wilfie. “Ngủ tít cung thang đi nào.”

“Tarkie thật là một ông bố tốt,” tôi nói đầy ngưỡng mộ, khi anh đi khuất khỏi căn phòng.

“Ôi, anh ấy tuyệt lắm,” Suze nói đầy yêu thương khi bắt đầu cho Clementine bú. “Trừ việc anh ấy cứ cho chúng nó nghe nhạc kịch của Wagner suốt ngày. Ernie giờ có thể hát được đoạn độc diễn của Brunnehilde từ đầu đến cuối bằng tiếng Đức, nhưng lại chẳng nói được mấy từ tiếng Anh.” Lòng mày cô nhăn tít lại. “Mình đang bắt đầu thấy lo, thật đấy.”

Tôi rút lại. Tarquin vẫn lập dị như thế.

Tôi lấy cái mascara mới ra, bắt đầu bôi lên lông mi trong lúc nhìn Suze làm mặt hề với Clementine và thơm đôi má bầu bĩnh xinh xắn của nó. Cô ấy thật đáng yêu khi ở bên những đứa con, Suze ấy.

“Cậu có nghĩ mình sẽ là một người mẹ tốt không, Suze?” Lời nảy ra khỏi miệng tôi trước cả khi tôi nhận ra mình có nghĩ đến chúng.

“Tất nhiên rồi!” Suze nhìn tôi chằm chằm trong gương. “Cậu sẽ là một người mẹ xuất sắc! Cậu sẽ tốt, cậu sẽ vui tính, và cậu sẽ là bà mẹ ăn mặc đẹp nhất trên sân chơi...”

“Nhưng mình còn chẳng biết tí gì về bọn trẻ con. Ý mình là, nói thật đấy, không gì cả.”

“Mình cũng thế, nhớ không?” Suze nhún vai. “Cậu sẽ sớm quen thôi!”

Ai cũng nói tôi sẽ sớm quen thôi. Nhưng nhớ tôi không thể thì sao? Tôi đã làm bài tập đại số ba năm liền, và chưa bao giờ thấy quen cả.

“Cậu không thể ỉn biết vài bí kíp làm cha mẹ được sao?” tôi đặt chổi mascara xuống. “Ví dụ như... những thứ mình nên biết chẳng hạn.”

Suze chau mày suy nghĩ. “Những bí kíp duy nhất mình có thể nghĩ được là những điều thực sự cơ bản,” cuối cùng cô nói. “Cậu biết đấy, những điều vẫn diễn ra mà không cần nói thành lời.”

Tôi đột ngột cảm thấy hoảng hốt.

“Chính xác thì ví dụ như cái gì?” tôi cố nói bình thường. “Ý mình là, có khi mình cũng biết chúng rồi...”

“Ừ, cậu biết rồi mà.” Cô chìa ngón tay ra đếm. “Những điều như có một chút kiến thức về sơ cứu... đảm bảo rằng mình có mọi thiết bị cần thiết... có thể cậu sẽ muốn đăng kí học một lớp mát xa cho trẻ em...” Cô xốc Clementine lên vai. “Cậu có đang học Baby Einstein không?”

OK, giờ thì tôi hoảng thật rồi. Tôi chưa từng nghe tới Baby Einstein.

“Đừng lo, Bex ạ!” Suze vội nói khi nhìn mặt tôi. “Mấy cái đó chẳng quan trọng lắm đâu. Miễn là cậu có thể thay tã và hát ru, cậu sẽ ổn thôi!” Tôi không biết thay tã. Và tôi chẳng biết bài hát ru nào cả.

Trời ơi, mình nguy rồi.

Chỉ trong hai mươi phút sau Suze cho Clementine bú xong và đưa cho Tarquin bế.

“Được rồi!” Cô đóng cửa sau khi anh đi ra và quay lại, mắt lấp lánh. “Không có ai quanh đây cả. Đưa ỉnh cái nhăn cười. Mình chỉ cần một sợi dây hay gì đấy...”

“Đấy.” Tôi lục lọi trong tủ quần áo tìm một sợi ruy băng gói quà cũ của Christian Dior. “Cái này được không?”

“Cũng được.” Suze đang luồn sợi ruy băng qua chiếc nhăn. “Nào, Becky, cậu có chắc là cậu muốn biết không?”

Tôi cảm thấy một thoáng nghi ngờ. Có lẽ Luke. Có lẽ chúng tôi nên đợi một sự ngạc nhiên thần kì. Nhưng nếu thế - làm thế nào tôi biết mình nên mua xe nô màu gì?

“Mình muốn biết,” tôi kiên quyết nói. “Làm đi.”

“Thế thì lại ngồi xuống đi.” Suze thắt nút sợi ruy băng, nhìn vào mắt tôi và cười. “Chuyện này phần khích lắm đấy!”

Suze là số một. Tôi biết cô ấy sẽ có cách nào đó để tìm ra mà. Cô ấy giơ sợi ruy băng treo cái nhăn lơ lửng phía trên bụng tôi và cả hai chúng tôi nhìn chăm chăm vào nó, không rời mắt.

“Nó không chuyển động,” tôi thì thào.

“Một phút nữa nó sẽ,” Suze thì thào lại.

Chuyện này thật rùng rợn. Tôi cảm thấy như chúng tôi đang trong một cuộc gọi hồn và thỉnh linh cái nhăn sẽ đọc ra tên người chết trong khi cửa sổ sắp đánh rầm và các bình hoa rơi xuống sàn vỡ loảng xoảng.

“Nó đang đi kìa!” Suze rít lên khi thấy cái nhăn bắt đầu đu đưa trên sợi ruy băng. “Nhìn kìa!”

“Ôi trời ơi!” Giọng tôi nghe như tiếng thét nghèn nghẹt. “Nó nói gì thế?”

“Nó đang chuyển động hình vòng tròn! Là con gái!”

Tôi há hốc miệng. “Cậu chắc chứ?”

“Chắc! Cậu sẽ có con gái! Chúc mừng!” Suze choàng tay qua người tôi.

Đó là một cô bé. Tôi cảm thấy hơi chấn động một chút. Tôi sắp có con gái! Tôi biết ngay mà! Suốt ngày tôi có những xung động của con gái.

“Becky?” Cửa bật mở và mẹ xuất hiện, lộng lẫy trong bộ váy sequin màu tía và son sáng màu hợp tông. “Mọi người sắp đến bây giờ đấy.” Mắt mẹ hết chiều tướng tôi lại đến Suze. “Mọi thứ ổn cả chứ các con?”

“Mẹ ơi, con sắp có con gái!” tôi buột ra trước khi kịp ngăn mình lại. “Suze đã thử bằng nhăn! Nó chuyển động thành hình tròn!”

“Con gái!” Cả khuôn mặt mẹ sáng bừng lên. “Mẹ đã nghĩ bụng là trông có vẻ giống con gái mà! Ôi, Becky, con yêu!”

“Như thế không tuyệt sao ạ?” Suze nói. “Cô sắp có cháu gái!”

“Mẹ có thể lôi ngôi nhà búp bê cũ của con ra, Becky!” Mẹ tràn ngập hạnh phúc. “Và mẹ sẽ sơn lại phòng còn trống màu hồng...” Mẹ tiến lại xem bụng tôi. “Phải, xem cách con mang bầu nó này, con yêu. Đúng là con gái rồi.”

“Xem cả cái nhăn nữa!” Suze nói. Cô nhắc dải ruy băng lên trên bụng tôi và chăm chú nhìn nó. Lúc đầu nó đứng yên tuyệt đối - rồi cái nhăn bắt đầu đu đưa qua lại. Trong một lúc không ai nói gì.

“Mẹ tưởng con nói là chuyển động tròn,” cuối cùng mẹ nói, bối rối.

“Thì đúng mà! Suze, chuyện gì thế? Sao nó lại lắc qua lắc lại?”

“Biết chết liền!” Cô nhìn cái nhăn, lông mày nhăn tít. “Có lẽ cuối cùng thì nó là con trai.”

Tất cả chúng tôi đều nhìn chăm chú vào bụng tôi như thể đang chờ đợi nó lên tiếng nói chuyện với mình.

“Bụng con cao lắm,” cuối cùng mẹ nói. “Có thể là con trai đấy.”

Một phút trước mẹ tôi còn bảo trông có vẻ giống con gái. Ôi vì Chúa. Vấn đề về những câu chuyện của các bà vợ già là chúng thực sự vớ vẩn toàn tập.

“Thôi dù sao thì cũng xuống nhà đi, các con,” mẹ nói, khi nhạc bắt đầu âm ỉ nổi lên từ dưới tầng. “Keith từ nhà hàng Fox and Grapes đã đến. Anh ta đang pha đủ loại cocktail.”

“Tuyệt quá!” Suze nói, với tay lấy cái túi đựng đồ cá nhân của mình. “Một giây nữa bọn cháu xuống ngay ạ.”

Mẹ rời phòng, và Suze bắt đầu trang điểm với một tốc độ khiến tôi nhìn mà kinh ngạc.

“Quý tha ma bắt, Suze! Cậu đang luyện tập để thi Olympic trang điểm đấy hả?”

“Cậu cứ chờ đấy,” Suze nói, tô nhũ mắt lên mí. “Rồi cậu cũng sẽ có khả năng trang điểm trong vòng đúng ba giây thôi.” Cô chỉnh son lên quẹt một phát. “Xong!” Cô vớ lấy chiếc váy sa tanh màu xanh lá lịch lãm lồng vào người, rồi lôi trong túi một cái cài tóc nạm đá quý ra vấn tóc thành một búi.

“Đẹp đấy!” tôi nói, thán phục cái cài tóc.

“Cám ơn.” Cô ngần ngại nói. “Lulu ình đấy.”

“À, ừ.” Giờ tôi nhìn lại rồi, chẳng đẹp đến thế. “Thế... Lulu sao rồi?” Tôi buộc mình nói năng lịch sự.

“Cô ấy ổn!” Mặt Suze cúi xuống khi cô chỉnh lại tóc cho cân, “Thực ra cô ấy đang viết sách.”

“Sách á?” Tôi chưa từng có ấn tượng Lulu là típ sách vở.

“Về chuyện nấu nướng cho con cái.”

“Thật á?” tôi ngạc nhiên nói. “Thế, có lẽ tớ nên đọc. Hay không?”

“Mình chưa đọc,” Suze nói sau khi ngừng lại một chút. hiển nhiên cô ấy là một chuyên gia, bốn đứa rồi cơ mà...”

Trong giọng cô ấy có chút căng thẳng mà tôi không thể xác định là gì. Nhưng rồi Suze ngẩng lên - và tóc cô là một đồng rối bù kinh hãi đến mức cả hai chúng tôi phải phá lên cười.

“Để mình làm cho.” Tôi vớ lấy cái cài tóc, gỡ nó ra khỏi búi tóc, chải cả mái tóc rồi vấn lại, để một chút tóc lại ở phía trước.

“Tuyệt.” Suze ôm tôi một cái. “Cám ơn, Bex. Và giờ thì mình thêm một li cocktail Cosmo chết đi được. Đi nào!”

Cô ấy đúng thật là đã phi nước đại ra khỏi phòng và tôi theo sau cô xuống cầu thang, hơi kém hào hứng hơn một chút. Tôi đoán mình sẽ uống một li Hoa quả Tinh khiết Nhàm chán Gì đấy.

Ý tôi là, hiển nhiên tôi chẳng nề hà gì. Tôi đang tạo ra một con người mới đẹp đẽ và hoàn thiện. Nhưng mà... Nếu tôi là Chúa trời, tôi sẽ làm sao để phụ nữ có bầu uống cocktail cũng không sao. Đúng hơn, tôi sẽ khiến cho việc uống cocktail tốt cho sức khỏe. Và tay mình không bị phù lên. Và sáng ra không nôn mửa gì hết. Và sẽ không còn đoạn đi để đau đớn nữa...

Cứ nghĩ thế thì chắc là tôi sẽ có cả một hệ thống khác biệt từ đầu đến cuối.

Cho dù chỉ có cocktail không cồn, đó vẫn là một bữa tiệc tuyệt vời. Đến nửa đêm rạp đã đầy khách, và tất cả chúng tôi đều có một bữa tối ngon lành. Bỏ làm cả một bài phát biểu để nói về chuyện mẹ tuyệt vời ra sao với tư cách một người vợ, người mẹ, và giờ sắp trở thành một người bà. Còn chú Martin hàng xóm thì trình diễn một màn ảo thuật cực kì xuất sắc! Trừ một đoạn khi chú ấy cố cắt Janice ra làm đôi: vừa bật

lưỡi cửa máy lên thì cô đã sợ quá bắt đầu la ầm ĩ, “Đừng giết em, Martin!” nhưng chú vẫn tiếp tục cho cửa rô máy như một gã điên trong phim kinh dị.

Cuối cùng thì mọi chuyện ổn cả. Martin cởi mặt nạ ra còn Janice sau khi uống chút rượu brandy thì cũng bình tĩnh lại.

Giờ thì ban nhạc đang chơi và tất cả chúng tôi đều trên sàn khiêu vũ. Bố mẹ đang lướt dần ra xa, mặt hồng lựng và cười với nhau tình tứ, ánh sáng lấp lánh trên bộ váy dát sequin của mẹ. Suze đang nhảy với một tay choàng qua cổ Tarquin còn tay kia ôm Clementine, con bé đã thức dậy và không chịu ngủ lại. Tom và Jess đang đứng bên rìa sàn khiêu vũ, nói chuyện và thỉnh thoảng ngượng nghịu đưa người cùng nhau. Trông Tom khá bảnh với bộ lê cà vạt đen, tôi để ý thấy thế - còn cái váy thêu đen của Jess thì tuyệt đẹp! (Tôi hoàn toàn chắc là một chiếc Dries van Noten. Nhưng tất nhiên nó được làm tại một hợp tác xã phụ nữ ở Guatemala và có giá khoảng ba mươi xu. Toàn thế.)

Tôi mặc chiếc váy hồng kiểu hankie hem mới mua, và đang nhảy (duyên dáng nhất có thể, trong tình trạng có cái bụng bầu) với Luke. Bố mẹ lướt qua vẫy tay chào chúng tôi, và tôi cười lại, cố gắng không rúm người lại vì kinh hãi. Tôi biết đây là tiệc của họ và mọi thứ, nhưng bố mẹ tôi đúng là không biết nhảy. Mẹ đang lắc hông, theo kiểu hoàn toàn lỗi thời, còn bố thì trông giống như đang đâm vào không khí, như kiểu đang đánh nhau với ba gã vô hình cùng một lúc.

Tại sao các bậc cha mẹ không biết nhảy? Đây là một định luật vật lý phổ quát hay gì chẳng?

Đột nhiên một ý nghĩ khủng khiếp lao vào đầu tôi. Chúng tôi sắp trở thành cha mẹ! Trong vòng hai mươi năm nữa, con của chúng tôi sẽ co rúm người lại khi thấy chúng tôi nhảy.

Không. Mình không thể để điều đó xảy ra.

“Luke!” tôi nói một cách khẩn cấp, cố át tiếng nhạc. “Mình phải nhảy thật sành điệu để không làm con mình xấu hổ!”

“Anh nhảy cực sành điệu,” Luke đáp. “Thực sự là cực sành điệu.”

“Không, anh không hề sành điệu!”

“Hồi còn teen anh từng đi học nhảy đấy, em biết không?” anh đáp. “Anh có thể nhảy valse như Fred Astaire.

“Valse?” tôi nhắc lại giọng nhạo báng. “Thế đâu phải sành điệu! Chúng ta cần phải biết tất cả những bước nhảy đường phố. Xem em đây này.”

Tôi làm vài điệu giật đầu và nẩy người thời thượng, như người ta vẫn làm trong các video rap. Khi tôi ngẩng lên, Luke đang há hốc mồm nhìn tôi.

“Em yêu,” anh nói, “em đang làm gì vậy?”

“Đấy là hip hop!” tôi đáp. “Đấy là đường phố!”

“Becky! Con yêu!” Mẹ đã chen lấn xô qua các vị khách đang nhảy để ra chỗ tôi. “Có chuyện gì thế? Con để rồi à?”

Thật tình! Gia đình tôi chẳng có tí khái niệm nào về các xu hướng nhảy kiểu đường phố đương đại ở đô thị cả.

“Con không sao!” tôi nói. “Chỉ nhảy thôi mà.”

Ái. Thực ra có khi tôi đã bị căng một hay ba cơ cũng nên.

“Đến đây nào, J-Lo.” Luke choàng tay qua người tôi. Mẹ đã lướt qua chỗ cô Janice nói chuyện và tôi ngược mắt lên nhìn gương mặt rạng ngời của Luke. Anh đang trong tâm trạng tốt chưa từng thấy từ sau cuộc điện thoại công việc gọi đến lúc đang uống cà phê.

“Cuộc điện thoại ấy nói chuyện gì vậy?” tôi hỏi. “Tin tốt lành chứ?”

“Bọn anh vừa được bật đèn xanh ở Barcelona.” Mũi anh giật giật, lúc nào nó cũng vậy khi anh đang sung sướng yêu đời nhưng muốn tỏ ra thật điềm tĩnh. “Thế là tổng cộng có tám văn phòng, khắp châu Âu. Tất cả là nhờ hợp đồng với Arcodas.”

Anh chưa bao giờ nói với tôi rằng Barcelona có trong kế hoạch! Đúng kiểu Luke, luôn giữ im lặng cho đến khi mọi thỏa thuận đã xong không đạt được gì thì có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ hé một lời về nó.

Tám văn phòng. Cả ở London và New York. Thật hoành tráng.

Nhạc chuyển sang điệu slow và Luke kéo tôi lại gần hơn. Liếc qua khóe mắt tôi trông thấy Jess và Tom đang cùng nhau dịch lại sàn nhảy gần hơn. Cổ lên nào, tôi thầm sai khiến Tom. Hôn cô ấy đi.

“Thế là mọi thứ đều đang ổn thỏa?” tôi nói.

“Mọi thứ, em yêu ạ, không thể tuyệt vời hơn.” Luke nhìn vào mắt tôi, không còn chút chùng ghẹo nào trong mắt. “Thật đấy. Chúng ta sắp mở rộng gấp ba lần rồi.”

“Chà.” Phải mất một lúc tôi mới tiêu hóa được tin này. “Chúng ta sẽ trở thành triệu triệu phú sao?”

“Có thể.” Anh gật đầu.

Chuyện này tuyệt quá. Tôi vẫn luôn muốn trở thành một triệu triệu phú. Chúng tôi có thể có một tòa nhà tên là Tháp Brandon!

“Chúng ta có thể mua một hòn đảo không?” Suze có một hòn đảo của riêng mình ở Scotland và lúc nào tôi cũng cảm thấy thua kém một chút.

“Có lẽ.” Luke cười.

Tôi đang định bảo chúng tôi cũng cần một chuyên cơ riêng nữa thì đứa bé bắt đầu cuộn người cựa quậy trong bụng tôi. Tôi cầm lấy tay Luke đặt lên bụng mình.

“Nó đang nói xin chào đấy.”

“Chào con,” anh trầm giọng thì thầm. Anh kéo tôi vào chặt hơn và tôi nhắm mắt lại, hít vào hương thơm của loại nước hoa cạo râu của anh, cảm thấy âm nhạc đập qua mình như nhịp trái tim.

Tôi không nhớ mình từng hạnh phúc như thế bao giờ chưa. Chúng tôi đang khiêu vũ bên nhau, má kề má, giữa chúng tôi là đứa con đang đập, chúng tôi vừa có một ngôi nhà mới thân tiên và sắp trở thành triệu triệu phú! Mọi thứ đơn giản là thật hoàn hảo.

BECKY BKANDON

TỰ KIỂM TRA BÀI HÁT RU

Mary, Mary, quite contrary

Had a little lamb

And

Tom, Tom, The piper's son

Went to London to look at the

Fell off the wall

And he called for his pipe.

And all the king's horses and his fiddlers three

Couldn't put

And the dish ran away with the spoon

Little Jack Horner...

He had ten thousand men

Meet a piemen
Little Boy Blue
Lost his sheep
Of fuck knows.

8. Chương 05

Chương 5

OK. Đây là bộ tôi sẽ diện trong cuộc hẹn đầu tiên từ trước đến nay với một bác sĩ phụ sản nổi tiếng cần-phải-có:

Áo kaftan thêu như Jemina Khan(*).

(*) Bạn gái cũ của diễn viên điện ảnh nổi tiếng Huge Grant.

Quần jeans bầu (phần co dân được giấu trong các túi, chứ không phải một mảng to đùng xấu xí bằng sợi co dân).

Quần chíp bầu mới hiệu Elle MacPherson (màu tử đinh hương).

Xăng đan Prada.

Trông mình được đấy, tôi nghĩ. Tôi hi vọng thế. Tôi nhìn mình trong gương, chỉnh lại cái áo kaftan và hất tóc ra sau.

“Chào,” tôi ầm bầm. “Chào Kate. Chào Elle. Trời ạ, tình cờ gặp các cô thật tuyệt quá. Tôi đang mặc quần của các cô này!”

Không. Đừng nhắc đến cái quần.

Tôi ngấm ngĩa lại mình một lần cuối cùng, phủ lớp phấn cuối - rồi nhấc túi lên.

“Luke, anh xong chưa?” tôi gọi.

“Ừ hứ.” Luke thò đầu ra khỏi phòng làm việc, điện thoại cặp dưới cằm. “Chờ chút, Iain.” Anh đặt tay lên che ống nghe. “Becky, em thực sự cần anh đi cùng à?”

“Sao?” Tôi trừng mắt nhìn anh kinh hoàng. “Tất nhiên anh cần đi cùng!”

Luke nhìn khắp mặt tôi một lượt, như thể đánh giá đầy đủ mức độ tâm trạng tôi. “Iain,” cuối cùng anh nói, quay lại với cái điện thoại, “chuyện này phức tạp lắm.” Anh lại mất dạng vào phòng làm việc và giọng lại hạ xuống thành mức lầm bầm.

Phức tạp? Ý anh là sao, phức tạp ư? Chúng tôi cần đến chỗ bác sĩ sản, hết chuyện. Tôi bắt đầu bực tức đi đi lại lại trong sảnh, diễn đi diễn lại những câu phản pháo trong đầu. Chẳng lẽ Iain không thể đợi một lần sao? Chẳng lẽ toàn bộ cuộc sống của chúng ta cứ phải xoay quanh Arcodas? Chẳng lẽ con chúng ta không quan trọng với anh? Anh đã quan tâm chút nào đến em bao giờ chưa?

Ừm, OK, có lẽ câu cuối cùng thì không.

Cuối cùng Luke cũng xuất hiện lại ở cửa phòng làm việc. Cái điện thoại đã biến mất và anh đang mặc áo lê vào.

“Nghe này, Becky...” anh mở lời.

Biết ngay mà. Anh sẽ không đi cùng.

“Anh chưa bao giờ muốn đến gặp Venetia Carter, đúng không?” Lời tôi phun ra. “Anh đây thành kiến với cô ấy! Tốt thôi, cũng được! Anh đi mà làm mấy chuyện làm ăn đó còn em sẽ tự đi một mình!”

“Becky...” Anh nhắc một tay lên. “Anh đang đi đây.”

“Ồi,” tôi nói, nhẹ cả người, “Ừ, thế thì chúng ta nên đi thôi. Đi bộ mất hai mươi phút.”

“Chúng ta sẽ đi xe.” Anh trở lại phòng làm việc và tôi theo anh vào. “Iain đang trên đường đến đây sau cuộc họp nhóm tại khách sạn. Ông ta có thể cho chúng ta đi nhờ, bọn anh sẽ họp nhanh trong xe, rồi anh sẽ đi cùng em.”

“Được rồi,” tôi nói sau một lát im lặng. “Nghe có vẻ OK.”

Thực sự thì tôi thấy nghe rất kinh khủng. Tôi không thể chịu đựng nổi cái gã Iain Wheeler ấy, ở chung xe với ông ta là điều cuối cùng tôi muốn làm. Nhưng tôi không thể nói thế với Luke được. Giữa tôi và Arcodas đã có một vụ nhỏ nhỏ rồi.

Mà vụ đó cũng đâu phải lỗi của tôi. Là tại Jess. Vài tháng trước chị ấy đã lôi kéo tôi vào một cuộc biểu tình vì môi trường chống lại họ, hồi đó tôi đâu có biết họ là khách hàng mới quan trọng của Luke. Luke đã biến toàn bộ vụ việc thành một hoạt động PR có ích và người của Arcodas vờ như họ có khiếu hài hước khi nói chuyện đó - nhưng tôi không chắc mình có thực sự được tha thứ không.

“Và anh không thành kiến,” Luke nói thêm, vuốt thẳng cà vạt. “Nhưng bây giờ anh chỉ nói thế này thôi, Becky, cô bác sĩ sản này phải cực kì tốt thì chúng ta mới đổi bác sĩ Braine.”

“Luke, anh sẽ yêu cô ấy à xem,” tôi kiên nhẫn nói. “Em biết thế mà.”

Tôi thò tay vào túi để xem điện thoại còn đầy pin không, và dừng khựng lại khi thấy thứ gì đó trên bàn làm việc của Luke. Đó là một bài báo cắt ra từ một trang tài chính về một hình thức tín thác đơn vị mới, với chữ “Quý cho con?” nguệch ngoạc trên lề.

“Vậy, anh đang nghĩ đến việc gửi tiền đầu tư cho con vào một quỹ đầu tư chỉ số, hả Luke?” tôi nói mà không suy nghĩ. “Một quyết định thú vị đấy.”

Trông Luke hết sức ngạc nhiên trong một thoáng, rồi anh nhìn theo ánh mắt tôi.

“Có lẽ thế,” anh nói bằng giọng đều đều thờ ơ. “Hoặc cũng có thể đó là một mưu kế để lừa dối phương thích xem trộm.”

“Đối phương của anh đâu cần phải xem trộm.” Tôi tử tế cười với anh. “Cô ấy có những ý tưởng xuất sắc của riêng mình. Trên thực tế, nếu anh cần bất cứ lời khuyên nào, em sẽ rất vui mừng được giúp đỡ. Tính phí rẻ thôi.”

“Nghe cũng khá được,” anh lịch sự nói. “Thế đang tiến triển tốt đẹp chứ? Khoản đầu tư của chính em ấy.”

“Thành công rực rỡ, cảm ơn. Không thể tốt đẹp hơn được.”

“Tuyệt. Mừng vì nghe thấy thế.”

“Ừ... khoản tiền gần đây em đầu tư vào nông nghiệp Nhật Bản thật tuyệt vời...” tôi vội lấy tay bịt mồm. “Ồi, nói nhiều quá rồi!”

“Ừa, Becky. Em đang lừa anh thôi.” Luke cười toe. “Chúng ta đi được chưa nào?”

Chúng tôi ra khỏi tòa nhà và Luke liền dẫn tôi vào chiếc limo Mercedes đen của Iain.

“Luke.” Iain ngồi trên ghế bên cửa sổ gật đầu chào. “Rebecca.”

Iain là một tay đậm người ngoài bốn mươi với mái tóc muối tiêu cắt sát da đầu. Trông ông ta khá điển trai, thực sự, nhưng lại có một làn da khủng khiếp mà ông ta phải che bớt đi bằng cách đi phun râm nắng quanh năm. Lại còn xịt nhiều nước hoa sau cạo râu quá nữa. Sao đàn ông cứ phải làm thế?

“Cảm ơn vì đã cho đi nhờ, Iain,” tôi nói, theo kiểu bà-vợ-quyến-rũ-hợp-tác nhất của tôi.

“Không vấn đề gì.” Ánh mắt Iain rút xuống cái bụng phồng to của tôi. “Ăn nhiều bánh quá hả Rebecca?”

Ha ha.

“Gần như thế,” tôi nói, kiểu dễ chịu nhất có thể.

Khi xe chuyển bánh, Iain tợp một ngụm cà phê mua mang theo. “Đến ngày trọng đại ấy thì còn bao lâu nữa?”

“Mười bảy tuần.”

“Thế từ giờ đến lúc đó cô lấp thời gian trống bằng cách nào? Đừng có nói là lại đi học yoga nhé. Bạn gái tôi đã trở thành một kẻ cuồng yoga,” ông nói thêm với Luke, không cho tôi một cơ hội để trả lời. “Toàn thứ vớ vẩn, nếu anh hỏi quan điểm của tôi.”

Thật tình! Thứ nhất, yoga không phải vớ vẩn, đó là một cách giải phóng tinh thần qua các luân xa của cuộc sống, hay cái quái gì đó.

Và thứ hai, tôi không cần các cách lấp thời gian, cảm ơn.

“Thực ra, Iain này, tôi là Trưởng Bộ phận Tư vấn Mua sắm Cá nhân ở một cửa hàng lớn hàng đầu London,” tôi cho ông ta hay. “Nên tôi cũng chẳng có nhiều thời gian cho yoga.”

“Một cửa hàng lớn?” Ông ta quay người nhìn sang tôi. “Tôi không biết đấy. Cửa hàng nào vậy?”

Câu này thực sự khiến tôi bối rối.

“Nó... là một cửa hàng mới,” tôi nói, sẫm soi móng tay mình.

“Tên là?”

“Tên là... The Look.”

“The Look?” Iain cười phá lên ồm ồm vì không tin nổi, suýt đánh rơi cốc cà phê. “Luke, anh không hề nói với tôi là vợ anh làm việc cho The Look! Công việc ở đó tiến triển đủ chậm với cô, đúng không, Rebecca?”

“Không tệ đến thế đâu,” tôi nhã nhặn đáp.

“Không tệ đến thế? Chưa từng có cửa hàng bán lẻ nào thất bại thảm hại đến thế trong lịch sử! Tôi hi vọng cô đã kịp tống hết đồng cổ phiếu ưu đãi của mình đi!” Ông ta lại phá ra cười. “Chưa kể phần thưởng thêm đợt Giáng sinh, cô đã bán hết chưa?”

Gã này thực sự đang bắt đầu khiến tôi khó chịu. Tôi nói xấu The Look là một chuyện: họ là sếp của tôi. Nhưng người khác nói xấu nó thì lại là chuyện khác.

“Thực ra, tôi nghĩ The Look đang trong tư thế chuẩn bị đột phá,” tôi điềm tĩnh nói. “Chúng tôi đã bắt đầu không thuận lợi, tôi đồng ý với ông, nhưng tất cả nền tảng còn ở đó.”

“Ừ, chúc may mắn.” Mặt Iain chun lại vì thích thú. “Cần một lời khuyên không? Tôi sẽ tìm một công việc khác.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười - rồi quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, giận sôi lên. Trời ạ, ông ta thật ngạo mạn. Minh sẽ cho ông ta trắng mắt ra. The Look có thể là một thành công. Nó chỉ cần... Ừm, nó cần khách hàng, trước hết là thế.

Chiếc xe đỗ lại bên vỉa hè và người tài xế mặc đồng phục ra ngoài mở cửa xe.

“Một lần nữa cảm ơn vì đã cho chúng tôi đi nhờ, Iain,” tôi lịch sự nói. “Luke, em chờ anh trong đó nhé.”

“Ừ ừ.” Luke gật đầu, cau mày khi lách cách bật mở cặp da. “Tôi không thể lâu quá được. Thế, Iain, chính xác thì vấn đề với dự thảo này là gì?”

Khi người tài xế đưa tôi lên vỉa hè, hai người đàn ông đã mê mải trong đồng giấy tờ.

“Từ đây cô sẽ tự đi được chứ?” Người tài xế chỉ vào góc phố. “Phố Fencastle ở rất gần đây, có điều tôi không thể lái xe thẳng đến được vì mấy cái cột chắn đường kia.”

“Đừng lo, tôi đi bộ từ đây cũng không sao. Ôi, có điều tôi quên túi rồi...” Tôi lại chời người vào ô tô, lúc đó Iain đang nói.

“Khi tôi muốn loại quyết định kiểu đó được đưa ra, Luke, tôi sẽ đưa con mẹ nó ra.” Giọng thô lỗ của ông ta khiến tôi bất ngờ và tôi thấy Luke nhăn mặt.

Thật không thể tin được. Tay này nghĩ mình là ai vậy? Chỉ vì ông ta là doanh nhân cá mập mà ông ta nghĩ có thể thích thì thô lỗ với bất cứ ai cũng được sao? Tôi muốn vào lại xe ngay và nói cho ông ta chính xác những gì tôi nghĩ.

Nhưng tôi không chắc Luke có hoan nghênh việc đó không.

“Gặp sau nhé, anh yêu.” Tôi siết chặt tay anh và lấy cái túi. “Đừng lâu quá.”

Vẫn sớm hơn một chút so với giờ hẹn, nên tôi tận dụng cơ hội để tô lại son và chải nhanh lại tóc. Sau đó tôi tiến đến góc phố rẽ vào phố Fencastle. Phía trước chừng hai mươi mét có một tòa nhà xây bằng vữa stucco ấn tượng, với dòng chữ “Trung tâm Sinh con Toàn diện, Venetia” khắc vào cửa kính. Đối diện bên kia đường là một nhóm thợ chụp ảnh đang chỉnh ống kính về phía cửa.

Tôi chết sững, tim đập nhanh hơn. Đó là các paparazzi. Và họ đang bấm máy điên cuồng! Họ là ai... Họ làm gì...

Ồi trời đất ơi. Đó là cô gái trong phim Điện viên 007 mới! Cô ấy đang đi về phía tòa nhà trong chiếc áo quây hồng và quần jeans, bụng bầu đã thấy rõ. Tôi có thể nghe thấy tiếng các paparazzi gào lên “Hướng này, em yêu!” và “Khi nào đứa bé ra đời?”

Thế này thì sành điệu quá!

Cố gắng tỏ ra thờ ơ, tôi bước vội dọc theo vỉa hè và đến cửa cùng lúc với cô ấy. Máy ảnh vẫn bấm lách tách đàng sau chúng tôi. Tôi sẽ xuất hiện trên tất cả các tờ báo buôn chuyện cùng với một Bond girl!

“Xin chào,” tôi lấy giọng thân mật thì thầm khi cô bấm nút gọi cửa. “Tôi là Becky. Tôi cũng có bầu. Tôi thích áo của cô lắm.”

Cô ấy nhìn tôi như thể tôi là một con thiếu năng, rồi đẩy cửa vào mà không thèm đáp lời.

Ồ, cô ấy không được thân thiện lắm. Nhưng chả sao, tôi chắc là những người khác sẽ khác. Tôi đi theo cô qua hành lang lát gạch trang nhã vào một phòng lớn với những chiếc ghế đợi bọc nhung màu tử đinh hương và bàn đón tiếp, có cả một ngọn nến lớn hiệu Jo Malone đang cháy ở bàn giữa phòng.

Khi tiến đến bàn đón tiếp sau cô Bond girl, tôi quét mắt nhanh qua cả căn phòng. Hai cô gái mặc đồ jeans rất dễ là các siêu mẫu đang đọc tờ OK! và chỉ cho nhau xem ảnh trong đó. Một cô bụng vượt mặt mặc đồ Misson đang ngồi đối diện khóc như mưa lũ, anh chồng ngồi bên cầm tay cô và lo lắng nói, “Em yêu, chúng ta có thể đặt tên con là Aspen nếu em thích, chỉ là anh không nhận ra rằng em nghiêm túc!”

Aspen.

Aspen Brandon.

Ngài Aspen Brandon, Bá tước thành London.

Hmm. Không chắc lắm.

Cô Bond girl đã nói chuyện xong với lễ tân, rồi chuyển ra chỗ ngồi đợi trong góc.

“Tôi có thể giúp gì được không?” Cô lễ tân nhìn tôi.

“Vâng, làm ơn,” tôi cười tươi. “Tôi đến gặp Venetia Carter. Tôi là Rebecca Brandon.”

“Mời chị ngồi, chị Brandon. Cô Carter sẽ gặp chị ngay thôi.” Cô lễ tân cười đưa cho tôi một tập quảng cáo. “Một vài thông tin giới thiệu. Chị cứ tự nhiên dùng trà thảo mộc nhé.”

“Cảm ơn!” Tôi nhận tập quảng cáo và ngồi xuống đối diện hai siêu mẫu. Một giai điệu khèn du dương phát ra từ loa, và gắn trên tấm bảng phủ sa tanh là những bức ảnh của các bà mẹ cùng đứa con mới sinh. Tất

cả toát lên vẻ thanh bình và tươi đẹp. Nơi đây khác cả triệu dặm so với phòng đợi cũ kĩ tẻ nhạt với những chiếc ghế nhựa, tấm thảm kinh khủng và các tấm poster về axit folic của bác sĩ Braine.

Khi nào đến chắc Luke sẽ ấn tượng lắm đây. Tôi biết đây là một quyết định đúng đắn mà! Tôi sung sướng liếc nhanh qua tập giới thiệu, xem các tiêu đề trang này trang kia. Sinh con trong nước... Sinh con khi được mát xa chân tay... Sinh con khi ngủ...

Có lẽ mình sẽ chọn sinh con khi ngủ. Bất kể nó là cái gì.

Tôi đang nấn ná xem ảnh một cô gái bé con trong một cái gì đó giống như bồn tắm mát xa khổng lồ thì cô lễ tân gọi tôi.

“Chị Brandon? Venetia sẽ gặp chị bây giờ.”

“Ôi!” tôi đặt tập quảng cáo xuống và lo lắng liếc đồng hồ. “Tôi e là chồng tôi vẫn chưa đến. Có lẽ chỉ vài phút nữa thôi...”

“Đừng lo.” Cô ấy cười. “Khi nào anh nhà đến tôi sẽ đưa vào. Mời đi lối này.”

Tôi theo cô lễ tân bước dọc lối đi trải thảm. Toàn bộ tường phủ đầy những bức ảnh có chữ kí của các bà mẹ siêu sao duyên dáng chụp cảnh họ đang ngồi trên giường với đứa con mới sinh, và đầu tôi cứ quay ngang quay ngửa khi tôi bước. Tôi thực sự cần phải nghĩ xem mình sẽ mặc gì khi đi sinh. Có lẽ tôi nên hỏi Venetia để có vài bí kíp.

Chúng tôi đến một cánh cửa sơn màu kem, cô lễ tân gõ hai lần trước khi mở ra rồi dẫn tôi vào. “Venetia, đây là chị Brandon.”

“Chị Brandon!” Một phụ nữ đẹp đến sững sờ với mái tóc đỏ rực rỡ tiến tới, bàn tay chìa ra. “Chào mừng đến với Trung tâm Sinh con Toàn diện.”

“Xin chào!” Tôi cười lại. “Cứ gọi tôi là Becky.”

Ôi chà. Venetia Carter trông như một ngôi sao điện ảnh vậy! Cô trẻ hơn tôi tưởng bao nhiêu, lại còn mảnh mai hơn nữa. Cô đang mặc một chiếc quần ôm hiệu Armani, sơ mi trắng vải nhẵn, tóc vén cao khỏi khuôn mặt nhờ một chiếc bõm đôi mồi sành điệu.

“Thật vui được gặp cô, Becky.” Giọng cô cực kì trong trẻo thánh thót, như Phù thủy Thiện phương Bắc(*) vậy. “Cô ngồi xuống đã, rồi chúng ta sẽ nói chuyện vui vẻ với nhau.”

(*) Một nhân vật trong Phù thủy xứ Oz, có giọng hát tuyệt vời.

Cô xức nước hoa Chanel cổ điển, tôi để ý thấy lúc ngồi xuống. Và nhìn viên hoàng ngọc tuyệt đẹp đính trên sợi dây chuyền bạc quanh cổ cô.

“Tôi muốn cảm ơn cô đã nhận tôi khi tôi đã vào giai đoạn cuối thế này,” tôi vội nói khi đưa sổ y bạ của mình ra. “Tôi thực sự biết ơn. Và tôi thích giày của cô quá!”

“Cảm ơn cô!” Cô mỉm cười. “Thử xem nào. Cô đã mang thai được hai mươi ba tuần... con so...” Ngón tay với móng được sơn sửa của cô dò xuống những ghi chép của bác sĩ Braine. “Cô có gặp vấn đề gì khi mang thai không? Lí do gì khiến cô không tiếp tục đến khám ở bác sĩ trước nữa?”

“Tôi chỉ muốn một phương pháp toàn diện hơn,” tôi nói, rướn người về phía trước một cách nghiêm trang. “Tôi đã đọc tờ rơi của cô và tôi thấy mọi liệu pháp của cô đều có vẻ rất tuyệt.”

“Liệu pháp?” Trán cô nhăn lại.

“Các phương pháp sinh nở, ý tôi là thế,” tôi sửa chữa tấp lự.

“Được rồi.” Venetia Carter lôi từ ngăn kéo ra một cặp hồ sơ màu kem, cầm chiếc bút máy vỏ bạc viết “Rebecca Brandon” lên mặt trước bằng một kiểu chữ nghiêng nghiêng bay bướm. “Còn nhiều thời gian để cô quyết định sẽ sinh nở theo cách nào mà. Nhưng trước tiên hãy cho tôi biết thêm về cô. Theo tôi hiểu thì cô đã kết hôn, đúng không?”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Thế hôm nay chồng cô có đến không? Anh Brandon, phải không nhỉ?”

“Anh ấy lẽ ra đã ở đây rồi.” Tôi tắc lưỡi về xin lỗi. “Chắc là anh ấy đang tranh thủ họp hành công chuyện trong xe một chút. Nhưng sẽ vào đây ngay thôi.”

“Không sao.” Cô ngẩng đầu lên mỉm cười, hàm răng trắng bóng hoàn hảo. “Tôi chắc là chồng cô rất phần khích khi có con.”

“Ôi, đúng thế!” Tôi đang định kể với cô từ đầu đến cuối vụ chúng tôi đi siêu âm lần đầu tiên thì cửa bật mở.

“Anh Brandon đã đến,” cô tiếp tục nói, và Luke vừa sải bước vào vừa nói, “Xin lỗi, xin lỗi, anh biết anh muộn rồi...”

“Cuối cùng anh cũng đến, Luke!” tôi nói. “Đến gặp bác sĩ Carter đi anh.”

“Thôi mà!” Cô lại cười. “Gọi tôi là Venetia đi, ai cũng gọi thế...”

“Venetia?” Luke đứng chết trân và nhìn Venetia chăm chăm như thể không tin nổi vào mắt mình. “Venetia? Là em đấy ư?”

Miệng Venetia Carter há hốc.

“Luke?” cô nói. “Luke Brandon?”

“Hai người biết nhau sao?” tôi kinh ngạc nói. Trong một giây, không ai nói gì hết.

“Bọn anh biết nhau hồi học ở Cambridge,” cuối cùng Luke nói. “Nhiều năm trước rồi. Nhưng...” Anh bóp trán. “Venetia Carter. Em lấy chồng rồi à?”

“Em đơn phương đổi họ,” Venetia nói, nở nụ cười buồn bã. “Là anh thì anh cũng đổi chứ?”

“Thế trước khi đổi thì tên cô là gì?” tôi lịch sự hỏi, nhưng không ai trong số họ có vẻ gì là nghe thấy tôi cả.

“Bao nhiêu năm rồi nhỉ?” Luke trông vẫn bàng hoàng.

“Lâu rồi. Lâu lắm rồi.” Cô luồn tay qua mái tóc và nó vào nếp thành một dòng suối đỏ hoàn hảo. “Anh có còn gặp ai trong hội nhà Brown không? Jonathan chẳng hạn? Hay là Matthew?”

“Mất liên lạc sạch.” Luke nhún vai. “Em thì sao?”

“Em vẫn liên lạc với vài người bọn họ hồi ở Mỹ. Nhưng giờ trở lại London rồi thì chỉ thỉnh thoảng có điều kiện mới gặp thôi...” Một tiếng bíp phát ra từ trong túi cất ngang lời cô. Cô với lấy máy nhắn tin tắt đi. “Xin lỗi, em cần gọi điện thoại. Em sang phòng bên một chút.”

Khi cô biến mất tôi nhìn Luke. Mặt anh sáng bừng lên như thể hôm nay là Giáng sinh.

“Anh biết Venetia sao?” tôi nói. “Tuyệt quá!”

“Thế ư?” Anh lắc đầu hoài nghi. “Cô ấy thuộc nhóm bạn anh quen biết hồi học ở Cambridge. Tất nhiên hồi đó tên cô ấy là Venetia Grime.”

“Grime?” tôi không thể nhịn một tiếng cười khúc khích.

“Không thể là cái tên hay nhất ột bác sĩ.”(*) Anh toe toét cười đáp. Chả lấy gì làm ngạc nhiên khi cô ấy đổi họ cả. “Anh có thân với cô ấy lắm không?”

(*) Trong tiếng Anh, “grime” có nghĩa là “bụi bẩn, cẩu ghét”.

“Bọn anh học cùng trường.” Luke gật đầu. “Venetia lúc nào cũng thông minh đến không tin được. Cực kì giỏi. Anh luôn biết rằng cô ấy sẽ thành đạt trong cuộc sống...” Anh ngưng bật khi cánh cửa mở ra và Venetia quay lại.

“Thật xin lỗi quá!” Cô tiến lại ngồi xuống trước bàn, gác chân nọ lên chân kia một cách thoải mái trong chiếc quần Armani. “Chúng ta đang nói đến đâu nhỉ?”

“Tôi vừa mới bảo với Luke thật là tình cờ làm sao!” tôi nói. “Cô và anh ấy lại quen biết nhau từ trước.”

“Chẳng phải lạ thường hay sao?” Cô cất tiếng cười trong veo. “Trong số hàng trăm bệnh nhân của tôi, tôi chưa từng có ai là vợ của bạn trai cũ cả!”

Nụ cười hơi đóng băng trên mặt tôi.

Bạn trai cũ ư?

“Em đang cố nhớ xem bọn mình đã hẹn hò bao lâu, Luke ạ,” cô nói thêm. “Phải một năm không nhỉ?”

Họ đã hẹn hò một năm cơ à?

“Anh không nhớ nữa,” Luke nói một cách thoải mái. “Lâu lắm rồi.”

Gượng đã. Gượng một phút thôi. Quay lại. Hình như mình đã bỏ lỡ một nhịp nào đó.

Venetia từng là bạn gái của Luke hồi ở Cambridge ư? Nhưng... anh chưa từng nhắc đến cô ta. Trước đây tôi chưa từng nghe nhắc tới Venetia.

Ý tôi là... không phải như thế có gì quan trọng hay làm sao. Sao chuyện đó lại quan trọng cơ chứ? Tôi không phải hạng người phải khó chịu vì người yêu cũ của chồng trong quá khứ. Bản tính tôi không phải kẻ hay ghen tuông. Trên thực tế, tôi thậm chí có thể còn không nhắc đến nó nữa kia.

Mà cũng có thể là có, chỉ tình cờ thôi.

“Vậy, anh yêu, em không nhớ là anh từng nhắc đến Venetia,” tôi nói với Luke kèm theo một tiếng cười thoải mái nho nhỏ. “Không buồn cười sao?”

“Đừng lo, Becky.” Venetia rướn người về phía trước với vẻ tự tin. “Tôi biết khá chắc rằng mình không bao giờ là tình yêu của đời Luke.” Tôi cảm thấy một nguồn hạnh phúc ấm áp dâng lên trong mình, “Ừ phải,” tôi nói, cố tỏ ra khiêm tốn. “Ừ thì...”

“Mà là Sacha de Bonneville,” cô nói thêm.

Cái gì? Cái gì?

Tình yêu của đời Luke không phải là cái cô Sacha de Bonneville chết tiệt đó! Mà là tôi! Vợ anh!

“Ngoài cô ra, tất nhiên, Becky ạ!” cô thốt lên, với một tiếng cười thánh thót ra chiều xin lỗi. “Tôi chỉ đang nói chuyện hồi đó thôi. Trong hội nhà Brown ấy. Dù sao đi nữa,” Venetia hất mái tóc đỏ chói ra sau và lại cầm giấy bút lên, “trở lại với chuyện sinh nở nào!”

“Ừ,” tôi nói, lấy lại bình tĩnh, “Ừm, tôi đang nghĩ đến chuyện có lẽ sẽ sinh con trong trong nước với hoa sen...”

“Nhân tiện, một tối nào đó anh nên đến đây, Luke,” Venetia ngắt lời tôi. “Gặp lại vài người trong hội cũ.”

“Anh rất muốn đến!” Luke nói. “Bọn anh rất muốn đến, đúng không, Becky?”

“Vâng,” tôi nói sau khi ngừng lại một chút. “Ý tuyệt hay.”

“Xin lỗi vì đã cắt ngang, Becky.” Venetia cười với tôi. “Nói tiếp đi. Sinh con trong nước, cô đang nói thế nhỉ?”

Chúng tôi ở đó thêm hai mươi lăm phút nữa, nói chuyện về vitamin và xét nghiệm máu và một đồng các thứ khác. Nhưng nói thật là đầu óc tôi không thực sự để ở mấy chuyện đó.

Tôi đang cố tập trung, nhưng tất cả những hình ảnh gây xao nhãng ấy cứ nhảy vào đầu tôi. Như hình ảnh Luke và Venetia từ đầu đến chân diện đồ sinh viên của trường Cambridge, đắm đuối hôn nhau trên một chiếc thuyền thúng. (Từ này có phải cái mình đang nói đến không? Hay là thuyền đáy bằng? Dù sao thì ý mình là thuyền có cái sào ấy.)

Và rồi tôi cứ hình dung ra cảnh anh lùa tay vào mái tóc dài màu đỏ ấy. Và thì thầm, “Venetia, anh yêu em.”

Thật ngu xuẩn. Tôi cá là anh chưa từng nói với Venetia là anh yêu cô ta.

Tôi cá... một nghìn bằng.

“Becky?”

“Ồi!” Tôi chợt nhận ra rằng cuộc hẹn đã kết thúc. Luke và Venetia đã đứng dậy, chờ tôi.

“Vậy cô sẽ lên kế hoạch sinh con cho tôi chứ, Becky?” Venetia nói khi mở cửa.

“Chắc chắn rồi!”

“Không có gì phức tạp quá đâu!” Cô mỉm cười. “Tôi chỉ muốn có một cái nhìn chung về chuyện cô hình dung việc sinh con ra sao thôi. Còn Luke, em sẽ gọi cho anh. Em biết vài người trong hội cũ rất muốn gặp anh.”

“Tuyệt!” Mặt anh đầy sinh khí khi anh hôn lên cả hai má cô ta. Rồi cửa đóng lại và chúng tôi đi ngược trở lại hành lang.

Tôi không chắc Luke đang nghĩ gì.

Tôi không hoàn toàn chắc mình đang nghĩ gì, nói thật là thế. “Ừm,” cuối cùng Luke nói, “rất ấn tượng. Rất rất ấn tượng.”

“Ừm... phải!”

“Becky.” Luke đột nhiên đứng khựng lại. “Anh muốn xin lỗi. Em đã đứng còn anh thì sai.” Anh lắc đầu. “Anh xin lỗi vì đã phản ứng tiêu cực đến thế với chuyện đến đây. Em nói đúng, anh đã thành kiến và ngu ngốc. Nhưng em đã ra một quyết định hoàn toàn đúng đắn.”

“Được rồi.” Tôi gật đầu vài lần. “Tức là... tức là anh nghĩ chúng ta nên chuyển sang Venetia?”

“Chính xác!” Anh cười, hơi bối rối. “Em không muốn sao? Chẳng phải giấc mơ của em đã thành hiện thực sao, đến đây ấy?”

“Ồ... vâng,” tôi nói, gấp hai rồi gấp tư rồi gấp tiếp tờ rơi Các lựa chọn Giảm đau Thay thế. “Tất nhiên là đúng thế.”

“Em yêu, vợ yêu.” Luke đột nhiên nhú mày lo lắng. “Nếu em đang cảm thấy bị đe dọa bởi quan hệ cũ của anh với Venetia, thì hãy để anh khẳng định với em...”

“Bị đe dọa?” Tôi cao giọng ngắt lời anh. “Đừng lố bịch thế chứ! Em không cảm thấy bị đe dọa.”

Có lẽ tôi cũng cảm thấy hơi bị đe dọa. Nhưng làm sao mà tôi nói thế với Luke được?

“May quá, hai người vẫn còn ở đây!” Giọng thánh thót của Venetia chạy dọc theo hành lang vọng tới và tôi quay lại thấy cô đang tiến tới, tay cầm một bìu kẹp hồ sơ. “Trước khi đi cô phải lấy hết bộ quà tặng chào mừng đã, Becky! Chúng tôi có đủ thứ dễ thương cho cô đấy. Và còn một điểm nữa tôi muốn nói...”

“Venetia.” Luke cắt ngang lời cô. “Để anh nói thẳng nhé. Vừa xong bọn anh đang bàn bạc về... mối quan hệ trước đây của chúng ta. Và anh không chắc là Becky thấy thoải mái với nó.” Anh cầm tay tôi và tôi nắm lấy tay anh đây biết ơn.

Venetia thở hắt ra và gật đầu.

“Hắn rồi,” cô nói. “Tôi hoàn toàn hiểu. Nếu cô cảm thấy không thoải mái chút nào thì đương nhiên là cô nên xem xét đi khám ở chỗ khác. Tôi sẽ không cảm thấy khó chịu đâu!” Cô nở một nụ cười thân thiện với tôi. “Tất cả những gì tôi có thể nói là... tôi là một bác sĩ chuyên môn cao. Nếu cô quyết định ở lại để tôi chăm sóc, tôi sẽ cố hết sức giúp cô có được trải nghiệm sinh nở tuyệt vời nhất. Và, trong trường hợp cô thực sự lo lắng...” Cô nháy mắt với tôi. “Tôi đã có bạn trai rồi!”

“Đừng lo! Tôi không đến nỗi thiếu tự tin đến thế đâu!” tôi nói, cùng cười vui vẻ với cô.

Cô ấy có bạn trai rồi! Thế thì hoàn toàn OK!

Tôi không hiểu sao mà mình lại có thể nghĩ chuyện này là gì khác. Trời ạ, việc mang thai đang làm tôi hoang tưởng.

“Thế,” Venetia tiếp tục, “hai người cứ đi, suy nghĩ về chuyện này, và đã có số của tôi rồi...”

“Tôi không cần suy nghĩ nữa,” tôi cười tươi lại. “Chỉ cho tôi quà chào mừng ở đâu đi nào!”

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 24 tháng Tám năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà vì lá thư. Tôi hiểu “vụ cá cược” đầu tư giữa bà và ông Brandon. Xin hãy yên tâm rằng tôi sẽ không tiết lộ bất cứ chiến lược phân bổ tài sản nào của bà cho ông nhà, cũng như không “bán chúng như một tên gián điệp Nga”.

Để trả lời cho câu hỏi của bà, tôi nghĩ đầu tư vào vàng sẽ là lựa chọn khôn ngoan nhất cho con của bà. Vài năm qua đầu tư vào vàng rất có lãi và theo quan điểm của tôi xu hướng này vẫn sẽ tiếp tục.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

9. Chương 06 Phần 1

Chương 6

Trời ạ, công việc thật tuyệt vọng.

Đó là hôm sau ngày tôi đến chỗ Venetia Carter, và tôi đang ngồi ở bàn mình trong khu vực Mua sắm Cá nhân. Jasmine, người cùng làm việc với tôi, đang nằm ườn một đồng trên sofa. Sổ lịch hẹn của chúng tôi trống trơn, điện thoại câm như hến, còn cả chỗ này thì ì trệ như vẫn thế. Tôi nhìn quanh. Không một bóng khách hàng. Dấu hiệu duy nhất của sự chuyển động trên sàn cửa hàng là Len, nhân viên bảo vệ đang đi kiểm tra một vòng theo trách nhiệm, và trông anh cũng ngán ngẩm như những người còn lại trong chúng tôi.

Lúc ấy tôi nghĩ lại ở Barneys New York thì ra sao, mọi thứ sáng choang, đầy tiếng trò chuyện và nhộn nhịp người mua những chiếc váy giá cả ngàn đô. Còn ở đây, toàn bộ những gì tôi bán được tuần này là một đôi tất lưới và một cái áo mưa trái mùa. Nơi này là một thảm họa. Mà chúng tôi mới chỉ mở cửa mười tuần trước.

The Look được hậu thuẫn bởi một tập đoàn khổng lồ, Giorgio Laszlo. Lẽ ra nó phải là một cửa hàng lớn tuyệt vời, đông vui, được nhiều người biết tới, một cửa hàng có thể chiếm thị phần của Selfridges và Harvey Nichols. Nhưng ngay từ ngày đầu tiên mọi thứ đã bắt đầu hỏng bét. Trên thực tế, nơi này đã trở thành một trò cười tầm cỡ quốc gia.

Trước hết, toàn bộ kho hàng đã bị cháy rụi và lễ khai trương đã phải hoãn lại. Rồi một cái chao đèn rơi thẳng từ trần nhà xuống làm một nhân viên tư vấn mỹ phẩm sợ khiếp vía ngay giữa buổi biểu diễn trang điểm. Sau đó người ta lại nghi ngờ một dịch bệnh truyền nhiễm đang bùng phát tại đó nên tất cả chúng tôi bị buộc nghỉ ở nhà. Hóa ra là báo động nhầm - nhưng thiệt hại thì đã rõ. Tất cả các tờ báo đều có bài đăng về chuyện The Look bị nguyên rủa ra sao và các loạt tranh biếm họa vẽ cảnh khách hàng ngất xỉu rồi bị gạch vữa của tòa nhà rơi vào người. (Cái này thì buồn cười thật, nhưng bạn không được phép nói thế.)

Thế là khi chúng tôi mở cửa trở lại thì chẳng ai quay lại nữa. Mọi người dường như đều nghĩ rằng cửa hàng vẫn đang đóng cửa, nhiễm bệnh truyền nhiễm hay gì đó. Tờ Daili World, kẻ thù toàn diện của Giorgio Laszlo, liên tục gửi phòng viên ảnh cải trang đến để chụp ảnh cửa hàng và cho đăng dưới hàng tít **VẮN VẮNG LẶNG!** và **SỰ NGU NGỐC NÀY CÓ THỂ KÉO DÀI THÊM BAO LÂU?** Có tin đồn rằng nếu tình hình không được cải thiện sớm, cửa hàng sẽ tiêu tùng.

Thở dài u ám, Jasmine mở một trang báo và bắt đầu đọc mục tử vi. Đó là một vấn đề nữa: khó mà giữ được động lực cho cấp dưới khi việc kinh doanh đình đốn. (Jasmine là cấp dưới của tôi.) Trước khi bắt đầu công việc này, tôi đã đọc một trong các cuốn sách về quản lý của Luke dạy cách làm sếp - và nó bảo “liên tục khen ngợi nhân viên trong những thời điểm khó khăn là điều cực kì quan trọng”.

Tôi đã khen tóc, giày và túi của Jasmine rồi. Nói thật thì cũng chẳng còn gì nhiều mà khen nữa.

“Tôi thích... lông mày của cô, Jasmine!” tôi vui vẻ nói. “Cô làm ở đâu thế?”

Jasmine nhìn tôi như thể tôi vừa bảo cô ta ăn một con cá voi con. “Tôi sẽ không nói đâu.”

“Tại sao?”

“Đó là bí mật của tôi. Nếu tôi bảo với chị, chị cũng sẽ đến đó và rồi chị sẽ có được dáng vẻ của tôi.”

Jasmine gầy gò xương, với những lọn tóc vàng xỉn, mũi bấm khuyên, một mắt xanh da trời và một mắt xanh lá cây. Cô ta có cổ máy cũng không thể trông bằng tôi được.

“Tôi sẽ không bắt chước dáng vẻ của cô đâu!” tôi đáp nhẹ nhàng. “Tôi chỉ làm lông mày cho đẹp thôi! Nào, cho tôi biết đi.”

“Uh-huh.” Cô ta lắc đầu. “Không đời nào.”

Tôi cảm thấy một cơn đau giận dâng trào.

“Khi cô hỏi tôi làm tóc ở đâu, tôi đã nói với cô,” tôi nhắc cô ta. “Tôi đã cho cô danh thiếp, giới thiệu cho cô stylish tốt nhất và cô đã tiết kiệm được mười phần trăm khi cắt lần đầu tiên. Nhớ không?”

Jasmine nhún vai. “Đó là tóc.”

“Còn đây là lông mày! Nó ít quan trọng hơn!”

“Là chị nghĩ thế thôi.”

Ôi vì Chúa. Tôi sắp sửa bảo với cô ta rằng tôi không quan tâm cô ta làm đôi lông mày ngu ngốc ấy ở đâu (nói dối, vì giờ tôi đã bị chúng ám ảnh) thì nghe thấy tiếng bước chân. Sải bước, giậm mạnh, loại bước chân của quản lý cao cấp.

Jasmine lạnh lẽo nhét tờ tạp chí Heat của cô ta xuống dưới chồng áo len, còn tôi giả vờ chỉnh lại khăn quàng trên một cô ma nơ canh. Một lát sau, Eric Wilmot, giám đốc marketing, xuất hiện ở góc hành lang với mấy gã diện lễ bảnh bao mà trước đó tôi chưa từng thấy.

“Còn đây là bộ phận Mua sắm Cá nhân,” anh nói với mấy gã kia với vẻ vui tươi giả tạo. “Rebecca từng làm việc tại chuỗi cửa hàng Barneys ở New York! Rebecca, gặp Clive và Graham từ công ti tư vấn First Results Consulting này. Họ ở đây để đưa ra vài ý tưởng.” Anh nở nụ cười căng thẳng.

Eric vừa được thăng chức giám đốc marketing tuần trước, khi giám đốc tiền nhiệm từ chức. Anh không có vẻ gì là người thích thú với công việc mới của mình.

“Nhiều ngày rồi chúng ta chưa có một khách hàng nào,” Jasmine đều đều nói. “Ở đây như một cái nhà xác vậy.”

“Uh-huh.” Nụ cười của Eric co lại.

“Một nhà xác vắng tanh không một cái xác,” cô ta nói rõ. “Nó còn chết chóc hơn một cái nhà xác. Vì ít ra nhà xác còn có...”

“Tất cả chúng tôi đều đã nhận thức được tình hình rồi, cảm ơn cô, Jasmine.” Eric ngắt lời cô ngay. “Điều chúng ta cần là giải pháp.”

“Làm thế nào đưa mọi người qua những cánh cửa kia?” Một trong các nhà tư vấn nhìn cô ma mị nói. “Đó là vấn đề.”

“Làm thế nào để khiến họ tiếp tục đến cửa hàng?” tay kia nói ra chiều dăm chiêu.

Trời ơi! Tôi trộm nghĩ mình cũng có thể thành nhà tư vấn nếu chỉ việc mặc lê và hỏi những câu hoàn toàn hiển nhiên như thế.

“Điểm đặc biệt trong bán hàng ở đây là gì?” tay thứ nhất nói. “Chẳng gì cả,” tôi nói, không thể ngậm miệng lâu hơn được nữa. “Giá hàng của chúng tôi gian nào cũng thế thôi. Ôi nhân tiện, các anh có thể bị ốm hoặc bị cái gì đó rơi vào đầu nếu mua sắm ở đây. Chúng tôi cần một động lực.”

Cả ba người đàn ông nhìn tôi ngạc nhiên.

“Chuyện công chúng ái ngại nguy hiểm hiển nhiên là thử thách lớn nhất cho chúng ta,” tư vấn viên thứ nhất nói, cau mày. “Chúng ta cần phải thay đổi lại về ngoài tiêu cực, tạo ra một hình ảnh tích cực, khỏe mạnh...” Tay này hoàn toàn không hiểu ý mình

“Chuyện đó không quan trọng!” tôi cắt lời anh ta. “Nếu chúng ta có thứ gì đó độc đáo, thứ mà mọi người thực sự muốn, kiểu gì họ cũng sẽ đến. Ví dụ như hồi tôi sống ở New York, tôi từng đến một buổi bán hàng xin giảm giá trong một tòa nhà chờ phá dỡ. Bên ngoài có gần biển cảnh báo như CẤM VÀO, NGUY HIỂM, nhưng tôi đã nghe được tin họ có giày Jimmy Choo với giá giảm 80 phần trăm. Thế là tôi vào!”

“Họ có thật á?” Jasmine nói, giật nảy người.

“Không,” tôi nói đầy tiếc rẻ. “Hết sạch rồi. Nhưng tôi đã tìm được một chiếc áo khoác Gucci, mà chỉ có bảy mươi đô la!”

“Cô vào một tòa nhà chờ phá dỡ,” Eric tròn mắt nhìn tôi, “chỉ vì một đôi giày?”

Có điều gì đó mách bảo tôi rằng anh ta sẽ chẳng làm nghề này được lâu.

“Tất nhiên! Và ở đó còn có cả trăm cô gái nữa. Vì thế nếu chúng ta có một cái gì đó thật tuyệt và độc đáo ở The Look, họ sẽ đến nhanh như điện! Thậm chí ngay cả khi trần có sắp sập! Chẳng hạn như một loạt hàng đồ đầu của các nhà thiết kế đang hot.”

Cho đến nay ý tưởng này đã nung nấu trong đầu tôi khá lâu rồi. Thậm chí tuần trước tôi còn thử nói chuyện với Brianna, trưởng bộ phận mua hàng, về nó. Nhưng cô ta chỉ gật đầu và hỏi liệu tôi có thể mang cho cô ta một cái váy gắn hạt lông lánh của Dolce cỡ số tám không, vì cô ta tối đó định đến dự một buổi ra mắt phim mà chiếc váy Versace đỏ thì chật mông quá - tôi nghĩ gì đây?

Chỉ có trời mới biết Brianna kiếm được vị trí của cô ta như thế nào. Ừm, thực ra ai cũng biết. Bởi vì cô ta là vợ của Giorgio Laszlo và từng là người mẫu. Thông cáo báo chí hồi The Look mở cửa bảo rằng cô ta đủ phẩm chất và năng lực để trở thành trưởng bộ phận mua hàng vì cô ta có “kiến thức và kinh nghiệm của một người trong ngành thời trang”.

Thông cáo đó đã không nói thêm, “thật không may, cô ta chẳng có lấy một tế bào não.”

“Hàng đồ đầu... nhà thiết kế...” Tay tư vấn thứ nhất đang ngoặc vào cuốn sổ nhỏ của anh ta. “Chúng ta nên nói chuyện với Briana về vụ này. Bà ấy sẽ liên hệ được với người phù hợp.”

“Tôi tin rằng hiện tại bà ấy đang đi nghỉ,” Eric nói. “Với ngài Laszlo.”

“Thế thì, chờ khi bà ấy về. Chúng ta sẽ phát triển ý tưởng đó.” Tay tư vấn đóng sập sổ lại. “Ta đi tiếp nào.”

Rồi họ sải bước đi, và tôi chờ cho đến khi họ đi khuất sau chỗ rẽ mới gặm gừ bực tức.

“Sao thế?” Jasmine nói, cô ta lại nằm ườn ra sofa cầm điện thoại nhắn tin cho ai đó.

“Họ sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu! Vài tuần nữa Brianna mới về, mà đằng nào thì cô ta cũng vô phương cứu chữa. Họ sẽ chỉ họp hành và nói chuyện... và trong lúc đó thì cửa hàng này tiêu tùng.”

“Cô quan tâm làm gì?” Jasmine nhún vai thờ ơ.

Sao cô ta lại có thể khoanh tay nhìn một cơ nghiệp sụp đổ mà không làm một cái gì đó?

“Tôi quan tâm bởi vì... bởi vì đây là nơi tôi làm việc! Nó có thể thành công!”

“Thực tế đi, Becky. Không nhà thiết kế nào lại đi muốn ra mắt một loạt hàng độc ở đây.”

“Brianna có thể gọi điện nhờ giúp đỡ,” tôi phản đối. “Ý tôi là, cô ta từng là người mẫu cho Calvin Klein, Versace... Tom Ford... cô ta có thể thuyết phục một trong số đó, đúng không? Trời ơi, giá mà tôi có một người bạn là nhà thiết kế nổi tiếng...” Tôi ngưng lại giữa câu.

Từ từ đã. Sao mình không nghĩ ra nhỉ?

“Sao thế?” Jasmine ngược lên.

“Tôi thực sự quen một nhà thiết kế,” tôi nói. “Tôi quen Danny Kovitz! Chúng ta có thể nhờ anh ta làm gì đó.”

“Chị quen Danny Kovitz?” Trông Jasmine có vẻ hoài nghi. “Hay chỉ vô tình gặp anh ta một lần?”

“Tôi quen anh ta thật! Hồi tôi ở New York anh ta từng sống ở tầng trên tôi. Anh ta đã thiết kế váy cưới cho tôi,” tôi không thể ngăn mình nói thêm một cách tự mãn.

Thật là tuyệt, có một người bạn nổi tiếng. Tôi quen Danny từ hồi anh chưa là ai cả. Trên thực tế tôi đã giúp anh có được cú đột phá đầu tiên. Và giờ anh trở thành cục cưng của ngành thời trang quốc tế! Anh từng làm việc tại Vogue và các trang phục anh thiết kế được nhận giải Oscar và đủ thứ. Tháng trước anh vừa trả lời phỏng vấn tờ Women’s Wear về bộ sưu tập mới nhất, và anh nói bộ đồ được thiết kế dựa trên cách hiểu của anh về sự suy tàn của nền văn minh.

Tôi không tin lời nào trong đó. Đó hẳn là thứ anh đã quăng ra vào phút chót nhờ một đồng ghim bằng, cà phê đen và ai đó khâu vội lại cho anh.

Nhưng chẳng sao. Một dòng thời trang độc đáo hiệu Danny Kovitz sẽ trở nên siêu nổi tiếng. Lẽ ra mình nên nghĩ đến điều này từ trước rồi mới phải.

“Nếu chị biết Danny Kovitz thì gọi điện cho anh ta đi,” Jasmine thách thức. “Ngay bây giờ.”

Cô ta không tin tôi sao?

“Được thôi, tôi sẽ gọi!” tôi rút điện thoại ra, tìm số di động của Danny và gọi.

Sự thật thì, khá lâu rồi tôi chưa nói chuyện với Danny. Nhưng chẳng sao, chúng tôi đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện khi tôi sống ở New York, và chúng tôi luôn gắn bó như thế. Tôi một lúc - nhưng không ai trả lời, chỉ một tiếng bíp. Có lẽ anh bị mất máy và hủy mọi cuộc gọi hoặc gì đó.

“Có vấn đề à?” Jasmine nhướn một bên lông mày hoàn hảo.

“Điện thoại anh ấy không hoạt động,” tôi điềm tĩnh nói. “Tôi sẽ gọi số văn phòng.” Tôi bấm số tổng đài quốc tế, hỏi số công ti Danny Kovitz và gọi. Giờ ở New York đang là khoảng chín rưỡi sáng, có nghĩa không có nhiều cơ hội là Danny đã đến, trừ phi anh ta vừa thức thâu đêm ở văn phòng. Nhưng tôi có thể để lại lời nhắn.

“Công ti Danny Kovitz xin nghe,” một giọng nam trả lời. “Tôi có thể giúp được gì không?”

“Ôi, xin chào!” tôi nói. “Tôi là Becky Brandon, thời con gái là Bloomwood. Tôi muốn nói chuyện với Danny Kovitz.”

“Xin hãy giữ máy,” giọng đó nói một cách nhả nhặn. Một kiểu giai điệu rap nào đấy ầm ầm đổ vào màng nhĩ tôi trong một lát - rồi đến một giọng nữ hoan hỉ vang lên trong điện thoại.

“Chào mừng đến với câu lạc bộ những người hâm mộ Danny Kovitz! Để đăng kí thành viên đầy đủ, xin bấm phím một...”

Ồi giờ đất ơi. Tôi tắt máy và gọi số tổng đài công ti lần nữa, tránh cái nhìn của Jasmine.

“Công ti Danny Kovitz xin nghe. Tôi có thể giúp được gì không?”

“Chào, tôi là một người bạn cũ, rất thân của Danny,” tôi nói vắn tắt. “Xin chuyển máy cho tôi tới trợ lí cá nhân của anh ấy.”

Điều rap lại ầm ầm trong tai tôi, rồi một giọng nữ cất lên, “Văn phòng riêng của Danny Kovitz, Carol đang nghe, tôi có thể giúp thế nào đây?”

“Chào Carol!” tôi nói theo kiểu thân thiện nhất của mình. “Tôi là bạn cũ của Danny và nãy giờ tôi vẫn cố liên lạc với anh ấy qua điện thoại di động nhưng nó không hoạt động. Liệu cô có thể cho tôi gặp anh ấy được không? Hoặc cho tôi để lại lời nhắn?”

“Tên chị là?” Carol nói, nghe giọng hoài nghi.

“Becky Brandon. Thời con gái là Bloomwood.”

“Và liệu ông ấy có thể biết chị có quan hệ thế nào không?”

“Tất nhiên! Chúng tôi là bạn!”

“Được rồi, tôi sẽ chuyển lời nhắn của cô cho ông Kovitz...”

Đột nhiên tôi nghe thấy một giọng quen thuộc, loáng thoáng vọng vào điện thoại từ ngoài, “Tôi cần một lon Diet Coke, OK?”

Đó là Danny!

“Anh ấy đang ở đó, đúng không?” tôi kêu lên. “Tôi vừa nghe tiếng anh ấy! Cô có thể cho tôi gặp nhanh lên được không? Nói thật là tôi chỉ muốn nói chuyện thật nhanh...”

“Ông Kovitz đang... họp,” Carol nói. “Chắc chắn tôi sẽ chuyển lời nhắn của cô, cô Broom. Cảm ơn vì đã gọi.” Điện thoại tắt lịm.

Tôi tắt máy, cúi diên người. Cô ta sẽ không chuyển gì cả, đúng không? Thậm chí cô ta còn không ghi lại số điện thoại của tôi nữa!

“Thế,” Jasmine, người nãy giờ vẫn quan sát nãy giờ, nói. “Bạn thân thật hả?”

“Đúng thế,” tôi bực bội nói.

OK. Nghĩ xem nào. Phải có cách nào đó gặp được anh ấy chứ. Phải có...

Chờ chút.

Tôi lại quờ quạng tìm cái điện thoại và gọi tổng đài quốc tế. “Xin chào,” tôi nói với điện thoại viên. “Tên là Kovitz, địa chỉ là Khu nhà Apple Bay, đường Fairview, Foxton, Connecricur. Cô có thể nối máy thẳng cho tôi không...?”

Vài phút sau có tiếng trả lời. “A lô?”

“Xin chào, bác Kovitz!” tôi nói theo kiểu quỵn rũ nhất có thể. “Cháu là Becky. Becky Bloomwood? Bác nhớ cháu không ạ?”

Tôi lúc nào cũng quý mẹ của Danny. Chúng tôi tán gẫu những chuyện cũ một cách vui vẻ, rồi bà hỏi tôi đủ thứ về đứa bé còn tôi hỏi bà về những khu vườn đoạt giải thưởng, và câu chuyện kết thúc bằng việc bà bày rõ sự tức giận thay cho tôi trước cái cách mà nhân viên của Danny đối xử với tôi, đặc biệt khi tôi chính là người đầu tiên giới thiệu các mẫu của anh đến chuỗi cửa hàng Barneys (cái này thì là tôi nhắc bà, chỉ làm như tình cờ thôi), và hứa sẽ bắt Danny gọi cho tôi.

Và đúng hai phút theo nghĩa đen sau khi chúng tôi nói chuyện xong, di động của tôi đổ chuông.

“Chào Becky! Mẹ tớ nói là cậu gọi?”

“Danny.” Tôi không thể kiềm chế bản một cái liếc mắt dắc thẳng về phía Jasmine. “Ôi trời ơi, phải đến hàng thế kỉ rồi không gặp. Dạo này sao rồi?”

“Tớ đang rất tuyệt! Trừ việc vừa bị bà già oanh tạc ột bài. Lạy Chúa!” Giọng Danny nghe có vẻ run rẩy. “Mẹ tớ thì cứ, ‘Con đừng có mà trở mặt với bạn bè, chàng trai trẻ’, còn tớ thì cứ, ‘Mẹ đang nói cái gì thế?’ Rồi mẹ tớ lại...”

“Trợ lí của cậu không chuyển máy cho tớ,” tôi giải thích. “Họ tưởng tớ là fan của cậu. Hay một kẻ bám đuôi hay gì gì đấy.”

“Tớ thực sự có kẻ bám đuôi đấy.” Danny nghe có vẻ khá tự hào về bản thân. “Hiện tại có hai người, cả hai đều tên là Joshua. Thế có điên không?”

“Chà!” tôi không thể không cảm thấy ấn tượng, cho dù tôi biết mình không nên như thế. “Thế... hiện tại cậu có kế hoạch gì không?”

“Tớ đang dành thời gian hoàn thành bộ sưu tập mới,” anh nói bằng giọng dịu dàng được luyện tập kĩ. “Tớ đang tái thể hiện toàn bộ làn sóng Viễn Đông. Ngay bây giờ thì tớ đang ở giai đoạn hình thành ý tưởng. Thu thập cảm hứng từ bên ngoài, đại loại thế.”

10. Chương 06 Phần 2

Anh không đùa đâu. “Thu thập cảm hứng từ bên ngoài” có nghĩa là “Đi nghỉ và ‘phê thuốc’ trên bãi biển”.

“À, tớ chỉ đang bắn khoăn,” tôi nói nhanh. “Cậu có thể giúp tớ một việc lớn không? Cậu có thể làm một dòng thiết kế đời đầu nho nhỏ cho cửa hàng tớ đang làm việc tại London không? Hay thậm chí một cái hàng độc thời cũng được.”

“Ôi,” anh nói, và tôi có thể nghe thấy tiếng anh bật lon nước. “Tất nhiên rồi. Khi nào?”

Ha! Mình biết rằng anh ấy sẽ đồng ý mà.

“Ừm... sớm được không?” Tay tôi làm dấu hiệu cầu may mắn. “Vài tuần tới được không? Cậu có thể đến London thăm thú. Chúng ta sẽ vui nổ trời!”

“Becky, tớ không biết nữa...” Anh dừng lại tợp một ngụm, và tôi tưởng tượng ra anh trong một văn phòng sành điệu, uể oải trên chiếc ghế công sở, mặc một trong số mấy cái quần jeans từ đời thượng cổ mà anh vẫn mặc đó. “Tớ đã lên lịch đi Viễn Đông rồi...”

“Một hôm tớ đã trông thấy Jude Law,” tôi làm bộ tự nhiên nổi. “Anh ta sống gần chỗ chúng tớ phết.

Im lặng.

“Hay có khi tớ có thể tạt qua,” cuối cùng Danny nói. “London cũng trên đường tới Thái Lan, nhỉ?”

Hura! Mình hoàn toàn được KÍNH PHỤC.

Jasmine hầu như không nói lời nào trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, chỉ không ngừng nhìn tôi bằng ánh mắt kính nể. Còn Eric thì hoàn toàn bị ấn tượng khi nghe tin tôi đã làm được một vài “tiến triển tích cực cho dự án”, nguyên văn anh nói.

Nếu chúng tôi chỉ cần có vài khách hàng thôi thì việc này cũng không đến nỗi tệ. Lạc quan mà nói, việc chúng tôi chẳng có gì để làm đã cho tôi thời gian để đọc số tạp chí Pregnancy (Mang thai) mới.

“Này, điện thoại trong túi chị reo kìa,” Jasmine nói, khi cô ra khỏi khu vực lễ tân. “Nó kêu suốt ngày, thực ra là thế.”

“Cảm ơn vì đã báo cho tôi!” tôi nói một cách châm biếm. Tôi vội đến bàn mình, giật lấy điện thoại và bật lên.

“Becky!” giọng mẹ phấn khích vang lên. “Cuối cùng cũng gặp được con! Thế, con yêu, bác sĩ phụ sản nổi tiếng ấy thế nào? Mọi người mong ngóng muốn biết quá! Cô Janice cứ hét ra lại vào cả ngày nay!”

“Ôi phải. Chờ con chút...” Tôi đóng cửa rồi ngồi xuống ghế của mình, ráp nối các suy nghĩ lại. “Ừm... thật là tuyệt! Mẹ đoán được gì không, con gặp một cô Bond girl trong phòng chờ đấy!”

“Bond girl cơ à!” Mẹ hít thật sâu. “Janice, cô có nghe thấy không? Becky gặp một cô đóng cặp với điệp viên 007 trong phòng chờ!”

“Và chỗ đó đáng yêu lắm, con sẽ sinh con toàn diện trong nước, họ còn tặng con chào mừng gồm toàn thể đi spa miễn phí...”

“Tuyệt quá đi mất!” mẹ nói. “Và đó là một cô gái tốt chứ? Cô bác sĩ ấy?”

“Rất tốt.” Tôi dừng lại một chút, rồi bình thản nói thêm. “Cô ấy là bạn gái cũ của Luke. Thế có trùng hợp không?”

“Bạn gái cũ?” Giọng mẹ hơi thét lên. “Ý con là gì hả, bạn gái cũ?”

“Mẹ biết mà! Chỉ là một cô mà anh ấy hẹn hò cả thế kỉ trước. Hồi ở Cambridge.”

Đầu kia lặng đi.

“Cô ấy hấp dẫn không?” mẹ nói.

Thật tình.

“Cô ấy cũng khá hấp dẫn. Nhưng con chẳng thấy liên quan gì.”

“Tất nhiên là không, con yêu.” Có một khoảng im lặng lê thê và tôi chắc mình nghe thấy mẹ thì thầm gì đó với Janice. “Con có biết vì sao cô ta và Luke chia tay không?” mẹ đột ngột hỏi.

“Không, con không biết.”

“Con đã bao giờ hỏi Luke chưa?”

“Mẹ,” tôi nói, cố gắng giữ kiên nhẫn. “Luke và con đang có một cuộc hôn nhân đầy yên tâm, tin tưởng. Con không định tra hỏi anh ấy, được chưa ạ?”

Mẹ nghĩ tôi nên làm gì chứ, phát cho Luke một bảng câu hỏi à? Ý tôi là, tôi biết hóa ra bố tôi cũng có một quá khứ hoành tráng hơn bất cứ ai có thể ngờ (chuyện tình với cô nhân viên tàu; đứa con của tình yêu bí mật, hàm râu ghi đông quyền rũ). Nhưng Luke không phải như thế, tôi biết anh không như thế.

“Mà dù sao thì chuyện đó cũng lâu lắm rồi,” tôi nói thêm, nghe có vẻ phản bác hơn nhiều so với dự định. “Và cô ấy có bạn trai rồi.”

“Mẹ không biết nữa, Becky con yêu.” Mẹ thốt lên gay gắt. “Con có chắc đây là một ý hay không? Vợ mang thai có thể là khoảng thời gian... tế nhị đối với đàn ông. Trở lại khám ở chỗ quý ông bác sĩ tử tế kia thì sao?”

Đến đây thì tôi bắt đầu cảm thấy hơi bị xúc phạm. Mẹ đang nghĩ gì vậy, rằng tôi không thể giữ nổi chồng mình ư?

“Bây giờ bọn con khám ở chỗ Venetia,” tôi bướng bỉnh nói. “Mọi chuyện đâu đã vào đó rồi.”

“Ôi thôi được, con yêu, nếu con chắc chắn. Cái gì thế Janice?” Đầu dây bên kia có tiếng cãi vã nho nhỏ. “Janice nói có phải con đã gặp Halle Berry không?”

“Không, là cô mới cơ. Cái cô tóc vàng vô địch trượt pa tanh ấy. Mẹ, con phải cúp máy đây. Có một cuộc gọi chờ. Cho con gửi tình yêu đến mọi người nhé. Tạm biệt!” Tôi ngắt điện thoại và một giây sau nó lại đổ chuông.

“Bex! Mình cố gọi cho cậu cả ngày nay! Tình hình thế nào?” Suze tuôn một tràng phấn khích qua điện thoại. “Kể mình nghe mọi thứ đi. Cậu sẽ sinh con trong nước kiểu Thái chứ?”

“Có lẽ thế!” Tôi không thể ngăn mình cười. “Ôi Suze ơi, tuyệt lắm ấy! Cậu được mát xa thân thể, mát xa chân tay, đã thế mình còn được gặp một Bond girl, một rùng paparazzi đang chờ sẵn ngoài cửa và bọn mình còn được chụp ảnh cùng nhau nữa! Tổ và cô ấy sẽ xuất hiện trên tờ Hello!”

“Tuyệt cú mèo!” Giọng Suze cao lên đến chói tai. “Trời ơi, mình ghen tị quá đi mất. Giờ mình muốn có bầu thêm một đứa nữa, để đến đó sinh.” cậu sẽ không sinh con ở trung tâm ấy đâu,” tôi giải thích. “Cậu sẽ đi khám thai ở đó, nhưng cô ấy liên kết với Bệnh viện Cavendish.”

“Cavendish cơ à? Cái bệnh viện toàn giường đôi và có cả thực đơn rượu sao?”

“Ừ.” Tôi không thể ngăn nổi một nụ cười tự mãn.

“Cậu thật may mắn, Bex ạ! Còn Venetia Carter thì thế nào?”

“Cô ấy tuyệt lắm! Cô ấy trẻ trung, sành điệu, có đủ ý tưởng hay ho về chuyện sinh con, và...” tôi ngần ngại. “Và cô ấy là bạn gái cũ của Luke. Ngạc nhiên chưa?”

“Cô ấy... sao cơ?” Giọng Suze nghe như cô không thể tin vào tai mình.

“Cô ấy là ex của Luke. Họ hẹn hò thời còn học ở Cambridge.”

“Cậu sắp có một đứa con được bạn gái cũ của Luke đỡ đẻ?”

Trước tiên là mẹ, giờ lại đến Suze. Mọi người làm sao thế nhỉ?

“Ừ!” tôi ngoan cố nói. “Sao không chứ? Chuyện đã bao nhiêu năm rồi và chỉ diễn ra trong vòng năm phút. Giờ cô ấy đã gần bó với người khác rồi. Có vấn đề gì chứ?”

“Chỉ là có vẻ hơi... kì cục, cậu không thấy thế sao?”

“Kì cục gì đâu! Suze, chúng ta đã thành người lớn hết rồi. Tất cả chúng ta đều đã trưởng thành, công ăn việc làm hết rồi. Mình nghĩ chúng ta có thể bỏ qua một vài cơn say nắng cũ vớ vẩn, đúng không?”

“Nhưng mình muốn nói là, cô ấy sẽ... cậu biết mà! Thọc vào người cậu.”

Suy nghĩ này cũng đã vụt qua đầu tôi rồi. Nhưng mà, chẳng lẽ như thế lại tệ hơn để ông Braine thọc vào người sao? Nói thật là tôi chẳng muốn toàn bộ chuyện sinh đẻ này xảy ra chút nào. Tôi đang gần như hi vọng người ta sẽ sáng chế ra một thiết bị thay thế sinh đẻ nào đó trước khi tôi lâm bồn.

“Chắc mình hoang tưởng rồi!” Suze nói. “Mình từng gặp ex của Tarkie...”

“Tarquin mà cũng có ex?” Tôi kinh ngạc nói, trước khi nhận ra câu này nghe có vẻ thế nào.

“Flissy Menkin. Gia tộc Menkin vùng Somerset ấy?”

“Tất nhiên rồi,” tôi nói, như thể tôi biết gia tộc Menkin vùng Somerset ấy là cái gì vậy. Nghe như nhãn hiệu bình sứ vậy. Hoặc một căn bệnh đang lan tràn.

“Năm ngoái mình biết cô ta sẽ đến dự một đám cưới, và đúng là mình đã mất một tuần liền để chuẩn bị. Mà đây là chạm trán có mặc quần áo nhé!”

“Thế thì, mình sẽ wax thật kĩ vùng bikini,” tôi vui vẻ nói. “Và có khi sẽ để mỗ luôn. Vấn đề là, cô ấy là bác sĩ sản giỏi nhất nước! Đến giờ thì cô ấy hẳn đã quen với việc đó rồi, cậu không nghĩ thế sao?”

“Mình mong là thế.” Suze vẫn có vẻ nghi ngờ. “Nhưng dù sao... Bex, nếu mình là cậu mình sẽ chuồn thẳng luôn. Quay lại chỗ bác sĩ cũ kia đi.”

“Mình không muốn chuồn thẳng.” Tôi cảm thấy muốn dậm chân một cái. “Và mình hoàn toàn tin tưởng Luke,” tôi nói thêm như một ý vừa nảy ra.

“Tất nhiên!” Suze vội nói. “Tất nhiên cậu tin tưởng Luke. Thế... Luke chia tay với cô ta trước hay là ngược lại?”

“Mình không biết

“Anh ấy chưa nói với cậu sao?”

“Mình vẫn chưa hỏi! Chẳng liên quan gì!” Suze bắt đầu hành hạ tôi bằng đủ câu hỏi. “Biết sao không, trong quà chào mừng của mình có kem dưỡng Cream de la Mer đây,” tôi nói để đánh lạc hướng cô. “Cả một thẻ miễn phí ở resort Champneys nữa!”

“Ôii.” Suze ré lên. “Cậu có được mời ai đi kèm không?”

Tôi không định để Suze và mẹ làm mình phát hoảng. Họ chẳng biết gì cả! Tôi và Luke có một mối quan hệ hoàn toàn ổn định, tin tưởng. Chúng tôi đang cùng nhau có một đứa con. Tôi thấy hoàn toàn an tâm.

Trên đường về nhà ngày hôm đó tôi tạt vào Hollis Franklin thật nhanh, chỉ để xem đồ lanh cho trẻ con. Hollis Franklin là một cửa hàng thật sang trọng, có chứng chỉ của Hoàng gia và có vẻ như chính Nữ hoàng cũng mua sắm ở đây! Tôi sung sướng nhìn ngắm những loại vải với mật độ sợi khác nhau cả tiếng đồng hồ và mãi bảy giờ tối mới về đến nhà. Luke đang ở trong bếp, uống bia và xem thời sự.

“Chào anh!” tôi nói, đặt mấy cái túi mua hàng xuống. “Em mua cho con vài tấm ga của cửa hàng Hollis Franklin!” tôi kéo ra một tấm ga bé xíu để trải trên giường cũi, bốn góc thêu ngù. “Dễ thương không anh?”

“Rất đẹp,” Luke nói, xem xét. Rồi anh thấy thẻ giá và tái mặt. “Chúa ơi. Em đã trả ngần này, để mua một cái ga trẻ em à?”

“Đây là những cái tốt nhất,” tôi giải thích. “Chúng loại bốn trăm sợi vải trên một inch vuông(*)!”

(*) Số lượng sợi ngang dọc trên một inch vuông (thread count) càng cao thì vải càng mềm, và do đó càng đắt. Thông thường, con số này với vải trải giường có thể nằm từ 80 đến 700, tuy nhiên chỉ số cao hơn 380 được cho chỉ là kết quả của một mẹo của nhà sản xuất: xoắn hai sợi theo một cách nào đó nâng chỉ số thread count lên gấp đôi.

“Con mình cần loại bốn trăm sao? Em biết là nó sẽ trở ra hết mấy cái ga đó mà?”

“Con mình sẽ không bao giờ trở ra một cái ga Hollis Franklin!” tôi nói, bực bội. “Nó hiểu biết hơn thế nhiều.” Tôi vỗ vỗ bụng. “Đúng không, con yêu?”

Luke đảo mắt. “Nếu em đã nói thế thì thôi.” Anh đặt cái ga xuống. “Còn cái túi to hơn kia là gì thế?”

“Ga giường hợp bộ dành cho chúng ta. Vỗ chần lông vũ sẽ đến riêng sau, cả vỏ gối nữa, ngay khi kho có hàng...” Tôi ngừng lại trước nét mặt sốc của anh.

“Luke, chúng ta sẽ đặt giường cũi của con trong phòng ngủ chúng ta. Phải tương ứng!”

“Tương ứng?”

“Tất nhiên!”

“Becky, nói thật là...” Luke dừng lời, màn hình ti vi lôi kéo sự chú ý của anh. “Từ từ đã, là Malcolm.” Anh cho to tiếng lên và tôi tận dụng cơ hội để nhét mấy tấm ga Hollis Franklin ra sau cửa, giấu ở đó thì có lẽ Luke sẽ quên chúng đi.

Malcolm là CEO của Arcodas, ông ta đang được phỏng vấn trong phần tin kinh doanh về chuyện sao ông ta lại tham gia đấu thầu mua một công ti hàng không. Luke chăm chú xem, tay cầm bia.

“Ông ta nên ngừng cái động tác ngó ngán bằng tay ấy đi,” tôi nói, cùng xem đoạn phỏng vấn. “Trông ông ta thực sự ngượng ngịu. Ông ta nên đi học cách xuất hiện trên báo đài.”

“Ông ấy đã thực sự đi tập huấn rồi đây,” Luke nói.

“Thế thì lớp đó thật vớ vẩn. Anh nên tìm người khác.” Tôi cởi áo khoác, vút lên một hiếc ghế và xoa bóp đôi vai đang đau rần.

“Lại đây, em yêu,” Luke nói khi để ý thấy. “Để anh làm cho.”

Tôi kéo ghế lại ngồi xuống trước mặt anh, và anh bắt đầu xoa bóp đám cơ căng cứng của tôi.

“Luke, em nhớ ra chuyện này,” tôi nói, vẫn xem Malcolm. “Iain lúc nào cũng nói với anh như thế à?”

Những ngón tay của Luke dừng lại ngay tức khắc. “Như thế nào?”

“Cái kiểu ông ta nói với anh trong ô tô hôm qua ấy. Ông ta thật khó chịu!”

“Đó chỉ là phong cách làm ăn của ông ấy thôi. Arcodas có một văn hóa làm việc khác.”

“Nhưng như thế thật kinh khủng!”

“À, đơn giản là bọn anh sẽ phải quen với điều đó.” Giọng Luke có vẻ hơi tự vệ và bực mình. “Giờ bọn anh đang chơi với mấy ông lớn rồi. Đơn giản là ai cũng phải...” Anh tự ngừng lời.

“Phải sao cơ?” tôi xoay cổ, cố gắng thấy được nét mặt anh.

“Không có gì,” Luke nói sau một lát. “Anh chỉ... đang cố sắp xếp suy nghĩ. Thôi không nói chuyện này nữa.” Anh hôn lên đỉnh đầu tôi. “Vai em đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn một triệu lần rồi. Cảm ơn anh.”

Tôi đứng dậy, rót ỉnh một cốc nước cam-quất và chuyển kênh ti vi sang The Simpsons. Trong lúc ấy Luke lấy tờ Evening Standard và bắt đầu lật lật. Một bát quả ô liu đặt trên bàn, và chúng tôi chuyển qua chuyển lại cho nhau. Thế đấy, không tốt sao? Chỉ một buổi tối yên tĩnh tốt lành ở nhà. Chỉ hai chúng tôi, cùng nhau thư giãn trong mối quan hệ ổn định của mình. Không nghĩ về đám bạn gái cũ hay bất cứ gì tương tự.

Trên thực tế, tôi thấy rất thoải mái, có lẽ tôi sẽ khơi chuyện này. Chỉ nói kiểu bình thường thôi. Để bằng cách nào đó chứng tỏ mình không quan tâm.

“Thế... chắc anh phải thấy hôm qua kì lạ lắm,” tôi vui vẻ nói. “Tình cờ gặp lại Venetia sau ngần ấy năm.”

“Uh-huh.” Luke gật đầu lơ đãng.

“Sao anh và cô ấy lại chia tay?” tôi vẫn vui vẻ nói. “Chỉ tò mò thôi.”

“Có trời mới biết được.” Luke nhún vai. “Lâu lắm rồi mà.”

Thấy chưa? Chuyện đó xảy ra lâu đến mức anh chẳng nhớ nổi nữa. Đó là cổ sử rồi. Tôi thực sự không quan tâm xem mấy chi tiết chết tiệt đó cụ thể là gì. Tốt hơn, tôi nên nói chuyện gì đó khác. Chuyện hiện tại hay gì đấy.

“Anh yêu cô ấy không?” tôi nghe thấy mình nói.

“Yêu á?” Luke bật cười một tiếng. “Hồi đó bọn anh còn sinh viên.”

Tôi chờ anh mở rộng chủ đề này - nhưng anh chỉ lật lật tờ báo và cau mày nhìn một tí bài.

Đó không phải là câu trả lời. “Hồi đó bọn anh còn sinh viên” không phải là một câu trả lời.

Tôi mở miệng định đòi anh giải thích “Câu đó có nghĩa là gì?” Nhưng rồi nghĩ lại, tôi liền ngậm vào. Thật lố bịch. Tôi chưa từng gặp Venetia Carter cho đến tận hôm qua - vậy mà mẹ và Suze đã khiến tôi trở nên hoàn toàn hoang tưởng. Tất nhiên anh chưa từng yêu cô ta.

Tôi không định hỏi anh thêm gì nữa về mối quan hệ của họ. Tôi thậm chí còn không định nghĩ thêm gì. Chủ đề này chính thức khép lại.

TRẮC NGHIỆM NGẮN DÀNH CHO LUKE BRANDON

1. Anh có thể mô tả mối quan hệ mình từng có với bạn gái cũ Venetia Carter thế nào?

- (a) Lãng mạn say đắm kiểu Romeo/Juliet
- (b) Chán chết đi được
- (c) Tôi chưa từng thực sự thích cô ta
- (d) Cô ta đeo bám tôi

2. Nói chung, anh thích tên của các cô gái bắt đầu bằng chữ nào hơn?

- (a) R
- (b) B
- (c) V
- (d) Không biết

3. Anh đã yêu bao giờ chưa? Nếu rồi thì với bao nhiêu người?

- (a) Vợ anh và chỉ vợ anh, vì cô ấy dạy cho anh biết tình yêu đích thực là gì
- (b) Cô bạn gái ngạo mạn Sacha của anh, con khốn đã ăn trộm cái va li
- (c) Cô bạn gái từ thời sinh viên Venetia, cái cô anh đã say nắng một thời gian ngắn nhưng chưa từng nhắc đến cô ta, thế thì làm sao có chuyện anh yêu cô ta được?
- (d) Cô khác

4. Anh thấy một mái tóc dài đỏ thế nào?

- (a) Hơi nổi bật và huênh hoang khoe khoang quá
- (b) Mốt quá

(Xin lật trang kế tiếp).

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 28 tháng Tám năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà vì lá thư.

Tôi sợ rằng bà đã hiểu nhầm ý của việc “đầu tư vào vàng”. Tôi mạnh bạo đề nghị bà nên mua vàng nén qua một đại lí môi giới được giới thiệu hơn là, như bà gợi ý, “mua một mặt dây chuyền hình sao biển trong catalog Tiffany, cũng có thể là một cái nhẫn.”

Xin bà đừng ngần ngại liên lạc với tôi nếu cần nhiều chỉ dẫn hơn.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Tài chính Gia đình.

11. Chương 07

Chương 7

Tôi không thực sự định đưa một bảng câu hỏi cho Luke. Trên thực tế, tôi đã quăng nó vào thùng rác vì nhiều lí do, cụ thể là:

1. Chúng tôi đang có một cuộc hôn nhân trưởng thành và tin cậy lẫn nhau, mà người ta không tra hỏi nhau xem thích tóc màu gì.
2. Anh sẽ chẳng bao giờ có thời gian làm hết câu hỏi (đặc biệt là phần “miêu tả các phẩm chất mà bạn ngưỡng mộ nhất ở vợ bạn trong vòng năm trăm từ”).
3. Tôi có nhiều việc quan trọng để suy nghĩ hơn nhiều. Hôm nay Suze và tôi sắp đi một hội chợ đồ baby lớn tại Earls Court, có những năm trăm gian hàng, cộng thêm đồ miễn phí, một show thời trang mẹ-và-bé, và bộ sưu tập xe nôi lớn nhất châu Âu từng được trưng bày trong một tòa nhà!

Khi tôi xuống tàu điện ngầm đã thấy hàng đoàn người đổ về phía các lối vào. Cả đời tôi chưa từng thấy nhiều xe đẩy trẻ em đến thế, mà đây là chúng tôi còn chưa vào đến nơi!

“Bex!”

Tôi quay lại thấy Suze, đang mặc một bộ váy để trần vai và lưng màu lá mạ tuyệt đẹp, tay giữ chiếc xe nôi kép. Wilfrid và Clementine trông cũng thật duyên dáng trong những chiếc mũ kẻ sọc đáng yêu nhất trần đời.

“Chào!” tôi vội tiến đến và ôm cô thật thiết. “Thế này không tuyệt sao?”

“Mình đã mua vé cho bọn mình đây...” Cô lục tung túi lên. “Mỗi vé kèm theo một thẻ uống sữa lắc miễn phí...”

“Hôm nay Tarquin trông Ernie à?”

“Không, mẹ mình đang chăm nó. Họ sẽ có một ngày đáng yêu bên nhau,” Suze trìu mến nói thêm. “Mẹ mình chuẩn bị dạy nó cách vật lông gà lối.”

Không chỉ mỗi Tarquin. Cả nhà Suze đều là những người cực kì kì cục.

Khi chúng tôi vào đến hội chợ, tôi không thể ngăn mình há hốc mồm. Chỗ này thật hoành tráng. Vây quanh tôi là những tấm hình cỡ đại chụp các em bé, những gian hàng sắc sỡ và các PG đứng đưa cho chúng tôi giỏ mua hàng. Nhạc phim The Lion King phát ra từ loa, và một chú hề đi cà kheo đang tung hứng những quả chuối làm bằng bọt biển.

“Thế,” Suze nói kiểu công chuyện khi chúng tôi hòa vào dòng người, “cậu đã lên danh sách chưa?”

“Danh sách?” tôi mơ hồ nhắc lại. Tôi không thể thôi nhìn xung quanh vào những chiếc xe nôi của mọi người và xem thử túi và quần áo baby hết cái này đến cái kia. Vài người mỉm cười khi thấy Wilfrid và Clementine, ngồi cạnh nhau với đôi mắt màu thiên thanh sáng, và tôi cười lại đầy tự hào.

“Danh sách đồ em bé ấy,” Suze kiên nhẫn nói. Cậu còn cần mua gì nữa?” Cô lục lại trong cái phong bì đựng vé. “Đây rồi. Danh sách những thứ cần thiết ột đứa trẻ mới sinh. Cậu đã có máy khử trùng chưa?”

“Ồ... chưa.” Mắt tôi vẫn đang dán vào một chiếc xe nôi có mui in họa tiết chấm bi tuyệt vời. Đây cái này đi dọc đường Kings thì chắc sành điệu lắm đây.

“Thế gói đồ khi cho bú?”

“Chưa.”

“Cậu có định dùng dụng cụ vắt sữa điện không?”

“Í ẹ.” Tôi hơi nhăn mặt. “Còn cần phải thế không? Ôii, nhìn kia, họ bán cả bột cao bồi mini!”

“Bex...” Suze đợi cho đến khi tôi quay lại. “Cậu cũng biết là có con có ý nghĩa hơn nhiều so với mua quần áo cho nó, đúng không? Cậu thực sự đang có những... kì vọng thực tế đấy chứ?”

“Mình có những kì vọng hoàn toàn thực tế!” tôi nói, hơi bực. “Và mình sắp mua mọi thứ trong danh sách đó đây. Mình sẽ là người mẹ được chuẩn bị đầy đủ nhất từ trước đến nay. Đi nào, bắt đầu thôi.”

Khi chúng tôi đi dọc theo lối giữa các gian hàng, đầu tôi quay ngang quay ngửa hết bên này lại bên kia. Tôi chưa từng thấy nhiều máy móc thể bao giờ... cả quần áo trẻ em... và đồ chơi nhìn cực kì dễ thương nữa...

“Cậu sẽ cần một ghế để cho con ngồi trên ô tô,” Suze nói. “Một số gắn cố định vào xe, một số có bánh xe để đẩy...”

“OK.” Tôi hồ hững gật đầu. Nói thật là tôi không thể hào hứng như thế với mấy cái ghế cho trẻ em ngồi ô tô.

“Và nhìn này, đây là hệ thống máy khử trùng kèm bình sữa,” Suze nói. Cô dừng lại bên gian hàng của Avent và lấy một tờ rơi. “Họ có loại dùng vi sóng... loại chạy điện... ngay cả khi cậu định cho con bú, cậu vẫn cần vắt sữa...”

Tôi bị hút vào một gian hàng mang tên Disco Baby. “Suze này!” tôi ngắt lời cô. “Đồ giữ ấm chân cho con!”

“Đúng.” Cô gật đầu. “Cậu muốn mua loại máy khử trùng bốn bình hay sáu bình hay...”

“Và cả cái trống lắc hình những quả cầu lấp lánh xinh xinh nữa kìa! Suze, nhìn kìa!”

“Ôi trời ơi.” Suze bật cười. “Mình phải mua cho hai nhóc sinh đôi mới được.” Cô bỏ tờ rơi của Avent đấy, nắm lấy dây xe đẩy nó tiến tới. Ở đó có những chiếc áo cotton “disco girl” và “disco boy”, và những chiếc mũ bóng chày xinh nhất quả đất.

“Mình chỉ ước gì biết được mình đang mang thai con trai hay gái,” tôi nói, nhặt một cái váy hồng tí xiu lên và mân mê nó đầy khao khát.

“Cậu đã thử xem bảng xác định con trai con gái của người Trung Hoa cổ chưa?” Suze nói.

“Rồi. Nó nói mình có con trai.”

“Con trai!” Mặt Suze sáng bừng.

“Nhưng rồi mình lại tìm được một website tên là ‘Analyse Your Cravings [Phân tích các mong muốn của bạn]’ mà theo nó thì mình lại sắp sinh con gái.” Tôi thở dài thất vọng. “Mình chỉ muốn biết.”

Trông Suze có vẻ bối rối, rồi với lấy một cái mũ. “Mua cái này đi vậy. Nó là đồ unisex.”

Tôi mua cái mũ, một đôi giày trẻ con bóng loáng tuyệt đẹp và một áo choàng tắm mini hiệu Groove Baby. Tại quầy hàng tiếp theo tôi mua một cái khăn tắm biển cho baby, một tấm chắn nắng mini, và một cái điện thoại di động điều khiển từ xa gấu Pooh. Nói thật là tôi bắt đầu thấy nặng giỏ rồi, nhưng Suze cứ nhặt hết thứ này đến thứ kia cho vào cái xe nôi đôi của cô. Xe nôi thật tiện dụng khi mua sắm. Trước đây tôi chưa từng đánh giá đúng nó.

Mà chúng tôi sẽ ở đó cả ngày.

“Suze, mình cần một cái xe nôi,” tôi nói, quyết định chớp nhoáng.

“Mình hiểu.” Cô gật đầu cái rụp. “Gian hàng của Pram City chỉ ngay đây, đằng sau Khu C thôi. Chắc hẳn cậu sẽ cần một chiếc xe đẩy đa năng, và có thể cậu cũng muốn một chiếc xe nôi loại nhẹ để đi du lịch...”

Tôi hầu như không nghe gì khi tôi tiến đến biển hiệu Pram City. Lối vào trang trí đầy cờ và bóng bay, và khi bước qua, tôi thấy hàng dãy xe nôi trải ra ngút ngàn như những bụi cây bằng crom bất tận.

“Xin chào!” tôi nói với người đàn ông mặc áo khoác xanh lá đeo huy hiệu Pram City. “Tôi cần một chiếc xe nôi ngay lập tức.”

“Tất nhiên rồi!” Anh ta cười tươi đáp lại. “Thường thì chúng tôi sẽ giao hàng trong vòng bốn tuần...”

“Không, tôi cần bây giờ,” tôi cắt ngang. “Mang về ngay. Loại nào cũng được.”

“À.” Mặt anh ta xịu xuống. “Những cái này chỉ để trưng bày thôi, tôi e là thế.”

“Làm ơn đi?” tôi nở một nụ cười quỵn rũ với anh ta. “Anh phải có một cái nào đó có thể bán cho tôi chứ. Chỉ một chiếc xe nôi nhỏ thôi mà? Một cái đã cũ và anh không cần đến nữa?”

“À... ừm... thôi được.” Anh ta căng thẳng liếc mắt nhìn bụng tôi. “Tôi sẽ... xem mình làm được gì.”

Anh ta hồi hã chạy đi, còn tôi nhìn những chiếc xe nôi thời trang đó. Suze đang mê mẩn một chiếc xe nôi đôi cực kì hiện đại được trưng bày riêng một bụi, còn ở bên phải tôi, một phụ nữ mang bầu đang cùng chồng đẩy chiếc xe nôi như một cỗ máy tuyệt vời, bọc da đen, có gắn cả chỗ để đồ uống.

“Em biết anh sẽ thích mà.” Người phụ nữ rạng rỡ vì hạnh phúc.

“Tất nhiên là anh thích.” Người đàn ông hôn vào gáy cô ta, khẽ xoa cái bụng bầu. “Mình đặt cái này nhé.”

Tôi chợt cảm thấy nhói đau, tận đáy lòng. Tôi muốn cùng Luke đi xem xe nôi. Tôi muốn hai vợ chồng cùng đi, đẩy xe loanh quanh, và Luke hôn tôi như thế.

Ý tôi là, tôi biết giờ với anh đang là thời điểm nước sôi lửa bỏng và anh thực sự bận rộn. Tôi biết anh sẽ không bao giờ trở thành một Người Đàn Ông Kiểu Mới, biết rõ mọi nhãn hiệu tã giấy và đeo bụng bầu giả. Nhưng vẫn tủi thân. Tôi không muốn làm mọi thứ một mình.

Và tôi cá là anh cũng sẽ thích cái xe nôi bọc da đen ấy. Thậm chí nó còn có cả chỗ để Black Berry nữa cũng nên.

“Này, Bex.” Suze tiến lại, một tay đẩy hai đứa sinh đôi một tay đẩy chiếc xe nôi siêu hiện đại đó. “Cậu có nghĩ mình cần một chiếc xe nôi mới không?”

“Ồ thì...” tôi nhìn hai đứa sinh đôi. “Không phải cái xe cậu đang dùng vẫn còn khá mới sao?”

“Ừ, nhưng ý tớ là cái này thực sự kì diệu. Nó sẽ cực kì hữu dụng! Mình nghĩ nên mua nó. Ý mình là mình đâu thể mua quá nhiều xe nôi, đúng không?”

Trong mắt Suze ánh lên sự thèm khát. Từ khi nào Suze đã biến thành một con nghiện xe nôi thế này?

“Chắc chắn rồi,” tôi nói. “Có lẽ mình cũng nên mua nó.”

“Đúng!” Suze vui vẻ nói. “Thế thì chúng ta sẽ có đồng phục xe nôi! Đẩy thử xem này!” Suze đưa cái xe nôi cho tôi và tôi đẩy thử một đoạn. Khá sành điệu, tôi phải nói thế.

“Mình thích tay đẩy mềm mại này,” tôi nói, bóp thử.

“Mình cũng thế! Cả thiết kế bánh xe tinh tế nữa.”

Đây đúng là kiểu của chúng tôi một thời trong các shop quần áo. Trời ơi, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ hào hứng với một chiếc xe nôi như với một bộ váy thế này.

“Thưa bà?” Phụ trách gian hàng đã quay trở lại. “Đây rồi. Hôm nay tôi có thể để bà mua mẫu này. Bảy mươi bảng.”

Anh ta đẩy tới một chiếc xe nôi kiểu cũ mô phỏng xe ngựa màu xám xịt ảm đạm, với gối hồng dây dợ và chăn chăn. Suze nhìn nó chòng chọc, thất kinh.

“Bex, cậu không thể cho con cậu vào đó được!”

“Cái này không phải cho con mình” tôi nói. “Mà để dùng khi mình đi shopping!” Tôi trút hết đồng đồ trong túi mua hàng ra và giật lấy tay đẩy xe. “Thế này tốt hơn rồi.”

Tôi trả tiền và lôi Suze ra khỏi cái xe nôi công nghệ cao, rồi chúng tôi nhằm Khu nghỉ chân thẳng tiến, qua rất nhiều gian hàng trên đường đi. Tôi mua một cái bể tắm bơm hơi, một hộp xếp hình và một chú gấu teddy to bự, và chỉ việc chất tất cả lên xe nôi. Thế mà vẫn còn chỗ cho cả đồng nữa. Thành thực mà nói, lẽ ra tôi nên mua xe nôi từ hàng năm trước rồi mới phải.

“Mình đi mua cà phê nhé,” Suze nói, lúc chúng tôi ở gần khu vực cà phê.

“Mình ra kia một lát,” tôi lơ đãng nói. Tôi vừa tia được một gian hàng bán gậy đầu ngựa kiểu cổ điển cho trẻ con cười, thật đúng là tuyệt đối đẹp. Tôi sẽ mua cho con mình và con Suze mỗi đứa một cái.

Khó khăn duy nhất là đang có một hàng người đồ sộ ở đó. Tôi cố hết sức chen được cái xe nôi vào hàng và tựa vào tay đẩy thở hổn hển. Thực sự là tôi khá mệt, sau khi đi bộ gần ấy. Xếp hàng trước tôi là một bà già khoác áo măng tô đi mưa màu đồ sẫm. Bà quay lại, và biểu lộ một nét mặt kinh hoàng khi thấy tôi đang tựa vào cái xe nôi.

“Để cho quý cô trẻ này qua đi!” bà kêu lên, vỗ vỗ người phụ nữ đứng trước. “Cô ấy mang theo con và còn đang mang thai nữa! Cô gái tội nghiệp kiệt sức rồi, nhìn cô ấy kia kìa!”

“Ôi!” tôi nói, kinh ngạc. Mọi người đang dạt sang hai bên, như thể rồi là người của hoàng gia, và bà già mặc áo mưa đồ giục tôi đẩy xe qua. “Ừm... không hẳn là tôi có...”

“Qua đi, qua đi! Đứa nhỏ bao nhiêu tuổi rồi?” Bà già cố nhòm vào xe nôi. “Tôi không thể nhìn thấy nó với đồng đồ vớ vẩn này!”

“À... ờ...”

Chủ gian hàng nhiệt tình ra hiệu cho tôi qua. Ai cũng chờ cho tôi đi trước.

OK. Tôi biết mình phải trung thực. Tôi thực sự biết thế.

Nhưng hàng người thì khổng lồ thế kia, mà Suze thì đang đợi... mà chuyện có đứa bé nào trong xe nôi hay không thì quan trọng gì chứ?”

“Là con trai hay con gái thế?” bà áo mưa vẫn không buông tha tôi.

“Là... con gái!” tôi nghe chính mình nói. “Nó đang ngủ,” tôi vội nói thêm. “Cho tôi mua bốn cái!”

“Ôi, cô bé bé bỏng đáng yêu,” bà già trều mến nói. “Thế tên nó là gì?”

Ôi! Lại còn tên nữa!

“Tallulah,” tôi buột miệng đáp. “Ý cháu là... Phoebe. Tallulah Phoebe.” Tôi trả tiền cho người bán, lấy mấy cái gậy đầu ngựa và bằng cách nào đó xếp chúng thẳng bằng trên xe nôi. “Cảm ơn rất nhiều!”

“Cháu phải ngoan nhé, Tallulah Phoebe,” bà già thò đầu vào xe nôi tặc lưỡi. “Phải ngoan với mẹ và em sắp chào đời nhé.”

“Ôi, cháu nó sẽ ngoan à!” tôi hân nói. “Rất vui được gặp bà! Cảm ơn bà rất nhiều!” Và tôi vội vã đẩy xe đi, cảm thấy một cơn cười đang dâng lên. Tôi quẹo ở chỗ rẽ và ngay lập tức thấy Suze ở quầy cà phê, tán gẫu với một cô gái tóc highlight có chiếc xe đẩy chuyên dùng cho đường gồ ghề, ba đứa trẻ mặc áo sọc giống nhau bị buộc vào xe bằng đai.

“Bex ơi!” cô gọi với sang. “Cậu muốn uống gì?”

“Cho mình cappuccino không cafein và bánh nướng choc chip!” tôi nói to đáp lại. “Và mình phải kể cho cậu nghe chuyện vừa xảy ra mới được...” Tôi im bặt khi cô gái tóc highlight quay lại.

Không thể tin được.

Là Lulu.

Lulu, cô bạn kinh khủng nhà quê của Suze. Tim tôi trĩu xuống như đeo đá trong khi vẫn vui vẻ vẫy chào. Cô ta làm gì ở đây? Đúng lúc bọn tôi đang vui vẻ cùng nhau.

Giờ thì họ đang tiến lại phía tôi, ba đứa bé chap chững bị kéo theo sau như những con diều bị lới đi trên bãi biển. Lulu trông vẫn kiểu bà- mẹ-thông-thái như cũ, trong quần nhung kẻ hồng, áo trắng và hoa tai ngọc trai có lẽ cũng chui ra từ cùng catalog bà-mẹ-thông-thái ấy.

Ôi trời, tôi biết như thế thật xấu tính. Nhưng tôi không thể ngăn mình được. Lulu đã làm méch lòng tôi ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ và cô ta hoàn toàn coi thường tôi chỉ vì tôi không có đứa con nào. (Cũng có khi còn vì tôi cố áo con ra trước đám trẻ ấy để làm trò cho chúng nữa. Nhưng lúc đó tôi thực sự tuyệt vọng, OK? Mà chuyện đó đâu có nghĩa là chúng trông thấy gì!”)

“Lulu!” tôi nặn ra một nụ cười. “Cậu thế nào? Mình không biết là hôm nay cậu cũng tới đây!”

“Chính mình cũng đâu có biết!” Giọng Lulu thật sắc lạnh và bề trên đến mức khiến tôi nhản mặt. “Mình bắt ngờ có cơ hội đi quảng bá. Cho cuốn sách nấu ăn cho trẻ mình viết.”

“Ừ, Suze có nói với mình rồi. Chúc mừng!”

“Và chúc mừng cả cậu nữa!” Lulu liếc nhìn bụng tôi. “Lúc nào đó tụ họp nhé! Nói chuyện con cái!”

Lulu lúc nào cũng xấu tính và ngạo mạn với tôi, trong suốt quãng thời gian tôi gặp cô ta. Nhưng giờ chỉ vì bắt ngờ tôi có thai mà chúng tôi sẽ trở thành bạn bè tốt sao?

“Sẽ siêu vui à xem!” tôi dễ chịu nói, và Suze liếc tôi một phát.

“Thực ra thì, trong cuốn sách nấu ăn mình viết có phần về mang thai...” Lulu lục túi lôi ra một cuốn sách bóng lộn có minh họa hình cô ta ôm cả đồng rau trong bếp. “Mình phải gửi cho cậu một bản mới được.”

“Như ghen ăn với mấy thứ đại loại thế ấy hả?” tôi nhấp một ngụm cappuccino. “Mình cũng có thể viết được sách với vài công thức cocktail không cần.”

“Mình gọi nó là ‘Nghĩ cho con’.” Cô ta hơi cau mày. “Thật sốc trước những thứ người ta tống vào người khi đang mang thai. Chất phụ gia... đường...”

“Ừ phải.” Tôi ngần ngại, cái bánh ngọt sô cô la đã đi được nửa đường lên môi, rồi tôi bưng bình nhét nó vào mồm. “Mmm, ngon tuyệt.”

Tôi có thể thấy Suze cố nén cười.

“Mấy nhóc nhà cậu có muốn ăn một chút không?” tôi nói, bẻ vụn bánh ra.

“Chúng không ăn sô cô la!” Lulu thét lên, trông kinh hoàng như thể tôi vừa cố dụ chúng dùng cocain vậy. “Mình đã mua chuối sấy rồi.”

“Lulu, chị đâu rồi?” Một cô gái đeo headphone cúi xuống bàn chúng tôi. “Chị đã sẵn sàng thực hiện phỏng vấn với đài phát thanh chưa? Rồi chúng tôi còn muốn chụp hình chị và bọn trẻ nữa.”

“Tất nhiên rồi.” Lulu nhả răng ra thành một nụ cười kiểu ngựa. “Đi nào, Cosmo, Ivo, Ludo.”

“Đi đi đồ phô trương, đi đi đồ tinh tướng,” tôi lẩm bẩm.

“Hẹn gặp cậu sau!” Suze nói với một nụ cười căng thẳng khi họ đi khuất. Và đột ngột tôi chợt thấy hơi xấu hổ. Lulu là bạn của Suze và lẽ ra tôi nên cố gắng. Mình sẽ nghĩ tốt về cô ta, tôi bắt ngờ quyết định. Dù điều đó có giết chết tôi.

“Thế... thật ngạc nhiên, nhỉ, gặp lại Lulu ấy!” Tôi cố xen chút ám áp vào giọng mình. “Cô ấy nói đúng, chúng ta nên tụ tập tán gẫu cùng nhau. Có lẽ sau đây chúng ta nên hẹn gặp nhau, uống trà hoặc gì đấy.”

“Mình không muốn thế.” Suze thấp giọng xuống khiến tôi ngạc nhiên. Tôi nhìn sang, và thấy cô đang chăm chăm nhìn xuống tách cap-puccino của mình. Tôi chợt nhớ lại phản ứng của Suze ở nhà mẹ khi tôi nhắc tới Lulu. Cũng nét mặt căng thẳng ấy.

“Suze, cậu và Lulu cãi nhau à?” tôi lo lắng nói.

“Không hẳn thế.” Suze không định ngắt lên. “Ý mình là... cô ấy đã làm rất nhiều ỉn. Cô ấy giúp được nhiều việc, đặc biệt là với bọn trẻ...”

Vấn đề với Suze là cô ấy không bao giờ muốn ác nghiệt, nên trước khi nói xấu người khác cô luôn bắt đầu bằng một bài diễn văn nhỏ về việc họ tốt đẹp thế nào...

“Nhưng...” tôi gợi ý.

“Nhưng cô ấy hoàn hảo một cách khôn kiếp!” Khi Suze ngẩng đầu lên, má cô hồng ửng. “Cô ấy khiến mình cảm thấy mình thảm bại toàn tập. Đặc biệt là khi bọn mình cùng nhau ra ngoài. Cô ấy luôn mang theo cơm Ý tự nấu hay gì đấy và con cô ấy sẽ ăn món đó. Và chúng lại không bao giờ nghịch, đứa nào cũng thông minh sáng láng...”

“Con cậu cũng thông minh sáng láng mà!” tôi bực tức phản ứng.

“Con của Lulu đều đã đọc Harry Porter!” Giọng Suze nghe như đang tuyệt vọng. “Trong khi Ernie thậm chí còn chưa nói được mấy, chứ đừng nói đến đọc. Trừ một vài cụm tiếng Đức trong nhạc kịch của Wagner. Còn Lulu thì cứ liên tục hỏi hỏi mang thai nó mình có bật nhạc Mozart cho nó nghe không, mình đã nghĩ đến thuê gia sư dạy thêm chưa, và đơn giản là mình cảm thấy thật kém cỏi...”

Tôi thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút. Sao lại có kẻ dám làm cho Suze cảm thấy kém cỏi cơ chứ?

“Suze, cậu là một người mẹ xuất sắc!” tôi nói. “Còn Lulu chỉ là một con bò cái. Mình biết điều đó, ngay từ lần đầu tiên gặp cô ra. Đừng nghe lời cô ta nữa. Và đừng đọc cuốn sách nấu ăn ngu ngốc của cô ta!” Tôi choàng một tay qua vai Suze và siết chặt. “Nếu cậu cảm thấy kém cỏi thì cậu nghĩ mình cảm thấy thế nào chứ? Mình thậm chí còn chẳng biết bài hát ru nào!”

“Chào buổi chiều!” Giọng sang sảng của Lulu lại bất chợt vang lên sau lưng, và cả hai chúng tôi đều quay lại. Cô ta đang ngồi trên một bụi cao, đối diện một phụ nữ mặc vest hồng và một lượng nhỏ khán giả đang xem. Trên đùi cô ta là hai đứa con còn đằng sau là một tấm poster khổng lồ hình cuốn sách cô ta viết, với một tấm bảng đề CỐ BẢN KÈM CHỮ KÍ TÁC GIẢ.

“Rất nhiều cặp bố mẹ đơn giản là lười khi động đến chuyện cho con ăn,” cô ta nói với một nụ cười thương hại. “Theo kinh nghiệm của tôi, tất cả trẻ em đều thích các vị như quả bơ, cá chầy hoặc cháo ngô Ý được nấu tử tế tại nhà.”

Suze và tôi nhìn nhau.

“Mình phải cho hai đứa sinh đôi ăn đây,” Suze nói khẽ. “Mình sẽ qua khu vực Mẹ và Bé.”

“Làm luôn ở đây đi!” tôi phản đối. “Họ có ghế cao...”

Cô lắc đầu. “Không đời nào, có mặt Lulu thì không. Mình chỉ mang mấy cái lọ. Mình không định cho cô ấy thấy đâu.”

“Cậu có muốn mình giúp gì không?” tôi tình nguyện.

“Không, đừng lo.” Cô để mắt thấy cái xe nôi của tôi, chất đồng cao ngất toàn gậy đầu ngựa, bồn tắm bơm hơi và gấu teddy. “Bex, sao cậu không đi vòng nữa và lần này tìm kiếm những thứ cơ bản? Cậu biết đấy, những thứ mà đứa trẻ sẽ thực sự cần ấy?”

“Ừ, phải.” Tôi gật đầu. “Ý hay.”

Tôi đi dọc lối giữa các gian hàng nhanh nhất có thể, cố gắng tránh xa cái giọng the thé của Lulu.

“Ti vi có ảnh hưởng khủng khiếp nhất,” cô ta nói. “Một lần nữa, tôi cho rằng đó đơn thuần là do sự lười biếng của các bậc cha mẹ. Các con tôi luôn được xem một chương trình gồm các hoạt động giáo dục, kích thích phát triển...”

Con mụ ngu ngốc, cố gắng phớt lờ cô ta, tôi lúi túi hướng dẫn trong hội chợ ra, và đang nhìn quanh để định hướng thì một bảng hiệu thu hút chú ý của tôi. BỘ ĐỒ SƠ CỨU £40. Giờ thì đó là thứ mẹ con tôi cần.

Cảm thấy khá trưởng thành và trách nhiệm, tôi dừng xe nôi lại và bắt đầu chăm chú ngắm nghía bộ sơ cứu. Chúng được xếp trong các hộp rất đẹp, mỗi ngăn lại có những thứ khác nhau. Băng dán... cuộn gạc... và một chiếc kéo nhỏ màu hồng xinh nhất trên đời. Tôi không thể tin trước đây mình chưa từng mua một bộ đồ sơ cứu. Chúng thật tuyệt!

Tôi nhặt bộ đồ sơ cứu ra quầy thanh toán, nơi một người đàn ông trông vẻ ủ rũ mặc áo choàng trắng đang ngồi trên ghế đẩu. Ông ta bắt đầu nhip nhip vào hộp đựng tiền trong lúc tôi lấy một catalog MediSuppli Professional [Cung cấp y cụ chuyên nghiệp], một thứ khá tẻ nhạt. Hầu như toàn bằng dính co dãn, và các nhà máy cung cấp paracetamol và...

Ôiii. Một cái ống nghe. Tôi vẫn luôn muốn có một cái ống nghe.

“Cái ống nghe này bao nhiêu tiền thế?” tôi nói bình thường.

“Ống nghe?” Ông ta ném cho tôi một cái nhìn ngờ vực. “Cô là bác sĩ à?”

Thật tình! Chẳng lẽ chỉ có bác sĩ mới được phép mua ống nghe thôi sao?

“Không hẳn,” cuối cùng tôi thừa nhận. “Tôi mua một cái thì vẫn được chứ?”

“Cô có thể đặt hàng qua mạng mọi thứ trong catalog này.” Ông ta nhún vai miễn cưỡng. “Nếu cô muốn trả £150. Chúng không phải đồ chơi đâu.”

“Tôi biết chúng không phải đồ chơi!” tôi nói vẻ chững chạc. “Tôi thực sự nghĩ rằng mỗi bậc phụ huynh đều nên có một ông nghe bác sĩ trong nhà để phòng các tình huống cấp cứu. Cả một máy khử rung tim nữa,” tôi nói thêm, lật qua trang. “Và...”

Tôi ngưng lại giữa chừng. Tôi dán mắt vào hình chụp một bà bầu đang xoa bụng.

Bộ dự đoán giới tính đứa trẻ.

Thực hiện một xét nghiệm đơn giản trong không gian riêng tư tại nhà bạn. Kết quả chính xác và bí mật.

Tim tôi như nhảy lên. Mình có thể biết. Mà không cần đi siêu âm lần nữa. Mà không cần nói với Luke.

“Ừm... cả cái này cũng đặt hàng qua mạng được chứ?” tôi hỏi, giọng hơi khàn đi.

“Mấy cái này thì tôi có ở ngay đây.” Ông thò tay vào ngăn kéo lôi ra một chiếc hộp trắng lớn.

“Được rồi.” Tôi nuốt khan. “Tôi mua nó. Cảm ơn.” Tôi chìa thẻ tín dụng ra và ông ra giật ngay lấy.

“Tallulah Phoebe bé bỏng sao rồi?” một giọng nói phát ra từ sau lưng tôi. Lại là bà áo mưa đỏ sẫm. Bà đang nắm chặt một cây gậy đầu ngựa bọc giấy nylon và nhòm vào cái xe nôi giờ đã đầy hơn bao giờ hết nằm ở gian trưng bày mấy hộp sơ cứu. “Nó ngoan thật, nhỉ? Không cả ọ ẹ!”

Tôi gai cả người vì cảnh giác.

“Nó, ừm... đang ngủ,” tôi nói nhanh. “Thực ra tôi vẫn để mặc nó này giờ...”

“Cho tôi xem một tí thôi! Tôi không biết bằng cách nào nó ngủ được với ngần kia đồ trên xe nôi. Được không, Tallulah Pheobe?” bà nựng nịu, bỏ hết đồng túi của tôi ra.

“Xin để cho nó yên!” tôi bắt đầu tiến lại cái xe. “Nó rất nhạy cảm... và không thích người lạ...”

“Nó mất tích rồi!” bà già thét và đứng bật dậy, tái mét vì sốc. “Đứa bé biến mất rồi! Chỉ còn mỗi cái chân nhỏ của nó thôi!”

Khốn thật.

“Ừm...” Mặt tôi chợt đỏ bừng. “Thực ra...”

“Thưa cô, thẻ tín dụng của cô không hoạt động,” ông ở quầy tính tiền nói.

“Nó phải hoạt động chứ?” tôi quay lại, bị xao nhãng trong một giây. “Tôi vừa mới làm thẻ tuần trước...”

“Đứa bé đã bị bắt cóc!”

Trước sự kinh hoàng của tôi, bà áo mưa ầm ầm lao ra khỏi gian hàng tới chỗ một nhân viên an ninh, tay vẫn cầm cái chân dây dợ. “Cô bé Tallulah-Phoebe mất tích rồi. Một đứa trẻ đã biến mất!”

“Có nghe thấy gì không?” một cô tóc vàng thét lên khiếp hãi. “Một đứa trẻ đã bị bắt cóc! Ai đó gọi cảnh sát đi!”

“Không, nó không bị bắt cóc!” tôi gọi với theo. “Đã có... hiểu lầm...” Nhưng chẳng ai thèm nghe.

“Nó đang ngủ trong xe nôi!” bà áo mưa liến thoắng với bất kì ai nghe bà. “Thế rồi chỉ còn mỗi cái chân! Bọn này thật độc ác!”

“Một đứa trẻ đã mất tích!”

“Chúng giật lấy nó!”

Tôi có thể nghe thấy tin này lan đi giữa những người đi ngang qua như một đám cháy không thể kiểm soát. Các ông bố bà mẹ thét lên gọi con lại bên mình. Kinh hoàng, tôi thấy hai nhân viên an ninh đang tiến lại chỗ mình, điện đài loẹt xoẹt.

“Giờ thì có khi chúng đã nhuộm tóc, thay đồ cho con bé rồi,” cô tóc vàng kích động nói. “Có khi nó đã đi được nửa đường tới Thái Lan!”

“Thưa bà, ngay khi nhận được báo động này chúng tôi đã cho đóng các lối ra vào hội chợ,” một nhân viên an ninh nói dứt khoát. “Nội bắt xuất ngoại bắt nhập cho tới khi chúng tôi tìm được đứa bé.”

OK, mình phải ra tay thôi. Mình phải bảo với họ rằng đó là báo động nhầm. Đúng thế. Chỉ cần thừa nhận mình đã bịa ra Tallulah Phoebe để có thể chen hàng, và mình chắc mọi người sẽ hiểu...

Không, họ sẽ không hiểu đâu. Họ sẽ hành hình mình.

“Máy nhận thẻ rồi. Cô có số PIN chứ?” ông ở quầy nói, trông hoàn toàn dừng đứng trước toàn bộ cảnh hỗn loạn này. Tôi tự động nhập vào máy và ông đưa cho tôi cái túi.

“Con cô ấy mất tích... mà cô ấy vẫn đang shopping?” cô tóc vàng thốt lên kinh hãi.

“Bà có thể mô tả đầy đủ đứa trẻ được không, thưa bà?” một trong hai nhân viên an ninh hỏi tôi. “Cảnh sát đã nhận được tin, và chúng tôi đã gọi điện cho các sân bay...”

Mình sẽ không bao giờ nói dối nữa. Không bao giờ.

“Tôi... ừm...” Giọng tôi khò khè được ỉn lẩm. “Tôi nên... giải thích một điều.”

“Vâng?” Cả hai cùng nhìn tôi chờ đợi.

“Bex?” Tôi chợt nghe thấy tiếng Suze. “Có chuyện gì thế?” tôi nhìn lên, và cô đứng đó, một tay đẩy xe nói đôi một ray bé Clementine. Ôn trời, ơn trời, ơn trời...

“Con đây rồi!” tôi nói, giật lấy Clementine từ tay Suze, giọng cao vút vì nhẹ nhõm. “Lại với mẹ nào, Tallulah-Phoebe!”

Tôi ôm Clementine thật chặt, cố gắng che giấu sự thật rằng con bé đang tuyệt vọng cố nhoài người khỏi vòng tay tôi để trở lại với Suze.

“Đây là đứa trẻ bị mất tích à?” Nhân viên an ninh nhìn Clementine từ đầu đến chân.

“Đứa bé bị mất tích?” Trông Suze kinh ngạc. Cô quay lại và nhận ra đám đông vây quanh chúng tôi. “Bex, chuyện quái gì...”

“Mình hoàn toàn quên là cậu đã bế Tallulah-Phoebe bé bỏng đi ăn trưa!” tôi thánh thót nói. “Mình ngốc thật! Và mọi người nghĩ là nó bị bắt cóc!” Tôi tuyệt vọng dùng ánh mắt van xin cô diễn cùng.

Tôi có thể thấy não bộ cô ấy đã hiểu ra mọi chuyện. Điều vĩ đại nhất ở Suze là cô ấy hiểu tôi khá rõ.

“Tallulah-Phoebe?” cuối cùng cô cũng ngừng nói và tôi thở hắt ra, nhún vai với bộ mặt xấu hổ.

“Bé Tallulah-Phoebe trở lại rồi!” Bà áo mưa liến loan tin vui đi với những người qua đường. “Chúng ta đã tìm được cô bé!”

“Cô biết cô kia à?” Nhân viên an ninh nheo mắt nhìn Suze.

“Cô ấy là bạn tôi,” tôi nói nhanh, trước khi họ bắt giữ Suze vì tội bắt cóc chính con cô ấy. “Thực ra tôi nghĩ là chúng tôi nên đi rồi...” Tôi cố hét sức ấn Clementine vào xe nói giữa đồng túi đồ và xoay nó vào vị trí sẵn sàng chuẩn lẹ.

“Mẹ!” Clementine vẫn đang vươn tay ra về phía Suze. “Mẹ!”

“Ôi trời ơi!” Mặt Suze sáng bừng lên như một ngọn hải đăng. “Mọi người có nghe thấy không? Con bé gọi Mẹ! Một cô bé thông minh!”

“Chúng tôi đi đây,” tôi vội vã nói với hai nhân viên an ninh. “Cảm ơn các anh vì mọi sự giúp đỡ, các anh có hệ thống an ninh thật tuyệt...”

“Khoan đã.” Một trong hai nhân viên an ninh cau mày nghi ngờ. “Sao đứa bé lại gọi cô này là ‘mẹ’?”

“Bởi vì... cô ấy là mẹ đỡ đầu của nó,” tôi tuyệt vọng nói. “Tallulah- Phoebe thông minh này, đây chỉ là mẹ đỡ đầu của con thôi! Mẹ đỡ đầu! Giờ thì về nhà nào...”

Tôi gần như không dám nhìn thẳng Suze trong khi chúng tôi tiến đến cửa ra. Trên hệ thống loa, DJ đang nói “Và bé Tallulah-Phoebe đã được tìm thấy, an toàn và khỏe mạnh...”

“Thế cậu có muốn kể inh toàn bộ chuyện này không, Bex?” cuối cùng Suze nói, không quay đầu lại.

“Ừm,” tôi hắng giọng. “Không muốn lắm. Thay vì thế, chúng ta đi uống trà đi.”

12. Chương 08

Chương 8

Suze và tôi dành phần còn lại của ngày hôm đó bên nhau, và nó đơn giản là tuyệt vời. Chúng tôi tổng tất cả đồng túi, hộp vào chiếc Range Rover khổng lồ của Suze, rồi cô lái xe xuống đường King’s và chúng tôi uống trà ở một quán vô cùng thân thiện với trẻ em vì có cả kem li và đủ thứ. (Từ giờ trở đi tôi sẽ luôn để bút sáp màu trên bàn). Sau đó chúng tôi đi đến cửa hàng Steinberg & Tolkien, và tôi mua một chiếc áo len đan tay kiểu cổ điển còn Suze mua một cái túi xách buổi tối, mua xong thì cũng đến giờ ăn tối nên chúng tôi đến nhà hàng Pizza on the Park, đúng lúc một nhóm nhạc jazz đang khởi động và họ cho hai đứa sinh đôi đập thử trống.

Cuối cùng chúng tôi bế bọn nhóc đã ngủ trở lại chiếc Range Rover rồi Suze chở tôi về nhà. Lúc chúng tôi lái qua trạm gác cổng vào đồ trước lối vào tòa nhà thì đã mười giờ tối. Tôi gọi di động cho Luke để nhờ anh mang giúp đồ lên tầng.

“Chà,” anh nói, khi mang đồ chất trên mặt đất lối vào. “Vậy thế này đã đủ chưa? Phòng con mình thế là đã xong chưa?”

“Ừm...” Lúc đó tôi mới chợt nhận ra mình chưa mua máy khử trùng. Gối kê cho con bú hay kem chống nắng do đóng bím lâu. Nhưng chẳng sao. Tôi vẫn còn những mười lăm tuần nữa. Khối thời gian.

Trong khi Luke vật lộn vào nhà cùng cái bồn tắm bơm hơi, gây đầu ngứa và khoảng sáu cái túi mua hàng nữa, tôi nhanh tay đem cái túi đựng Bộ dự đoán Giới tính em bé giấu vào ngăn kéo để đồ lót của mình. Tôi sẽ phải canh lúc anh vắng nhà.

Suze đã nhảy vào phòng tắm để thay bím ột trong hai đứa sinh đôi và khi tôi chui ra từ phòng ngủ thì cô đang kéo hai cái ghế ngồi trên ô tô cho trẻ em dọc hành lang.

“Vào nhà làm chút vang đi,” Luke nói.

“Tốt nhất là em nên về bây giờ,’ cô nói đầy nuối tiếc. “Nhưng em sẽ uống một li nước nếu anh có?”

Chúng tôi vào bếp, đĩa CD đang chơi mấy bài nhạc nhẹ của Nina Simone(*). Trên bàn là một chai rượu đã mở, và hai li đã rót sẵn.

(*) Eunice Kathleen Waymon, nổi tiếng hơn với nghệ danh Nina Simone (1933 - 2003): ca sĩ, nhạc sĩ, nghệ sĩ piano, nhà hoạt động nhân quyền người Mỹ.

“Em sẽ không uống rượu đâu,” tôi mở lời.

“Cái đó không phải cho em đâu,” Luke nói, lấy nước từ tủ lạnh rót đầy li. “Lúc này Venetia có ghé qua đây.”

Tôi giật mình ngạc nhiên. Venetia đã ở đây sao?

“Còn vài thứ giấy tờ mà mình phải điền nốt,” Luke tiếp tục. “Cô ấy đang nào cũng phải đi qua đây, nên tạt qua đưa cho chúng ta trên đường về nhà...”

“Ừ,” tôi nói sau khi ngừng lại. “Cô ấy thật là... tốt bụng.”

“Thực ra cô ấy chỉ vừa mới về.” Luke đưa cho Suze li nước. “Em về sớm vài phút nữa thì đã gặp cô ấy rồi.”

Từ từ đã. Đã mười giờ tối rồi. Như thế có nghĩa là cô ta đã ở đây cả tối sao?

Ý tôi là, không phải tôi bận tâm hay gì. Tất nhiên là không. Venetia chỉ là bạn của Luke. Cô bạn cũ, bạn gái cũ, xinh đẹp, trong sáng.

Tôi nhận thấy ánh mắt Suze đang chăm chăm nhìn mình, và nhanh chóng nhìn ra chỗ khác.

“Bex, trước khi mình về cậu dẫn mình sang xem phòng trẻ được không?” cô nói, giọng cao vút kì quặc. “Đi nào.”

Cô đúng là đã xô tôi đi dọc hành lang vào gian phòng hiện đang trống mà chúng tôi gọi là phòng trẻ dù chúng tôi sẽ chuyển đi trước khi đứa trẻ ra đời.

“Thế đấy,” Suze đóng cửa, quay lại đối diện với tôi, kích động.

“Sao cơ?” Tôi nhún vai vờ như không hiểu ý cô là gì.

“Thế là bình thường sao? “Tạt qua” nhà bạn trai cũ rồi ngồi lì cả tối?”

“Tất nhiên là bình thường. Sao họ lại không nên ngồi với nhau cơ chứ?”

“Chỉ hai người họ? Uống rượu vang?” Suze phát ra từ đó như một người thuyết pháp Baptist bài rượu.

“Họ là bạn bè mà, Suze!” tôi nói một cách tự vệ. “Những người bạn cũ... rất tốt... trong sáng.”

Im lặng bao trùm căn phòng nhỏ.

“OK, Bex,” cuối cùng Suze nói, giơ tay lên như thể đầu hàng. “Nếu cậu chắc thế.”

“Mình chắc! Mình chắc hoàn toàn, tuyệt đối, một trăm phần trăm...” Giọng tôi nhỏ dần rồi tắt hẳn và tôi bắt đầu nghịch vớ vẩn cái hăm sữa hiệu Christian Dior. Tôi cứ bật nắp ra rồi đóng lại như một kẻ bị ám ảnh. Suze đã lang thang lại chỗ cái hòm mây đựng đồ chơi và đang ngắm nghía một con cừu bằng len. Trong một lát cả hai chúng tôi đều im lặng, thậm chí còn không nhìn nhau.

“Ít nhất...” cuối cùng tôi nói.

“Gì cơ?”

Tôi nuốt khan vài lần, không muốn thừa nhận điều này. “À,” tôi nói tiếp, cố gắng nghe có vẻ chuyện-hiển-nhiên. “Nếu mình... chỉ giả dụ thôi... nếu mình không chắc thì sao?”

Suze ngẩng đầu và gặp ánh mắt tôi. “Cô ta xinh không?” cô nói, cũng bằng giọng chuyện-hiển-nhiên như thế.

“Cô ta không chỉ xinh. Cô ta đẹp mê hồn. Cô ta có mái tóc đỏ bóng mượt, đôi mắt xanh lá tuyệt vời và đôi cánh tay thực sự mịn màng...”

“Bỏ cái,” Suze buột miệng nói.

“Cô ta còn thông minh, và mặc đồ siêu đẹp, và Luke thực sự thích cô ta...” Càng nói tôi càng cảm thấy mất tự tin.

“Luke yêu cậu!” Suze cắt ngang. “Bex, hãy nhớ rằng cậu là vợ anh ấy. Cậu là người anh ấy đã chọn. Cô ta là đồ bị từ chối.”

Điều đó khiến tôi thấy khá hơn. Cụm “đồ bị từ chối” khiến tôi cảm thấy khá hơn nhiều.

“Nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta không theo đuổi anh ấy.” Suze bắt đầu đi đi lại lại, trầm ngâm nhịp nhịp con cừu len trên lòng bàn tay. “Ở đây chúng ta có một vài lựa chọn. Một: cô ta thực sự chỉ là một người bạn và cậu chẳng có gì phải lo cả.”

“Đúng.” Tôi g đầu nghiêm túc.

“Hai: tối nay cô ta tạt qua để thăm dò thực địa. Ba: cô ta thực sự theo đuổi anh ấy. Bốn...” Cô tự ngưng mình lại.

“Bốn là gì?” tôi khổ sở nói.

“Không có bốn,” Suze nói nhanh. “Mình nghĩ nó chính là trường hợp hai. Cô ta đến để xem tình hình thế nào. Xem lãnh thổ gia đình ra sao.”

“Thế... mình làm gì đây?”

“Cậu cho cô ta thấy cậu sẵn sàng chiến đấu với cô ta.” Suze nhướn mày đầy ẩn ý. “Phụ nữ với phụ nữ.”

Phụ nữ với phụ nữ? Từ khi nào Suze trở nên thông thái một cách thực tế và cay độc thế nhỉ? Nghe giọng cô như thể cô đang mặc váy bó phỉ phèo thuốc lá đóng phim noir vậy.

“Khi nào cậu lại gặp cô ta nữa?” cô hỏi.

“Thứ Sáu tuần sau. Mình có một cuộc hẹn khám tổng thể.”

“OK.” Suze nói chắc nịch. “Đến đó, Bex, và khẳng định chủ quyền của cậu.”

“Khẳng định chủ quyền của mình?” tôi hồ nghi nói. “Mình làm thế bằng cách nào?” Tôi không chắc trước đây mình từng khẳng định chủ quyền với bất cứ cái gì chưa. Trừ một đôi bốt trong đợt hạ giá của chuỗi cửa hàng Barneys.

“Hãy phát đi những tín hiệu nhỏ kín đáo,” Suze nói ra chiều hiểu biết. “Cho cô ta thấy Luke thuộc về cậu. Choàng tay qua người anh ấy... nói về cuộc sống chung tuyệt vời của hai người... Bất cứ ý tưởng nhỏ nào cô ta có thể nảy ra, cứ chặn hết lại. Và phải đảm bảo trông cậu thật tuyệt vời. Nhưng lại không được có vẻ như đã cố gắng để được thế.”

Những tín hiệu nhỏ kín đáo. Cuộc sống chung tuyệt vời của chúng tôi. Trông tuyệt vời. Cái đó mình làm được.

“Nhân tiện, Luke thấy chuyện có con thế nào?” Suze thân mật hỏi. “Anh ấy có phản khởi không?”

“Có, mình nghĩ thế. Sao?”

“À, không có gì.” Cô nhún vai. “Hôm trước mình vừa đọc một bài trong tạp chí về chuyện những người đàn ông không thể đối mặt với ý nghĩ mình sẽ thành cha. Có vẻ như họ thường ngoại tình để bù đắp.”

“Thường?” tôi kinh hãi nhắc lại. “Thường đến mức nào?”

“Ồ thì... trong khoảng nửa thời gian mang thai?”

“Một nửa?”

“Ý mình là... một phần mười,” Suze vội chữa lại. “Mình không nhớ nó viết gì nữa, thật đấy. Và mình chắc chắn Luke không như thế. Nhưng cần tắc vô ấy này, nói với anh ấy về chuyện làm cha chắc có ích đấy. Bài báo đó nói một số người đàn ông chỉ nhìn thấy những áp lực và căng thẳng khi có con, và cậu phải vẽ ra một bức tranh tích cực.”

“Phải.” Tôi gật đầu, cố gắng tiếp nhận toàn bộ đồng thông tin này. “OK, mình sẽ làm thế. Mà Suze này...” tôi dừng lại ngượng ngịu. “Cảm ơn vì đã không nói ‘Đã bảo rồi mà’. Cậu đã bảo mình đừng đến chỗ Venetia Carter và... có lẽ cậu đã đúng.”

“Mình sẽ không bao giờ nói ‘Đã bảo rồi mà’!” Suze thốt lên kinh hoàng.

“Mình biết cậu sẽ không thế. Nhưng có cả rừng người sẽ làm vậy.”

“Ừm, họ không nên thế! Và dù sao thì cũng có thể cậu đúng, Bex. Có thể Venetia cũng chẳng quan tâm đến Luke và giữa họ hoàn toàn trong sáng.” Cô đặt con cừu len xuống vỗ vỗ đầu nó. “Nhưng dù sao mình vẫn muốn khẳng định chủ quyền của cậu. Chỉ cho chắc thôi.”

“Ôi đừng lo.” Tôi gật đầu kiên quyết. “Mình sẽ làm thế.”

Suze nói rất đúng. Mình cần gửi cho Venetia thông điệp: Tránh xa chồng tôi ra. Một cách tinh tế, tất nhiên.

Khi chúng tôi đến trung tâm sản khoa ấy vào thứ Sáu, tôi mặc bộ “trông tuyệt vời mà không có vẻ cố gắng để được thế” gồm quần jeans bầu Seven (cố ý làm sần), áo co dân đồ gợi cảm và giày cao gót nhọn Moschino

mới. Áo với giày thì có vẻ hơi diện quá, có lẽ, nhưng chiếc quần jeans sờn sẽ bù đắp lại. Khi chúng tôi đến, phòng chờ còn khá vắng, không trông thấy ngôi sao nào, nhưng tôi chẳng bận tâm, tôi đã chuẩn bị tâm lý trước rồi.

“Becky?” Luke nhìn xuống tay tôi đang siết chặt tay anh. “Em không sao chứ? Em có vẻ căng thẳng.”

“Ôi... anh biết đấy,” tôi nói. “Em hơi lo lắng vài chuyện.”

“Anh cũng chắc là em lo lắng mà.” Anh gật đầu thông cảm. “Sao em không chia sẻ với Venetia nhỉ?”

Uh-huh. Kế hoạch chung cũng là thế mà.

Chúng tôi ngồi xuống những chiếc ghế sang trọng, tôi cầm một tờ tạp chí lên, còn Luke sột soạt giở tờ Financial Times. Tôi đang định lật qua trang “Tử vi cho con bạn” thì nhớ lời Suze dặn hôm qua. Tôi nên nói với Luke về chuyện làm cha. Đây là thời điểm hoàn hảo.

“Vây... thật phần khởi đúng không anh?” tôi nói, đặt tờ tạp chí xuống. “Trở thành cha mẹ.”

“Mmm-hmm.” Luke gật gật và giở trang tiếp.

Nghe giọng anh chẳng mấy phần khởi. Ôi trời, sẽ ra sao đây nếu anh đang âm thầm sợ hãi một cuộc đời toàn tã bỉm và đang tìm kiếm nơi tị nạn trong vòng tay một phụ nữ khác? Mình phải vẽ một bức tranh tích cực về chuyện làm cha mẹ mới được, như Suze nói. Một điều gì đó thực sự tốt đẹp... một điều gì đó thật phần khích đáng để mong chờ...

“Này, Luke,” tôi nói, chợt thấy cảm hứng. “Thử tưởng tượng khi con mình giành được huy chương vàng tại Thế vận hội.”

“Hả?” Anh ngẩng đầu lên khỏi tờ FT.

“Olympic ấy! Thử tưởng tượng nếu con mình giành được huy chương vàng ở môn gì đó. Và chúng ta là bố mẹ của nó!” Tôi nhìn anh chờ một phản ứng. “Như thế không tuyệt sao? Chúng ta sẽ tự hào lắm đấy!”

Tâm trí tôi hoàn toàn bị ý tưởng đó túm lấy. Tôi có thể thấy mình đang ở sân vận động vào năm 2030 hay lúc nào đấy, được Sue Barker phỏng vấn, đang nói với cô ra rằng rồi biết định mệnh của con tôi gắn với sự vĩ đại, ngay từ khi còn trong bụng mẹ.

Luke có vẻ hơi sững sốt.

“Becky... anh bỏ lỡ gì à? Điều gì đã khiến em nghĩ con mình sẽ giành được huy chương vàng Olympic?”

“Có thể chứ! Sao lại không? Anh phải tin con mình, Luke.”

“À. Cũng phải.” Luke gật đầu, đặt tờ báo xuống. “Thế em nghĩ nó sẽ giành được ở môn nào?”

“Nhảy xa,” tôi nói sau khi nghĩ một lát. “Hoặc cũng có thể là nhảy xa ba bước, vì môn này ít phổ biến hơn. Sẽ dễ giành huy chương hơn.”

“Hoặc là vật,” Luke gợi ý.

“Vật?” Tôi nhìn anh phần nộ. “Con mình sẽ không tập môn vật! Nó sẽ làm mình bị thương mất!”

“Thế nhờ định mệnh của nó là phải trở thành đô vật vĩ đại nhất từ trước tới nay thì sao?” Luke nhướng mày. Trong một thoáng, tôi bỗng hoang mang.

“Không đâu,” cuối cùng tôi nói. “Em là mẹ nó em biết chứ.”

“Anh chị Brandon?” Cô lễ tân gọi và chúng tôi cùng ngẩng lên. “Bác sĩ Venetia sẽ tiếp hai người bây giờ, nếu hai người đã sẵn sàng.”

Tôi cảm thấy một cơn kích động. OK, mình đi nào. Khẳng định chủ quyền của mình.

“Đi nào, anh yêu!” Tôi choàng tay qua vai Luke và chúng tôi cùng đi dọc hành lang, tôi hơi lảo đảo vì bối rối.

“Chào hai người!” Venetia bước ra khỏi phòng chào chúng tôi. Cô ta đang mặc quần tây đen, áo không tay hồng thắt eo bằng một dây lưng da cá sấu màu đen bóng lộn lẫy chưa từng thấy. Cô ta hôn mỗi chúng tôi hai cái lên má và tôi nhận ra hương Chanel’s Allure phảng phất. “Thật vui được gặp lại hai người!”

“Được gặp cô cũng rất vui, Venetia,” tôi nói, nhướn mày mỉa mai kiểu “Cô mà đang có kế hoạch cướp chồng tôi thì quên đi được rồi đấy”.

“Tuyệt. Mời vào nào...” Cô ta dẫn chúng tôi vào phòng.

Mình không chắc liệu cô ta có để ý thấy chuyển động của lông mày mình không. Chắc mình phải thể hiện rõ ràng hơn.

Luke và tôi ngồi xuống còn Venetia vắt vẻo ngồi trước bàn cô ta, đung đưa đôi cao gót hiệu Yves Saint Lauren. Trời ạ, cô ta ăn mặc đẹp quá, so với một bác sĩ. Mà kể cả không so với bác sĩ thì cũng vẫn đẹp.

“Thế, Becky.” Cô ta mở bệnh án của tôi ra xem xét một lát. “Trước hết, chúng ta đã có kết quả thử máu. Mọi chỉ số của cô đều bình thường... dù có lẽ phải để mất tới lượng haemoglobin một chút. Cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi đang cảm thấy rất tuyệt, cảm ơn,” tôi nói ngay lập tức. “Rất hạnh phúc, đầy yêu thương... Tôi đang ở đây, trong một cuộc hôn nhân tuyệt vời, chờ đứa con chào đời... và suốt đời mình tôi chưa bao giờ thấy gần gũi Luke như thế.” Tôi vươn người nắm tay Luke. “Anh có đồng ý thế không, anh yêu? Có đúng là khoảnh khắc này chúng ta đang đặc biệt gần gũi không? Cả về mặt tâm hồn, tinh thần, cảm xúc và... và... tình dục!”

Đấy. Đỡ lấy.

“À... ừ,” Luke nói, trông hơi sốc. “Chắc thế.”

“Nghe được điều này thật... dễ thương, Becky,” Venetia nói, nhìn tôi kì lạ. “Cho dù thực sự tôi chỉ định hỏi tình trạng sức khỏe của cô. Cô có hay bị chóng mặt, buồn nôn, những việc kiểu như thế không?”

À phải.

“Ồ... không, cảm ơn cô,” tôi nói. “Tôi khỏe.”

“Thế thì giờ ra sẽ đưa cô lên kia rồi xem thế nào nhé.” Cô chỉ đến cái giường và tôi ngoan ngoãn trèo lên đó. “Nằm xuống, đảm bảo là mình thấy thoải mái... có phải tôi vừa nhìn thấy một vết rạn da không nhỉ?” cô ta hân hoan nói thêm khi tôi kéo áo lên.

“Vết rạn da á?” Tôi kinh hoàng bám vào thành giường kim loại toan vật lộn để ngồi dậy. “Không thể nào! Đêm nào tôi cũng dùng một loại dầu đặc biệt, sáng thì kem dưỡng, và...”

Ồi, tôi nhầm!” Venetia nói. “Chỉ là một sợi vải thừa trên áo cô thôi.”

“Ồi.” Tôi nằm phịch xuống trong một cơn sốc hậu chấn thương thể nhẹ và Venetia bắt đầu sờ bụng tôi. “Dù vậy, tất nhiên, các vết rạn da cũng thường xuất hiện vào giai đoạn cuối,” cô ta thân mật nói thêm. “Nên cô vẫn có thể bị. Vài tuần cuối của thời kì mang thai cổ thể sẽ rất khủng khiếp. Tôi đã chứng kiến các sản phụ của mình lạch bạch bước vào, tuyệt vọng ước gì con mình ra sớm...”

Lạch bạch?

“Tôi sẽ không đi lạch bạch đâu,” tôi vừa nói vừa bật cười.

“Tôi e là cô cũng thế thôi.” Cô ta cười lại. “Đó là cách của Tự nhiên nhằm bắt cô đi chậm lại. Tôi luôn nghĩ việc cảnh báo về thực tế trước mắt cho các bà bầu lần đầu thì chỉ có tốt mà thôi. Mang thai đâu phải chỉ toàn hoa hồng và ánh nắng, cô biết đấy!”

“Chính xác,” Luke chen vào. “Bọn anh rất biết ơn việc em làm, đúng không, Becky?”

“Phải,” tôi lẩm bẩm, trong lúc Venetia cuốn băng đo huyết áp quanh cánh tay tôi.

Đó là lời nói dối. Tôi không hề biết ơn cô ta. Tôi chỉ muốn nói cho rõ như ban ngày: tôi sẽ không bao giờ đi lạch bạch.

“Huyết áp hơi ột chút...” Cô nhú mảy nhìn màn hình. “Hãy đảm bảo mình luôn thoải mái, Becky. Cố gắng nằm nghỉ hàng ngày, hay ít nhất cũng đừng đứng lâu quá. Ngoài ra phải cố giữ bình tĩnh và tươi tỉnh...”

Giữ bình tĩnh? Làm sao mà tôi giữ bình tĩnh được khi cô ta đang bảo tôi rằng tôi có vết rạn và sắp sửa đi lạch bạch?

“Nào, giờ nghe một chút nhé...” Cô ta bôi một ít gel lên bụng tôi, lấy máy nghe tim thai ra, và tôi thư giãn một chút. Đây là phần tôi yêu thích nhất trong mọi lần đi khám. Nằm ngả người ra sau, nghe tiếng tim con mình đập “wow, wow, wow” trên nền âm lạo xạo. Nhớ ra rằng trong đó có một con người bé bỏng.

“Nghe hoàn toàn bình thường.” Venetia rời giường trở lại bàn và nguệch ngoạc gì đó lên bệnh án của tôi. “À Luke này, em chợt nhớ ra, hôm trước em đã nói chuyện với Matthew và anh ấy rất muốn tụ tập. Em còn tìm được một bài báo về anh chàng Jeremy mình vẫn hay nhắc đến...” Cô ta lục ngăn kéo lôi ra một số cũ của tờ New Yorker. “Từ hồi Cambridge đến giờ anh ta đã tiến xa đến thế này rồi. Anh đã đọc sách anh ta viết về Mao Trạch Đông chưa?”

“Chưa,” Luke nói, tiến đến cái bàn lấy tờ báo từ tay cô ta. “Anh sẽ đọc khi nào có thời gian, cảm ơn em.”

“Chắc anh phải bận lắm,” Venetia nói một cách thông cảm. Cô ta lấy nước mát trong tủ ra rót một cốc và chỉ mời Luke. “Mấy văn phòng mới làm ăn thế nào anh?”

“Cũng được.” Luke gật đầu. “Có vài trục trặc dở hơi, tất nhiên...”

“Nhưng bọn anh có Arcodas làm khách hàng thì tuyệt quá còn gì.” Cô ta nghiêng người tì vào bàn, cau mày về trí thức. “Đó hẳn là con đường tiến tới, đa dạng hóa các lĩnh vực kinh doanh ngoài tài chính. Và con số tỉ lệ mở rộng của Arcodas là một hiện tượng, em đang đọc một bài về công ti này trên tờ FT. Iain Wheeler có vẻ rất ấn tượng.”

Này... a lô?

Họ hoàn toàn bỏ rơi tôi nằm đây, như một con bọ hung bị lật ngửa. Tôi hắng giọng thật to, và Luke quay lại.

“Xin lỗi, em yêu! Em vẫn ổn chứ?” Anh vội tiến lại chìa tay ra với tôi.

“Xin lỗi, Becky!” Venetia nói. “Tôi chỉ đang lấy nước cho cô thôi. Cô có vẻ bị mất nước. Giữ lượng nước trong cơ thể luôn cao là rất quan trọng. Cô thực sự cần uống ít nhất tám cốc nước một ngày. Của cô đây.”

“Cám ơn!” Tôi cười đáp lại khi đón lấy cốc nước, nhưng khi ngồi xuống, những mối hồ nghi cứ xoay vòng vòng đầy ám muội trong đầu tôi. Venetia nói chuyện rất tự nhiên với Luke. Quá tự nhiên. Lại còn cố loa lên là tôi có vết rạn da. Và cứ hất tóc qua hất tóc lại như thể một người mẫu quảng cáo dầu gội đầu trên ti vi. Bác sĩ đâu có giống thế lắm, phải không nhỉ?

“Được rồi!” Venetia trở lại sau bàn, viết bệnh án cho tôi. “Hai người còn câu hỏi gì không? Những vấn đề hai người muốn đề cập tới?”

Tôi liếc nhìn Luke, nhưng anh vừa lôi di động ra khỏi túi. Tôi thoáng nghe thấy tiếng bzzz khi nó rung.

“Xin lỗi nhé,” anh nói. “Anh nhảy ra ngoài một chút. Cứ tiếp tục mà không có anh đi nhé.” Anh đứng dậy và rời khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng.

Thế là chỉ còn hai chúng tôi. Phụ nữ với phụ nữ. Tôi có thể cảm thấy cả căn phòng cũng đang sờn gai ốc lên vì căng thẳng, ít nhất thì... phía tôi cũng đang sờn gai ốc.

“Becky?” Venetia khoe hàm răng trắng hoàn hảo trong một nụ cười. “Cô còn muốn nói về vấn đề gì nữa không?”

“Không,” tôi đáp lại vẻ dễ chịu. “Như tôi nói, mọi thứ đều ổn. Tôi ổn... Luke ổn... và mối quan hệ của chúng tôi không thể tốt đẹp hơn nữa. Cô biết đây là đứa con thụ thai từ tuần trăng mật của chúng tôi chứ?” Tôi không thể cưỡng lại việc nói thêm.

“Ừ, tôi đã nghe mọi chuyện về tuần trăng mật tuyệt vời của cô rồi!” Venetia kêu lên. “Luke nói hai người đã đến Ferrara hồi ở Ý?”

“Đúng vậy.” Tôi nở một nụ cười hồi tưởng. “Lãng mạn lắm. Chúng tôi luôn coi đó là một kỉ niệm chung tuyệt vời

“Hồi Luke và tôi đến thăm Ferrara, chúng tôi không thể dứt mình ra khỏi những bức bích họa tuyệt diệu ấy. Tôi chắc là anh ấy đã kể với cô rồi.” Cô ta mở to mắt ngây thơ.

Luke và tôi chưa từng cùng đi xem bích họa ở Ferrara. Chúng tôi chỉ ngồi ở một nhà hàng ngoài trời cả buổi chiều, uống rượu Prosecco và ăn những món ngon nhất trần đời. Và anh cũng chưa bao giờ nhắc đến việc từng ở đó với Venetia. Nhưng không đời nào tôi lại thú nhận điều đó với cô ta.

“Thực ra, chúng tôi không hề đi xem bích họa,” cuối cùng tôi nói, ngấm nghĩa móng tay mình. “Luke đã kể cho tôi hết, tất nhiên. Nhưng anh nói anh nghĩ chúng đã được đánh giá quá cao.”

“Đánh giá quá cao?” Venetia cơ hồ ngả ngửa.

“Uh-huh.” Tôi không rời mắt khỏi ánh mắt cô ta. “Đánh giá quá cao.”

“Nhưng... anh ấy đã chụp bao nhiêu ảnh các bức bích họa.” Cô ta cười tỏ ý không tin. “Chúng tôi đã nói chuyện về chúng hàng giờ!”

“Ừ, nhưng chúng tôi còn nói về chúng cả đêm cơ!” tôi phản công. “Nói chuyện chúng đã được đánh giá quá cao so với giá trị thực thể nào.”

Tôi làm ra vẻ tự nhiên xoay xoay nhẫn cưới của mình, sao cho viên kim cương đánh hên ánh lên dưới ánh đèn.

Tôi là vợ của anh ấy. Tôi biết anh ấy nghĩ gì về bích họa.

Venetia mở miệng - rồi lại ngậm vào, trông bối rối.

“Xin lỗi nhé!” Luke lại vào phòng, cắt điện thoại đi, và Venetia ngay lập tức quay sang anh.

“Luke, anh có nhớ những bức bích họa ở...”

“Ái!” tôi ôm bụng. “Au.”

“Becky! Em yêu!” Luke hoảng hốt đến bên tôi. “Em không sao chứ?”

“Chỉ hơi nhói một chút thôi.” Tôi nở một nụ cười can đảm với anh. “Em chắc không có gì phải lo đâu.” Tôi liếc mắt dắc thẳng về phía Venetia, kẻ giờ đang cau mày như thể không hiểu nổi tôi.

“Trước đây cô từng bị đau thế này bao giờ chưa?” cô ta nói. “Cô có thể mô tả được không?”

“Giờ thì hết rồi,” tôi vô tư nói. “Tôi nghĩ đó chỉ là đau xóc thôi.”

“Cho tôi biết ngay nếu cô bị thêm bất cứ cơn đau nào,” cô ta nói. “Và nhớ phải luôn giữ tinh thần thoải mái. Huyết áp cô giờ thì chưa làm sao, nhưng chúng ta cũng không mong nó nhích thêm chút nào nữa. Bác sĩ trước đã giải thích cho cô về chứng tăng huyết áp đột ngột khi mang thai chưa?”

“Chắc chắn rồi,” Luke nói, liếc tôi, và tôi gật.

“Tốt. Thế cô bảo trọng nhé. Cô có thể gọi cho tôi bất cứ khi nào. Và trước khi hai người ra về...” Venetia mở lịch để bàn của cô ra ra. “Chúng ta phải sắp xếp một buổi tối để tất cả chúng ta gặp nhau mới được. Ngày mười nhé... hay mười hai? Giả sử tôi không phải đỡ đẻ đột xuất, tất nhiên!”

“Ngày mười hai à?” Luke gật đầu, xem lại lịch trong cái Black Berry. “OK với em chứ, Becky?”

“Được ạ!” tôi nói ngọt ngào. “Chúng ta sẽ tới.”

“Tuyệt. Tôi sẽ gọi thêm vài người nữa. Sau ngần ấy năm liên lạc lại thật tuyệt quá.” Venetia thở hắt ra và đặt bút xuống. “Nói thật là, cũng khá khó khăn, khi bắt đầu lại mọi thứ ở London. Bạn bè cũ của tôi đều có cuộc sống riêng; họ tiến lên. Ngoài ra, tất nhiên là không phải lúc nào tôi cũng duy trì giờ giành cho giao tiếp xã hội, mà Justin lại hay đi nước ngoài quá.” Nụ cười rạng rỡ của cô ta giảm đi một chút.

“Justin là bạn trai của Venetia,” Luke giải thích với tôi.

Anh bạn trai. Tôi suýt thì quên anh ta có tồn tại.

“À vâng,” tôi lịch sự nói. “Anh ấy làm gì?”

“Anh ấy cũng là một chuyên gia tài chính.” Venetia với tấm ảnh lồng khung chụp một anh chàng trông dần dần mặc lê, và khi ngắm nghía nó cả khuôn mặt cô ta bừng sáng. “Anh ấy có ý chí và động lực mạnh mẽ đến không thể tin được, hơi giống Luke một chút. Đôi khi tôi cảm thấy mình bị bỏ rơi khi anh theo đuổi một hợp đồng. Nhưng tôi có thể làm được gì chứ? Tôi yêu anh ấy.”

“Thật hả?” Tôi ngạc nhiên nói. Rồi nhận ra câu đó nghe thế nào. “Ý tôi là... ờ... tuyệt quá!”

“Anh ấy là lí do tôi đến London.” Mắt cô ta vẫn dán vào tấm ảnh. “Tôi gặp anh ấy tại một bữa tiệc ở LA và đơn giản là tôi tan chảy như bơ.”

“Cô đã đi gần ấy đường ư?” tôi nói, kinh ngạc. “Chỉ vì anh ấy?”

“Tình yêu là thế mà, đúng không? Cô làm những việc điên khùng chẳng vì lí do gì cả.” Venetia ngược lên, đôi mắt xanh lá long lanh. “Nếu nghề này dạy tôi được gì, Becky ạ, thì đó là tình yêu. Tình yêu con người. Tôi nhìn thấy nó mỗi lần trao một đứa trẻ vào vòng tay mẹ nó... mỗi lần tôi trông thấy một nhịp đập tim tươi mới, tám tuần tuổi, trên màn hình và nhìn ngắm vẻ mặt của cha mẹ nó... mỗi lần bệnh nhân của tôi trở lại, lần thứ hai, thứ ba. Chính tình yêu đã tạo nên những đứa trẻ. Và cô biết gì không? Những chuyện còn lại chẳng quan trọng gì.”

Wow. Tôi hoàn toàn bị ấn tượng.

Cuối cùng thì cô ta hoàn toàn không theo đuổi Luke. Cô ta đang yêu anh chàng tẻ nhạt đó! Và nói thật là, bài diễn văn nho nhỏ ấy đã thực sự khiến tôi rơm rớm.

“Cô nói đúng quá,” tôi khàn khàn nói, bám chặt tay Luke. “Tình yêu là tất cả những gì quan trọng trong cái thế giới điên rồ, hỗn loạn mà chúng ta gọi là... thế giới này.”

Tôi không chắc nói thế có đúng không, nhưng ai thèm quan tâm chứ? Tôi đã hoàn toàn đánh giá nhầm Venetia. Cô ấy không phải là một con mụ chuyên quyến rũ đàn ông. Cô là một con người nồng nhiệt, xinh đẹp, tràn đầy tình yêu thương.

“Tôi thực sự hi vọng Justin có thể sắp xếp đến được vào ngày mười hai.” Cuối cùng cô đặt khung ảnh vào chỗ của nó rồi vuốt nhẹ một cái triu mến. “Tôi rất muốn hai người gặp anh ấy.”

“Tôi cũng thế!” tôi nói, nhiệt tình chân thành. “Tôi đang chờ đến ngày đó đây.”

“Gặp em sau nhé, Ven.” Luke hôn Venetia. “Cảm ơn rất nhiều.”

“Tạm biệt, Becky.” Venetia tặng tôi một nụ cười ấm áp, thân thiện.

“Ồi tôi gần như quên mất. Tôi không biết cô có quan tâm chút nào không - nhưng một nhà báo của tờ Vogue đã gọi điện cho tôi hôm qua. Họ đang làm một bài lớn về các bà mẹ tương lai ngon lành nhất thành London và muốn tôi giới thiệu vài cái tên. Tôi nghĩ đến cô.”

“Vogue?” tôi nhìn cô trân trối, cứng đờ người.

“Dĩ nhiên có thể cô không quan tâm. Việc này sẽ liên quan tới chụp ảnh cô trong phòng của đứa bé, một cuộc phỏng vấn, làm tóc, trang điểm... họ sẽ cung cấp đồ bầu hàng hiệu...” Cô khẽ nhún vai. “Tôi không biết nữa - đó có phải những thứ cô thích không?”

Tôi đúng thực là đang thờ dốt. Đây có phải là những thứ tôi thích không ấy à? Được trang điểm và mặc đồ hiệu và lên Vogue... có phải là những việc tôi thích không ấy à?

“Anh nghĩ là đúng thế,” Luke nói, thích thú nhìn tôi.

“Tuyệt!” Venetia chạm vào tay anh. “Cứ để em lo. Em sẽ sắp xếp vụ này.”

Rebecca Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 OYF

Ngày 31 tháng Tám năm 2003

Fabia thân mến,

Tôi chỉ muốn nói chúng tôi yêu căn nhà đẹp đẽ, lộng lẫy của chị biết bao. Nó đúng là Kate Moss của các ngôi nhà(*). Thực tế, đúng là nó đẹp đến ngạt thở. Tôi nghĩ nó xứng đáng được xuất hiện trên Vogue, chị có nghĩ thế không?

(*) Không phải về kích cỡ, hiển nhiên rồi.

Điều này gọi tôi nhớ đến một việc nhỏ xíu mà tôi muốn nhờ chị giúp. Tình cờ tôi lại được Vogue phỏng vấn – nên đang băn khoăn không biết tôi có thể dùng căn nhà của chị để làm nền chụp hay không?

Tôi cũng tự hỏi không biết tôi có thể dàn dựng một số cảnh của riêng tôi và nói rằng Luke và tôi đã sống rồi không? Đẳng nào thì chúng tôi cũng sẽ sống ở đó trước khi báo xuất bản... nên điều này thực sự hợp lí!

Đổi lại, nếu có điều gì đó tôi có thể làm được cho chị hoặc có bất cứ sản phẩm thời trang nào mà chị muốn tôi tôi lòng cho, tôi sẽ rất mừng!

Với những lời chúc trên cả tốt đẹp nhất

Becky Brandon

33 Đường Delamen

Maida Vale

London NW6 1TY

BẢN FAX

1/9/03

FROM: FABIA PASCHALI

TO: REBECCA BRANDON

Becky

1. Túi Chloe Silverado, màu nâu vàng nhạt.
2. Áo kaftan tím đính cườm hiệu Matthew Williamson, size 8.
3. Giày đế bằng Bricknell Princess màu xanh lá, size 39.

Fabia

Thủ thư trường

Cô L. Hargreaves

Trường Nữ sinh Oxshott

Đường Marlin

Oxshott

Surrey

KT22 0JG

Ngày 3 tháng Chín năm 2003

Becky thân mến,

Thật tuyệt khi nhận được tin của em sau ngần ấy năm, và cô thực sự nhớ em từng là học sinh ở đây. Ai mà quên được cô bé đã khởi đầu cho cơn sốt “túi tình bạn” năm 1989 cơ chứ?

Cô rất vui khi em được xuất hiện trên tờ Vogue - và điều đó, như em nổi, thật bất ngờ. Dù vậy cô vẫn phải nói để em yên tâm rằng các thầy cô không ngồi trong phòng hội đồng mà nói - “Tôi cá là Becky Bloomwood sẽ không bao giờ lên nổi Vogue.”

Chắc chắn cô sẽ mua một tờ, tuy cô nghĩ không thể nào cô Hiệu trưởng lại chấp thuận việc mua ôi học sinh một Bản Kỉ niệm Chính thức như em gợi ý.

Gửi tới em những lời chúc tốt đẹp nhất

Lorna Hargreaves,

Thủ thư.

PS. Em có còn giữ cuốn *In the fifth at Malory Towers* không? Tiền phạt cuốn này khá nặng đấy.

13. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Tôi sắp được lên Vogue! Tuần trước, Martha, người sẽ viết bài “Bà mẹ tương lai ngon lành nhất” đã gọi điện và chúng tôi đã có một cuộc nói chuyện rất lâu và cực kì hay ho.

Có lẽ tôi đã bịa ra vài chuyện nho nhỏ. Như chế độ tập luyện hàng ngày của tôi. Cả chuyện sáng nào tôi cũng quả mâm xôi nghiền, và chuyện tôi đã làm thơ cho đứa con chưa chào đời của mình ra sao (tôi luôn có thể chép vài bài từ quyển nào đó). Ngoài ra tôi còn nói là chúng tôi đã sống ở căn nhà trên đường Delamain đó rồi, vì nghe có vẻ hay hơn là sống trong căn hộ.

Nhưng vấn đề là chẳng bao lâu nữa chúng tôi cũng sẽ sống ở đó thôi. Thực ra giờ nó đã là của chúng tôi rồi. Và cô Martha ấy thực sự quan tâm đến vụ phòng trẻ riêng cho con trai và con gái. Cô ta nói chúng sẽ là điểm nhấn của bức ảnh. Một điểm nhấn!

“Becky?”

Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi ngẩng lên nhìn thấy Eric đang bước qua sàn nhà tiến về phía tôi. Tôi lập tức giấu danh sách của mình dưới một tập catalog MaxMara và đảo mắt một lượt khắp cửa hàng để đảm bảo rằng không phải mình vừa bỏ qua một khách hàng đang lấp ló đâu đó. Nhưng chẳng có ai. Mấy hôm nay buôn bán không được thuận lợi lắm.

Nói thật là chúng tôi còn gặp một thảm họa nữa. Ai đó ở bộ phận marketing quyết định tiến hành một chiến dịch “quảng cáo truyền miệng”, thuê sinh viên quảng cáo về The Look trên phố và phát tờ rơi trong các quán cà phê. Vụ này hẳn là đã tuyệt vời lắm, nếu họ không giao ột nhóm ăn cắp vặt, những kẻ sau đó còn vào cửa hàng và thó cả một bộ mỹ phẩm Benefit. Chúng đã bị bắt... nhưng ngay cả như thế. Tờ Daily World được một ngày tha hồ viết, về chuyện “The Look đã quá tuyệt vọng, giờ còn rước thêm bọn tội phạm chính hiệu.”

Cửa hàng hoang vắng hơn bao giờ hết, và để bồi thêm một cú nữa, năm nhân viên đã xin nghỉ việc trong tuần này. Thảo nào Eric trông cấu tiết thế.

“Jasmine đâu?” Anh liếc quanh khu tiếp tân của bộ phận mua sắm cá nhân.

“Cô ấy ở... trong kho,” tôi nói dối.

Thực ra, Jasmine đang ngủ trên sàn một phòng thay đồ nào đó. Lí thuyết mới của cô là, vì công việc chẳng có gì mà làm, cô có thể dùng thời gian làm việc để ngủ còn đêm thì đi câu lạc bộ. Đến nay lí thuyết này vẫn hoạt động khá hiệu quả.

“Ừm, dù sao thì cô mới là người tôi muốn gặp.” Anh cau mày. “Tôi vừa nhận được bản fax hợp đồng cho vụ Danny Kovitz. Rất lắm yêu sách, anh bạn này của cô. Anh ta nói rõ là vé máy bay hạng nhất, phòng suite

ở khách sạn Claridge, xe limo riêng, nước khoáng San Pellegrino không hạn chế, ‘khuấy đều, rồi lấy hết bọt đi’...”

Tôi cố nén cười. Đúng kiểu Danny rồi.

“Anh ấy là một nhà thiết kế lớn, quan trọng,” tôi nhắc Eric nhớ. “Lắm tài nhiều tật mà.”

“‘Để đảm bảo quá trình sáng tạo,’ “ Eric đọc to lên, “‘ông Kovitz yêu cầu có một cái bát đường kính ít nhất mười inch, đầy kẹo dẻo nhiều màu. Không được có màu xanh lá.’ Ý tôi là, chuyện vớ vẩn gì vậy?” Anh ta đập đập tờ giấy bực tức. “Anh ta mong đợi gì chứ, rằng sẽ có người nào đó ngồi hàng giờ nhặt kẹo dẻo xanh lá ra khỏi bát rồi vứt đi chắc?”

Ôi. Mình thích kẹo dẻo xanh lá cây.

“Tôi không ngại lo việc này đâu,” tôi chột nói.

“Tốt.” Eric thở dài. “Ừm, tôi chỉ có thể nói rằng, tôi hi vọng toàn bộ những nỗ lực và tiền bạc này là xứng đáng.”

“Đáng mà!” tôi nói, bí mật chạm vào cái bàn gỗ để cầu may mắn. “Danny là nhà thiết kế hot nhất trong tầm tay! Anh ấy sẽ nảy ra ý tưởng về thứ gì đó cực kì xuất sắc, mang tính định hướng và hiện đại. Rồi mọi người sẽ lũ lượt kéo đến cửa hàng. Tôi hứa!”

Tôi thực sự, thực sự hi vọng mình đúng.

Khi Eric khệnh khạng đi khuất, tôi tự hỏi không biết có nên gọi điện cho Danny xem anh ấy đã có ý tưởng gì chưa. Nhưng chưa kịp gọi thì điện thoại đã reo.

“A lô?”

“Chào em!” giọng Luke vang lên. “Anh đây.”

“Ôi, chào anh!” tôi ngả người ra sau ghế, sẵn sàng buôn chuyện. “Này, em vừa nghe tin về hợp đồng của Danny. Anh sẽ không bao giờ đoán được...”

“Becky, anh e là chiều nay anh không đi được.”

“Cái gì?” Nụ cười của tôi tuột mất.

Chiều nay là buổi học tiền sản đầu tiên của chúng tôi. Là buổi mà người được chọn ở cùng mình khi sinh cũng phải đến, chúng tôi sẽ tập thở và kết bạn suốt đời. Và Luke đã hứa sẽ tới. Anh đã hứa.

“Anh xin lỗi.” Anh có vẻ lơ đãng. “Anh biết mình đã nói sẽ tới. Nhưng ở công ti có chút... khủng hoảng.”

“Khủng hoảng?” tôi đứng bật dậy, lo lắng.

“Không hẳn là khủng hoảng,” anh lập tức chữa lại. “Chỉ là... có việc không tốt lắm xảy ra. Sẽ ổn thôi. Chỉ là một trục trặc nhỏ thôi.”

“Chuyện gì thế anh?”

“Chỉ là... một vụ cãi vã nội bộ nho nhỏ. Anh sẽ không đi sâu vào chuyện đó. Nhưng anh thực sự rất tiếc vụ chiều nay. Anh muốn đến đó lắm.” Nghe giọng anh có vẻ day dứt một cách chân thành. Có cái lên với anh giờ cũng chẳng để làm gì.

“OK mà anh.” Tôi giấu một tiếng thở dài. “Mình em cũng sẽ ổn thôi.”

“Chẳng lẽ không ai đi cùng em được sao? Hay là Suze?”

Đó cũng là một ý tưởng. Đẳng nào thì tôi cũng được Suze chọn là người ở bên cô ấy khi cô ấy sinh con. Chúng tôi là bạn khá thân. Mà có ai đó đi cùng sẽ hay hơn.

“Có lẽ thế.” Tôi gật đầu. “Thế tối nay thì anh có đi được không?”

Tối nay chúng tôi có hẹn với Venetia, bạn trai cô và toàn bộ bạn cùng học với Luke ở Cambridge. Tôi thực sự mong chờ dịp này, trên thực tế tôi còn đang định sấy tóc kiểu nữa.

“Hi vọng thế. Có gì anh sẽ báo với em.”

“OK. Hẹn gặp anh sau.”

Tôi tắt máy và đang định gọi số của Suze thì nhớ ra chiều nay cô có kế hoạch đưa Ernie đến một nhóm mẫu giáo mới. Vậy nên cô sẽ không đi cùng tôi được. Tôi ngả người lại ra sau ghế, nghĩ rất lung. Mình cũng có thể tự đi một mình. Mình muốn nói là, mình đâu có sợ một đám bà bầu chứ, đúng không nhỉ?

Hoặc là...

Tôi lại cầm điện thoại lên và bấm phím tắt gọi một số.

“Chào mẹ,” tôi nói ngay khi đầu bên kia nhấc máy. “Chiều nay mẹ có định làm gì không?”

Lớp học tiền sản được tổ chức trong một ngôi nhà ở Islington có tên là “Lựa chọn, Sức mạnh, Tâm trí cởi mở”, thực sự hay, tôi thấy thế. Chắc chắn là đầu óc tôi cởi mở. Khi đi dọc con phố đến ngôi nhà, tôi thấy mẹ dừng chiếc Volvo lại và đỗ được xe vào chỗ, sau khoảng tám lần cố gắng, quẹt phải thùng rác một lần và được một tài xế xe tải nhảy ra khỏi xe của anh ta hướng dẫn.

“Mẹ ơi!” tôi gọi, khi cuối cùng mẹ cũng ra được khỏi xe, trông hơi kích động. Mẹ đang mặc một hiếc quần trắng lịch thiệp, áo khoác thể thao xanh lính thủy và giày lười hàng hiệu bóng lộn.

“Becky!” Mặt mẹ sáng bừng lên. “Trông con tuyệt quá, con yêu. Ra đi nào, Janice!” Mẹ đập đập cửa kính xe. “Mẹ rủ Janice đi cùng. Con không phiền chứ, con yêu?”

“Ồ... không,” tôi ngạc nhiên nói. “Tất nhiên là không ạ.”

“Cô ấy đang chẳng có việc gì làm, nên sau đây mẹ định rủ cô ấy đến cửa hàng Liberty để xem mấy thứ đồ vải vóc cho phòng trẻ. Bố đã sơn màu vàng, nhưng bố mẹ vẫn chưa quyết định màu rèm cửa...” Mẹ liếc nhìn bụng tôi. “Có đâu mới gì là con trai hay con gái chưa?”

Tôi chợt nhớ tới Bộ Dự đoán Giới tính vẫn đang giấu trong ngăn kéo đồ lót của mình, hai tuần sau khi tôi mua. Tôi cứ lôi nó ra liên tục, rồi không có gan và lại cất đi. Có lẽ tôi cần Suze cổ vũ tinh thần.

“Không rõ lắm,” tôi nói. “Giờ thì chưa ạ.”

Cửa xe bật mở và Janice ra khỏi xe, kéo theo một túi đồ đan. “Becky, cháu yêu!” bà nói không ra hơi. “Chị có cần đóng cửa bằng điều khiển từ xa không Jane?”

“Chị đóng cửa vào đã, rồi tôi sẽ khóa bằng điều khiển từ xa,” mẹ ra lệnh. “Sập mạnh vào.”

Tôi có thể trông thấy một cô gái mang bầu mặc váy nâu đang gọi cửa một ngôi nhà cách chúng tôi mấy nhà nữa. Hẳn là chỗ đó rồi!

“Tôi đang nghe tin nhắn của Tom ấy mà,” Janice nói, nhét que đan lại vào cái túi cói, cùng với điện thoại di động. “Tôi sẽ gặp nó sau vậy. Nó cứ nói toàn chuyện Jess! Jess thế này, Jess thế kia...”

“Jess?” tôi nhìn bà chăm chăm. “Và Tom?”

“Tất nhiên!” Cả gương mặt bà rạng rỡ hẳn lên. “Chúng nó thực sự làm thành một cặp đáng yêu. Tôi không muốn hi vọng gì, nhưng...”

“Này, hãy nhớ, Janice,” mẹ nói chắc nịch, “chị không thể theo được mấy chuyện này của tụi trẻ đâu.”

Jess và Tom đang hẹn hò sao? Và chị thậm chí còn chưa buồn kể cho tôi? Thật tình. Sáng hôm sau bữa tiệc tôi đã hỏi chuyện với Tom là thế nào thế, nhưng chị chỉ lộ vẻ hoàn toàn ngượng nghịu và đánh trống lảng. Nên tôi cho rằng chưa có gì cả.

Tôi không thể ngăn mình cảm thấy hơi bị xúc phạm. Toàn bộ ý nghĩa của việc có chị em gái là bạn gọi điện cho cô ấy kể chuyện bạn trai mới của mình. Chứ không phải cho cô ấy ra rìa.

“Tức là... Jess và Tom đang đi lại với nhau?” tôi hỏi cho chắc.

“Chúng nó thân thiết lắm.” Janice gật đầu như bả củi. “Rất, rất thân. Và cô phải nói Jess là một cô gái rất siêu. Cô và cô ấy hợp nhau rất nhanh!”

“Thật á?” tôi cố để không có vẻ quá ngạc nhiên - nhưng tôi không thể thấy Jess và Janice có điểm gì chung.
“Thật chứ! Nhà cô và Jess cảm thấy như người trong nhà vậy. Trên thực tế, cô và chú Martin đã quyết định hoãn chuyến du lịch trên biển vào hè tới, để phòng trường hợp chúng ta có một...” Bà ngưng lại. “Đám cưới,” bà thì thầm.

Đám cưới?

OK. Mình phải nói chuyện với Jess thôi. Ngay bây giờ.

“Chúng ta đến rồi,” mẹ nói khi chúng tôi tiến đến cửa, trên có biển đề: XIN MỜI VÀO RỒI BỎ GIÀY RA.

“Chính xác thì một lớp học tiền sản sẽ diễn ra trò gì?” Janice hỏi, tháo đôi xăng đan Kurt Geiger ra.

“Tập thở và những thứ tương tự, tôi nói mập mờ. “Chuẩn bị cho việc sinh con.”

“Hoàn toàn thay đổi so với thời của chúng ta, Janice ạ,” mẹ chen vào. “Chúng nó bây giờ còn có cả huấn luyện viên sinh con!”

“Huấn luyện viên! Như vận động viên tennis!” Janice có vẻ phấn khích trước ý tưởng này. Rồi nụ cười của bà vụt tắt và siết cánh tay tôi. “Tội nghiệp Becky bé bỏng. Cháu chẳng hề biết mình đang dần thân vào cái gì.”

“Dạ,” tôi nói, hơi hoảng. “Thế... ừm... chúng ta vào được chưa?”

Lớp học được tổ chức trong một căn phòng trông như phòng khách. Nệm nhồi hạt xốp được xếp thành vòng tròn, đã có vài bà bầu ngồi đó cùng mấy ông chồng ngưỡng nghịu ở bên.

“Xin chào.” Một phụ nữ mảnh mai tóc đen dài mặc quần tập yoga bước vào. “Tôi là Noura, giáo viên tiền sản của các bạn,” cô nói giọng nhỏ nhẹ. “Chào mừng đã tới.”

“Chào Noura!” tôi cười tươi và bắt tay cô. “Tôi là Becky Brandon. Đây là mẹ tôi... Còn đây là Janice.”

“À.” Noura gật đầu ra vẻ hiểu biết rồi bắt tay Janice. “Rất vinh hạnh được gặp chị, Janice. Chị là... đối tác của Becky? Chốc nữa mấy cặp đồng giới nữa cũng tới, nên xin đừng cảm thấy...”

Ồ trời ơi! Cô ấy nghĩ...

“Chúng tôi không phải les!” Tôi vội cắt ngang lời cô, cố gắng không cười khi thấy nét mặt hoang mang của Janice. “Janice chỉ là hàng xóm của chúng tôi thôi. Tí nữa cô ấy sẽ đi cùng mẹ đến Liberty.”

“Ồi, tôi hiểu rồi.” Noura dường như hơi thất vọng. “Được rồi, mời vào, cả ba. Mời ngồi.”

“Mẹ và Janice sẽ đi lấy cà phê,” mẹ nói, tiến đến cái bàn sát tường. “Con ngồi đi, Becky.”

“VẬY Becky này,” Noura nói khi tôi rón rén ngồi xuống một cái nệm xốp. “Chúng ta sẽ đi quanh phòng, tự giới thiệu. Laetitia vừa giải thích là cô ấy sẽ sinh con tại nhà. Cô định sinh con ở đâu?”

“Ở Cavendish với Venetia Carter,” tôi nói, cố làm ra vẻ thản nhiên.

“Wow,” một cô mặc váy hồng nói. “Có phải cô ấy đỡ đẻ cho tất cả các ngôi sao không?”

“Vâng. Thực ra cô ấy là bạn khá thân của tôi.” Tôi không thể không nói thêm, “Tối nay chúng tôi có hẹn đi chơi, thực ra là thế.”

“Thế cô đã nghĩ xem mình muốn sinh con kiểu gì chưa?” Noura tiếp tục.

“Tôi sẽ sinh con trong nước với hoa sen và mát xa kiểu Thái,” tôi nói đầy tự hào.

“Tuyệt vời!” Noura đánh dấu gì đó lên danh sách của cô. “Tức là về mặt lí tưởng cô thích sinh con kiểu năng động(*)?”

(*) Nguyên văn “Active Birth”: Kiểu sinh con trong đó người mẹ tích cực tham gia, bằng cách điều khiển cơ thể mình theo bản năng hơn là dựa vào sự giúp đỡ của các yếu tố bên ngoài như bác sĩ, thuốc, v.v. Nhưng Becky chỉ hiểu theo nghĩa đen của từ này: Sinh con năng động.

“Ừm...” tôi hình dung ra mình bồng bênh trong một bồn nước ấm dễ chịu, trên nền nhạc và giữa những bông sen dập dềnh xung quanh, có thể cầm cả một li cocktail nữa. “Không, tôi nghĩ thực ra khá thụ động.”

“Cô muốn sinh con kiểu... thụ động?” Noura có vẻ bối rối.

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Về mặt lí tưởng thì thế.”

“Và cả thuốc giảm đau?”

“Tôi đã có một hòn đá đặc biệt dùng khi sinh nở của người Maori rồi,” tôi tự tin nói. “Và tôi còn tập yoga nữa. Nên chắc là tôi sẽ OK thôi.”

“Tôi hiểu.” Trông Noura như kiểu định nói thêm gì nữa. “Được rồi,” cuối cùng cô nói. “Nào. Giờ trước mặt các bạn là mẫu đơn về kế hoạch sinh con và tôi muốn các bạn điền hết vào. Chúng ta sẽ lấy mọi ý tưởng các bạn ghi ra làm chủ đề thảo luận.”

Có tiếng xì xầm khi mọi người cùng cầm bút chì lên và bắt đầu nói chuyện với bạn cùng đi.

“Tôi cũng muốn nghe ý kiến của mẹ Becky và Janice.” Noura nói thêm, khi mẹ và Janice ra nhập lại nhóm. “Không phải lúc nào chúng ta cũng có cơ hội được nghe những phụ nữ đứng tuổi từng trải qua việc sinh nở và làm mẹ nói và học hỏi được sự thông thái của họ.”

“Tất nhiên rồi, các bạn yêu quý! Chúng tôi sẽ kể cho các bạn mọi thứ về việc này.” Mẹ lấy ra một phong bì bạc hà. “Ai ăn kẹo Polo không?”

Tôi cầm bút chì lên - rồi lại đặt xuống. Mình phải nhấn tin cho Jess ngay xem có chuyện gì. Tôi lôi điện thoại ra, tìm số di động của chị rồi bấm tin.

OMG Jess! Chị đang hẹn hò với Tom đấy à????

Rồi tôi xóa đi. Quá kích động. Chị sẽ phát hoảng toàn tập và không đời nào trả lời.

Hi Jess. Tình hình thế nào? Bex.

Thế này khá hơn rồi. Tôi bấm nút Send và hướng chú ý của mình trở lại bảng kế hoạch sinh nở. Đó là một danh sách toàn câu hỏi, có chỗ trống để điền câu trả lời.

1. Những ưu tiên của bạn khi bắt đầu trở dạ là gì?

Tôi vắt óc suy nghĩ một lát, rồi viết: “Trông xinh đẹp.”

2. Bạn đối phó với những cơn đau thời kì đầu thế nào? (VD: tắm nước nóng, xoa bóp chân tay.)

Tôi đang định viết là “Đi shopping” thì điện thoại bíp bíp. Tin nhắn trả lời của Jess!

Vẫn ổn. Cảm ơn em.

Đúng là Jess. Vài từ, chẳng mang thông tin gì. Tôi lập tức nhấn lại:

Chị đang hẹn hò với Tom à??

“Nộp giấy nào, mọi người.” Noura vỗ vỗ tay. “Xin các bạn dừng bút...” Hết giờ rồi sao? Trời ạ, y như kiểm tra ở trường. Tôi lên nộp cuối cùng, nhét nó vào giữa để Noura không trông thấy. Nhưng cô lật một lượt các bản, vừa đọc vừa gật gù. Rồi cô dừng lại.

“Becky, dưới câu ‘ưu tiên khi bắt đầu trở dạ’ cô điền ‘Trông xinh đẹp.’” Cô ngẩng đầu lên. “Đây có phải một trò đùa không?”

Sao tất cả mọi người đều đang nhìn mình thế nhỉ? Tất nhiên đó không phải trò đùa.

“Khi bề ngoài xinh đẹp thì sẽ cảm thấy dễ chịu! Đó là cách giảm đau tự nhiên. Tất cả chúng ta đều nên trang điểm hoặc làm tóc...”

Tôi nhận được những cái cau mày và tiếng cười rúc rích từ khắp cả phòng, tất cả trừ một cô mặc áo hồng sành điệu, cô ấy đang gật đầu tán thành.

“Đồng ý với chị!” cô nói. “Tôi thà làm thế còn hơn xoa bóp chân tay.”

“Hoặc là đi shopping,” tôi nói thêm. “Cách đó chữa được cơn nghén sáng, nên...”

“Shopping chữa khỏi cơn nghén sáng?” Noura cắt ngang. “Cô đang nói về cái gì vậy?”

“Trong mấy tuần đầu mang thai, mỗi lần thấy buồn nôn là tôi lại đến Harrods mua gì đấy để khỏi nghĩ về nó,” tôi giải thích. “Thực sự có hiệu quả.”

“Tôi thì thường order qua mạng,” cô áo hồng nói.

“Có lẽ các bạn có thể thêm vào danh sách các cách chữa,” tôi gợi ý đầy thiện chí. “Sau mục uống trà gừng ấy.”

Noura há hốc miệng - rồi lại ngậm lại. Cô quay sang một cô khác đang giơ tay, đúng lúc đó điện thoại tôi lại bíp bíp báo tin nhắn mới.

Gần như thế.

Gần như thế? Ý chị là gì? Tôi nhanh tay bấm.

Janice nghĩ c sắp cưới!

Tôi bấm Send. Ha. Thế này sẽ kích thích chị hơn.

“OK. Chuyển sang mục khác nào.” Noura lại tiến vào giữa phòng. “Sau khi ngó qua câu trả lời của các bạn, tôi thấy rõ ràng là các bạn đều rập trung nghĩ đến chuyện sinh nở và làm sao để đối phó với nó.” Cô nhìn quanh nhóm. “Câu đáp đầu tiên của tôi là: đừng lo. Các bạn có thể đối phó. Tất cả các bạn.”

Những tiếng cười căng thẳng rộ lên quanh phòng.

“Đúng vậy, các cơn đau có thể rất dữ dội,” Noura nói. “Nhưng cơ thể các bạn được cấu tạo để chịu đựng được chúng. Và điều các bạn cần nhớ là, đó là sự đau đơn tích cực. Tôi chắc là hai bác đây cũng đồng ý?” Cô nhìn về phía mẹ và Janice, Janice đã lúi que đan ra và đang đan thoăn thoắt.

“Tích cực?” Janice ngẩng lên, kinh hoảng. “Ôi không, cô ơi. Tôi đau khốn khổ khốn nạn. Hai mươi tư giờ trong cái nóng hè nghiệt ngã. Tôi ước gì không ai trong số các cô tội nghiệp ở đây phải gánh chịu điều đó.”

“Và hồi ấy chúng tôi còn không có thuốc giảm đau nữa,” mẹ tôi chen ngang. “Lời khuyên của tôi là hãy đồng ý tiêm, uống mọi loại họ có.”

“Nhưng vẫn có các phương pháp tự nhiên, mang tính bản năng hơn mà các bạn có thể áp dụng,” Noura nhanh chóng nói thêm. “Tôi chắc là các bác thấy xoa bóp và thay đổi tư thế giúp đỡ đau hơn?”

Mẹ và Janice nhìn nhau nghi ngại.

“Tôi sẽ không nói thế đâu,” mẹ ôn tồn nói.

“Hay là tắm nước ấm?” Noura gợi ý, nụ cười trên mặt cô co lại.

“Tắm?” mẹ bật cười vui vẻ. “Cô ơi, khi cô đang bị từng cơn đau đón khổ sở hành hạ và chỉ muốn chết thì tắm tấp cũng chẳng ích lợi mấy đâu!”

Tôi có thể nhận thấy Noura đang trở nên hơi cáu qua cái cách cô hít thở sâu hơn và siết tay lại thành nắm đấm.

“Nhưng cuối cùng chẳng lẽ điều đó lại không đáng giá sao? Sự đau đón dường như là một cái giá khá thấp, nếu so với niềm vui khi đem lại một sự sống mới?”

“À...” Mẹ trao cho tôi một ánh mắt nghi ngờ. “Tất nhiên, tôi rất hạnh phúc khi sinh ra Becky bé bỏng. Nhưng thực sự tôi đã cố giữ chỉ có một đứa. Cả hai chúng tôi, đúng không, Janice?”

“Không bao giờ nữa.” Janice rùng mình. “Có cho tôi một triệu bảng cũng không.”

Khi nhìn lướt một lượt khắp phòng tôi thấy mặt của tất cả các bà các cô đều đã đóng băng. Cả mặt của hầu hết các anh nữa.

“Được rồi!” Noura nói, rõ ràng là cố gắng để giữ vẻ dễ chịu. “Vâng, cảm ơn hai bác vì... những lời khích lệ đó.”

“Chuyện nhỏ!” Janice lại hân hoan tiếp tục múa kim đan.

“Giờ chúng ta sẽ thử làm một bài tập thở nho nhỏ,” Noura tiếp tục, “cái này, tin hay không thì tùy, sẽ có ích với các cơn co thắt lúc bắt đầu sinh. Tôi muốn tất cả các bạn ngồi thẳng lên và hít thở nông. Hít vào... thở ra... đúng rồi...”

Trong khi tôi đang thở nông thì điện thoại lại bíp.

Cái gì????

Ha! Tôi cố nín cười và nhấn tin lại.

Là tình yêu à???

Vài phút sau điện thoại lại bíp có tin nhắn mới.

Bọn chị đang có vài vấn đề.

Ôi trời. Hi vọng Jess không sao. Tôi không cố ý trêu chọc chị.

Thế này đòi hỏi phải khéo léo, vừa tập thở vừa nhấn tin ấy. Nên tôi bỏ bài tập thở và bấm:

Vấn đề j? sao c ko kể với e?

“Cháu đang nhấn tin với ai thế, cháu yêu?” Janice nói, bà cũng bỏ dở bài tập thở nông để gỡ mẫu đan ra xem.

“À... chỉ là một người bạn thôi ạ,” tôi nói nhẹ nhàng, đúng lúc một tin nhắn nữa đến. Jess hẳn là cũng bỏ dở việc chị đang làm, dù là việc gì.

Chị không muốn làm phiền em, chuyện dở hơi lắm.

Thật tình. Sao mà Jess lại nghĩ là chị đang làm phiền tôi được? Tôi muốn biết về cuộc sống yêu đương của chị. “C là chị e mà!!!” tôi đang định nhấn tin tiếp thì Noura vỗ tay để mọi người chú ý.

“Thư giãn nào, mọi người. Bây giờ chúng ta sắp thử làm một bài tập đơn giản giúp thư giãn đầu óc. Bạn tập của các bạn sẽ nắm cánh tay bạn và véo, khiến bạn bị bầm tím kiểu cũ. Và các bạn sẽ tập thở để qua cơn đau. Hãy tập trung suy nghĩ, thư giãn đi nào... Các bạn tập, đừng sợ khi tăng áp lực! Và các bạn sẽ thấy sức chịu đựng của mình cao hơn mình tưởng thế nào! Becky, tôi lấy cô làm mẫu nhé, nếu được?” cô nói thêm, tiến lại.

Dạ dày tôi lộn tùng phèo căng thẳng. Tôi không thích âm thanh của cụm từ “bầm tím kiểu cũ”. Hay kể cả một vết bầm tím kiểu mới tinh cũng không. Nhưng tôi không thể tỏ ra sợ sệt được, mọi người đang nhìn tôi.

“Thế cũng được,” tôi nói, hăng hái đưa tay ra.

“Hiển nhiên là đau để sẽ kinh hơn thế này nhiều, nhưng chỉ để cho các bạn chút khái niệm...”

Cô nắm lấy cánh tay tôi. “Nào, thử đi...”

“Au!” tôi nói, khi cô bất ngờ véo tay tôi. “Au, đau quá!”

“Thử đi, Becky,” Noura hướng dẫn. “Thư giãn nào.”

“Tôi đang thử đây! Auuuuu!”

“Giờ thì cơn đau đang mạnh hơn...” Noura phớt lờ tôi. “Hãy tưởng tượng rằng cơn co đang đến đỉnh điểm...”

14. Chương 09 Phần 2

Tôi hớn hớn thở nặng nhọc khi Noura véo da tôi còn mạnh hơn.

“Giờ thì nó đang rút dần... rồi hết hẳn.” cô buông tay tôi ra, nở một nụ cười với tôi. “Cô thấy không, Becky? Cô đã thấy mình có thể đối phó với nó thế nào chưa, dù có sợ bao nhiêu?”

“Phù.” Tôi suýt hết hơi.

“Cô có nghĩ mình học được gì có giá trị từ việc này không?” Cô nhìn tôi gật đầu về hiểu biết. “Một điều gì đó giúp cô chuẩn bị tinh thần trước nỗi sợ hãi của mình?”

“Có.” Tôi nghiêm trang gật đầu. “Tôi đã học được rằng tôi chắc chắn là cần thuốc tê.”

“Dùng thuốc mê ấy con ạ,” mẹ chen vào. “Hoặc mổ đẻ!”

“Bác không thể dùng thuốc mê được.” Noura nhìn mẹ không tin nổi. “Đâu phải cứ tự dưng mà người ta cho dùng, bác biết mà!”

“Becky sẽ đến chỗ xạ nhất London!” mẹ phản ứng. “Nó có thể có mọi thứ nó muốn! Này con yêu, nếu mẹ là con mẹ sẽ mát xa kiểu Thái rồi ngâm mình trong bồn tắm trước khi đẻ thật, rồi sau đó là thuốc tê và liệu pháp hương thơm...”

“Đây là sinh con!” Noura gào lên, vò đầu bứt tóc. “Cô đang sinh ra một đứa trẻ chứ không phải yêu cầu theo danh mục dịch vụ phòng khách sạn chết bầm nào đó!”

Lặng im choáng váng.

“Tôi xin lỗi,” cô nói bình tĩnh hơn. “Tôi... không biết mình bị làm sao nữa. Chúng ta giải lao một chút. Các bạn tự nhiên dùng đồ uống nhé.”

Cô cầm đầu bước ra khỏi phòng, và tiếng xì xầm nói chuyện bắt đầu rộ lên.

“Thôi!” mẹ nói, nhướn mày. “Tôi nghĩ có người cần phải tập thở nông! Janice, chúng ta đến Liberty được chưa?”

“Từ từ đợi tôi đan xong hàng này đã.” Janice điên cuồng múa que đan. “Nhìn này! Xong rồi. Đi cùng không, Becky?”

“Cháu không biết nữa,” tôi nói, dằn vặt. “Có lẽ cháu nên ở lại đến cuối giờ.”

“Mẹ nghĩ Noura không biết cô ta đang nói gì đâu!” mẹ lên tiếng thông đồng. “Mẹ và Janice sẽ cho con biết mọi thứ con cần biết. Và con có thể giúp mẹ chọn một cái túi xách mới!”

“Thế thì OK ạ.” Tôi đứng bật dậy. “Đi nào!”

Khi tôi mua sắm xong cùng hai bà và đi làm tóc xong thì đã sáu giờ. Tôi về nhà thấy Luke trong phòng làm việc. Đèn đóm tắt hết, và anh chỉ ngồi đó trong bóng tối.

“Luke?” tôi đặt đồng túi mua sắm xuống. “Mọi chuyện ổn chứ?” Anh quay sang phía giọng nói của tôi, và ngẩng đầu lên. Tôi ngó anh ngạc nhiên. Mặt anh căng thẳng quá, với một vết nhăn dọc giữa đôi lông mày.

“Ổn,” cuối cùng anh nói. “Mọi chuyện ổn cả.”

Tôi thì thấy chẳng có vẻ gì là ổn. Tôi bước vào phòng làm việc, ngồi lên cái bàn đối diện anh và nhìn mặt anh thật kĩ.

“Luke, vụ khủng hoảng ở công ti hôm nay thế nào rồi?”

“Đó không phải một vụ khủng hoảng.” Anh cố gắng nở nụ cười. “Anh dùng nhầm từ. Đó chỉ là... một vụ việc. Chẳng có gì quan trọng. Tất cả đều được giải quyết xong xuôi cả rồi.”

“Nhưng...”

“Em thì thế nào?” Anh vuốt ve tay tôi. “Lớp học ra sao?”

“Ôi.” Tôi cố nhớ lại. “À thì... cũng được. Anh không bỏ lỡ gì nhiều đâu. Hết giờ em đi mua sắm với mẹ và Janice. Bọn em đi đến shop Liberty và Browns...”

“Em có làm quá sức không đấy?” Anh nhìn kĩ tôi đầy lo lắng. “Em có nghỉ ngơi không? Nhớ những gì Venetia nói về huyết áp đấy.”

“Em không sao mà!” tôi vẫy một tay trong không khí. “Chưa từng thấy khỏe hơn thế này.”

“Tốt,” Luke liếc đồng hồ, “chúng ta nên đi sớm thôi. Anh sẽ tắm nhanh một cái rồi gọi taxi.” Giọng anh khá vui vẻ, nhưng khi anh đứng dậy tôi để ý thấy vai anh hơi căng ra.

“Luke...” tôi ngập ngừng. “Mọi thứ vẫn ổn thật chứ?”

“Becky, đừng lo.” Luke đặt cả hai bàn tay tôi vào tay anh. “Mọi chuyện ổn cả. Ngày nào bọn anh cũng có những cuộc khủng hoảng nho nhỏ. Đây là đặc tính công việc, em biết mà. Bọn anh xử lí chúng rồi tiến lên. Có lẽ anh chỉ hơi thường lệ thôi. Đơn giản vì tại thời điểm này anh rất bận.”

“Ừm, OK,” tôi nói, dịu đi. “Anh đi tắm đi.”

Anh đi dọc hành lang đến phòng ngủ trong khi tôi chất đồng hồ vào sảnh. Tôi khá mệt, thực sự là thế, sau một buổi chiều với mẹ và Janice. Có lẽ tôi cũng phải tắm một cái, sau khi Luke xong. Tôi có thể dùng gel tái tạo da mùi hương thảo và tập vài động tác yoga dân cơ để tiếp thêm sinh lực.

Hoặc nếu không thì tôi có thể ăn nhanh mấy cái KitKat. Tôi vào bếp và vừa mới đang định lấy cái hộp xuống thì chuông cửa reo. Không thể nào đã có taxi rồi.

“Xin chào?” tôi nói vào điện thoại nội bộ.

“Becky à?” một giọng sang sảng đáp lại. “Jess đây.”

Jess?

Tôi kinh ngạc bấm nút cửa. Jess làm gì ở đây thế nhỉ? Mình còn không biết chị đang ở London.

“Mười lăm phút nữa taxi sẽ tới.” Luke thò đầu vào cửa bếp, quần mỗi chiếc khăn tắm.

“Tốt hơn anh nên mặc cái gì vào đi,” tôi nói. “Jess đang trong thang máy lên đây.”

“Jess á?” Trông Luke bất ngờ hết sức. “Chúng ta đâu có hẹn với chị nhỉ, hay là có?”

“Không.” Tôi nghe thấy tiếng lanh canh dịu dàng của chuông cửa căn hộ mình và chợt bật cười. “Nhanh lên anh, mặc quần áo vào!”

Tôi mở cửa và thấy Jess, mặc quần jeans, giày thể thao và áo không tay bó sát màu nâu, thực sự khá đẹp theo phong cách hoài cổ, thập niên 1970.

“Chào em!” Ch ôm tôi thật chặt. “Em khỏe không, Becky? Chị đi gặp giáo sư hướng dẫn, tiện thể ghé qua. Chị đã thử gọi điện hỏi trước nhưng đường dây bận suốt. Thế này không sao chứ?”

Trông chị hơi căng thẳng quá. Thật tình! Cứ như thể tôi sắp sửa nói, “Ừ, đúng đấy, chị biến đi” vậy.

“Tất nhiên là không sao!” tôi nồng nhiệt ôm lại chị. “Được gặp chị thật tuyệt. Chị vào nhà đi!”

“Chị mang một món quà đến cho cháu.” Chị thọc tay vào ba lô lôi ra một bộ áo liền quần màu nâu với dòng chữ TÔI SẼ KHÔNG LÀM Ô NHIỄM THẾ GIỚI màu be in đằng trước.

“Hơ... tuyệt!” tôi nói, lật qua lật lại nó trên tay. “Cảm ơn chị!”

“Nó làm bằng sợi gai dầu tự nhiên đấy,” Jess nói. “Em vẫn còn ý định mua toàn đồ bằng sợi cây gai dầu cho đứa nhóc đấy chứ?”

Toàn đồ bằng sợi cây gai dầu? Chị đang nói cái khỉ gì...

Ôi. Có lẽ tôi đã nói gì đó như thế thật ở bữa tiệc của mẹ để chị khỏi lên lớp tôi về sợi cotton tẩy trắng xấu xa.

“Em sẽ mua một phần đồ bằng sợi gai dầu, một phần là các loại sợi khác,” cuối cùng tôi nói. “Để... ừm... cho đa dạng sinh học ấy mà.”

“Hay quá.” Chị gật đầu. “Và chị định bảo là chị có thể mượn hộ em một cái bàn thay tã. Có một hợp tác xã của sinh viên nữ chuyên cho thuê đồ chơi và các thiết bị dùng cho trẻ. Chị có số điện thoại đây.”

“Vâng!” Tôi nhanh chân đá sập cửa phòng trẻ trước khi chị kịp nhìn thấy cái bàn thay tã có kèm theo cả phong biểu diễn rói Circus Tent mới được Funky Baba chuyển đến. “Em sẽ... ghi nhớ. Chị vào uống nước cái đã.”

“Em đã làm khăn lau cho con chưa?” Jess theo tôi vào bếp.

Đừng nói chuyện khăn lau nữa chứ. Tôi không thể bảo chị là tôi đã vứt hết đồng giẻ đó ở nhà mẹ rồi.

“À, chưa ạ...” tôi vội đưa mắt nhìn quanh. “Nhưng em đã làm một số thứ khác.” Tôi vớ lấy một cái khăn lau chén bát trên giá và thắt nút ở đầu. “Đây là đồ chơi hữu cơ tự làm ở nhà,” tôi làm vẻ thần nhiên nói, quay đi. “Nó được gọi là Ngài Thắt Nút.”

“Tuyệt quá.” Jess ngắm nghía nó. “Thật là một ý tưởng đơn giản. Tốt hơn nhiều so với bất cứ thứ rác rưởi được sản xuất hàng loạt nào.”

“Và em đang định... sơn cái thìa này bằng sơn tự nhiên không độc.” Cảm thấy bạo dạn hơn, tôi lôi một cái thìa gỗ từ ngăn kéo ra. “Em sẽ vẽ mặt cho nó và đặt tên là Chú Thìa.”

Trời ạ, mình giỏi mấy trò tái chế sinh thái này ghê. Có khi mình tự bắt đầu viết newsletter thôi!

“Dù sao thì, để em lấy gì cho chị uống đã.” Tôi rót cho Jess một cốc rượu rồi ngồi thụp xuống đối diện chị. “Thế tình hình thế nào rồi? Em không thể tin được khi nghe Janice bảo chị đang hẹn hò với Tom!”

“Chị biết,” Jess nói. “Chị xin lỗi, lẽ ra chị nên kể với em. Nhưng chuyện đó quá...” Chị ngưng lại.

“Gì cơ?” tôi nói, hồi hộp.

Jess bắt đầu nhìn chằm chằm vào cốc rượu mà không uống. “Chuyện này có vẻ thực sự chẳng đi đến đâu,” cuối cùng chị nói. “Sao lại không?”

Jess lại im lặng. Chị vẫn chưa thực sự quen với việc buôn-chuyện-về-bạn-giai này, đúng không nhỉ?

“Chị kể tiếp đi nào,” tôi nịnh bợ. “Em sẽ không tiết lộ bất cứ gì chị nói cho ai. Ý em là... chị thực sự thích

“Tất nhiên là thế. Nhưng...” Chị thở hắt ra. “Chỉ là...”

“Becky!” Luke thò đầu vào cửa. “Ôi, chào chị Jess. Em không định chen ngang đâu, nhưng bọn em sắp phải đi bây giờ...”

“Hai người có kế hoạch rồi à,” Jess nói, giọng trở nên kiên quyết. “Thế chị sẽ về.”

“Không!” tôi đặt tay lên cánh tay chị. Đây là lần duy nhất từ trước đến nay Jess từng ghé thăm tôi để hỏi lời khuyên, tôi sẽ không đuổi chị đi đâu. Đây chính xác là những gì tôi đã tưởng tượng chúng tôi sẽ làm từ khi gặp chị lần đầu tiên. Hai chị em gái, ghé nhà nhau chơi, nói chuyện về các chàng trai...

“Luke.” Tôi quyết định chớp nhoáng. “Sao anh không đi trước rồi em sẽ gặp anh ở quán bar nhỉ?”

“Ừ, nếu em chắc mình muốn thế.” Luke hôn tôi. “Thật vui được gặp chị, Jess ạ!”

Anh rảo bước khỏi bếp và khi nghe tiếng cửa trước đóng lại tôi xé một gói Pringles mini ăn. “Rồi. Chị thích anh ta...”

“Anh ấy tuyệt lắm.” Jess mân mê vết chai trên ngón tay chị. “Anh ấy thông minh, và thú vị, có quan điểm logic... và còn đẹp trai nữa. Chị muốn nói là, điều đó thì không cần nói cũng biết.”

“Chính xác!” tôi nói sau khi ngừng một chút.

Thành thật mà nói, Tom chưa từng khiến tôi cảm thấy thế bao giờ. (Cho dù cả Janice lẫn Martin đều chắc như đinh đóng cột là cả đời tôi luôn yêu anh ta trong vô vọng.) Nhưng mỗi người một ý.

“Thế vấn đề là gì?” tôi di di tay thành hình vòng tròn, gợi chị nói.

“Anh ấy quấy quá. Anh ấy gọi cho chị khoảng mười lần một ngày, anh ấy gửi bưu thiếp in toàn nụ hôn...” Jess ngược lên với một vẻ miệt thị và tôi không thể không thấy một chút thương cảm cho anh bạn cũ Tom tội nghiệp. “Tuần trước anh ấy còn cố xăm tên chị lên cánh tay. Anh ấy gọi điện cho chị để kể là anh ấy đang xăm, chị tức điên lên nên anh ấy làm đến chữ J thì dừng lại.”

“Anh ấy xăm chữ J lên cánh tay?” tôi không ngăn được mình cười hình hích.

“Phía trên gần khuỷu tay.” Chị đảo mắt. “Trông lố bịch lắm.”

“À, chắc anh ấy chỉ cố trông sành điệu thôi,” tôi gợi ý. “Chị biết đấy, Lucy từng muốn anh ấy xăm nhưng anh ấy đâu có làm. Có lẽ anh ấy chỉ muốn gây ấn tượng với chị thôi.”

“Hừ, chị không thấy ấn tượng gì cả. Còn về Janice thì...” Jess luồn tay vào mái tóc cắt ngắn. “Bà ấy gọi cho chị gần như hàng ngày nói toàn chuyện kì vọng vợ vẫn. Chị đã nghĩ đến quà Giáng sinh của Tom chưa? Chị có muốn đi nghỉ cuối tuần và nếm rượu tại Pháp cùng họ không? Chị thực sự chịu không nổi. Nên chị đang nghĩ sẽ chấm dứt việc này.”

Tôi nhìn lên kính hải. Chấm dứt? Thế còn vụ con tôi trở thành người cầm nhẫn cưới thì sao?

“Chị không thể từ bỏ chỉ vì vài chi tiết nhỏ nhất ấy!” tôi phản đối. “Ý em là, ngoài cái hình xăm ra, hai người hợp nhau chứ? Bọn chị có bao giờ cãi nhau không?”

“Hôm trước bọn chị vừa cãi nhau một trận khá lớn,” Jess gật đầu.

“Về cái gì?”

“Chính sách xã hội.”

Ôi, điều đó đã chứng minh. Họ sinh ra là để dành cho nhau!

“Jess, hãy nói chuyện với Tom đi,” tôi bốc đồng nói. “Em cá là bọn chị sẽ tìm ra cách. Chỉ có mỗi chuyện hình xăm...”

“Không chỉ có thế.” Jess vòng tay bó gối. “Còn có... một chuyện nữa.”

“Chuyện gì thế?”

Hít một hơi thật sâu, tôi chợt nhận ra. Chị cũng đang mang thai. Chắc chắn là thế. Trời đất ơi tuyệt quá! Chúng tôi sẽ sinh con cùng nhau, chúng sẽ thành anh chị em họ và chúng tôi sẽ có những tấm ảnh dễ thương chụp chúng đang cùng nhau chơi trên cỏ...

“Chị vừa được đề nghị tham gia một dự án nghiên cứu hai năm ở Chile.” Giọng của Jess khiến quả bóng bóng của tôi vỡ choác.

“Chile?” Miệng tôi há hốc vì khiếp hãi. “Nhưng nó... xa tít mù tấp mà.”

“Bảy nghìn dặm,” chị nói, gật đầu.

“Thế... chị có định đi không?”

“Chị vẫn chưa quyết định. Nhưng đây là một cơ hội trong mơ. Là đội mà chị đã muốn tham gia hàng bao năm trời.”

“Phải,” tôi nói sau khi ngưng lại một chút. “Thế thì... chị nên đi.”

Tôi phải ủng hộ chị. Đây là sự nghiệp của Jess. Nhưng tôi không thể ngăn mình cảm thấy buồn. Tôi chỉ vừa mới quen biết chị gái thất lạc của mình, và giờ chị sắp sửa biến mất sang bán cầu bên kia thế giới sao?

“Chị gần như đã quyết định chắc chắn là sẽ đi.” Chị ngẩng đầu lên và tôi thấy mình đang nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách long lanh của chị. Tôi luôn nghĩ Jess có đôi mắt thật đẹp.

Có lẽ con tôi cũng sẽ có đôi mắt hổ phách long lanh y như thế.

“Em sẽ phải gửi cho chị nhiều hình của cháu chị đấy nhé,” Jess nói, như thể đọc được ý nghĩ của tôi. “Để chị có thể trông thấy nó lớn lên.”

“Tất nhiên! Hàng tuần luôn.” Tôi cắn môi, cố gắng tiêu hóa hết toàn bộ chuyện này. “Thế... còn Tom thì sao?”

“Chị vẫn chưa bảo với anh ấy.” Chị so vai lại. “Nhưng thế này sẽ có nghĩa là dấu chấm hết cho chuyện của bọn chị.”

“Không cần phải thế đâu! Hai người có thể yêu xa mà... Có thể email...”

“Trong hai năm á?”

“À thì...” giọng tôi nhỏ xiu lại. Có lẽ chị đúng. Họ mới gặp nhau vài tuần trước. Còn hai năm lại là một khoảng thời gian khá dài.

“Chị không thể từ bỏ một cơ hội như thế này vì một... người đàn ông nào đấy.” Nghe giọng chị như thể đang tự tranh cãi với chính mình. Có lẽ chị đang thấy tan nát nhiều hơn những gì tỏ ra. Có lẽ, bên dưới mọi vẻ bề ngoài, chị thực sự yêu Tom say đắm.

Nhưng ngay cả khi tôi thấy rõ như thế, công việc vẫn là cuộc đời của chị ấy. Chị ấy đơn giản là không thể từ bỏ nó bây giờ.

“Chị phải đi Chile,” tôi nói chắc như đinh đóng cột. “Như thế sẽ thật tuyệt vời cho chị. Và chuyện với Tom sẽ ổn cả thôi. Bằng cách nào đó.”

Gói Pringles có vẻ sắp hết sạch nên tôi đứng dậy tiến đến tủ bếp. Tôi mở cửa và ngắm nghía mấy ngăn giá một cách bần khoản. “Chúng ta hết khoai tây chiên rồi... Mà em lại không nên ăn lạc... Mình có ít bánh quy Ritz...”

“Thực ra, chị có mang theo ít bắp rang bơ,” Jess nói, trông mặt hơi hồng lên. “Vị toffee.”

“Vị gì cơ?” tôi há hốc mồm nhìn chị.

“Trong ba lô của chị ấy.”

Jess mang theo bắp rang bơ vị toffee? Nhưng... cái đó không có nguồn gốc hữu cơ. Cũng không giàu dinh dưỡng. Lại không làm từ khoai tây hợp tác xã.

Tôi trân trối nhìn khi chị thọc tay vào ba lô lấy cái gói. Một cái DVD cũng rơi ra cùng, bóng lộn trong lớp giấy bóng kính, và chị nhét nó trở lại, má còn đỏ hơn trước.

Từ từ chút.

“Cái gì đấy chị?” tôi giật lấy nó. “Nine Months à? Jess đây đâu phải loại phim chị thích!”

Trông Jess hoàn toàn lúng túng.

“Chị nghĩ có lẽ nó là loại em thích,” cuối cùng chị nói. “Đặc biệt là lúc này.”

“Chị mang cái này đến đây để mình cùng xem à?” tôi nói mà không tin nổi, và sau một lát, chị gật đầu.

“Chị chỉ nghĩ là...” Chị hắng giọng. “Nếu em không phải làm gì...”

Tôi không thể tin được mình thấy xúc động đến mức nào. Lần đầu tiên chúng tôi có một buổi tối bên nhau, tôi đã cố bắt Jess xem phim *Pretty Woman*, và tin tôi đi, đó là một thảm bại. Nhưng giờ chị đang ở đây, với bắp rang bơ và một đĩa phim của Huge Grant. Và kể cho tôi chuyện bạn trai của chị. Y như những gì tôi tưởng tượng về việc có chị gái.

“Nhưng em phải đi mà.” Jess nhét cái DVD trở lại ba lô. “Thực ra, giờ em nên bắt đầu đi rồi...”

Tôi cảm thấy tình yêu thương chị trào dâng - và đột nhiên tôi chẳng muốn đi đâu cả. Sao tôi lại dành cả buổi tối trong một quán bar đông đúc nào đấy, nói chuyện với hàng đồng người tốt nghiệp Cambridge ngạo mạn mà tôi thậm chí còn không hề quen biết, trong khi tôi có thể dành thời gian bên chị tôi? Tôi có thể gặp Ngài Hoàn Hảo của Venetia vào lúc khác. Luke sẽ thấy OK thôi.

“Em sẽ chẳng đi đâu hết,” tôi nói chắc chắn, xé gói bắp rang bơ ra. “Chị em mình ở nhà vui vẻ đi.”

Chúng tôi đã có một buổi tối vui chưa từng thấy. Tôi và Jess cùng xem Nine Months (Jess vừa xem vừa giải ô số Sudoku, nhưng chẳng sao vì tôi cũng vừa xem vừa đọc tạp chí Hello!) và chúng tôi gọi điện thoại hội nghị cho Suze để hỏi lời khuyên về chuyện Tom, rồi gọi pizza. Và Jess thậm chí còn không bảo tôi rằng chúng tôi có thể tự làm với giá ba mươi xu.

Đến tầm mười một giờ thì chị về, nói rằng chắc tôi phải mệt lắm rồi, thế là tôi đi ngủ, tự hỏi không biết Luke sẽ về muộn đến mức nào nữa. Chắc anh cũng phải vui lắm, nên mới ở lại lâu thế này. Khi cuối cùng một dải ánh sáng từ lối vào chiếu lên mặt tôi và khiến tôi nheo mắt, tôi mới nhận ra hẳn là mình đã ngủ quên đi, vì tôi có thể thề rằng mình đang được Nữ hoàng trao cho giải Oscar.

“Chào!” tôi ngái ngủ nói. “Mấy giờ rồi nhỉ?”

“Mới một giờ hơn,” Luke thì thầm. “Anh xin lỗi vì đã đánh thức em.”

“Không sao mà anh.” Tôi với tay ra chỗ đèn ngủ bên giường bật lên. “Thế cuộc gặp gỡ thế nào?”

“Vui lắm!” Trong giọng Luke tỏa ra vẻ phấn khởi mà tôi không hề chờ đợi. Tôi dụi đôi mắt lơ đãng của mình và nhìn anh chăm chú. Mặt anh rạng rỡ và anh toát lên vẻ vui tươi sống động mà đã hàng tuần nay, nếu không muốn nói là hàng tháng, tôi không trông thấy. “Anh đã quên mất mình từng có biết bao điểm chung với tất cả những người bạn cũ ấy,” anh nói. “Bọn anh nói chuyện về những thứ mà anh thậm chí còn không nghĩ đến nhiều năm nay. Chính trị... nghệ thuật... Matthew, bạn cũ của anh, giờ đang quản lý một gallery. Anh ấy mời chúng ta đến xem một triển lãm. Chúng ta nên đi!”

“Wow!” tôi không thể ngăn mình mỉm cười trước vẻ hồ hởi của Luke. “Tuyệt quá đi mất!”

“Hay thật, chỉ một chút nghỉ ngơi giữa bọn bề công việc.” Anh lắc đầu như vẫn không tin nổi. “Anh nên làm thế nhiều hơn. Quan tâm đến nhiều thứ khác nữa. Thư giãn một chút.” Anh bắt đầu cởi khuy áo. “Thế buổi tối với Jess của em thế nào?”

“Tuyệt! Bọn em xem phim và ăn pizza. Em phải kể cho anh tin này mới được...” Tôi bắt chợt ngáp. “Có lẽ là ngày mai.” Tôi lại rúc vào gối và ngẩng Luke cởi quần áo. “Còn anh bạn trai nổi tiếng của Venetia thì thế nào? Có chán đời như trong ảnh không?”

“Anh ấy không đến,” Luke nói.

Tôi ngừng dụi dụi đầu dễ chịu và ngó đầu lên ngạc nhiên. Bạn trai của Venetia không ở đó sao? Nhưng tôi tưởng toàn bộ mục đích của buổi tối này là giới thiệu chúng tôi với Justin - chuyên gia tài chính tuyệt vời cơ mà?

“À ừ. Nhưng sao lại thế?”

“Họ chia tay rồi.” Luke treo quần lên móc.

“Họ đã chia tay?” tôi bật dậy ngồi trên giường. “Nhưng... em tưởng cô ấy yêu Justin hơn bất kỳ ai khác. Em tưởng cô ấy đã đi nửa vòng trái đất để đoàn tụ cùng anh ta và họ là cặp hạnh phúc nhất trong vũ trụ này?”

“Cô ấy đúng là đã đi nửa vòng trái đất.” Luke nhún vai. “Họ đúng là cặp hạnh phúc nhất. Cho đến cách đây ba ngày. Cô ấy khá buồn vì chuyện này.”

“Rồi,” tôi nói sau khi ngừng lại. “Em hiểu.”

Đột nhiên buổi tối xiên sang một hướng khác. Không phải là Luke được giới thiệu với anh bạn trai lâu năm của Venetia. Mà là buổi tối khi Venetia mới đọc thân trở lại khóc trên vai Luke.

“Thế... là Venetia chia tay trước?” tôi hỏi một cách bình thường. “Hay là anh ta?”

“Anh không chắc ai trong họ đòi chấm dứt.” Luke tiến vào phòng tắm. “Có vẻ như giờ anh ta đã trở lại với vợ.”

“Vợ á?” Giọng tôi vút lên như tên lửa. “Ý anh là gì, ‘vợ’?”

“Venetia tưởng họ đã chia tay hoàn toàn, chỉ còn là vợ chồng trên danh nghĩa.” Luke mở vòi nước và tôi hầu như không nghe thấy anh nói gì. “Cô ấy đã có một giai đoạn khó khăn, về chuyện yêu đương ấy, Ven tội nghiệp. Hình như cô ấy luôn phải lòng mấy gã có vợ và dính vào những tình huống phức tạp.”

Tôi đang cố gắng giữ bình tĩnh đây. Thở đều. Không được quá khích.

“Những tình huống kiểu thế nào?” tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Ôi, anh cũng chẳng biết nữa.” Luke đang bóp kem đánh răng ra bàn chải. “Kiện tụng li dị... vài xì căng đan với một bác sĩ cấp cao ở bệnh viện nơi cô ấy làm việc... Còn có một lệnh huân thị của tòa hồi ở LA...” Anh cau mày nhìn tuýp thuốc. “Cái này sắp hết rồi.”

Kiện tụng li dị? Lệnh huân thị? Xì căng đan?

Tôi không thể đáp lời. Miệng tôi đang ngáp ngáp như một con cá vàng. Mọi bản năng trong cơ thể tôi đều đang ở mức báo động đỏ.

Cô ta đang đong Luke.

Tôi nhìn Luke đánh răng như thể bằng con mắt của Venetia. Anh chỉ mặc độc mỗi cái quần pyjama, làn da vẫn còn rám nắng từ hồi hè, những cơ bắp trên vai khê lên xuống khi anh chải răng. Ôi trời, ôi trời. Tất nhiên là cô ta định mời chào Luke rồi. Anh đẹp trai, sở hữu một công ti nhiều triệu bảng và họ từng yêu đương hồi còn trẻ nữa chứ. Có khi anh còn là tình đầu của cô ta và cô ta chưa từng trao trái tim cho ai khác.

Cũng có thể cô ta là tình đầu của anh.

Chợt tôi thấy hẫng trong dạ dày. Thật lố bịch, vì ngay lúc này dạ dày tôi đã đầy bao nhiêu món.

“Thế đấy!” tôi cố cho giọng mình có vẻ tự tin và vui vẻ. “Em có cần lo lắng không đây?”

Luke té nước lên mặt. “Ý em là sao cơ?”

“Em...” tôi không sao bắt mình nói ra điều đó được. Như thế tức là có ý gì đây, rằng tôi không tin anh sao? Tôi thay đổi chiến thuật. “Cô ấy có lẽ cũng nên thử quyến rũ những người đàn ông độc thân. Như thế cuộc sống cô ấy sẽ đỡ phức tạp hơn!” Tôi kèm theo một tiếng cười nho nhỏ, nhưng khi Luke quay lại, anh lại nhú mày.

“Venetia đã có vài... lựa chọn sai lầm. Nhưng không lần nào trong số ấy là do cố tình hay ác ý. Cô ấy đơn giản là lãng mạn vô phương cứu chữa.”

Anh đang bảo vệ cô ra. Tôi cảm thấy hoàn toàn hụt hẫng.

Một tiếng bíp đột ngột vang lên từ áo khoác của Luke. Anh ra khỏi phòng tắm, lau khô mặt và lúi di động ra khỏi túi áo.

“Tin nhắn của Venetia.” Anh nhìn nó và mỉm cười. “Nhìn này. Đây là ảnh chụp tối nay.”

Tôi cầm lấy cái điện thoại từ tay anh và nghiên cứu màn hình. Venetia đứng đó, mặc kiểu đi chơi với quần jeans ống bó, áo khoác da và boots cao gót mũi nhọn. Cô ta đang nhìn thẳng vào ống kính với nụ cười tự tin, tay choàng qua Luke như thể sở hữu anh.

Ý nghĩ kẻ phá hoại gia đình người khác vụt qua đầu tôi trước khi tôi kịp ngăn nó lại.

Hừ, nhưng cô ta sẽ không thể phá hoại gia đình này. Không đời nào. Luke và tôi đã cùng trải qua biết bao nhiêu chuyện sau ngần ấy năm, và muốn phá hủy mọi thứ đòi hỏi nhiều hơn một mục bác sĩ tóc đỏ điệu chảy rớt đi giày nhọn hoắt nào đấy. Tôi tự tin 110 phần trăm là thế.

Cơ quan Quản lý Dịch vụ Ngân hàng Quốc tế Ombudsman

Tầng 16-18 Tòa nhà Percival, Đường Commercial, London EC1 4UL

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 10 tháng Chín năm 2003

Thưa bà Brandon,

Tôi rất tiếc phải thông báo với bà rằng đơn xin thành lập một ngân hàng trên mạng, “Ngân hàng Becky”, đã bị ủy ban chúng tôi bác bỏ.

Quyết định này dựa trên rất nhiều cơ sở, đặc biệt là tuyên bố của bà rằng để điều hành một ngân hàng trên mạng “chỉ cần một cái máy vi tính và nơi nào đó để cất toàn bộ số tiền”.

Tôi chúc bà thành công trong mọi dự án sau này, nhưng gợi ý rằng đừng nên tính ngân hàng là một trong số đó.

Trân trọng,

John Franklin

Ủy ban Kinh doanh trên Internet.

15. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Có lẽ tôi không phải là 110 phần trăm tự tin. Có lẽ chỉ 100 phần trăm thôi. Hoặc thậm chí... chỉ chín mươi lăm.

Đã vài tuần kể từ hôm Luke ra ngoài tối đó với Venetia, và sự tự tin của tôi đã lung lay chưa từng thấy. Không phải vì có chuyện gì đã xảy ra, không hẳn thế. Bề ngoài, Luke và tôi vẫn hạnh phúc như cũ và chẳng có gì không ổn. Chỉ có điều...

Ừm, OK. Đây là bằng chứng đến nay tôi có được:

1. Luke tiếp tục nhận được tin nhắn và mỉm cười và nhấn lại ngay tức khắc. Và tôi biết là tin cô ta gửi. Và anh chẳng bao giờ cho tôi xem.

2. Anh đã ra ngoài cùng cô ta ba lần nữa. Mà không có tôi. Một lần khi tôi có hẹn với Suze, anh bảo có lẽ anh cũng nên dành buổi tối với vài người bạn, và hóa ra “vài người bạn” đó chỉ là Venetia. Một lần với cả hội Cambridge đến một bữa tiệc tối sang trọng với giáo sư cũ của họ, không được mang theo vợ/chồng/bạn trai/bạn gái. Và một lần là đi ăn trưa, mà lí do có vẻ là vì cô ta “đang ở ngay văn phòng anh”. Ồ, hay đấy. Đỡ để trong một khu nhà văn phòng sao?

Đó là lúc chúng tôi đã cãi vã nho nhỏ, tôi bảo (rất nhẹ nhàng), rằng Chà, anh đang dành nhiều thời giờ cho Venetia ghê, có khi còn nhiều quá ấy? Rồi Luke đáp là giờ cô ta đang buồn quá và cần một người bạn cũ để nói chuyện. Thế là tôi bảo, “À, em cũng buồn lắm khi anh cứ ra ngoài tiệc tùng với bạn bè mà không có em!” Và Luke nói gặp bạn bè cũ thời đại học là điểm sáng trong cả năm của anh ấy, đó là cơ hội để anh đổi gió và nếu tôi đi cùng tôi sẽ hiểu. Nên tôi nói, “Nếu anh rủ thì em đã đi rồi.” Và anh nói anh đã rủ tôi, và tôi nói...

Thôi kệ. Chúng tôi đã nói vài thứ.

Đó là toàn bộ bằng chứng mà tôi có. Tôi thậm chí còn không hiểu sao mình lại gọi nó là bằng chứng - không hẳn vì tôi nghĩ đang thực sự có chuyện gì mờ ám. Ý tôi là... đó là một ý tưởng thật lố bịch. Tôi đang nói về Luke kia mà. Chồng tôi.

“Mình không thể tin là có chuyện gì mờ ám đang xảy ra, Bex.” Suze lắc đầu và khuấy món sinh tố vị mâm xôi và mơ. Sáng nay cô qua chơi để chúng tôi thử làm xét nghiệm giới tính, nhưng đến thời điểm này tất cả những gì chúng tôi làm được là nói về Luke. May mà tất cả bọn trẻ đều đang trong phòng khách, ăn sandwich và mê mải xem Telebubies (Suze chỉ cho chúng xem sau khi tôi thề sẽ không bao giờ, không bao giờ cho Lulu biết).

“Mình cũng đâu tin nổi!” Tôi dang rộng tay. “Nhưng lúc nào họ cũng gặp nhau, cô ta thì liên tục nhắn tin cho Luke, mà mình thì chẳng hiểu họ nói chuyện gì...”

“Cậu đã khẳng định chủ quyền chưa?” Suue cắn một miếng bánh sô cô la. Lần gặp cô ta gần đây nhất ấy? “Làm hết rồi! Nhưng cô ta chẳng hiểu gì.”

“Hmm.” Suue trầm ngâm một lát. “Cậu đã nghĩ đến chuyện đi khám chỗ bác sĩ khác chưa?”

“Mình cứ nghĩ chuyện đó suốt. Nhưng mình không nghĩ như thế sẽ thay đổi được gì. Chẳng phải cô ta đã bắt liên lạc được với Luke rồi sao? Trên thực tế, có lẽ cô ta thích gặt mình ra khỏi chuyện này.”

“Thế Luke bảo sao?”

“À thì.” Tôi bắt đầu mân mê cái ống hút. “Anh ấy nói cô ta đang hoàn toàn cô đơn và dễ bị tổn thương từ khi chia tay với gã bạn trai. Anh ấy làm như thể cô ta là một nạn nhân tội nghiệp bị thảm vậy. Đã thế còn luôn bênh cô ta. Hôm trước mình gọi cô ta là Cruella de Venetia(*) và anh cáu điên lên.”

(*) Nhại tên mục trộm chó nham hiểm Cruella de Vil trong 101 chú chó đốm.

“Cruella de Venetia.” Suze phun cả vụn bánh quy lên bàn. “Hay thế.”

“Hay gì mà hay! Rết quả là bọn mình cãi nhau! Cô ta hiện diện trong cuộc sống của bọn mình, ngay cả khi mình không bao giờ trông thấy cô ta.”

“Chẳng lẽ cậu không có hẹn khám ở chỗ cô ra sao?” Trông Suze có vẻ ngạc nhiên.

“Không gặp, mấy tuần rồi. Hai lần gần đây nhất mình đến đó thì cô ta bận đỡ đẻ, và bác sĩ trợ lý của cô ta khám ỉnh.”

“Cô ta tránh mặt cậu đấy.” Suze gật gù ra điều hiểu biết và hút soàn soạt cái ống hút, lông mày cau lại. “Bex, tớ biết khuyên cậu thế này thật tởm... nhưng xem trộm tin nhắn của Luke thì sao?”

“Mình làm rồi,” tôi thừa nhận.

“Và?” Suze háo hức.

“Toàn tiếng Latin.”

“Tiếng Latin?”

“Hồi đại học cả hai bọn họ đều học tiếng Latin,” tôi hậm hực nói. “Đó là ‘món độc’ của họ. Mình có hiểu gì cả. Nhưng đã viết lại một câu.” Tôi thò tay vào túi giớ ra một mẫu giấy nhỏ. “Đây này.”

Cả hai chúng tôi im lặng nhìn những từ đó.

Fac me laetam: mecum hodie bibe(*)!

(*) Làm em v đi anh, hôm nay uống chút gì với em nhé.

“Mình không thích âm của mấy từ này,” cuối cùng Suze nói.

“Mình cũng vậy.”

Chúng tôi cùng xem xét mấy từ đó một lúc nữa, rồi Suze thở dài và nhét mẫu giấy lại tay tôi. “Bex, mình ghét phải nói điều này... nhưng cậu nên cảnh giác. Đúng hơn là cậu nên phản công. Nếu cô ta có thể giành gần đây thời gian của Luke thì cậu cũng có thể. Lần cuối cùng hai người cùng làm gì đó thật lãng mạn là khi nào, chỉ hai người thôi ấy?”

“Chả biết. Chắc phải hàng thập kỉ chưa làm gì rồi.”

“Đấy, thấy chưa!” Suze vỗ bàn đắc thắng. “Đến văn phòng anh ấy rồi rủ anh ấy đi ăn trưa như một sự ngạc nhiên đi. Chắc anh ấy sẽ thích.” Ý này hay đấy. Tôi chưa từng muốn làm phiền Luke khi anh ở công ti, vì anh rất bận. Nhưng nếu Venetia có thể thì sao tôi lại không?

“OK, mình sẽ thử,” tôi nói, giọng v hẫ lên. “Và mình sẽ kể cho cậu nghe diễn biến. Cảm ơn, Suze.” Tôi hút cạn cốc sinh tố của mình rồi điệu dàng đặt cốc xuống. “Thôi, bắt đầu đi.”

“Ừ.” Suze nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cậu đã sẵn sàng chưa?”

“Chắc là rồi.” Tôi cảm thấy một cơn căng thẳng cuộn lên. “Làm đi!”

Tôi kéo cái hộp đựng máy dự đoán giới tính trên bàn về phía mình và xé giấy nylon bọc, tay hơi run một chút. Chỉ vài phút nữa thôi mình sẽ biết. Chuyện này gần như cũng phấn khích như chính chuyện sinh con vậy!

Tôi thầm nghĩ đó là con trai. Mà cũng có khi là con gái.

“Này, Bex, từ từ đã,” Suze đột nhiên nói. “Cậu định lừa Luke thế nào?”

“Ý cậu là sao?”

“Khi họ đỡ đứa trẻ ra thật ấy! Cậu định thuyết phục anh ấy tin là mình không hề biết giới tính của nó trước như thế nào đấy?”

Tôi ngừng xé lớp giấy bọc. Thật là một điểm quan trọng.

“Đơn giản là mình sẽ giả vờ ngạc nhiên,” cuối cùng tôi nói. “Mình giỏi diễn lắm - nhìn đây này.” Tôi khoác lên mặt vẻ kinh ngạc. “Trời ơi, là... con trai!”

Suze chun mũi. “Bex, quá tệ!”

“Tại mình chưa sẵn sàng thôi,” tôi vội nói. “Thử lại nhé.” Tôi tập trung một lát, rồi há hốc miệng. “Ôi, là con gái!”

Suze vừa lắc đầu vừa nhăn nhó. “Hoàn toàn giả tạo! Bex, cậu cần phải hóa thân vào vai diễn. Cậu cần sử dụng vài Thủ pháp.”

Ôi không. Lại thế rồi. Trước khi vào đại học Suze từng học ở trường dạy kịch nghệ một học kì, nên cô nghĩ mình thực sự là Judi Dench. (Đó không hẳn là một trường kịch nghệ đích thực, như Học viện Kịch nghệ Hoàng gia. Nó là một trường tư, nơi bố bạn trả tiền để bạn tự nấu bữa chiều. Nhưng ta sẽ không nhắc đến chuyện đó làm gì.)

“Đứng lên,” cô hướng dẫn tôi. “Làm vài bài tập thả lỏng đi...” Cô quay cổ mòng mòng và lắc tay bần bật. Một cái ngân ngại, tôi bắt chước cô. “Nào, động lực của cậu là gì?”

“Lừa Luke,” tôi nhắc cô nhớ lại.

“Không! Động lực nội tại cơ. Nhân vật của cậu.” Suze nhắm mắt lại một lát, như thể để nói chuyện với các hồn ma. “Cậu sắp làm mẹ. Cậu sắp sửa được nhìn thấy con mình lần đầu tiên. Cậu sung sướng... nhưng ngạc nhiên... Giới tính của đứa trẻ là điều cậu chưa hề biết trước... Cậu chưa từng kinh ngạc đến thế trong đời... Thực sự cảm thấy điều đó...”

“Ôi.. con trai!” tôi bầu lấy ngực mình. Suze múa tay về phía tôi.

“Nửa đi, Bex! Lại đi, thêm lửa vào!”

“Là con trai! Ôi trời ơi, là CON TRAI!!!” Giọng tôi vang vọng khắp căn bếp, một cái thìa rơi từ bàn xuống sàn.

“Đấy, khá tốt rồi!” trông Suze có vẻ ấn tượng.

“Thật chứ?” tôi hồn hên.

“Ừ! Cậu chắc chắn sẽ lừa được anh ấy. Giờ mình xét nghiệm thử

Khi tôi tiến đến bồn rửa lấy chút nước, Suze xé toạc cái hộp và lôi ra một cái xi lanh.

“Ôi, nhìn này,” cô hớn hở nói. “Cậu sẽ phải tiêm.”

“Tiêm á?” tôi khiếp hãi quay lại.

“‘Xét nghiệm máu này sẽ rất nhanh chóng và dễ tiến hành’,” cô đọc to tờ hướng dẫn. “‘Chỉ việc nhờ một bác sĩ, y tá, hay bất cứ ai đủ năng lực, lấy một lọ nhỏ máu từ ven.’ Đây là kim,” cô nói thêm, lấy ra một cái hộp nhựa. “Mình làm bác sĩ cho.”

“Ừ,” tôi gật đầu, cố gắng che giấu nỗi e sợ. “Er, Suze... cậu đã bao giờ tiêm cho ai thật chưa?”

“Ôi rồi.” Cô gật đầu tự tin. “Mình đã tiêm ột con cừu. Nào!” Cô lấp kim vào xi lanh. “Xắn tay áo lên!”

Cừu?

“Thế, chúng ta sẽ làm gì với lọ máu đó?” tôi hỏi, kéo dài thời gian. “Chúng ta sẽ gửi nó đến phòng thí nghiệm,” Suze nói, với lấy tờ hướng dẫn. “‘Kết quả sẽ được gửi cho bạn trong một phong bì không nêu danh tính, bí mật. Xin hãy chờ...’” cô giở sang trang... “‘khoảng mười đến mười hai tuần.’”

Hả?

“Mười đến mười hai tuần?” tôi giật lấy tờ hướng dẫn từ tay Suze. “Để làm quái gì? Lúc đó thì mình đã biết rồi.” Tôi lật qua lật lại tờ hướng dẫn, cố tìm mục “Lựa chọn nhận kết quả nhanh”, nhưng không có. Cuối cùng tôi thôi tìm và tràn trề thất vọng ngồi thụp xuống cái ghế kiểu quây bar. “Mười hai tuần. Thế thì còn làm làm gì!”

Suze thở dài và ngồi xuống cạnh tôi. “Bex, chẳng lẽ cậu không đọc tí hướng dẫn nào trước khi mua sao? Cậu không tìm hiểu nó hoạt động thế nào sao?”

“Ừm... không,” tôi thừa nhận. “Mình nghĩ sẽ giống như que thử thai. Với một vạch xanh, một vạch hồng.”

Cái xét nghiệm rác rưởi ngu ngốc. Còn nướng của mình bốn xịch bằng nữa. Đúng là lừa đảo. Ý tôi là, chẳng lẽ họ nghĩ rằng các phụ nữ mang thai sẽ tuyệt vọng muốn biết giới tính của con mình đến thế sao? Chỉ cần chờ vài tháng, vì Chúa! Mà đâu phải chuyện đó quan trọng gì. Miễn đó là một đứa trẻ khỏe mạnh, thì thật tình, việc gì...

“Mình thử lại bằng nhẩn nhé?” Suze cắt ngang suy nghĩ của tôi. “Xem sao?”

“Ồi!” tôi ngẩng lên, mắt sáng rực. “Ừ ừ, làm đi.”

Chúng tôi thử bói nhẩn thêm năm lần nữa, và quyết định đó là con trai với tỉ lệ 3-2. Thế là chúng tôi lên một danh sách dài ngoằng gồm các tên con trai và Suze thuyết phục tôi đặt tên nó là Tarqn Winfrid Susan. Ối ời. Tôi không nghĩ vậy đâu.

Trước khi Suze mặc áo ấm ấy đưa nhà cô, cho chúng ăn cả đồng viên dầu cá (để giảm bớt tác hại của ti vi đối với mắt) rồi về, tôi đã cảm thấy khá hơn nhiều. Cô nói đúng, Luke và tôi cần phải dành nhiều thời gian bên nhau hơn. Và tôi đã nghĩ ra một kế hoạch rủ anh đi ăn trưa hay ho hơn nhiều. Ý tôi là, lúc nào mà anh chẳng đi ăn mấy bữa trưa nhàm chán cũ kĩ sặc mùi công việc đó. Tôi muốn làm gì đó thật khác biệt. Một điều gì đó lãng mạn.

Vậy là hôm sau đi làm, tôi gọi đến cửa hàng Food Hall yêu cầu mang tới một giỏ kiểu dã ngoại toàn món Luke thích. Tôi đã kiểm tra lại chỗ Mel, trợ lí của anh, và biết anh không có cuộc hẹn nào vào giờ ăn trưa. (Tôi không nói cho cô biết lí do tại sao tôi hỏi, vì không đời nào cô lại giữ được bí mật.) Kế hoạch của tôi là làm cho anh ngạc nhiên và tổ chức một bữa trưa kiểu dã ngoại ngay trong văn phòng anh, nó sẽ thân mật và dễ thương lắm đây! Tôi thậm chí còn bảo họ cho thêm vào một chai champagne, một tấm khăn trải kẻ ô vuông và một chúc đài nền “kiểu dã ngoại” của Homewares, chỉ để cho có không khí.

Khi khởi hành đến văn phòng Luke vào giờ ăn trưa, tôi cảm thấy khá phấn khích. Đã hàng thập kỉ rồi từ cái thời chúng tôi làm điều gì đó bột phát thế này! Hơn nữa, tôi đã không đến Brandon Communications hàng tuần nay, và tôi nóng lòng được gặp mọi người quá. Giờ công ti đang mang một không khí phấn chấn tuyệt vời hơn bao giờ hết, kể từ khi họ giành được thương vụ với Arcodas. Arcodas Group quá lớn, quá khác biệt so với toàn bộ các khách hàng tài chính bình thường họ vẫn xử lí, đó là thử thách lớn nhất mà họ từng đối mặt. (Tôi biết điều này khi giúp Luke viết bài diễn văn lên tinh thần ọi người.)

Nhưng rồi, cuộc sống sẽ là gì nếu không có những chuyến mạo hiểm mới và những giấc mơ mới? Brandon Communications là số một trong lĩnh vực của mình, mỗi năm lại hùng mạnh hơn, năng động hơn; phát triển thêm nhiều hoạt động kinh doanh mới. Sát cánh bên nhau, họ có thể chấp nhận bất cứ thử thách nào, đối diện với nó và chinh phục nó. Như một đội. Như một gia đình (tôi viết đoạn này.)

Tôi đến văn phòng anh vừa kịp trước một giờ, rồi rón rén qua tiền sảnh lát đá cẩm thạch đến chỗ Karen, nhân viên lễ tân. Cô đang thì thầm nói chuyện với Dawn, đồng nghiệp của cô, trông mặt đỏ lựng và có vẻ buồn bã. Tôi hi vọng mọi chuyện đều ổn.

“Như thế không được,” tôi nghe được cô nói bằng giọng cẩn trọng khi tiến đến cái bàn. “Đơn giản là không được. Không ai được phép cư xử như thế, sếp hay không cũng vậy. Tôi biết mình cổ lỗ...”

“Không phải,” Dawn cắt ngang. “Đây là chuyện tôn trọng đồng loại của mình.”

“Tôn trọng.” Karen gật đầu lia lịa. “Tôn trọng cảm giác của cô ấy, cô gái tội nghiệp đó...”

“Cô đã gặp cô ấy bao giờ chưa? Kể từ...” Dawn bỏ lửng câu nói đầy ẩn ý.

Karen lắc đầu. “Đã ai gặp đâu.”

Tôi theo dõi cuộc hội thoại ấy với cảm giác hơi khó chịu. Họ đang nói về cái gì vậy? “Cô ấy” là ai?

“Xin chào!” tôi nói và cả hai bọn họ giật bắn mình.

“Becky! Trời ạ!” Karen trông hơi bối rối khi thấy tôi. “Chị đang làm... Chúng tôi có được biết trước là chị đến không nhỉ?” Cô bắt đầu giở đồng hồ giấy tờ trên bàn. “Dawn, trong sổ ghi lịch hẹn có không?”

Sổ ghi lịch hẹn? Từ khi nào tôi phải đặt lịch trước mới gặp được chính chồng mình vậy?

“Tôi chỉ nghĩ mình sẽ gây cho Luke một sự ngạc nhiên thôi. Giờ ăn trưa anh ấy rảnh mà, tôi kiểm tra rồi. Nên tôi nghĩ chúng tôi có thể ăn trưa kiểu dã ngoại ngay trong văn phòng anh ấy!” Tôi gật đầu chỉ cái giờ trên tay mình.

Tôi đang đợi họ nói, “Thật là một ý tưởng dễ thương!” Nhưng thay vì thế, Karen và Dawn trông đều hơi căng thẳng.

“Vâng!” Cuối cùng Karen nói. “Ừm. Để xem... liệu...” Cô nhấn vài nút trên điện thoại tổng của mình. “A lô, Mel à? Karen ở bàn lễ tân đây. Becky đang ở đây. Becky Brandon. Cô ấy đến đây để... làm Luke ngạc nhiên.” Im lặng khá lâu khi Karen lắng nghe chăm chú. “Ừ. Ừ, tôi sẽ làm thế.” Cô ngừng lên và mỉm cười với tôi. “Mời chị ngồi, Becky. Sẽ có người đến gặp chị ngay.”

Mời chị ngồi? Sẽ có người đến gặp chị ngay? Chuyện quái quỷ gì xảy ra với họ vậy?

“Sao tôi lại không thể đi thẳng lên?” tôi gợi ý.

“Chúng tôi... không biết chắc Luke đang ở đâu.” Karen trông hoàn toàn gian xảo. “Có lẽ sẽ tốt hơn nếu chị...” Cô hắng giọng. “Adam sẽ xuống đây ngay.” không thể tin nổi. Adam Farr là trưởng bộ phận truyền thông của công ti. Anh ta là người luôn được triệu đến để giải quyết những tình huống đòi hỏi phải khéo léo. Luke nói Adam là chuyên gia hoàn hảo trong việc “xử lý” con người.

Tôi đang được xử lý. Sao tôi lại phải bị xử lý? Chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Chị ngồi đi, Becky!” Karen nói - nhưng tôi không nhúc nhích.

“Tôi chẳng may đã nghe được các bạn nói chuyện lúc nãy,” tôi làm ra vẻ tự nhiên nói. “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Tất nhiên là không!” Karen đáp tấp lự, cứ như thể cô đã chờ tôi hỏi nãy giờ. “Chúng tôi đang nói về... một chuyện trên ti vi. Đúng không, Dawn?”

Dawn gật đầu đồng ý, nhưng mắt Karen lộ vẻ lo lắng.

“Chị thì thế nào?” Karen nói. “Vấn ổn chứ, Becky?”

“Chị sắp sinh rồi, đúng không?” Dawn chen vào.

Tôi cố gắng nghĩ ra một câu trả lời tự nhiên, thân thiện - nhưng làm thế nào được? Toàn bộ màn hỏi han này là giả. Đúng lúc ấy, cửa thang máy mở và Adam Farr sải chân bước ra.

“Rebecca!” Anh ta nở nụ cười chuyên dùng trong công việc và đút cái Black Berry vào túi. “Thật hân hạnh được gặp chị.”

Có thể tay này là gã mị dân nhất công ti. Nhưng anh ta sẽ không mị được tôi đâu.

“Chào, Adam,” tôi cộc lốc nói. “Luke có đây không?”

“Anh ấy vừa họp xong,” Adam bật ra ngay. “Ta lên gác làm chút cà phê đi, thế nào mọi người cũng bất ngờ khi biết chị ghé qua à xem.”

“Cuộc họp gì?” tôi cắt ngang, và tôi thề là đã thấy Adam nao núng.

“Về tài chính,” anh ta nói, sau một khoảng dừng rất rất ngắn. “Tôi e là chán lắm. Ta lên nhé?”

16. Chương 10 Phần 2

Adam dẫn tôi vào thang máy rồi chúng tôi đi lên trong im lặng. Giờ đứng ngay sát cạnh, tôi có thể nhận rõ những dấu hiệu căng thẳng trong anh ta, bên dưới vẻ tự tin, chuyên nghiệp. Có quãng tối dưới mắt anh ta, và anh ta đang nhịp nhịp ngón tay đều đặn liên hồi, như một cơn co giật thần kinh.

“Thế... dạo này tình hình thế nào?” tôi nói. “Các anh hẳn phải bận rộn lắm, với vụ mở rộng công ti và mọi thứ khác.”

“Chính xác.” Anh gật đầu.

“Thế có gì vui không, làm việc với những dự án khác nhau của Arcodas ấy?”

Im lặng. Tôi có thể thấy những ngón tay của Adam nhịp nhịp nhanh hơn và dữ hơn.

“Tất nhiên rồi,” cuối cùng anh ta nói, lại gật đầu. Cửa thang máy mở, và anh dẫn tôi ra trước khi tôi kịp nói thêm gì nữa.

Có vài nhân viên của Brandon Communications đang đứng đó chờ thang máy, và tôi mỉm cười, nói “Xin chào!” với những khuôn mặt mình quen - nhưng không ai mỉm cười lại. Ít nhất, không một nụ cười đích thực. Dường như ai cũng kinh ngạc khi thấy tôi, nở vài nụ cười toét miệng giả tạo, vài người nói “Xin chào, Becky,” rồi gượng gạo nhìn xuống. Nhưng không ai đứng lại nói chuyện. Thậm chí hỏi thăm đứa bé cũng không.

Sao ai cũng kì quặc thế này? Ở chỗ máy nước mát đằng kia tôi thậm chí còn trông thấy mấy cô gái đang thì thào to nhỏ và nhìn trộm tôi.

Bụng tôi bắt đầu cồn lên. Ôi trời ơi. Hay mình đã quá ngây thơ? Họ biết những gì? Họ đã thấy những gì? Một hình ảnh bất ngờ đến với tôi, cảnh Luke dẫn Venetia dọc hành lang vào văn phòng của anh, đóng cửa lại và nói, “Đừng làm phiền chúng tôi trong vòng một giờ...”

“Becky!” Giọng trầm vang của Luke khiến tôi giật bắn mình. “Em ổn chứ? Em đang làm gì ở đây vậy?” Anh đang sải bước dọc hành lang về phía tôi, một bên là phó của anh, Gary, bên kia là ai đó mà tôi không biết, theo sau là cả một đám người. Tất cả đều trông cực kì căng thẳng.

“Em khỏe!” tôi nói, cố nghe có vẻ vui tươi. “Em chỉ vừa nghĩ là... chúng ta có thể ăn trưa kiểu dã ngoại trong văn phòng của anh.”

Giờ khi tôi nói ra điều đó trước mặt tất cả các nhân viên của anh, nó nghe thực sự ngu ngốc. Tôi cảm thấy mình như Pollianna(*) khi cầm trên tay cái giỏ mây ngổ ngàng ấy. Còn có một cái bát nhỏ kẻ sọc hồng buộc vào quai, lẽ ra mình phải giặt cái này đi rồi mới phải.

(*) Nhân vật trong truyện thiếu nhi cùng tên, người luôn lạc quan và tràn đầy hi vọng.

“Becky, anh phải họp.” Luke lắc đầu. “Anh xin lỗi.”

“Nhưng Mel nói anh đâu có lịch làm gì trưa nay!” Giọng tôi rít lên hơn dự định. “Cô ấy nói anh rảnh!”

Gary và những người khác nhìn nhau rồi tản đi, để tôi và Luke lại riêng với nhau. Má tôi nóng ran lên vì ngưỡng. Sao mình lại bị biến thành có vẻ ngu ngốc và làm vướng chân người khác, chỉ vì ghé qua gặp chồng mình thế này cơ chứ?

“Luke, có chuyện gì vậy?” Những lời ấy buột ra trước khi tôi kịp ngăn chúng lại. “Ai cũng nhìn em kì quặc. Anh cử Adam xuống để ‘xử lí’ em. Có gì đó không ổn, em biết thế!”

“Becky, không ai xử lí em,” Luke kiên nhẫn nói. “Không ai nhìn em kì quặc.”

“Có mà! Như trong phim *Invastion of the Body Snatchers* [Cuộc xâm lăng của những kẻ cướp xác] ấy! Thậm chí còn không ai mỉm cười nữa! Mọi người trông đều căng thẳng, cực kì căng thẳng...”

“Họ đang bận suy nghĩ, tất cả chỉ có thế.” Bất chấp anh có tỏ ra thoải mái, Luke dường như bối rối. “Hiện giờ cả công ti đều đang phải làm việc cực kì vất vả. Kể cả anh. Anh thực sự phải đi.” Anh hôn tôi. “Chúng ta sẽ ăn dã ngoại ở nhà, OK? Adam sẽ gọi xe cho em.”

Và một phút sau anh đã biến mất vào thang máy, bỏ tôi lại đó một mình với những ý nghĩ nhảy múa không yên.

Họp. Họp gì? Sao Mel lại không biết?

Giờ thì tôi hình dung ra cảnh anh vội vã vào một nhà hàng, nơi Venetia đang đợi, đựng đưa một li rượu vang trong lúc tất cả đám bồi bàn đứng nhìn đầy ngưỡng mộ. Cô ta đứng dậy, rồi họ hôn nhau, rồi anh nói, “Xin lỗi anh đến muộn, vợ anh tự nhiên xuất hiện...”

Không. Thôi đi. Thôi đi, Becky.

Nhưng tôi không thể. Các ý nghĩ cứ chất chồng trong đầu tôi, dày đặc hơn, nhanh chóng hơn, như một trận bão tuyết. Trưa nào họ cũng gặp nhau từ đó đến giờ. Tất cả nhân viên của Luke đều biết thế. Đây là lí do tại sao Karen và Dawn trông lại gượng gạo đến thế, đó là lí do tại sao họ cố gạt tôi ra...

Thang máy bên cạnh đã mở sẵn cửa chờ tôi, và một cách bốc đồng tôi bước vào. Tôi xuống tầng trệt, bước ra khỏi tiền sảnh nhanh hết sức có thể, phớt lờ tiếng gọi của Karen và Dawn, vừa kịp thấy chiếc Mercedes của công ti chờ Luke đi. Điên cuồng, tôi vẫy một chiếc taxi, chui vào và tổng cái giỏ lên ghế.

“Đi đâu đây, tình yêu?” tay lái taxi hỏi.

Tôi sập cửa và nhào người lên phía trước.

“Anh thấy chiếc Mercedes trước mặt không?” tôi khó nhọc nuốt khan. “Bám theo nó.”

Tôi không thể tin mình lại đang làm điều này. Tôi đang bám đuôi Luke qua những con phố của London. Khi chúng tôi chạy dọc phố Fleet, giữ chiếc Mercedes trong tầm mắt, tôi cảm thấy mình như trong một bộ phim. Thậm chí tôi còn thấy mình liếc qua cửa sổ sau để chắc chắn không có rên khốn nào đang bám theo.

“Bạn trai cô hả?” tay tài xế đột ngột nói, đặc sệt giọng Nam London.

“Chồng.”

“Biết ngay mà. Có bồ phỏng?”

Tôi cảm thấy một cơn nhói đau kinh khủng trong lồng ngực. Làm sao anh ta biết được? Trông tôi giống một bà vợ bị phản bội lắm sao?

“Tôi cũng không chắc nữa,” tôi thừa nhận. “Có thể thế. Đó là điều tôi muốn chứng thực.”

Tôi ngồi lại và nhìn một đám khách du lịch đi theo trưởng tour qua đường. Rồi tôi chợt nghĩ có khi tay tài xế taxi này là một chuyên gia đưa người ra đi vạch mặt tội ngoại tình. Có khi anh ta luôn chờ họ đi cũng nên! Không suy nghĩ gì, tôi nhào người về phía trước đẩy kính chắn ngăn giữa người lái và phía sau ra.

“Anh bảo tôi có nên đổi mặt với anh ta không? Hầu hết mọi người thường làm gì?”

“Còn tùy.” Chúng tôi đến một đoạn đường đông và tay tài xế quay lại nhìn tôi. Anh ta có một khuôn mặt dài, như của loài chó nghiệp vụ, và đôi mắt sẫm màu, buồn bã. “Tùy xem cô có muốn có một cuộc hôn nhân ‘an toàn và cõi mơ và chân thành’ hay không.”

“Có chứ!” tôi kêu lên.

“Cũng phải thôi. Nhưng nguy cơ là, bằng cách làm cho ra ngô ra khoai, cô sẽ đẩy anh ta vào vòng tay kẻ khác.”

“Ồ,” tôi nghi ngại nói. “Thế... còn cách khác thì sao?”

“Nhắm mắt làm ngơ mà sống già dối suốt phần đời còn lại.”

Chẳng lựa chọn nào hay lắm.

Giờ chúng tôi đang men theo phố Oxford, nhích chậm chạp qua đám xe buýt và khách bộ hành. Tôi nghiêng cổ, quét mắt qua đoạn đường trước mặt - thì đột ngột thấy chiếc Mercedes của Luke đang rẽ vào một phố nhỏ.

“Kìa! Tôi thấy anh ấy rồi! Anh ấy đi đằng đó!”

“Tôi cũng thấy.”

Chiếc taxi khéo léo chuyển làn đường và một lát sau chúng tôi cũng rẽ vào phố nhỏ ấy. Chiếc Mercedes đang ở cuối đường, quặt vào một ngã rẽ.

Tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Ngay từ đầu khi tôi vẫy taxi, mọi chuyện có vẻ chỉ là một trò chơi. Nhưng giờ thì nghiêm túc đây. Tại một điểm nào đó anh sẽ xuống xe và... sau đó tôi làm gì đây?

Chúng tôi đang lượn quanh những con phố hẹp của khu Soho. Hôm nay là một ngày mùa thu rực sáng, trong xanh, và một vài người can đảm đang ngồi ở các quán cà phê ngoài trời, tay du đưa những tách cà phê. TỰ DỨNG TÀI XẾ taxi xi nhan đột ngột và phanh gấp sau một chiếc xe tải. “Họ chuẩn bị đỗ lại kìa.”

Tôi quan sát, nín thở, khi chiếc Mercedes đỗ hẳn lại ở phía bên kia đường. Tài xế mở cửa sau và Luke ra khỏi xe, thậm chí còn không liếc mắt về phía chúng tôi. Anh xem xét một mảnh giấy - rồi tiến về phía một cánh cửa sơn nâu trông có vẻ không sạch sẽ lắm. Bấm chuông và một lát sau thì được cho vào.

Ánh mắt tôi dõi ngược lên tấm biển hiệu cũ mèm lũng lảng trên cửa sổ tầng một: CHO THUÊ PHÒNG. PHÒNG? Luke đã thuê phòng?

Tôi cảm thấy như thể có gì đó đang thít chặt ngực mình. Có chuyện đang diễn ra. Venetia đang ở trên đó. Cô ta đang chờ anh tới trong chiếc váy ngủ gợi tình viền lông đen.

Nhưng sao lại là một căn phòng tồi tàn ở khu Soho? Sao không phải là khách sạn Four Seasons, vì Chúa?

Vì như thế anh sẽ bị nhận ra. Anh đến đây vì nơi này khuất nẻo. Mọi chuyện thật hợp lí...

“Tình yêu ôi?” Tôi lơ mơ nhận ra tài xế taxi đang nói chuyện với tôi.

“Gì cơ?” tôi cố đáp.

“Cô muốn ngồi đây đợi sao?”

“Không!” Tôi túm lấy cái giỏ dã ngoại và đẩy cửa mở. “Cảm ơn anh. Tôi sẽ... lo liệu từ đây. Cảm ơn anh rất nhiều.”

“Chờ chút.” Anh ra ngoài chìa tay đề nghị đỡ tôi bước xuống taxi. Tôi quờ quạng trong túi đưa cho anh ra một mớ tiền mặt mà thậm chí còn không buồn đếm lại. Tay tài xế thở dài, rút ra vài tờ rồi trả hết lại.

“Không quen với trò này phổng, tình yêu?”

“Không quen lắm,” tôi thừa nhận.

“Nếu cô cần giúp đỡ gì thêm...” Anh ta lần trong túi lôi ra một tấm danh thiếp màu xám. “Anh Lou của tôi. Làm rất nhiều việc cho các luật sư chuyên giải quyết thủ tục li hôn. Có lẽ cô sẽ muốn thuê một trong số họ. Hãy đảm bảo là cô và đứa nhỏ được lo cho tử tế.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Tôi cho tấm danh thiếp vào túi, hầu như không ý thức mình đang làm gì.

“Chúc may mắn, tình yêu.” Tay tài xế trở lại taxi, vẫn lắc lắc đầu, rồi lái xe phóng đi.

Tôi đứng đó bên ngoài tòa nhà treo biển “CHO THUÊ PHÒNG”. Mình có thể bấm chuông và xem có chuyện gì.

Không. Lỡ cô ta trả lời thì sao?

Chân tôi chợt run lấy bẫy. Tôi cần một chỗ ngồi. Tầng trệt của tòa nhà là một cửa hàng in và tôi thấy mình đang đi vào trong ngồi thụp xuống một chiếc ghế. Mình đang làm gì thế này? Làm gì?

“Xin chào!” Một giọng nói khiến tôi giật nảy mình, tôi quay lại thấy một người đàn ông mặt hớn hở mặc sơ mi cộc tay kẻ sọc. “Cô có muốn in gì không? Chúng tôi đang có khuyến mại đặc biệt cho khách in danh thiếp các loại. Giấy da, giấy nhiều lớp dát mỏng, giấy hoa văn chìm...”

“Ừm... cảm ơn.” Tôi gạt đầu, chỉ để thoát khỏi ông ta.

“Cô xem này!” Ông ta đưa cho tôi một quyển mẫu và tôi bắt đầu dò dẫm lật xem qua. Có lẽ mình nên đi lên rồi... rồi xông thẳng vào. Nhưng nhờ mình bắt quả tang họ đang cùng nhau thật thì sao?

Tôi lật các trang nhanh hơn, điên cuồng hơn. Tôi không thể tin chuyện này đang xảy ra. Tôi không thể tin nổi mình lại đang ở đây, giữa khu Soho này, tự hỏi không biết có phải chồng mình đang ở trên gác cùng một phụ nữ khác.

“Đây là mẫu đơn của chúng tôi. Cô chỉ cần điền vào...” Ông ta đã trở lại với clipboard và bút dúi vào tay tôi. Một cách vô thức, tôi nhận lấy và viết chữ “Công ti Bloomwood Inc” lên đầu trang.

“Cô kinh doanh trong lĩnh vực gì?” ông ta thân mật hỏi.

“Ồ... Cửa sổ cách âm.”

“Cửa sổ cách âm!” Ông ta cau mày trầm ngâm. “Thế thì chúng tôi gợi ý một mẫu card trắng bằng giấy đa lớp dát mỏng, đóng khung. Địa chỉ công ti sẽ ở đây còn khẩu hiệu sẽ ở đây... cô đã có khẩu hiệu chưa?”

“Đáp ứng mọi nhu cầu về cửa sổ cách âm của bạn” tôi nghe thấy mình nói. “London, Paris, Dubai.”

Tôi hoàn toàn không hiểu mình đang nói gì. Những từ đó cứ tự nhiên vượt khỏi miệng tôi.

“Dubai cơ à!” Ông ta trông có vẻ bị ấn tượng. “Tôi cá là ở đó họ cũng dùng dùng một ít cửa sổ!”

“Đúng thế.” Tôi gạt đầu. “Đó là kinh đô cửa sổ của thế giới.”

“Chà, tôi chưa bao giờ biết điều đó!” người đàn ông thích thú nói trong khi tôi dựng tóc gáy.

Tôi vừa nghe thấy tiếng động gì thành thịch như tiếng bước chân. Ai đó đang xuống cầu thang.

Luke. Chắc chắn là thế.

Trừ việc... như thế thì hơi nhanh, phải không nhỉ?

“Er... cảm ơn rất nhiều! Tôi sẽ suy nghĩ...” Tôi dúi cái clipboard lại cho người đàn ông rồi chuồn vội khỏi cửa hàng ra phố. Trước mắt tôi cánh cửa sơn nâu từ từ mở ra, và tôi liền nhanh chóng nép vào một cái cây nhỏ.

Cả người tôi co rúm vì kinh hoàng. Máu chảy rần rật qua tai tôi. Bình tĩnh nào. Dù chuyện gì xảy ra, dù anh có đi với ai...

Cánh cửa bật mở - và Luke bước ra ngoài, theo sau là hai người đàn ông mặc lễ.

“Chúng ta vừa ăn trưa vừa thảo luận nhé,” anh nói. “Tôi nghĩ sẽ có một số khách hàng thực sự được hưởng lợi từ cách làm này.”

Anh không đi cùng Venetia. Anh không đi cùng Venetia.

Tôi cảm thấy muốn nhảy nhót một chút trên vỉa hè. Sự nhẹ nhõm tràn ngập trong tôi. Làm sao mà mình lại có thể nghĩ anh đang có chuyện gì mờ ám? Mình thật hoang tưởng. Mình thật ngu ngốc! Mình sẽ về nhà và từ giờ sẽ hoàn toàn tin tưởng anh...

“Cô Bloomwood?”

Ông hàng in lúc này đã ra ngoài và đang nhìn tôi soi mói, tay che mắt cho khỏi nắng. Khỉ thật. Có lẽ cái cây này không phải là nơi ẩn mình tuyệt vời. Tôi quên bống là cái bụng bầu sẽ thò ra.

“Becky?” Luke quay ngoắt và kinh ngạc nhìn tôi chòng chọc. “Có phải em không?”

Tôi cảm thấy má mình đang biến thành màu rế cây củ cải đường khi ba người đàn ông cùng nhìn tôi. “Er... chào!” tôi vui vẻ nói.

“Tôi có bản ma kết danh thiếp, cô muốn xem chứ?” Ông hàng in đang tiến lại phía tôi.

“Cám ơn!” tôi giật phắt lấy từ tay ông ta. “Tôi sẽ báo cho ông sau.”

“Becky, em đang làm gì ở đây thế?” Luke đang tiến tới cái cây.

“Chỉ đang... shopping thôi! Trùng hợp thế không biết!”

“Như tôi đã nói, cô Bloomwood, tôi khuyên cô nên dùng loại giấy đa lớp.” Ông hàng in vẫn cứ lải nhải vớ vẩn. “Nhưng như thế có đắt hơn, nên tôi đã lên một danh sách các chọn lựa cho cô...”

“Cám ơn! Thực ra, chồng tôi đang ở đây, nên tôi sẽ... tôi sẽ quay lại sau.”

“À há!” Ông hàng in cười toe với Luke. “Hân hạnh được gặp anh. Anh cũng kinh doanh cửa sổ cách âm chứ?”

“Không, anh ấy không.” Tôi tuyệt vọng chặn họng ông ta. “Cảm ơn rất nhiều! Tạm biệt!”

Cuối cùng, trước sự nhẹ nhõm của tôi, ông nhà in ấy mới rút về cánh cửa của ông ra và một khoảng dừng hoang mang nho nhỏ xuất hiện.

“Kinh doanh cửa sổ cách âm?” cuối cùng Luke cũng nói.

“Ông ấy... nhầm... với cái gì đấy khác.” Tôi dúm bản danh thiếp ma kết vào túi xách. “Mà anh làm gì ở đây thế?”

“Gặp gỡ một số chuyên viên đào tạo truyền thông cho công ti.” Trông Luke vẫn bối rối. “Giới thiệu với em Nigel và Richard. Còn đây là vợ tôi, Becky.”

“Rất vui được gặp cô, Becky,” Nigel nói, bắt tay tôi. “Chúng tôi được biết cô là người đã nhận ra nhu cầu đào tạo về truyền thông. Luke đã kể với tôi cô đã không hề ẩn tượng ra sao trước cách khách hàng của anh ấy xuất hiện trên ti vi.”

“À, phải!” Tôi cảm thấy hơi hớn hở. Tôi đã không hình dung nổi rằng Luke sẽ tiếp thu lời khuyên của tôi, chứ đừng nói đến việc kể cho người khác nghe về nó.

“Xin thứ lỗi cho không gian văn phòng không-được-tốt-cho-sức-khỏe lắm của chúng tôi,” Richard chen vào. “Chúng tôi chỉ vừa chuyển đến đây thôi.”

“Tôi thậm chí còn không để ý nữa!” tôi vừa nói vừa cười ré lên. “Thôi, tôi phải đi đây, tôi chỉ đi ngang qua thôi mà...”

“Chúc em một buổi chiều vui vẻ.” Luke hôn tôi.

“Chắc chắn rồi.” Tôi nín tay anh một lúc nữa. “Vậy có khi buổi dã ngoại của chúng ta để sau nhỉ?”

Luke nhăn mặt. “Không, anh xin lỗi. Lẽ ra lúc đấy anh nên nói là anh sẽ về muộn tối nay. Ăn tối với khách hàng mới.”

“Ôi.” Tôi không thể ngăn mình cảm thấy thất vọng. Nhưng thương vụ mới là thương vụ mới. “Thôi không sao. Khách hàng mới nào thế anh?”

“Venetia.”

Nụ cười đóng băng trên mặt tôi. “Venetia?”

“Venetia Carter,” Luke giải thích cho hai người kia. “Các anh biết chứ, bác sĩ phụ sản nổi tiếng ấy? Đại diện PR cũ của cô ấy không chịu giảm giá, chắc thế.”

Venetia đang thuê Brandon Communications ư? Thật không thể tin nổi.

“Có những ai cùng đi ăn tối?”

“Chỉ anh và cô ấy thôi.” Luke nhún vai. “Anh sẽ phụ trách vụ của cô ấy, vì bọn anh là bạn cũ.”

Tôi không thể chịu được. Hàng đồng nghi ngờ lại dâng tràn trong tôi, dày đặc và ào ạt như cũ.

“Vậy... anh sẽ liên tục hợp hành với cô ấy và mọi thứ sao?” Tôi quệt phần môi trên ướt.

“Ý tưởng chung là thế, Becky.” Luke nhướn mày đùa cợt. “Anh có nên gửi cho cô ấy tình yêu của em không?”

“Có chứ!” Tôi nặn ra một nụ cười. “Là thế đi anh!”

Luke đi cùng hai người đàn ông kia, còn tôi nhìn theo họ không rời mắt, tìm đánh thành thịch.

OK, tức là có thể hôm nay tôi hơi nhầm một chút. Nhưng rõ như ban ngày rồi. Cô ta đang đong Luke. Tận sâu thẳm trái tim tôi biết điều đó, như việc tôi biết cái áo da cam mới mua trên eBay là một sai lầm vậy.

Venetia đang sấn sổ sấn lại chồng tôi. Và tôi phải ngăn cô ta lại.

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

BẢN TÓM TẮT ĐẦU TƯ

KHÁCH HÀNG: “BÉ BRANDON”

ĐẾN NGÀY 24/10/2003

Quỹ A: “Danh mục đầu tư của Luke”

Các khoản tính đến ngày trên:

Quỹ Wetherby's Gilt 20%

Quỹ tăng trưởng Châu Âu Somerset 20%

Quỹ Start Right Accumulator 3

Phần còn lại vẫn chưa đầu tư

Quỹ B: “Danh mục đầu tư của Becky”

Các khoản tính đến ngày trên:

Vàng (Dây chuyền và nhẫn của Tiffany) 10%

Đồng (Vòng tay) 5%

Cổ phần trong ngân hàng First Mutual, Bangladesh 10%

Cổ phần ở trang web tuisanhdieuonline 10%

Áo khoác vintage hiệu Dior 5%

Một chai champagne 1964 5%

Cổ phần sở hữu con ngựa đua “Baby go for it” 5%

Kính mát “từng được Grace Kelly đeo” 1%

Phần còn lại vẫn chưa đầu tư.

17. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Mình sẽ nói chuyện với Luke, tôi quyết định. Mình sẽ trưởng thành, cư xử kiểu người lớn và nói chuyện tay đôi một cách khéo léo. Thế là với một trăm phần trăm quyết tâm đêm hôm đó tôi ngồi trên giường đợi đến khi anh về nhà. Phải sau nửa đêm rất lâu thì cửa mới mở, và anh bốc mùi thuốc lá và rượu bia và... mẹ ơi. Nước hoa Allure.

OK. Đứng hoảng loạn. Nếu chỉ vì anh có mùi Allure, điều đó không chứng minh gì cả.

“Chào anh! Bữa tối thế nào?” Tôi nói sao cho giọng nghe có vẻ thân thiện và đầy khích lệ, không giống như một mụ vợ lảm nhảm từ phim East Enders chui ra.

“Tuyệt lắm.” Luke cởi áo khoác. “Venetia rất thông minh. Rất hào hứng.”

“Em... cá là cô ấy sẽ thế.” Tôi vịn vẹo tay dưới cái chăn lông để anh không trông thấy. “Thế hai người nói chuyện gì? Ngoài công việc?”

“Ôi anh cũng chẳng biết nữa.” Luke nói cà vạt. “Nghệ thuật... sách vở...”

“Anh có đọc sách bao giờ đâu!” tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại. Thật mà. Anh không đọc sách, ngoài mấy cuốn kiểu Làm-thế-nào-để-điều-hành-để-chế-kinh-doanh-hoành-trắng-của-bạn.

“Giờ thì có thể không,” anh nói. “Nhưng hồi xưa thì có.”

Thế tức là sao? Trước khi anh gặp tôi? Tức là bây giờ anh không đọc sách nữa là tại tôi chứ gì?

“Hai người còn nói chuyện gì nữa?” tôi không dừng lại.

“Becky, nói thật là anh không thể nhớ nổi.”

Điện thoại anh bíp báo có tin nhắn và anh liền kiểm tra. Anh mỉm cười, nhấn tin lại, rồi thay quần áo tiếp. Tôi quan sát trong sự giận dữ và ngỡ ngàng mỗi lúc một dâng cao. Làm sao anh có thể làm điều đó? Ngay trước mặt tôi?

“Bằng tiếng Latin à?” tôi không kìm được nói.

“Hả?” Luke quay người lạy vẫn chưa chui hết khỏi tay áo.

“Em chỉ tình cờ thấy thôi...” tôi vội nói. Rồi tôi ngưng lại. Quỷ tha ma bắt. Mình sẽ không giả vờ nữa. Tôi hít một hơi thật sâu và nhìn Luke, thẳng vào mắt. “Cô ta gửi cho anh tin nhắn bằng tiếng Latin đúng không? Đấy có phải mật mã không?”

“Em đang nói chuyện gì thế?” Luke tiến vài bước, cau mày. “Em đọc trộm tin nhắn của anh đấy à?”

“Em là vợ anh! Cô ta nhắn gì cho anh, Luke?” Giọng tôi vút lên trong đau đớn. “Sách tiếng Latin? Hay... còn gì nữa?”

“Gì cơ?” Trông anh bối rối.

“Anh biết là cô ta đang đong anh, đúng không?”

“Hả?” Luke bật cười. “Becky, anh biết em có trí tưởng tượng phong phú, nhưng thật sự...” Anh cởi hần áo ra tống vào giỏ đựng đồ giặt.

Sao anh lại có thể tới dạ đến thế? Tôi cứ tưởng anh thông minh.

“Cô ta đang mời chào anh!” Tôi rướn về phía trước đầy lo âu. “Anh không thấy gì sao? Cô ta là kẻ chuyên phá hoại gia đình! Cô ta làm thế đấy...”

“Cô ấy không mời chào anh!” Luke cắt lời tôi. “Nói thật nhé, Becky, anh sốc quá. Anh chưa từng nghĩ em lại là kiểu người thích sở hữu. Chắc chắn là anh được phép có vài người bạn chứ, vì Chúa. Chỉ vì cô ấy tình cờ lại là nữ...”

“Không phải chuyện đó.” Tôi mĩa mai ngắt lời anh.

Mà là chuyện cô ta là cựu bạn gái của anh, lại còn có mái tóc đỏ dài óng mượt. Nhưng tôi sẽ không nói thế.

“Mà là...” tôi lúng túng. “Mà là... chuyện chúng ta đã kết hôn, Luke. Chúng ta nên chia sẻ mọi thứ. Chúng ta không nên có bất cứ gì riêng. Em là một cuốn sách mở! Xem điện thoại em đi!” Tôi phác tay chỉ. “ngăn kéo của em đi! Em không có dù chỉ một bí mật! Đi, xem luôn đi!”

“Becky, muộn rồi.” Luke vuốt mặt. “Chuyện đó để mai được không?”

Tôi chăm chăm nhìn anh giận dữ. Ý anh là gì, “để mai được không” ư? Chúng tôi đâu phải đang chơi Cờ tử phú, chúng tôi đang có một cuộc thảo luận sống còn về tình trạng cuộc hôn nhân của chúng tôi.

“Đi! Xem luôn!”

“Thôi được rồi.” Luke đưa tay lên đầu hàng, và tiến đến bàn của tôi.

“Em không có bất cứ bí mật nào đang giấu anh cả! Anh có thể xem chỗ nào cũng được, thò tay vào bất cứ đâu anh thích...” tôi đột ngột phanh lại.

Chết tiệt. Bộ thử giới tính đứa trẻ. Nó ở trong ngăn kéo trên cùng bên trái.

“Er... trừ cái ngăn đó ra,” tôi vội vàng kêu lên. “Đừng đụng đến ngăn kéo trên cùng bên trái.”

Luke đứng lại. “Anh không được phép đụng vào ngăn kéo đó sao?”

“Không. Đó là... một ngạc nhiên. Cả cái túi đựng hàng của Harrods trên ghế nữa,” tôi rồi rít nói thêm. Tôi không muốn anh trông thấy cái hóa đơn mua máy làm ẩm hi-tech của tôi. Chính tôi cũng suýt ngắt trên cánh quạt khi trông thấy giá.

“Còn gì nữa không?” Luke hỏi.

“Ừm... còn vài thứ nữa trong tủ quần áo. Quà sinh nhật sớm dành cho anh,” tôi bướng bỉnh nói.

Im lặng tràn trong phòng ngủ. Tôi không xác định được rõ lắm Luke đang nghĩ gì. Cuối cùng anh quay lại, mặt anh có vẻ thật kì quặc.

“Tức là, cuộc hôn nhân của chúng ta là một cuốn sách mở hoàn toàn trung thực trừ cái ngăn đó, cái túi Harrods và bên trong tủ quần áo?”

Tôi cảm thấy vị trí của mình trên mảnh đất cao đạo không còn vững chắc như ban đầu nữa.

“Vấn đề là...” tôi nhìn loanh quanh. “Vấn đề là em không ra ngoài cả đêm với một ai đấy khác, làm những chuyện chỉ có trời mới biết.”

Ôi trời. Mình nói y chang mẹ vợ trong East Enders.

“Becky.” Luke thở dài ngồi xuống giường. “Venetia không phải là ‘ai đó khác’. Cô ấy là một khách hàng. Cô ấy là bạn. Cô ấy muốn làm bạn với em.”

Tôi quay đi, gấp cái chăn lông thành hình một cái quạt nhỏ.

“Anh vẫn không hiểu em bị làm sao. Ban đầu chính em là người muốn khám ở chỗ Venetia!”

“Ừ, nhưng...”

Tôi không thể nói là lúc đó tôi đâu có biết cô ta là quân cướp chồng.

“Vài tuần nữa cô ấy sẽ đỡ con chúng ta ra đời! Em nên tìm hiểu cô ấy. Thấy thoải mái với cô ấy!”

Mình không muốn cô ta đỡ đỡ ỉnh.

“Lại nói chuyện này...” Luke đứng lên. “Venetia hỏi liệu mai chúng ta có sắp xếp đến khám được không. Cũng khá lâu rồi cô ấy chưa gặp em và thấy rất tệ vì chuyện đó. Anh nói cả hai bọn mình sẽ đến đấy. OK?” Anh tiến vào phòng tắm.

“Ừ,” tôi rầu rĩ nói, thở dài thườn thượt nằm phịch xuống mấy cái gối. Đầu tôi quay cuồng đủ ý nghĩ rối tinh rối mù. Cũng có thể tôi hoàn toàn vô lý và hoang tưởng. Có thể cô ta không đong Luke.

Và cô ta là bác sĩ phụ sản xịn nhất quả đất, sự thực là thế. OK. Tôi sẽ cố gắng thật nhiều, và xem chúng tôi có thể làm bạn được không.

Khi chúng tôi đến Trung tâm Sinh con Toàn diện hôm thứ Sáu, có cả một quân đoàn paparazzi ở đó và tôi có thể hiểu lý do. Cô Bond girl và gương mặt mới của Lancôme đang tạo dáng bên nhau trên bậc thềm, cả hai đều diện quần cặp trẻ sành điệu và áo bó sát để khoe cái bụng bầu còn nhỏ xíu.

“Becky, từ từ thôi!” Luke gọi với theo khi tôi vội vàng ra chỗ họ. Nhưng khi tôi đến nơi thì họ đã chen được qua cửa. Tôi đứng lại đây hi vọng trên bậc thềm nhưng không một ống kính nào buồn hướng về phía tôi. Trên thực tế, đám paparazzi đang biến sạch, thật là xúc phạm. Tưởng họ sẽ chụp một cái vì lịch sự chứ.

Bên trong chỗ lễ tân, Bond girl đang đứng trước tôi và tôi có thể nghe được cô lễ tân nói, “Cô đã có giấy mời uống trà ở Savoy rồi chứ? Cô có cần chúng tôi cho xe tới không?”

“Không đâu, cảm ơn,” Bond girl nói, gật đầu với người mẫu Lancôme. “Lula và tôi sẽ đi cùng nhau.”

Tim tôi ngừng mất một nhịp. Uống trà ở Savoy? Mình vẫn chưa có giấy mời uống trà ở Savoy. Có lẽ họ sẽ ỉnh một cái bây giờ! Tôi tiến đến chỗ cô lễ tân với một nụ cười chờ đợi, tay đã vội tìm quyển nhật ký để có thể xem ngày tháng. Nhưng cô ta không đưa ra tờ giấy mời nào.

“Mời chị ngồi, chị Brandon,” cô mỉm cười lại. “Venetia sẽ ra tiếp chị ngay.”

“Er... còn gì nữa không?” tôi nấn ná bên cái bàn. “Thứ gì đó tôi nên... có ấy?”

“Chị có mang theo mẫu nước tiểu không?” Cô lễ tân mỉm cười. “Đó là tất cả những gì chị cần.”

Đó đâu phải chuyện tôi định nói. Tôi chờ vài giây nữa xem nhờ may cô ta đưa giấy mời thì sao, rồi hiên ngang ra khu vực ngồi chờ, cố giấu nỗi thất vọng. Cô ta không mời tôi. Tất cả các ngôi sao sẽ cùng nhau uống trà, buôn chuyện bầu bí và hỏi nhau xem mua váy mặc trong những buổi ra mắt chúng ở đâu, trong khi tôi phải lủi thủi ngồi nhà.

“Becky?” Luke gọi tôi, bối rối. “Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì.” Tôi cảm thấy môi dưới mình run run. “Chỉ là cô ta không mời em đi dự tiệc trà. Tất cả bọn họ đang đến Savoy. Tất cả! Trừ em.”

“Becky, em đâu có biết vụ tiệc trà này. Anh chắc... ý anh là...” Luke không nói hết câu, hoàn toàn không hiểu gì. “Nghe này, mà ngay cả khi cô ấy không mời em thì đã sao? Em đâu có đi bác sĩ vì mấy bữa tiệc trà.”

Tôi mở miệng, rồi ngậm lại.

“Becky à?” Một giọng du dương thánh thót vang lên. “Luke?”

Ồi giờ ời. Là cô ta.

Nhiều tuần nay rồi tôi không gặp Venetia. Nói thật, trong tâm trí tôi cô ta đã thay đổi. Tôi hình dung ra cô ta cao hơn, với mái tóc dài hơn, giống phù thủy hơn, mắt xanh lá sáng quắc và... kiểu như răng nanh. Nhưng giờ cô ta đứng đó, mặc áo cổ lọ đen rất mỏng và mỉm cười cứ như thể tôi là bạn thân nhất của cô ta.

“Được gặp cô thật tuyệt quá!” Cô ta hôn tôi. “Tôi thực sự xin lỗi, tôi đã thiếu quan tâm đến cô một cách đáng hổ thẹn.” Khi nói câu này, cô ta liếc Luke như thể họ đang bí mật nói chuyện với nhau.

Hay là tôi lại hoang tưởng tiếp rồi?

“Vào đi nào!” Cô ta dẫn chúng tôi vào phòng rồi tất cả cùng ngồi xuống. “Nào, Becky.” Venetia mở cặp tài liệu. “Cô cảm thấy sao rồi?”

“Bình thường,” tôi nói. “Cảm ơn.”

“Thai đập bình thường chứ?”

“Ừ, đập suốt.” Tôi đặt một tay lên bụng, tất nhiên, giờ thì nó đi ngủ rồi.

“Tốt, giờ thì để tôi nắn thử xem nào.” Cô ta chỉ về phía cái bàn khám và tôi đến đó trèo lên trong khi Venetia rửa tay.

“Anh vừa nghe gì đấy về tiệc trà ngoài kia, đúng không Ven?” Luke vui vẻ nói. “Ý tưởng quảng cáo thật tuyệt.” Tôi kinh ngạc nhìn anh trần trối còn anh thì nháy mắt.

Đôi khi tôi cực kì yêu Luke.

“Ồ.” Giọng Venetia nghe có vẻ ngạc nhiên. “Đúng đấy. Nó là để dành cho những bà bầu to hơn cô một chút, Becky. Nhưng tất nhiên lần sau cô sẽ có tên trong danh sách!”

Cô ta đang phết lác. Tôi không có mặt trong cái danh sách đó.

Khi tay cô ta di chuyển trên bụng tôi, tôi không thể thoải mái. Tôi nhìn tay cô ta chăm chú: trắng trẻo và mảnh mai, với một cái nhẫn kim cương tổ chảng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu đeo trên ngón giữa bàn tay phải. Tôi tự hỏi không biết ai đã tặng cô ta.

“Một đứa trẻ có chiều cao cân nặng chuẩn. Hiện tôi đang sờ thấy mông, có nghĩa là đầu bào thai đang ở phía trên gần mạn sườn cô...” Venetia nhíu mày tập trung khi cô ta thăm thai. “Nếu ngôi thai cứ như thế này, chúng ta sẽ phải thảo luận các lựa chọn khi sinh, nhưng giờ vẫn còn khá sớm.” Cô ta liếc nhìn bệnh án của tôi. “Cô mới được ba mươi hai tuần. Còn nhiều thời gian để thai xoay lại cho thuận. Nào, nghe tim thai nhé...” Cô ta bóp gel lên bụng tôi chuẩn bị siêu âm. Một lát sau, nhịp tim bắt đầu vang lên bình bịch bình bịch khắp phòng.

“Nhịp tim tốt, khỏe.” Venetia gật đầu với tôi và tôi gật đầu lại kiểu duyên dáng nhất có thể trong tư thế đang nằm. Trong một lúc lâu cả ba chúng tôi cứ thế nghe những nhịp tim khê đập đều đặn. Thật kì lạ. Chúng tôi ở đó, cả ba đều bị âm thanh đó làm mê mẩn - mà đứa nhóc còn chẳng biết là chúng tôi đang lắng nghe nhịp tim của nó.

“Đó là con anh.” Venetia nhìn vào mắt Luke. “Thật kì diệu, nhỉ?” Cô ta rướn người chỉnh lại cà vạt của anh - và tôi cảm thấy bức diện người. Sao cô ta dám làm thế? Đây là khoảnh khắc của chúng tôi cũng biết là vợ mới là người chỉnh lại cà vạt cho chồng.

“Này, Venetia,” tôi lịch sự nói khi cuối cùng cô ta cũng tắt cái máy nghe tim thai đi. “Tôi rất tiếc khi nghe tin cô đã chia tay với bạn trai. Tiếc thế.”

“À ừ.” Venetia xòe tay ra. “Một chuyện đáng ra không nên xảy ra.” Cô ta mỉm cười ngọt ngào. “Tình hình sức khỏe cô nói chung ra sao hả Becky? Có đau nhức ở đâu không? Có ợ nóng không? Lòi dom nữa?”

Thật không tin được. Cô ta đang cố tình chọn những chứng bệnh kém sexy nhất?

“Không, cảm ơn cô,” tôi nói chắc như đinh đóng cột. “Tôi thấy tuyệt lắm.”

“Thế thì cô may mắn đấy.” Venetia ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống lại. “Về cuối thai kì, cô sẽ cảm thấy cơ thể mình bắt đầu căng thẳng. Cô có thể sẽ mọc mụn... phình đại tĩnh mạch... quan hệ tình dục rõ ràng sẽ rất khó, nếu không muốn nói là không thể...”

Ồi. Cô ta đúng là con khốn.

“Về mặt đó chúng tôi chẳng có vấn đề gì cả.” Tôi cầm tay Luke vỗ vỗ. “Đúng không, anh yêu?”

“Bây giờ vẫn còn sớm mà.” Nụ cười giả lả của Venetia vẫn trơ trơ. “Rất nhiều bệnh nhân của tôi bị mất hứng thú với chuyện đó sau khi sinh con. Và tất nhiên, một số người đàn ông cảm thấy đáng vốc mớ của vợ họ có vẻ... thiếu hấp dẫn...”

Thiếu hấp dẫn? Có phải cô ta vừa nói tôi thiếu hấp dẫn?

Cô ta cuộn băng đo huyết áp quanh cánh tay tôi và cau mày khi nó phồng lên. “Huyết áp cô đang tăng, Becky.”

Tôi không ngạc nhiên con tiều gì! Tôi liếc Luke, nhưng dường như anh hoàn toàn chẳng nghi ngờ gì. “Em yêu, em nên nhắc đến cơn đau chân,” anh nói. “Nhớ không, tối hôm trước ấy?”

“Đau chân?” Venetia ngẩng lên, háo hức.

“Không việc gì đâu mà,” tôi nói nhanh. “Chỉ đau nhói một cái.”

Tuần trước tôi đi đôi Manolos năm phân đi làm cả ngày. Chắc đó là một sai lầm vì khi về đến nhà tôi hầu như không lết nổi và đã phải nhờ Luke mát xa bắp chân cho.

“Dù thế thì em cũng nên kiểm tra chứ.” Luke siết chặt tay tôi. “Cẩn tắc vô áy náy.”

“Chính xác!” Venetia đẩy cái ghế cô ta đang ngồi ra sau. “Mình khám chân nhé, được không, Becky? Cô lên lại giường khám đi.”

Tôi không thích cái tia sáng đỏ trong mắt cô ta. Miễn cưỡng, tôi cởi đôi tất nylon dài có dây treo hiệu Licra của mình ra nằm lên giường.

“Hmm.” Cô ta nâng chân tôi lên, nhìn soi mói, rồi xoa một tay lên nó. “Tôi nghĩ tôi có thể sờ thấy tĩnh mạch bắt đầu phình!”

Tôi kinh sợ chằm chằm nhìn vào làn da mịn màng của mình. Cô ta bốc phét. Chẳng có dấu hiệu nào của phình tĩnh mạch cả.

“Tôi chả thấy gì ở đó cả,” tôi nói, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Với cô thì có lẽ nó có vẻ vô hình, nhưng tôi có thể nhận ra những thứ này từ giai đoạn rất sớm.” Venetia vỗ vai tôi. “Tôi nghĩ là, Becky ạ, từ giờ trở đi cô nên đi loại tất y tế này.” Cô ta lấy một cái gối ra khỏi ngăn bàn rồi lôi ra một đôi găng tay trông như tất ôm dài trắng. “Đi cái này vào.”

“Tôi sẽ không xỏ thứ đó vào người!” tôi rúm người lại khiếp hãi. Chạm vào nó tôi còn không bắt mình làm nổi, nói gì đến xỏ vào. Đó là thứ kinh tởm nhất tôi từng trông thấy.

“Becky, em yêu.” Luke rướn về phía trước. “Nếu Venetia nói là em nên đi loại này thì...”

“Em chắc chắn em không bị phình tĩnh mạch mà!” Giọng tôi trở nên the thé. “Luke, là tại đôi giày của em, nhớ không?”

“À,” Venetia chen vào. “Có lẽ cô nói đúng đấy. Để tôi xem cô đang đi cái gì nào.”

Cô ta sẫm soi đôi cao gót để bục mới mua của tôi rồi rầu rĩ lắc đầu.

“Đôi này không phù hợp lắm với người mang thai giai đoạn cuối. Đây, thử đi cái này xem.” Cô ta thọc tay vào ngăn cuối lôi ra một đôi tông cao su bần thủ màu nâu. “Đây là một đôi bên khoa xương khớp cho dùng thử. Tôi sẽ rất vui được nghe ý kiến của cô.”

Tôi kinh hoàng nhìn chúng trần trối. “Đi cái này thì không cần xỏ đôi tất y tế kia nữa?”

“Ồ không!” Cô ta mỉm cười. “Tôi nghĩ cô nên đi cả đôi tất ấy nữa. Chỉ cho an toàn ấy mà.”

Con khốn. Con khốn.

“Đi thử vào đi, em yêu,” Luke nói cùng một cái gặt đầu khích lệ. “Venetia chỉ nghĩ cho sức khỏe của em thôi mà.”

Tôi muốn gào lên Không, cô ta đâu tốt thế! Anh không thấy cô ta đang làm gì sao?

Nhưng tôi không thể. Không đường thoát. Cả hai bọn họ đang quan sát tôi. Tôi sẽ phải làm điều này.

Cảm thấy buồn nôn, tôi chậm chạp xỏ chiếc tất y tế đầu tiên vào, rồi chiếc kia.

“Kéo chúng lên cao!” Venetia nói. “Đúng rồi, lên trên đùi.” Tôi bỏ giày đi và lồng chân vào đôi tông kinh tằm. Rồi tôi nhấc chiếc túi Marc Jacobs cỡ lớn (màu vàng nhạt, đẹp mê man) lên để nhét đôi giày vào.

“Túi của cô đây à?” Đôi mắt như ngọc của Venetia sáng rực lên khi nhìn thấy nó và tôi cảm thấy nổi khiếp hãi bóp nghẹt mình. Đừng là cái túi. Làm ơn, đừng là cái túi.

“Cái này quá quá nặng ột phụ nữ mang thai!” cô ta nói, lấy nó khỏi tay tôi và nhấc thử với một cái nhăn mày. “Cô có biết nó sẽ gây tổn hại thể nào tới xương sống của cô không? Cô biết đấy, tôi đã từng làm việc chặt chẽ một năm với một nhà trị liệu,” cô ta nói thêm. “Những tổn thương mà bà ấy chứng kiến, đều là của những người tha lỗi loại túi với kích cỡ lồ bịch này đi khắp nơi!”

“Túi to đang là một đấy,” tôi cương quyết nói.

“Mốt!” Venetia biểu diễn tiếng cười trong vắt của cô ta. “Mốt luôn có hại cho sức khỏe. Thử cái này đi, Becky. Nhà trị liệu của tôi cung cấp đấy.” Cô mở tủ lôi ra một cái bị thắt ngang hông làm bằng bạt kaki. “An toàn và tiện dụng hơn nhiều. Thậm chí cô còn có thể giấu nó dưới áo để khỏi bị cướp...”

“Tuyệt quá!” Luke nói, lấy lại cái túi Marc Jacob từ tay Venetia và đặt nó lên sàn chỗ tôi không thể với tới. “Venetia, em thật tốt quá.”

Tốt á? Anh chẳng biết tí gì về chuyện đang xảy ra ở đây đâu. Không tí nào.

“Thử đi, Becky!” Venetia cứ như một con mèo vờn con chuột đang thoi thóp, tận hưởng sự đau đớn của nó. “Thử xem có vừa không.”

Tay run rẩy, tôi vòng cái dây đai kaki quanh bụng, đóng khóa rồi để áo mình buông xuống. Khi quay lại tôi trông thấy hình ảnh của chính mình trong tấm gương soi toàn thân gắn đằng sau cửa.

Tôi muốn khóc thét. Tôi trông như một con quái vật dị hợm vậy. Cẳng chân tôi là hai thân cây trắng phớt, phì nộn. Bàn chân thì y chang bàn chân bà nội tôi. Tôi có bụng cả đằng trước lẫn đằng sau.

“Trông cô tuyệt lắm, Becky!” Venetia đã nhảy bổ đến chỗ cái bàn và đang làm một động tác lẹ làng kiểu yoga nhằm khoe cánh tay dài, uyển chuyển. “Vây là, Luke, chúng ta đã có một cuộc hẹn thật tuyệt vời. thực sự rất quan tâm đến những điều anh nói về mấy đường link web đó...”

Khốn khổ khốn nạn, tôi lê bước về chỗ ngồi và chờ họ nói nốt chuyện về mục profile công ti của Venetia. Nhưng giờ thì họ đã lại chuyển sang các tập quảng cáo cho cô ta và liệu có thể cải thiện chúng hơn nữa được không.

“Ôi xin lỗi, Becky!” Venetia làm ra vẻ chột để ý đến tôi. “Chuyện này chắc là chán lắm nhỉ. Ừm, buổi khám định kì xong rồi, nên nếu cô không muốn ở đây nữa...”

“Chẳng phải là em có hẹn ăn trưa với Suze và Jess sao?” Luke ngẩng lên. “Sao em không đi thẳng đến đó nhỉ? Anh chỉ muốt chốt lại mấy vấn đề với Venetia.”

Tôi chôn chân tại chỗ. Tôi không muốn để anh ở đó một mình với cô ta. Mọi bản năng của tôi đều bảo tôi đừng làm thế. Nhưng nếu tôi nói thế anh sẽ nghĩ tôi là đồ thích sở hữu chuyên nghi ngờ và chúng tôi sẽ lại cãi nhau to một trận nữa.

“Ừm, OK,” cuối cùng tôi nói. “Em đi vậy.”

“Nhớ mang theo những thứ cô cần,” Venetia nói, chỉ tay về phía cái túi Marc Jacobs của tôi. “Và tôi không muốn nghe nói là cô vẫn còn dùng cái túi kia!” Cô ta hươ hươ ngón tay vào mặt tôi.

Tôi muốn bắn chết cô ta. Nhưng cãi chả ích gì, Luke sẽ chỉ bênh cô ta thôi. Lặng lẽ, tôi lấy ví, điện thoại, chìa khóa và vài thứ đồ trang điểm cần thiết. Tôi cho chúng vào cái bị kaki rồi kéo khóa lại.

“Tạm biệt, em yêu.” Luke hôn tôi. “Anh sẽ gọi cho em sau.”

“Tạm biệt. Tạm biệt Venetia.” Tôi hầu như không thể nhìn thẳng vào mắt cô ta. Tôi rời căn phòng, tiến thẳng ra sảnh.

Tại bàn lễ tân có một cô gái tóc vàng bụng bầu bé tẹo đang rí rít nói, “Đăng kí được với bác sĩ Venetia khiến tôi hồi hộp quá!”

Ừ, giờ thì cô thỏa nguyện rồi nhé, tôi cay đắng nghĩ. Cho đến khi cô ta khiến cô trông như một mù lập dị trước mặt chồng cô.

Tôi gần như đã ra đến cửa thì đứng khựng lại vì chợt nhớ ra một chuyện. Sáng nay lúc Luke đang tắm thì di động của anh ấy reo, và tôi đã nghe máy. Không phải vì tôi thích sở hữu hay nghỉ ngơi, mà bởi vì...

Hừm, thôi được. Vì tôi nghĩ đây có thể là Venetia. Nhưng không phải, mà là John gọi từ Brandon Communications, và tôi đã không hề nhắc Luke gọi lại cho anh ta. Mình nên cho anh biết.

Tôi quay lại qua phòng chờ, cố gắng phớt lờ ánh mắt soi mói tò mò của cô tóc vàng và chồng cô ta. Đôi tất khố kiếp này sẽ tụt trước khi mình ra được ngoài kia mất.

Một phụ nữ mặc đồng phục kiểu y tá đứng trước tôi trên hành lang, và khi tôi lách théch đi tới thì cô ta dừng trước cửa phòng Venetia. Cô ta gõ hai lần, rồi mở cửa.

“Ôi xin lỗi!” tôi nghe cô ta nói. “Tôi không có ý làm phiền...”

Làm phiền cái gì? Làm phiền cái gì?

Trống ngực tôi đột nhiên nện thành thịch, tôi vội vã tiến đến, nhưng chỉ kịp nhìn nhanh một cái qua cửa ra vào khi cô y tá cáo lui.

Và tôi thấy họ. Ngồi bên nhau chỗ cái bàn, thì thầm cười cười nói nói. Cánh tay của Venetia thoải mái đặt trên vai Luke. Tay kia đan vào tay anh. Trông họ hạnh phúc và thư thái và thân mật.

Trông họ như một cặp.

Tôi không biết bằng cách nào tôi đến được nhà hàng mình hẹn gặp Suze và Jess. Tôi đang bước đi trong chế độ tự động điều khiển, như một xác ướp. Tôi muốn nôn thốc tháo mỗi lần nghĩ đến điều đó.

Chúng nó ở cùng nhau. Chúng nó ở cùng nhau.

18. Chương 11 Phần 2

“Bex?”

Cũng bằng cách nào đó tôi đã mò mẫm qua được những cái cửa kính và đứng đó thẩn thờ trong khi nhân viên phục vụ hồi hải xung quanh và mọi người tán gẫu huyền ảo. “Bex, cậu không sao chứ?” Suze vội vã tiến lại chào tôi. Mắt cô rớt xuống đôi chân trắng lộp của tôi kinh hãi. “Cậu mặc cái gì thế? Có chuyện gì thế? Bex... cậu có nói được không?”

“Mình... Không. Mình chỉ cần ngồi xuống thôi.” Tôi loạng choạng theo sau cô đến một bàn kê ở góc, Jess đã chờ sẵn ở đó.

“Có chuyện gì thế?” Trông Jess sốc toàn tập trước bộ dạng của tôi. Chị nhanh tay đẩy một cái ghế ra rồi đỡ tôi ngồi xuống. “Em có sao không? Đứa bé làm sao à?”

“Em đã thấy bọn họ,” tôi khó nhọc nói.

“Ai?”

“Luke và Venetia. Cùng nhau.”

“Cùng nhau?” Suze lấy tay bịt miệng. “Cùng nhau... làm gì?”

“Họ ngồi bên bàn, nói chuyện.” Tôi hầu như không nói nổi nên lời. “Nàng đặt tay lên vai chàng, chàng nắm tay nàng.” Tôi ngược lên chờ phản ứng. Cả Suze và Jess đều có vẻ như đang chờ tôi kể thêm nữa.

“Họ... hôn nhau à?” Suze dạm hỏi.

“Không, họ đang cười. Trông họ hoàn toàn hạnh phúc. Mình chỉ... mình phải biến khỏi đó.” Tôi nuốt một ngụm nước thật lớn. Suze và Jess liếc mắt nhìn nhau.

“Và đó là lí do cậu mặc quần tất trắng?” Suze đánh bạo hỏi một cách nghiêm túc.

“Không! Tất nhiên là không!” tôi nốc cạn li nước, cảm thấy sự nhục nhã lại dâng lên ngùn ngụt. “Là Venetia! Cô ta cướp giày và túi của mình, rồi bắt mình mặc cái thứ này, để ỉnh trông thô thiển trước mặt Luke.”

Suze há hốc miệng. “Đúng là đồ bò cái!”

“Và mình không thể cởi chúng ra được.” Lúc này tôi đã nước mắt lưng tròng. “Mình mắc kẹt với chúng.”

“Thôi nào! Mình sẽ giúp cậu.” Suze đặt li của mình xuống và với tay lấy một chiếc tất. Jess nhìn, lông mày cau lại.

“Becky... em có chắc là không có lí do sức khỏe hợp lí nào khi mặc chúng không?”

“Không! Cô ta chỉ làm thế vì ti tiện thôi! Cô ta nói thời trang chỉ tổ hại sức khỏe.”

Trông Jess vẫn lạnh te. “Thì đúng là thời trang có hại cho sức khỏe.”

“Thời trang không hại sức khỏe!” tôi òa lên, “Tốt cho sức khỏe thì có! Nó khiến chị... nó khiến chị luôn giữ mình sẵn sàng và đứng thẳng lưng để áo khoác của chị có dáng đẹp hơn... và yêu chính mình nếu không sẽ bị trầm cảm toàn tập.” Tôi vừa nói vừa xòe ngón tay đếm từng điểm. “Còn giày cao gót là bài tập thể dục tuyệt vời cho cơ bắp chân...”

“Bex, uống chút rượu đi,” Suze dịu dàng an ủi, đẩy li của cô sang phía tôi. “Chỉ một ngụm sẽ không hại đứa bé đâu. Và nó có thể... khiến cậu bình tĩnh hơn một chút.”

“Ừ. Cảm ơn.” Tôi uống một ngụm đầy biết ơn.

“Bác sĩ sản của mình bảo mỗi đêm mình làm một li vang cũng được,” Suze nói thêm. “Ông ấy là người Pháp.”

Tôi uống thêm ngụm nữa, cảm thấy nhịp tim mình điều hòa trở lại. Lẽ ra mình nên đến Pháp mà sinh con. Hay bất cứ chỗ nào ngoại trừ chỗ của Venetia Carter. Có lẽ mình nên quên phắt mấy thứ bệnh viện đi mà sinh con trong một cửa hàng như vẫn hằng dự định. Ít nhất như thế mình sẽ cảm thấy thư thái và hạnh phúc. Ít nhất như thế mình sẽ được tặng quần áo miễn phí.

“Mình chẳng biết nên làm gì nữa.” Tôi đặt li rượu xuống và đau khổ nhìn hết Suze lại Jess. “Mình đã thử nói chuyện với Luke rồi. Anh ấy bảo chẳng có chuyện gì hết và họ chỉ là bạn. Nhưng mình thấy trông họ không đơn giản là bạn.”

“Chính xác thì anh ấy cầm tay cô ta thế nào?” Suze cau mày tập trung. “Có thể nào chỉ là thân thiện kiểu bạn bè không? Venetia có phải là kiểu người hay đụng chạm thoải mái không?”

“Cô ta...” Tôi nhớ lại. Tôi nhớ cô ta từng siết vai tôi, dùng bàn tay vuốt dọc cánh tay tôi. “Hơi hơi,” cuối cùng tôi cũng nói.

“À, có lẽ mọi chuyện chỉ có thế! Có lẽ chỉ là cô ta thuộc típ người quá gần gũi.”

“Em có bằng chứng gì nữa không?” Jess hỏi.

“Vẫn chưa.” Tôi nghịch giấy gói thành bánh mì, bản khoản không biết có nên nói với họ không. “Hôm trước em đã bám theo anh ấy.”

“Cậu làm gì cơ?” Trông Suze kinh hoàng. “Nhờ anh ấy trông thấy cậu thì sao?”

“Anh ấy đã thấy tớ thật. Tớ giả vờ đang mua sắm.”

“Bex...” Suze bứt tóc. “Nhờ chẳng có chuyện gì thật thì sao? Chỉ nhìn thấy họ tay nắm tay không phải là bằng chứng. Cậu không muốn hủy hoại toàn bộ lòng tin giữa cậu và Luke chứ hả?”

“Thế mình nên làm gì đây?” Tôi nhìn từ khuôn mặt này sang khuôn mặt kia. “Em nên làm gì?”

“Chẳng gì cả.” Suze khẳng định. “Bex, mình biết Luke yêu cậu. Và anh ấy vẫn chưa làm điều gì tội lỗi cả, đúng không? Nếu anh ấy từng nói dối cậu, hay cậu bắt quả tang họ hôn nhau thì lại là chuyện khác...”

“Chị nhất trí.” Jess gật đầu lia lịa. “Chị nghĩ em đã nhầm hàng rồi, Becky.”

“Nhưng...” tôi bỏ dở chừng câu nói, xoắn tấm giấy gói thật chặt quanh ngón tay. Tôi không biết phải giải thích ra sao, tôi chỉ có linh cảm xấu. Không chỉ là mấy vụ tin nhắn hay bữa tối. Thậm chí cũng không phải chuyện tôi vừa bắt gặp họ. Mà là có gì đó ở cô ta. Trong mắt cô ta. Cô ta có dã tâm.

Nhưng nếu tôi nói thế họ sẽ bảo tôi chỉ tưởng tượng ra.

“Thôi được rồi,” tôi đành nói. “Em sẽ không làm gì hết.”

“Mình gọi món đi,” Suze phán, chìa menu cho tôi.

“Có kiểu menu tính theo mâm với số món cố định đấy,” Jess nói, đặt một tờ giấy đánh máy lên trên tập thực đơn ghi tên và giá từng món riêng rẽ. “Như thế tiết kiệm hơn, nếu chúng ta chỉ gọi hai món và không chọn bất cứ món nào trong số mấy món lố bịch có nằm cục ấy.”

Ngay lập tức tôi muốn bật lại rằng nằm cục là món yêu thích của tôi và ai thêm quan tâm xem nó giá bao nhiêu chứ? Nhưng vấn đề là tôi cũng gần như đồng ý. Tôi chưa từng chi cả-ngàn-bảng-cho-cái-món-nằm-cục-ấy.

Ôi trời. Đùng bảo là mình bắt đầu đồng ý với Jess.

“Ngoài ra cậu có thể giúp mình nghĩ xem nên hoàn toàn quay lưng lại với Lulu thế nào,” Suze nói thêm, chuyền giỏ bánh mì qua tôi.

“Ôi,” tôi nói, vui hơn một chút. “Sao lại thế?”

“Cô ta nhận được lời đề nghị làm một chương trình ti vi,” Suze nói giọng khinh bỉ. “Một trong số nhan nhân các chương trình toàn kịch bản giả tạo, cô ta sẽ đến nhà của một bà mẹ đỡ hơi nào đó để dạy dỗ họ cách nấu ăn cho con sao cho bổ dưỡng. Và cô ta vừa đề nghị mình làm bà mẹ đỡ hơi đầu tiên!”

“Không đời nào!”

“Cô ta đã đưa tên của mình cho công ti sản xuất chương trình đó!” Giọng Suze cao vút lên vì giận dữ. “Họ gọi ỉnh hỏi có đúng là mình chỉ cho các con ăn đồ đóng hộp nên không đứa nào biết nói không?”

“Thật thô lỗ!” Tôi lấy một thanh bánh mì và phết chút bơ lên. Chẳng gì bằng có ai đó để mà ghét, như thế sẽ khiến bạn quên đi các vấn đề của chính mình.

Chúng tôi đã có một bữa trưa tuyệt vời, ba chúng tôi, và đến cuối bữa tôi đã thấy khá hơn rất nhiều. Tất cả chúng tôi đều xác nhận Lulu đích thị là một con mụ xấu xa (Jess chưa từng gặp Lulu, nhưng tôi đã miêu tả khá rõ cho chị.) Rồi Jess tâm sự các vấn đề của chị. Chị đã nói với Tom chuyện Chile và chuyện đó không được suôn sẻ lắm.

“Đầu tiên anh ấy tưởng chị đùa,” chị nói, bóp vụn thanh bánh mì ra thành từng mảnh nhỏ. “Rồi anh ấy tưởng chị đang thử thách tình yêu của anh ấy. Thế là anh ấy liền cầu hôn.”

“Tom cầu hôn?” tôi ré lên phấn khích.

“Đương nhiên là chị đã bảo anh ấy đừng có lố bịch như thế,” Jess nói. “Và giờ... bọn chị không còn nói chuyện nữa.” Chị nói kiểu thần nhiên, nhưng tôi có thể thấy nỗi buồn trong mắt chị. “Chuyện vợ vấn ấy mà.” Chị nuốt ực một ngụm rượu lớn, thật không giống Jess chút nào. Tôi liếc nhìn Suze, cô ném cho tôi một cái cau mày lo lắng.

“Jess, chị có chắc chắn về chuyện Chile không?” tôi ngập ngừng nói.

“Chắc.” Chị gật đầu. “Chị phải đi. Chị phải làm việc này. Chị sẽ không bao giờ có lại cơ hội này một lần nữa.”

“Với cả Tom luôn có thể đến thăm chị ở đó mà,” Suze chỉ ra.

“Chính xác. Chỉ cần anh ấy có thể ngừng nghe lời mẹ!” Jess lắc đầu tức giận. “Janice hoàn toàn cuồng loạn. Bà ấy liên tục gửi cho chị bản in từ mấy trang trên mạng nói Chile là một nước nguy hiểm, bất ổn, bệnh tật hoành hành và đầy mìn chôn dưới đất.”

“Thế có đúng không?” tôi sợ sệt nói.

“Tất nhiên là không!” Jess nói. “Bà ấy chỉ nói vớ vẩn.” Chị nhấp một ngụm nữa. “Ồ đó chỉ có vài quả mìn, thế thôi. Và một vấn đề nhỏ liên quan đến dịch tả.”

Vài quả mìn? Dịch tả?

“Jess, đến đó chị phải thực sự cẩn thận ấy,” tôi buột miệng nói, và nắm tay chị. “Bọn em không muốn có bất cứ chuyện xấu gì xảy ra cho chị.”

“Đúng đấy, chị phải cẩn thận đấy,” Suze chen vào.

“Chị sẽ cẩn thận,” cổ Jess đỏ ửng lên. “Chị sẽ không sao hết. Cảm ơn bọn em. Dù sao đi nữa...” Khi người phục vụ mang cà phê đến, chị rút tay lại, trông ngượng nghịu. “Chị thích cặp tóc của em lắm, Becky.”

Rõ ràng là chị muốn đổi đề tài.

“Ôi cảm ơn chị.” Tôi trùi mền chạm vào nó. “Đẹp không? Của Miu Miu đấy. Thực ra nó là một phần của danh mục đầu tư quỹ tín thác cho con em.”

Im lặng bao trùm và tôi ngước lên thấy cả Suze lẫn Jess đang nhìn tôi chăm chú.

“Bex, sao một cái cặp tóc Miu Miu lại có thể là một phần của danh mục đầu tư tín thác được?” Suze băn khoăn nói.

“Bởi vì nó là Đồ cổ cho Tương lai!” tôi vừa nói vừa khoa tay.

“Đồ cổ cho Tương lai là cái gì?” trông Suze bối rối.

Ha. Thấy chưa. Mình thật là đi trước thời đại!

“Đây là một cách đầu tư mới rất tuyệt vời,” tôi giải thích. “Dễ như ăn kẹo vậy! Cậu cứ mua cái gì cũng được, giữ lại cả bao bì, rồi trong vòng năm mươi năm đem đi bán đấu giá và kiếm bộn!”

“Ra thế,” Suze nói, vẻ nghi ngại. “Thế cậu còn mua gì nữa?”

“Ừm...” tôi nghĩ một lát. “Kha khá đồ của Miu Miu, thực ra là thế. Cả một số tượng Harry Porter và búp bê Barbie công chúa... một cái vòng tay tuyệt đẹp của Topshop...”

“Becky, vòng tay Topshop đâu phải một khoản đầu tư,” Jess nói, có vẻ cáu.

Chị vẫn chưa thực sự hiểu vấn đề.

“Có thể bây giờ thì chưa,” tôi kiên nhẫn giải thích. “Nhưng sẽ. Nó sẽ xuất hiện trên chương trình Antique Roadshow, rồi chị xem!”

“Bex, ngân hàng thì làm sao?” Suze lo lắng nói.

“Mình không định nhét tiền của con mình vào một ngân hàng vớ vẩn nào đó như mọi người khác!” tôi nói. “Mình là một chuyên gia tài chính, nhớ không, Suze. Đây là lĩnh vực mình làm.”

“Là lĩnh vực cậu từng làm.”

“Thì cũng như lái xe đạp thôi mà,” tôi ra vẻ kể cả trấn an cô. Tôi lái xe đạp chẳng giỏi đến thế, nhưng đâu cần phải nhắc đến điều đó chứ.

“Tức là em làm thật à?” Jess hỏi. “Em đã đầu tư hết cả tiền?”

“Ôi chưa. Em vẫn còn cả đồng tiền!” tôi làm một ngụm cà phê, rồi để ý thấy một bức tranh trừu tượng treo trên bức tường cạnh tôi. Chỉ là một bức sơn dầu vẽ một hình vuông lớn màu xanh da trời, thế mà cái tag giá nho nhỏ gắn ở đó đề những £195. “Này, nhìn xem!” tôi nói, chăm chăm nhìn nó một cách thích thú. “Hai người có nghĩ là em nên...”

“Không!” cả Suze và Jess đồng thanh cắt ngang.

Thật tình. Họ thậm chí còn không biết tôi sắp sửa nói gì cơ mà.

Tôi về nhà tối đó chỉ thấy một căn hộ tối đen trống trải không có Luke. Anh đang ở chỗ cô ta.

Không. Không phải. Thôi ngay. Tôi tự làm ình một cái sandwich, đá chân cởi đôi dép rồi cuộn tròn trên sofa với cái điều khiển ti vi. Trong khi tôi bấm nút đổi kênh liên tục để tìm chương trình Birth Stories, tôi nghiên chương trình này (chỉ có điều tôi toàn xem những phần quan trọng nhất qua kẽ những ngón tay che mắt), thì điện thoại reo.

“Chào em!” Là Luke, nghe giọng có vẻ vội vã. “Becky, anh quên mất không bảo với em, anh ra ngoài đến dự Lễ trao Giải thưởng Tài chính. Anh sẽ về muộn.”

“Ồ vâng.” Giờ thì tôi nhớ rồi, tôi có biết cái lễ này. Thực ra Luke đã rủ tôi đi cùng tối đó nhưng tôi không thể đổi điện nổi với một buổi tối toàn những bác quản lí quỹ già nua tẻ nhạt. “OK. Gặp anh sau nhé. À Luke...”

Tôi bỏ dở câu nói, tim đập thình thịch. Tôi không biết mình định nói gì, chứ đừng nói đến việc nói thế nào.

“Anh phải đi đây.” Luke thậm chí còn không buồn để ý tới sự im lặng khó nhọc của tôi. “Gặp em sau.”

“Luke...” tôi thử nói lại - nhưng đầu bên kia đã ngắt.

Tôi trân trối nhìn vào khoảng không một lúc, tưởng tượng ra cuộc nói chuyện hoàn hảo trong đó Luke sẽ hỏi tôi có chuyện gì còn tôi sẽ nói, Ôi không có gì đâu, rồi anh nói, Có, có mà, và kết thúc bằng việc anh nói rằng anh hoàn toàn yêu tôi, rằng Venetia thực sự xấu điên và rằng hay là mai vợ chồng mình đi Paris đi?

Nền nhạc chói tai phát ra từ ti vi lôi tôi ra khỏi cơn mụ mị và ngược mắt lên nhìn màn hình. Hình như tôi đã đi quá xa xuống cuối danh sách kênh truyền hình cáp, và hiện đang ở một kênh kinh doanh và tài chính vô danh nào đó. Tôi đang cố nhớ xem Living Channel ở kênh nào thì chợt chú ý tới một tay bệ vệ mặc chiếc jacket dành cho tiệc tối trên màn hình. Tôi nhận ra anh ta. Đó là Alan Proctor của Quỹ đầu tư Đất Mũi. Còn có cả cái cô Jill của tờ Portfolio Management đang ngồi cạnh anh ta nữa. Cái quái gì...

Thật không thể tin nổi. Lễ trao Giải thưởng Tài chính đúng là đang được truyền hình trực tiếp! Trên một kênh truyền hình cáp chẳng ai thèm xem - nhưng vẫn là truyền hình trực tiếp! Tôi ngồi thẳng dậy chăm chú nhìn màn hình. Có khi mình thấy Luke cũng nên!

“... và giờ chúng tôi xin được truyền hình trực tiếp Lễ trao Giải thưởng Tài chính năm nay từ khách sạn Grosvenor House...” phát thanh viên nói. “Năm nay chúng ta đã phải đổi hội trường vì số lượng công ti tranh giải tăng lên...”

Chỉ để cho vui, tôi với lấy điện thoại bấm phím tắt gọi cho Luke. Camera quét qua hội trường còn tôi chăm chú sẫm soi màn hình, nhìn từng người thất cạ vạt đen ngồi ở các bàn. Có Philip, cựu tổng biên tập của tôi ở tờ Successful Saving, đang làm một ngụm rượu lớn. Cả cái cô ở tập đoàn bảo hiểm Lloyd lúc nào cũng mặc vest xanh lá đi họp báo nữa...

“Chào em, Becky.” Luke đột ngột bắt máy. “Mọi thứ ổn chứ?”

“Chào anh!” tôi nói. “Em chỉ đang không biết Lễ trao giải thế nào thôi?”

Tôi đang đợi camera chiếu đến chỗ Luke. Rồi tôi có thể nói, “Biết sao không, em đang nhìn anh đấy!”

“Ồi vẫn thế, vẫn thế,” Luke nói sau khi ngừng một chút. “Phòng đồng nghị ở khách sạn Dorchester... đồng kính khùng...”

Khách sạn Dorchester?

Tôi trân trối nhìn cái điện thoại một lát. Rồi cảm thấy vừa nóng vừa lạnh, tôi áp tai ống nghe. Tôi không nghe thấy tiếng nói chuyện xôn xao nào lọt vào. Anh không phải đang ở một hội trường đông đúc, đúng không?

Anh đang nói dối.

“Becky? Em còn đó không?”

“Em... ừm... còn.” Tôi cảm thấy choáng váng vì sốc. “Thế, anh đang ngồi cạnh ai thế?”

“Anh đang ngồi cạnh... Mel. Anh phải đi đây, em yêu.”

“OK,” tôi thần thờ nói. “Tạm biệt.”

Camera vừa lia qua Mel trên ti vi. Cô ấy đang ngồi kẹp giữa hai người đàn ông lực lưỡng mặc lễ. Cả cái bàn ấy chẳng còn chỗ nào trống.

Luke đã nói dối tôi. Anh đang ở đâu đó khác. Với ai đó khác.

Ánh sáng phù phiếm và tiếng ồn ào của lễ trao giải khiến tôi lộn cả óc nên tôi tắt phụ ti vi đi. Trong một lúc tôi cứ thế lặng lẽ đắm đắm - rồi, trong cơn choáng váng, tôi vội lấy điện thoại bấm số gọi mẹ. Tôi cần nói chuyện với ai đó.

“A lô?” Ngay khi nghe thấy giọng an toàn, thân thuộc của mẹ, tôi muốn òa khóc.

“Mẹ à, con Becky đây.”

“Becky! Khỏe không, con yêu? Đứa nhỏ thế nào? Đạp dừ lắm hả?”

“Cháu khỏe ạ.” Tôi sờ tay lên bụng theo phản xạ. “Nhưng con thì có một... một vấn đề.”

“Vấn đề kiểu gì?” Giọng mẹ đầy lo lắng. “Becky, không phải lại mấy gã từ Mastercard nữa đấy chứ?”

“Không! Đây là... chuyện cá nhân.”

“Cá nhân?”

“Con... chuyện đó...” tôi cắn môi, bất chợt ước gì mình đã suy nghĩ trước khi gọi điện. Tôi không thể nói với mẹ có chuyện gì. Tôi không thể khiến mẹ lo lắng lên. Nhất là sau khi mẹ đã cảnh báo trước với tôi về chính chuyện này.

Có lẽ tôi có thể hỏi mẹ lời khuyên mà không cần kể hết sự thật. Như khi người ta vẫn viết thư ục tâm sự trên báo chí về chuyện của “bạn” họ trong khi thực ra chính họ mới là người bị bắt quả tang mặc đồ bơi của vợ.

“Là chuyện về... một đồng nghiệp ở cửa hàng,” tôi bắt đầu, giọng run run. “Con nghĩ cô ấy định... định chuyển sang bộ phận khác. Sau lưng con cô ấy toàn nói chuyện với họ, lại còn ăn trưa với họ nữa, con chỉ vừa phát hiện ra cô ấy nói dối con...” Một giọt nước mắt lăn xuống má tôi. “Mẹ có lời khuyên gì không?”

“Tất nhiên mẹ có vài lời khuyên!” mẹ vui vẻ nói. “Con yêu, cô ấy chỉ là một đồng nghiệp thôi mà! Mấy người đồng nghiệp đến rồi đi như cơm bữa. Vài tuần nữa là con quên biến cô ấy và chuyển sang quý người khác ngay thôi!”

“Đúng thế,” tôi nói sau một lúc im lặng.

Thành thật mà nói, thế chẳng làm tôi dễ chịu hơn mấy.

“Này,” mẹ nói, “con đã có túi đựng tã chưa? Mẹ hỏi thế vì vừa thấy một cái siêu hay ở cửa hàng John Lewis...”

“Vấn đề là, mẹ ơi...” tôi cố một lần nữa. “Vấn đề là, con thực sự quý cô đồng nghiệp này. Và con không thể biết được liệu cô ấy có đi gặp mấy người đó sau lưng con không...”

“Con yêu, cô bạn này là ai thế?” mẹ có vẻ bối rối. “Con đã bao giờ nhắc đến cô ấy chưa nhỉ?”

“Cô ấy chỉ là... một người con hợp ngay từ đầu. Bọn con nói chuyện rất vui, và đang có một... dự án chung... và, mẹ biết đấy, có vẻ như nó thực sự hiệu quả. Con nghĩ bọn con đã vui vẻ bên nhau biết bao...” Một cục nghẹn to ùng xuất hiện trong họng tôi. “Con không thể chịu được nếu mất cô ấy.”

“Con mất cô ấy sao được!” mẹ nói, bật cười. “Ngay cả khi cô ấy bỏ con chuyển sang bộ phận khác, thỉnh thoảng các con vẫn có thể cùng nhau đi uống cà phê...”

“Thỉnh thoảng cùng nhau đi uống cà phê?” Tôi thốt lên đau đớn. “Thỉnh thoảng cùng nhau đi uống cà phê thì có nghĩa lí gì cơ chứ?”

Nước mắt bắt đầu chảy trên mặt tôi khi nghĩ đến cảnh tôi và Luke gượng gạo gặp nhau trong một buổi thỉnh thoảng đi uống cà phê, trong khi Venetia ngồi một góc nhíp nhíp móng tay xuống bàn.

“Becky?” mẹ hoảng hốt kêu lên. “Con yêu? Con không sao chứ?”

“Con ổn,” tôi khịt mũi, lau mặt. “Chỉ hơi... buồn một chút thôi.”

“Cô gái này thực sự quan trọng với con đến thế sao?” mẹ bối rối ra mặt. Tôi nghe thấy tiếng bố vọng vào điện thoại, “Có chuyện gì thế?” và có tiếng lạo xạo khi mẹ quay khỏi cái điện thoại.

“Là Becky,” tôi nghe thấy mẹ nói, thì thầm. “Em nghĩ nó hơi bị ảnh hưởng của hormon, tội nghiệp con bé...”

Thật tình! Con không bị ảnh hưởng của hormon. Chồng con đang ngoại tình.

“Becky, nghe mẹ này.” Mẹ quay trở lại nói chuyện với tôi. “Con đã nói chuyện này với cô bạn ấy chưa? Con đã hỏi thẳng cô ấy xem có đúng là cô ấy định chuyển sang bộ phận khác không chưa? Con có chắc thông tin con có đều đúng không?”

Im lặng bao trùm trong lúc tôi tưởng tượng ra cảnh mình đối đầu với Luke khi anh về nhà đêm nay. Lỡ anh to tiếng và cổ vờ vệt là mình ở lễ trao giải đó thật thì sao? Lỡ anh bảo anh yêu Venetia và sẽ bỏ tôi để đến với cô ta? Cách nào thì tôi cũng cảm thấy muốn chết trước viễn cảnh ấy.

“Thật không dễ,” cuối cùng tôi nói.

“Ôi Becky.” Mẹ thở dài. “Con chưa bao giờ giỏi đối mặt với các vấn đề của mình, đúng không?”

“Vâng.” Tôi di di chân trên thảm. “Con đoán là thế.”

“Giờ con đã trưởng thành rồi, con yêu,” mẹ dịu dàng nói. “Con phải đương đầu với những vấn đề của mình. Con biết mình phải làm gì mà.”

“Mẹ nói phải.” Tôi thở dài thườn thượt, cảm thấy cơ thể mình đã bớt căng thẳng. “Cảm ơn mẹ.”

“Con bảo trọng nhé, con yêu. Đừng để mình buồn nhiều. Bố gửi lời hỏi thăm con.”

“Con sẽ đến thăm bố mẹ sớm. Tạm biệt. Và cảm ơn mẹ.”

Tôi tắt điện thoại trong một quyết tâm mới. Thực tế vừa chứng minh, các bà mẹ đúng là thông thái nhất. Mẹ vừa giúp tôi nhìn nhận toàn bộ chuyện này một cách rõ ràng lần đầu tiên từ bấy đến nay. Tôi đã quyết định chính xác mình sẽ làm gì.

Tôi sẽ thuê một thám tử tư.

KHOA NGHIÊN CỨU HI-LA

ĐẠI HỌC OXFORD

OXFORD

OX1 6TH

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 3 tháng Mười một năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà vì đã để lại tin nhắn trên điện thoại mà thư kí của tôi đã cố hết sức trình bày lại.

Tôi rất tiếc khi nghe tin chồng bà có thể “đang ngoại tình bằng tiếng Latin”, như bà nói. Tôi có thể hiểu là bà hẳn phải cảm thấy lo lắng ra sao và tôi sẽ rất vui lòng được dịch bất cứ tin nhắn nào bà chuyển tiếp cho tôi. Tôi thực sự hi vọng như thế sẽ làm rõ trắng đen.

Trân trọng,

Edmund Fortescue

Giáo sư ngành nghiên cứu Hi-la.

Tái bút: Nhân tiện, nói chung người ta không dùng từ “tình nhân Latin” để chỉ những người nói chuyện với tình nhân của họ bằng tiếng Latin; tôi thực lòng hi vọng thông tin này sẽ ít nhiều trấn an bà.

Denny and George

44 Phố Horal

Covent Garden

London W1

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 4 tháng Mười một năm 2003

Rebecca thân mến,

Cảm ơn vì lá thư của cô. Tôi rất tiếc khi nghe tin cô có mâu thuẫn với bác sĩ sản của mình.

Chúng tôi rất xúc động vì cô đã từng có nhiều khoảnh khắc hạnh phúc đến thế ở đây và cảm thấy đây là “nơi hoàn hảo để mang một đứa trẻ đến thế giới.” Tuy nhiên, tôi e rằng chúng tôi không thể biến cửa hàng của mình thành một phòng hộ sinh dã chiến, ngay cả vì một khách hàng cũ đáng giá.

Chúng tôi đánh giá cao đề nghị đặt tên con cô là “Denny George Brandon”, tuy nhiên tôi e rằng điều đó cũng không làm thay đổi quyết định của chúng tôi.

Chúc cô may mắn khi sinh nở.

Gửi tới cô những lời chúc tốt đẹp nhất.

Francessca Goodman

Giám đốc Cửa hàng.

REGAL AIRLINES

Trụ sở chính

Preston House

345 KINGSWAY - LONDON WC2 4TH

Bà Rebecca Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 4 tháng Mười một năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà vì lá thư.

Bà có vẻ đang hiểu lầm nghiêm trọng. Nếu bà sinh con giữa không trung trên một chuyến bay của Regal, con bà cũng không được “tặng vé hạng thương nhân miễn phí cả đời”. Và bà cũng không có quyền đi cùng con bà “với tư cách người giám hộ”.

Các tiếp viên trên máy bay của chúng tôi không phải “ai cũng từng đỡ đẻ cho hàng triệu triệu đứa trẻ” và tôi muốn nói rõ rằng chính sách của công ti Regal không cho phép chúng tôi cho phép bất cứ phụ nữ nào mang thai trên 36 tuần lên máy bay.

Tôi hi vọng bà sẽ lại lựa chọn Regal Airl sớm.

Trân trọng,

Margaret McNair

Giám đốc Phụ trách Khách hàng.

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 5 tháng Mười một 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn vì lá thư của bà.

Tôi lo ngại khi nghe về “kế hoạch thiên tài mới” của bà. Tôi thành thật khuyên bà đừng đầu tư phần còn lại của quỹ dành cho con bà vào cái gọi là “Đồ cổ cho Tương lai”, đồng thời xin gửi trả bà bức ảnh chụp nhanh bộ bikini Topshop phiên bản limited mà tôi không biết phải bình luận gì. Mua những món đồ như vậy không phải “chắc thắng lớn”, cũng không thể giúp bất kì ai kiếm lời được ngay cả khi họ “mua đủ nhiều”.

Cho phép tôi được gợi ý cho bà những đầu tư thông dụng hơn, như cổ phiếu và trái phiếu.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

19. Chương 12

Chương 12

Không hiểu sao tôi lại không làm vậy trước đây. Như mẹ nói, tôi cần phải làm rõ trắng đen chuyện này. Tất cả những gì tôi cần là tìm câu trả lời c một câu hỏi đơn giản: Có phải Luke đang lãng nhăng với Venetia không? Có hay không.

Và nếu đúng là có...

Dạ dày tôi quặn lên khi nghĩ thế và tôi phải làm vài bài tập thở nông nhỏ. Hít vào. Thở ra. Hít vào. Thở ra. Lờ cơn đau đi. Khi đến cây cầu ấy mình sẽ qua được.

Tôi đang đứng ở ga West Ruislip, ngắm nghía bản đồ các phố. Tôi không thể tưởng tượng được West Ruislip lại là nơi các thám tử tư hay lảng vảng. (Nhưng rồi tôi đoán thực ra mình đang hình dung ra khu trung tâm Chicago thập niên 1940.)

Tôi đi dọc cYn đường chính, liếc bóng của mình trên một cửa kính cửa hàng khi đi ngang qua. Tôi đã phải mất cả trăm năm mới quyết định được eang nay mặc gì, nhưng cuối cùng tôi chỉ chọn một chiếc váy đen in a đơn giản, giày kiểu cổ điển và kính mát đen ngòm cỡ đại. Dù rõ ràng là kính mát cũng chỉ là một cách hóa trang vớ vẩn. Nếu cai thấy tôi, họ sẽ chẳng nghĩ, “Có một phụ nữ bí ẩn mặc đồ đen kìa,” họ chỉ nghĩ, “Becky kìa, đeo kính mát và đến chỗ một thám tử tư.”

Cảm thấy căng thẳng, tôi bắt đầu bước nhanh hơn. Tôi không thể tin rằng mình đang làm thế này thật. Thật dễ ợt. Như đặt chỗ làm móng chân vậy. Tôi gọi điện đến số trên danh thiếp mà tay lái taxi đưa c - nhưng xui xẻo là tay thám tử đó đang chuẩn bị đi Costa del l. (Đi đánh gôn, chứ không phải theo dấu tội phạm.) Vậy là tôi search trên mạng các thám tử tư - và hóa ra có cả tỉ người! Cuối cùng tôi quyết định chọn một người có tên là Dave Sharpness, Con mắt Riêng tư (Chuyên điều tra các vụ liên quan đến hôn nhân), chúng tôi sắp xếp một cuộc hẹn, và giờ thì tôi ở đây. Tại West Ruislip.

Tôi rẽ vào một nhánh phố phụ và tòa nhà ấy hiện ra phía trước. Tôi quan sát nó một lát. Thực sự chẳng giống mình tưởng tượng chút nào. Tôi tưởng tượng ra một văn phòng bắn tỉa cuối một con hẻm, chỉ có một bóng đèn đu đưa nơi cửa sổ, thậm chí còn có cả lỗ đạn bắn trên cửa ra vào. Nhưng đây là một tòa nhà sạch sẽ ít tầng được với những tấm rèm che kiểu Venice, bên ngoài có một kang cỏ nhỏ với tấm biển đề XIN ĐỪNG VỨT RÁC Ở ĐÂY.

Ừm. Các thám tử tư đâu cần phải gai góc lắm, nhỉ? Tôi nhét tập bản đồ vào túi, tiến đến lối vào và đẩy mở cánh cửa kính. Một phụ nữ mặt trắng bệch, tóc nhuộm tím tĩa hồng đang ngồi ở bàn. Cô ta ngược lên khỏi cuốn sách bìa mềm đang đọc và tôi chợt thấy nhói lên cảm giác nhục nhã. Hẳn cô ta đã nhìn thấy những người như tôi suốt.

“Tôi đến đây để gặp Dave Sharpness,” tôi nói, cố gắng vênh mặt lên.

“Tất nhiên rồi, thưa cô.” Ánh mắt cô ta thờ ơ hạ dần xuống cái bụng bầu của tôi. “Mời ngồi.”

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế xộp màu nâu và lấy một tờ Reader’s Digest trên bàn cà phê. Một lát sau, cửa mở và tôi trông thấy một người đàn ông ở cuối độ năm mươi ặc thậm chí là ngoài sáu mươi đang tiến lại phía mình. Bụng ông ta phệ, mắt xanh da trời, tóc trắng xóa dựng ngược khỏi da đầu rám rắng, cằm vừa xị vừa chề.

“Tôi là Dave Sharpness,” ông ta nói bằng giọng khò khè của người hút thuốc, siết chặt tay tôi khi bắt. “Mời vào trong, mời vào trong.”

Tôi đi theo ông ta vào một văn phòng nhỏ treo rèm kiểu Venice và bàn gỗ gụ. Có một giá sách đầy những cuốn trông có vẻ là sách luật, và một loạt hộp đựng hồ sơ có dán nhãn tên. Tôi nhìn thấy một cái đề “Brandon” đang mở ra trên bàn, và đột ngột cảnh giác. Cái người ta vẫn gọi là bảo mật là thế này ư? Nhớ Luke đến West Ruislip họp hành công chuyện, bước qua cửa sổ này và trông thấy thì sao?

“Vây, cô Brandon,” Dave Sharpness cố nhét mình vào cái ghế sau bàn gỗ gụ và khàn khàn nói với tôi, “trước hết c phép tôi tự giới thiệu đã. Tôi đã có ba mươi năm kinh nghiệm trong ngành buôn bán ô tô trước khi trở thành thám tử tư. Chính tôi cũng từng trải qua vô số kinh nghiệm đau thương, nên giờ hiểu rất rõ bị kịch mà cô đang phải chịu đựng.” Ông ra rướn người về phía trước, cằm rung bần bật. “Xin hãy yên tâm, tôi chắc chắn một trăm năm mươi phần trăm rằng sẽ điều tra ra kết quả c cô.”

“Vâng. Hay quá.” Tôi nuốt khan. “Ừm... tôi đang băn khoăn, ông có thể dừng để hồ sơ của tôi chỉnh ỉnh ra thế kia không? Ai cũng có thể trông thấy nó!”

“Đây chỉ là đồ giả thôi, cô Brandon,” Dave Sharpness nói, chỉ tay về phía cái giá. “Cô đừng lo. Hồ sơ của cô luôn được cất giữ bí mật an toàn trong cơ sở lưu trữ thông tin thân chủ được bảo mật của chúng tôi.”

“À tôi hiểu rồi,” tôi nói, cảm thấy an tâm hơn một chút. Cụm từ ‘cơ sở lưu trữ thông tin thân chủ được bảo mật’ nghe khá hay. Như một hệ thống ngầm dưới lòng đất với các khóa dùng mật mã và tia laze hồng ngoại chiu chiu đan qua nhau. “Thế... chính xác thì cái cơ sở ấy gồm những gì?”

“Một cabin chứa tài liệu đằng sau văn phòng.” Ông ta dùng khăn tay lau bộ mặt hồ hởi. “Đêm nào cũng được Wendy, quản lý văn phòng khóa kĩ. Giờ, vào việc thôi.” Ông ta kéo một tập giấy khổ lớn về phía mình. “Ta bắt đầu từ đầu nhé. Cô lo lắng vì chồng mình. Cô nghĩ anh ta đang lừa dối cô.”

Tôi chợt khát khao được gào lên “Không! Luke sẽ không bao giờ lừa dối tôi”, đứng dậy rồi bỏ chạy.

Nhưng như thế chắc sẽ khiến mục đích của việc đến đây tan tành.

“Tôi... tôi cũng không biết nữa,” tôi bắt mình nói. “Có lẽ thế. Chúng tôi lấy nhau đã được một năm và mọi chuyện có vẻ rất tuyệt. Nhưng rồi xuất hiện... một phụ nữ. Venetia Carter. Ngày xưa họ từng yêu nhau, và giờ cô ta đến London. Chồng tôi rất hay gặp gỡ cô ta, anh trở nên xa cách và hay nổi cáu với tôi, đã thế họ còn nhắn tin c nhau bằng mật mã, đêm qua anh ấy còn...” Tôi bỏ dở câu nói, thở nặng nhọc. “Dù sao đi nữa, tôi chỉ muốn xem thực sự đang có chuyện gì.”

“Tất nhiên là cô muốn vậy rồi,” Dave Sharpness vừa nguệch ngoạc viết vừa nói. “Sao cô lại phải chịu đựng cảnh mơ hồ và đau đớn này thêm nữa cơ chứ?”

“Chính xác.” Tôi gật đầu.

“Cô muốn đáp án. Bản năng của cô mách bảo có gì đó không ổn đang diễn ra, nhưng cô không thể đích thân nhúng tay vào.”

“Đúng thế!” Trời ạ, ông ấy đi guốc trong bụng tôi.

“Tất cả những gì cô muốn là một bằng chứng bằng ảnh của đôi gian phu dâm phụ này.”

“Tôi... ờ...” Tôi ngập ngừng. Tôi vẫn chưa thực sự nghĩ đến một bằng chứng bằng ảnh. Tôi mới chỉ nghĩ đến việc có được câu trả lời là “có” hay “không” thôi.

“Hoặc video.” Dave Sharpness ngẩng lên. “Chúng tôi có thể ghi mọi bằng chứng ra DVD c cô.”

“DVD?” tôi lặp lại, cáng váng. Có lẽ mình vẫn chưa nghĩ thông suốt kế ạch này. Mình đang sắp sửa thuê ai đó theo dõi Luke với một máy quay video ư? Nhỡ anh phát hiện ra thì sao?

“Chẳng lẽ ông không thể nói&nbep;c tôi biết là anh ấy có ngoại tình hay không sao?” tôi gợi ý. “Mà không cần quay phim chụp ảnh gì cả?”

Dave Sharpness nhướng mày. “Cô Brandon, tin tôi đi, khi chúng tôi phơi bày các bằng chứng, cô sẽ muốn tận mắt chứng kiến.”

“Ý ông là... nếu ông tìm được bằng chứng. Có thể tôi đã hiểu lầm àn toàn! Có thể mọi chuyện đều àn hảo...” Tôi ngưng bật khi thấy nét mặt ông ta.

“Quy tắc đầu tiên trong các vụ điều tra liên quan đến hôn nhân,” ông nói với một nụ cười buồn bã. “Phụ nữ rất hiếm khi lầm. Trực giác nữ giới, cô biết đấy.”

Tay này đúng là một chuyên gia. Ông ta biết hết.

“Thế ông nghĩ...” tôi liếm đôi môi chợt trở nên khô cong của mình. “Ông có thực sự nghĩ...”

“Tôi không nghĩ,” Dave Sharpness nói, tay hơi vung lên ka trương. “Mà tôi khám phá. Liệu anh ta đang lảng nhăng với chỉ một cô này, hay hai, hay cả dây gái gú, tôi và các đặc vụ của tôi sẽ tìm ra và cung cấp c cô bất cứ bằng chứng nào cô cần.”

“Anh ấy không lảng nhăng với cả một dây gái gú!” tôi kinh àng nói. “Tôi biết là không! Chỉ có một cô cụ thể này thôi, Venetia Carter...” Tôi ngưng lại khi Dave Sharpness nhắc một ngón tay lên thể hiện không tán thành.

“Chuyện đó để tìm hiểu đã, đúng không? Giờ thì, tôi cần cô cung cấp thông tin c tôi càng nhiều càng tốt. Tất cả các phụ nữ anh ta biết - cả bạn của anh ta và bạn cô. Tất cả những nơi anh ta hay lui tới, tất cả

các thói quen. Tôi muốn làm thật thấu đáo, cô Brandon ạ. Tôi sẽ lập một hồ sơ chi tiết về cuộc sống của chồng cô, cộng thêm thông tin nền về bất cứ người phụ nữ ặc người nào có vẻ có liên quan khác. Đến cuối cuộc điều tra của tôi, sẽ không còn gì là cô không biết.”

“Nghe này.” Tôi cố giữ kiên nhẫn. “Tôi đã biết mọi thứ về Luke rồi. Còn mỗi việc nhỏ xíu này thôi. Anh ấy là chồng tôi.”

“Giá mà mỗi lần bà vợ nào nói như vậy với tôi, tôi lại được một bản nhí.” Dave Sharpness cười khùng khục. “Cô cung cấp các chi tiết. Chúng tôi sẽ ăn tất phần còn lại.”

Ông ta chìa ra một tập giấy trắng. Tôi nhận lấy, lật giở xem các cảm thấy không tải mái.

“Tôi có cần... đưa c ông tấm ảnh nào không?”

“Chúng tôi sẽ lo vụ đó. Cô chỉ cần c chúng tôi biết thông tin về đám phụ nữ đó. Đừng bỏ sót ai. Bạn bè... đồng nghiệp... cô có chị em gái không?”

“À... có,” tôi nói, bất ngờ. “Nhưng anh ấy sẽ không bao giờ... ý tôi là, ít nhất trong vòng một triệu năm nữa...”

Dave Sharpness chậm chạp lắc đầu một cách đầy thích thú.

“Cô sẽ ngạc nhiên c mà xem, cô Brandon ạ. Theo kinh nghiệm của tôi, nếu họ đã có một bí mật nhỏ tức là họ phải có cả một k bí mật.” Ông ta đưa tôi cái bút. “Nhưng cô đừng lo. Chúng tôi sẽ c cô biết sớm.”

Tôi biết chữ “Venetia Carter” ở đầu trang giấy - rồi dừng lại.

Mình đang làm gì thế này?

“Tôi không thể làm được.” Tôi buông cây bút xuống. “Tôi xin lỗi. Chuyện này thật kì quặc. Thật không phải. Theo dõi chính chồng của mình!” Tôi đẩy cái ghế đang ngồi ra đứng dậy. “Lẽ ra tôi không nên đến đây. Lẽ ra ngay cả việc có mặt ở đây tôi cũng không nên!”

“Cô không cần phải quyết định ngay hôm nay,” Dave Sharpness nói, với tay lấy gói kẹo bơ cứng, thần nhiên. “Tất cả những gì tôi sẽ nói là trong ể các thân chủ phản ứng giống như cô, một người tốt, chín mươi phần trăm đều quay lại trong vòng một tuần. Họ vẫn quyết định điều tra, chỉ có điều mất thêm một tuần thôi. Mà với một quý cô ở giai đoạn cuối như cô...” Ông ta hướng ánh mắt xuống cái bụng bầu của tôi đầy ẩn ý. “Ừm, được thôi, tôi sẽ cố tiến hành nhanh.”

“Ôi.” Một cách chậm chạp, tôi buông mình xuống lại ghế. “Tôi vẫn chưa nghĩ theo cách đó.”

“Và chúng tôi không dùng từ ‘theo dõi’,” ông nói thêm, cái mũi đỏ au nhăn lại. “Không ai nghĩ mình đang theo dõi một người thân yêu. Chúng tôi thích cụm từ ‘quan sát từ xa’ hơn.”

“Quan sát từ xa.” Cụm này nghe khá hơn thật.

Tôi nghịch hòn đá sinh nở của mình, đầu óc cuồng quay. Có lẽ ông ta nói đúng. Nếu giờ mình bỏ đi, chẳng nào một tuần nữa mình cũng trở lại. Có lẽ mình nên kí ngay lập tức vào cái dòng chấm chấm kia.

“Nhưng nhờ chồng tôi thấy ông thì sao?” tôi ngẩng lên. “Nhờ anh ấy ăn toàn vô tội và phát hiện ra tôi đã thuê thám tử thì sao? Anh ấy sẽ không bao giờ tin tôi nữa...”

“Để tôi đảm bảo với cô thế này.” Dave Sharpness đưa một tay lên. “Tất cả các đặc vụ của tôi đều ạt động hết sức bí mật và thận trọng. Nếu chồng cô vô tội, trong trường hợp đó, chẳng có hại gì. Nếu anh ta có tội, trong trường hợp đó cô sẽ có bằng chứng cần thiết để ra quyết định hành động tiếp theo. Hoàn toàn thành thật mà nói, cô Brandon ạ, chẳng nào cũng có lợi cả.”

“Tức là anh ấy sẽ không có cách nào phát hiện ra chứ gì?” tôi nói, chỉ để yên tâm một trăm phần trăm.

“Thôi nào.” Dave Sharpness lại cười khùng khục. “Cô Brandon ơi, tôi là một chuyên gia.”

Thật tình tôi chưa từng nhận ra thuê một thám tử tư lại là việc khó khăn đến vậy. Phải mất bốn mươi phút tôi mới viết ra hết mọi thông tin Dave Sharpness muốn. Mỗi lần tôi cố giải thích rằng mình chỉ quan tâm

xem Luke có đi gặp Venetia không, ông ta lại giơ bàn tay lên và bảo, “Tin tôi đi, cô Brandon, khi nào chúng tôi tìm ra cái gì đó, cô sẽ quan tâm hơn ngay thôi.”

“Xong rồi đây,” cuối cùng tôi nói, đưa tập giấy c ông ta. “Tôi không nghĩ ra thêm ai nữa.”

“Tuyệt.” Dave Sharpness nhận tập giấy và dò dò ngón tay theo từng cái tên. “Chúng tôi sẽ tiến hành điều tra những người này. Trong lúc đó, chúng tôi sẽ đặt chồng cô dưới tình trạng mà chúng tôi gọi là giám sát cấp độ thấp.”

“Ừ,” tôi nói. “Cái đó là sao?”

“Một đặc vụ giỏi của tôi sẽ bám theo chồng cô trong giai đoạn đầu, tầm hai tuần, eau đó chúng ta nên gặp nhau lần nữa. Mọi thông tin thu được trong giai đoạn này sẽ được đích thân tôi c cô biết. Tôi sẽ yêu cầu tiền đặt cọc...”

“Ồi,” tôi nói, quờ tay tìm túi. “Tất nhiên rồi.”

“Và vì cô là khách hàng mới...” Ông ta lục ngăn kéo và lôi ra một tờ bướm nhỏ, “cô sẽ được hưởng khuyến mại đặc biệt.”

Khuyến mại đặc biệt? Ông ta thật tình nghĩ tôi quan tâm đến thứ khuyến mại đặc biệt ngu xuẩn nào đó saY? Cuộc hôn nhân của tôi đang bị đe dọa cơ mà. Trên thực tế, tôi cảm thấy hơi bị xúc phạm khi ông ta lại đi nhắc đến điều đó.

“Chỉ có giá trị trong hôm nay,” Dave Sharpness tiếp tục, đưa tôi tờ bướm. “Mua một sẽ được giảm giá một nửa c sản phẩm thứ hai. Đây là cơ hội độc nhất vô nhị dành c khách hàng mới. Bỏ lỡ một món hời thế này thì tiếc lắm đấy.”

Im lặng. Bất chấp lí trí, tôi cảm thấy một gợn sóng quan tâm rất nhỏ, rất khẽ.

“Ý ông là sao?” tôi nhún vai lưỡng lự. “Tức là sẽ được giảm giá một nửa khi mua thám tử thứ hai?”

“Cô thật hay đùa!” Dave Sharpness phát ho phát hen vì cười. “Không phải thế, tức là cô yêu cầu một cuộc điều tra thứ hai thì sẽ được giảm giá một nửa. Cô đỡ phải quay lại đây, cô thấy đấy. Gói trọn mọi yêu cầu điều tra của cô chỉ trong một lần đi lại.”

“Nhưng tôi chẳng có nhu cầu điều tra nào khác cả.”

“Cô có chắc không?” Ông ta nhướn mày. “Suy nghĩ kĩ vào cô Brandon ạ. Chẳng lẽ không có bí ẩn n nhỏ nào mà cô muốn làm rõ sao? Không có một ai đó bị mất tích mà cô muốn chúng tôi tìm ra dấu sao? Khuyến mại này chỉ có giá trị trong ngày hôm nay. Cô sẽ hối tiếc nếu bỏ lỡ đấy.” Ông ta đưa c tôi tờ bướm. “Cô sẽ thấy danh sách các dịch vụ đầy đủ được nêu ra ở đây...”

Tôi mở miệng định bảo ông ta là tôi không quan tâm - nhưng rồi lại ngậm lại.

Có lẽ mình cũng nên cân nhắc chuyện này một chút. Ý tôi là, đây là một vụ khá hời. Và có khi có gì đó mà tôi muốn tìm ra thật. Mắt tôi lướt qua các tiêu đề in trên tờ bướm. Mình có thể tìm ra dấu một người bạn cùng học cũ... hay dò theo một phương tiện giao thông thông qua vệ tinh UPS... ặc có thể đơn giản là khám phá thêm về một người bạn hay hàng xóm...

Ồi trời ơi. Tôi nghĩ ra rồi!

Tôi không chắc Dave có thực sự hiểu hết cái vụ lông mày lông miếc không. Nhưng tôi giải thích đầy đủ nhất có thể, vẽ ra cho ông ta một bức tranh và cuối cùng ông ta cũng trở nên khá hứng thú. Ông ta nói nếu ông ta không thể tìm ra Jasmine làm lông mày ở đâu và thế nào thì ông ta sẽ không phải Người Bán hàng của Vùng Năm 1989 (vùng Tây Nam). Tôi không biết điều đó thì liên quan gì đến nghề thám tử tư - nhưng thôi kệ. Ông ta nhận vụ này. Cả hai vụ.

Thế là xong. Vấn đề là, giờ tôi thấy tội lỗi kinh khủng.

Càng về đến gần nhà tôi càng cảm thấy tội lỗi - c đến khi tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi vội vào cửa hàng cuối đường nhà tôi mua c Luke một bó a và một ít sô cô la, phút chót còn tổng thêm vào giỏ hàng một chai whisky mini nữa.

Xe của anh đang đậu trong khu để xe của chúng tôi, tức là anh phải ở nhà rồi. Khi đi thang máy lên tôi bắt đầu nghĩ c thông chuyện của mình. Kế ạch của tôi sẽ là: Chỉ bảo là mình đi làm cả buổi chiều.

Không. Biết đâu trước đây vì lí do nào đó anh đã gọi đến đó rồi phát hiện ra tôi nghỉ cả chiều nay thì sao.

Tôi sẽ nói là tôi đi spping. Nơi nào đấy không gần West Ruislip.

Nhưng nhờ ai đấy nhìn thấy tôi ở West Ruislip thì ao? Nhờ một trong số nhân viên của Luke sống ở West Ruislip, cô ta đang làm việc tại nhà, và gọi điện c Luke bảo, “Biết sao không, em vừa trông thấy vợ sếp đấy!”

Thôi, tôi đành ở West Ruislip vậy. Tôi đến đó vì... một lí do khác. Đến gặp một nhà thôi miên sinh nở. Phải. Quá siêu.

Lúc này tôi đã tiến đến cửa trước, và khi mở khóa, tim tôi đập ầm ầm vì căng thẳng.

“Chào em,” Luke xuất hiện trong sảnh, trong tay là một bó a, và tôi chăm chăm nhìn anh, không rời mắt. Cả hai chúng tôi đều có a sao?

Ôi trời ơi. Anh biết rồi.

Không, đừng ngốc thế. Anh biết làm sao được? Và saY chuyện anh biết lại khiến anh mua a chứ?

Luke cũng có vẻ bối rối. “Cái này là dành c em,” anh nói sau một lúc im lặng.

“Vâng,” tôi nói, giọng thít lại. “Ừm... còn đây là của anh.”

Một cách ngượng ngịu chúng tôi đổi a c nhau, tôi đưa thêm c anh sô cô la và chai whisky mini.

“Mình vào kia đi...” Anh gạt đầu về phía bếp và tôi theo anh vào chỗ chúng tôi kê một cái sofa và một cái bàn thấp. Ánh nắng buổi chiều muộn đang gay gắt chiếu qua cửa sổ, có cảm giác gần như mùa hè.

Luke buông mình xuống ghế sofa bên tôi và làm một ngụm từ chai bia trên bàn. “Becky, anh chỉ muốn nói là anh xin lỗi.” Anh bóp bóp trán, như thể đang sắp xếp lại ý nghĩ của mình. “Anh biết vài ngày qua anh có vẻ xa cách. Thật là một giai đoạn kì lạ. Nhưng... anh nghĩ đã có thể xoay xở vứt bỏ thứ khiến mình khó chịu rồi.”

Cuối cùng anh cũng ngẩng lên, và tôi cảm thấy một mối đồng cảm ào tới. Anh đang nói bóng nói gió! Không thể rõ hơn được nữa. Thứ khiến mình khó chịu. Là cô ta. Venetia đến với anh - và anh đã từ chối cô ta. Đó là điều anh đang cố nói với tôi! Anh đã đá đít cô ta

Còn tôi thì ở đây, đi thuê thám tử tư, như thể tôi không tin anh. Như thể tôi không yêu anh.

“Luke, em cũng xin lỗi!” tôi nói trong sự hối hận dạt dào. “Em thực sự xin lỗi.”

“Vì cái gì?” trông Luke có vẻ ngạc nhiên.

“Vì... er...” Đừng có mà phun hết ra, Becky. “Vì... lần trước em đã quên khuấy không gọi mang tạp phẩm tối. Em luôn thấy áy náy vì chuyện này.”

“Lại đây nào.” Luke cười và kéo tôi lại gần hôn một cái. Trong một lát chúng tôi cứ ngồi như thế, ánh mặt trời ấm áp trên mặt chúng tôi. Bên trong tôi đứa nhỏ đang đập rất dữ, và cả hai chúng tôi cùng nhìn vấy tôi chuyển động theo nhịp điệu ấy. Đúng là khá kì lạ, y như Suze nói. Nhưng cũng thật phần khích.

“Thế,” Luke nói, đặt một tay lên bụng tôi, “khi nào em định đi xem xe nôi?”

“Sớm thôi!” tôi càng tay qua ôm anh thật chặt trong cảm giác nhẹ nhõm. Luke yêu tôi. Chúng tôi lại hạnh phúc. Tôi biết là sẽ thế mà.

To: Dave Sharpness

From: Rebecca Brandon

Subject: Luke Brandon

Ông Dave Sharpness thân mến,

Chỉ để nhắc lại tin nhắn tôi để lại trên hộp thư tại điện tại của ông, tôi muốn ông HỦY BỎ cuộc điều tra liên quan đến chồng tôi. Nhắc lại: HỦY BỎ NGAY. Cuối cùng thì anh ấy không hề ngoại tình.

Tôi sẽ liên lạc lại với ông sớm về việc liên quan tới khoản tiền đặt cọc tôi đã trả c ông.

Gửi tới ông lời chúc tốt đẹp nhất,

Rebecca Brandon.

KHOA NGHIÊN CỨU HI-LA

ĐẠI HỌC OXFORD

OXFORD

OX1 6TH

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansns

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 11 tháng Mười một năm 2003

Tôi rất vui gửi kèm theo đây bản dịch của các tin nhắn tiếng Latin mà bà đã gửi cho chúng tôi và hi vọng rằng chúng có thể khiến bà yên tâm. Tất cả đều àn toàn vô hại. Ví dụ, “eum suci plena” nghĩa là “tôi đang tràn đầy sức sống” chứ không phải cái nghĩa mà bà dựa trên hình dạng chữ rồi gán chY nó.

Tôi cũng c rằng có lẽ bà đã quá lo lắng trước các cụm như “licitum dic”, “fac me”, và “sex”, từ này trong tiếng Latin nghĩa là “sáu”.

Nếu tôi có thể giúp bà thêm gì nữa, xin đừng ngần ngại c tôi biết. Có lẽ một vài bài tiếng Latin chẳng?

Gửi tới bà những lời chúc tốt đẹp nhất.

Trân trọng,

Edmund Fortescue

Giáo sư Ngành nghiên cứu Hi-La.

20. Chương 13

Chương 13

Cả thế giới mang một diện mạo khác hẳn khi chồng bạn không ngoại tình.

Đột nhiên một cuộc điện thoại chỉ còn là một cuộc điện thoại. Một tin nhắn chỉ còn là một tin nhắn. Một đêm về nhà muộn chẳng còn là lí do để cãi nhau. Thậm chí “Fac me” hóa ra lại không có nghĩa là... như tôi tưởng.

Tôi chỉ còn biết nói ơn trời mình đã hủy vụ thám tử tư. Tôi còn đốt sạch giấy tờ và hóa đơn để Luke không thể tìm ra. (Sau đó nhanh chóng bịa ra một câu chuyện về cháy máy uốn xoắn tóc khi chuông báo khói réo ầm ỉ.)

Mấy hôm nay Luke thoải mái hơn nhiều, và anh thậm chí còn không nhắc đến cô ta hai tuần liền. Trừ một lần ai đấy mời anh tới dự tiệc hội trường Cambridge và anh vô tình nói, “Ừ, Ven đã nói với tôi rồi.” Đó là một tiệc khiêu vũ yêu cầu ăn mặc trang trọng tổ chức ở Guildhall London, và tôi quyết định trông phải tuyệt vời duyên dáng nhất có thể, như Catherline Zeta Jones đi dự Oscar vậy. Hôm qua tôi đã mua một

chiếc đầm lụa siêu đẹp, bó sát và gợi cảm màu xanh nước biển sẫm, và giờ lại nghĩ mình cần vài đôi cao gót hợp bộ. (Và chỉ còn nước chết ghen vì ghen tức.)

Thế là mọi thứ đều diễn ra thật suôn sẻ. Tuần sau chúng tôi sẽ trao đổi hợp đồng nhà, và đêm qua chúng tôi đã nói về chuyện tổ chức một bữa tiệc tân gia/Giáng sinh hoành tráng, hẳn sẽ sành điệu lắm! Và một tin tuyệt vời nữa là hôm nay Danny sẽ đến! Sáng nay anh bay và sẽ đến thẳng cửa hàng gặp mọi người để thông báo chuyện hợp tác với The Look. Sau đó tôi và anh định sẽ ăn trưa cùng nhau, chỉ hai chúng tôi. Tôi mong đến lúc đó quá đi mất.

Khi tôi đến The Look lúc chín giờ ba mươi, cả cửa hàng đã xôn xao phấn khích. Một khu đón tiếp đã được dựng lên ngay ở tầng một, với một bàn toàn li champagne và một màn hình lớn đang chiếu cảnh show thời trang mới nhất của Danny. Vài nhà báo đã đến chờ hợp báo, và cả bộ phận PR đang chạy lăng xăng, mắt sáng rực, phân phát tài liệu dành cho báo chí.

“Rebecca.” Eric tiến về phía tôi trước khi tôi kịp cởi áo khoác ra. “Chỉ một câu thôi, xin cô đấy. Chuyện thiết kế đến đâu rồi?”

Đây chỉ là một trục trặc bé xíu xiu. Danny nói sẽ cho chúng tôi xem các thiết kế dự tính từ tuần trước. Nhưng giờ vẫn chưa thấy đâu. Mấy hôm trước tôi đã nói chuyện với anh, và anh nói sắp có rồi, chỉ cần chút cảm hứng cuối cùng nữa thôi. Tức là hiểu sao cũng được. Cũng có thể anh thậm chí còn chưa nhúng tay vào. Nhưng không có nghĩa là tôi định để cho Eric biết điều này.

“Đang trong giai đoạn cuối cùng rồi,” tôi nói hùng hồn nhất có thể.

“Cô đã thấy gì chưa?”

“Tất nhiên!” Tôi làm dấu cầu may mắn đằng sau lưng mình.

“Thế nó thế nào?” Lòng mày anh nhíu lại. “Là áo à? Hay là váy? Cái gì mới được chứ?”

“Là... một bước đột phá.” Tôi khua tay mơ hồ. “Kiểu như... Thế nào anh cũng muốn xem. Khi nào xong.”

Trông Eric chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục

“Cái ông bạn Kovitz đó của cô lại vừa đưa ra thêm một yêu sách nữa,” anh ta nói. “Hai vé đi Euro Disney.” Anh ta lườm tôi hiểm ác. “Sao anh ta lại đòi đi Euro Disney?”

Tôi không thể ngăn mình rửa thầm Danny. Sao anh ta không thể tự mua vé đi Euro Disney cơ chứ?

“Để tìm nguồn cảm hứng!” cuối cùng tôi cũng nghĩ ra. “Có lẽ anh ấy định thiết kế gì đó mang tính châm biếm một chút với... văn hóa hiện đại.”

Trông Eric chẳng mấy ấn tượng.

“Rebecca, kế hoạch này của cô đang ngốn nhiều thời gian và tiền bạc hơn tôi dự tính,” anh ta nói nặng nề. “Tốn hết khoản lẻ ra nên dành cho chiến lược marketing bình thường khác. Tốt hơn là nó nên có hiệu quả.”

“Sẽ mà! Tôi hứa là sẽ hiệu quả!”

“Thế nhờ không?”

Tôi cảm thấy bực mình kinh khủng. Sao anh ta cứ phải tiêu cực như thế? “Thì... tôi xin thôi việc!” tôi khoa tay nói. “Được chưa? Vừa lòng chưa?”

“Tôi sẽ nhớ lời cô nói, Rebecca,” Eric nói với ánh mắt đáng ngại.

“Cứ vậy đi!” tôi tự tin nói, và nhìn thẳng lại cho đến khi anh ta bỏ đi.

Chết tiệt. Mình vừa đề nghị thôi việc. Thế quái nào mà mình lại làm thế? Tôi đang băn khoăn xem có nên chạy theo Eric và nói Há há, tôi chỉ đùa ấy mà! Thì điện thoại tôi bắt đầu reo. Tôi mở ra.

“A lô?”

“Chào Becky. Buffy đây.”

Tôi nén một tiếng thở dài. Buffy trợ lí của Danny và tối nào cô ta cũng gọi để kiểm tra mấy tiểu tiết vợ vẫn này nọ.

“Chào Buffy!” tôi nặn ra một giọng vui tươi. “Tôi có thể làm được gì cho cô đây?”

“Tôi chỉ muốn kiểm tra xem phòng khách sạn cho ông Kovitz đã đặt như yêu cầu của ông ấy chưa? 26,7 độ C, ti vi bật sẵn kênh MTV, một hộp Dr Pepper bên giường ngủ?”

“Rồi. Tôi đã đặt tất cả những thứ đó.” Tôi bất chợt nhận ra một điều. “Buffy, ở New York giờ là mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ sáng,” cô ta vui vẻ nói và tôi chăm chăm nhìn cái điện thoại, sững sốt.

“Cô thức dậy lúc bốn giờ sáng chỉ để xem phòng khách sạn của Danny có Dr Pepper chưa ấy hả?”

“OK mà!” Giọng cô ta hoàn toàn tươi tỉnh. “Tất cả chỉ là một phần của việc hoạt động trong ngành thời trang!”

“Anh ấy đến rồi!” một tiếng thét vọng lại từ cửa. “Danny Kovitz đã đến!”

“Buffy, tôi phải đi đây,” tôi nói vội vã và đóng phập máy lại. Khi tiến ra cửa tôi thoáng thấy một chiếc limo trên con phố bên ngoài, và thấy gai người vì phấn khích. Danny đã trở nên tuyệt vời làm sao!

Rồi cửa bật mở - và anh ở đó! Anh vẫn tong teo như xưa, mặc quần jeans cũ với áo jacket đen siêu sành điệu với một tay áo may bằng vải bọc đệm. Anh có vẻ mệt, mái tóc xoăn rối bời, nhưng đôi mắt xanh da trời của anh sáng rực khi anh thấy tôi, và anh chạy tiến về phía trước.

“Becky! Ôi trời ơi, xem cậu này.” Anh ôm tôi thật nồng nhiệt. “Trông cậu tuyệt quá đi mất!”

“Trông cậu thì có!” tôi đáp. “Ngài Nổi tiếng!”

“Thôi nào. Tớ đâu có nổi tiếng...” Danny dành hai cổ găng tự khiêm mình. “Ừm... OK. Đúng, tớ nổi tiếng. Diên nhi?”

Tôi không thể nhịn bật cười. “Còn kia là người đi cùng cậu à?” Tôi hất đầu về phía cô gái đeo headset vừa bước qua cửa cùng một tay đầu trục bự con trông như một mặt vụ điển hình.

“Kia là trợ lí của tớ, Carla.”

“Tớ tưởng Buffy mới là trợ lí của cậu chứ?”

“Trợ lí thứ hai,” Danny giải thích. “Còn kia là Stan, vệ sĩ của tớ.”

“Cậu cần cả vệ sĩ sao?” tôi kinh ngạc nói. Thậm chí tôi còn không nhận ra là Danny đã trở nên nổi tiếng đến mức ấy.

“À thì, tớ không thực sự cần anh ta,” Danny thừa nhận. “Nhưng tớ nghĩ như thế sẽ sành điệu. Mà này, cậu đã bảo họ để Dr Pepper trong phòng tớ chưa?”

“Ba lon rồi.” Tôi thấy Eric tiến lại nên liền nhanh chóng dẫn Danny sang phía bàn champagne. “Thế... mẫu thiết kế đến đâu rồi?” tôi nói về tự nhiên. “Chỉ là, tớ đang chịu chút áp lực từ sếp...”

Một vẻ tự vệ quen thuộc xuất hiện bao trùm gương mặt Danny. “Tớ đang làm dở, được chưa?” anh nói. “Đội của tớ có vài ý tưởng nhưng tớ không thấy hài lòng lắm. Tớ cần phải đắm mình trong cảm giác về cửa hàng này... nhịp đập của London... có lẽ cần thêm cảm hứng từ các thành phố châu Âu khác...”

Các thành phố châu Âu khác?

“Ừ. Thế... cậu nghĩ sẽ mất bao lâu? Khoảng khoảng?”

“Cho phép tôi tự giới thiệu,” Eric chen ngang, cuối cùng cũng bắt kịp chúng tôi. “Eric Wilmot. Giám đốc Marketing ở cửa hàng The Look này. Chào mừng tới nước Anh.” Anh ta bắt tay Danny với một nụ cười nham hiểm. “Chúng tôi rất vui được cộng tác với một nhà thiết kế trẻ tài năng như anh trong một dự án thời trang thú vị nhường này.”

Câu này từng từ một đầu y chang trong thông cáo báo chí. Tôi biết, vì tôi đã viết nó.

“Danny vừa bảo tôi là anh ấy đã sắp có thiết kế cuối cùng rồi!” tôi nói với Eric, cầu trời Danny đừng có đánh chính gì. “Như thế không phần khởi sao? Dù vẫn chưa có lịch trình cụ thể...”

“Anh Kovitz?” Một cô gái chừng hai mươi tuổi, đi bột xanh lá cây và mặc một chiếc áo rất kì lạ làm bằng cái gì đó trông như giấy bóng kính bọc thức ăn để cho vào tủ lạnh, đang ngượng nghịu tiến lại. “Em đến từ tờ Fashion Student Gazette. Em là fan bự của anh. Tất cả bọn bạn cùng khóa với em ở trường Central Saint Martin cũng thế. Em hỏi vài câu về cảm hứng của anh được không ạ?”

Ha. Thấy chưa? Tôi bắn cho Eric một cái nhìn đắc thắng, anh ta trừng mắt nhìn lại.

Thật phần khích khi được là một phần của một lễ ra mắt các thiết kế thời trang lớn ở một cửa hàng lớn! Ngay cả khi nó chỉ là một cửa hàng ế ẩm, vắng hoe.

Ai cũng phát biểu, kể cả tôi. Brianna tuyên bố khai mạc và cảm ơn tất cả các nhà báo vì đã có mặt. Eric lại nói là chúng tôi phần khởi được làm việc với Danny ra sao. Tôi giải thích là mình quen biết Danny từ lần đầu tiên anh cung cấp hàng cho Barneys (tôi không nhắc đến chuyện tất cả đồng áo phong của anh đều hồng bét và tôi suýt bị đuổi việc). Danny thì nói anh hồi hộp ra sao khi được làm nhà thiết kế thường trú tại The Look, và anh chắc chắn thế nào rằng trong vòng sáu tháng nữa thôi nơi đây sẽ trở thành địa điểm mua sắm đáng đến duy nhất ở London.

Đến lúc cuối, mọi người đều trong tâm trạng hân hoan. Tất cả trừ Eric.

“Nhà thiết kế thường trú?” anh ta nói ngay khi tóm được tôi đứng một mình. “Nghĩa là sao, ‘nhà thiết kế thường trú’? Anh ta nghĩ là chúng ta sẽ cung phụng anh ta cả năm khôn kiếp này sao?”

“Không!” tôi nói. “Tất nhiên là không rồi!”

Cuối cùng, sau khiống cạn champagne, đám nhà báo thời trang tản về hết. Brianna và Eric mất hút vào văn phòng và tôi bị bỏ lại một mình cùng Danny. Đúng hơn là Danny cùng người của anh.

“Thế, mình đi ăn trưa đi?” tôi gợi ý.

“Chắc chắn rồi!” Danny nói, và liếc Carla một cái, cô này ngay lập tức nói vào bộ headset. “Travis à? Travis, Carla đây. Anh mang xe đến đây nhé?”

Tuyệt! Chúng tôi sắp đi bằng xe limo!

“Ở góc phố có một quán khá đẹp...” tôi nói, nhưng Carla ngắt lời tôi.

“Buffy đã đặt bàn ở ba nhà hàng được Zagat giới thiệu. Nhật, Pháp, cái thứ ba là Ý...”

“Thế còn Maroc thì sao?” Danny nói, khi tài xế mở cửa xe.

“Tôi sẽ gọi Buffy ngay,” Carla nói mà không chớp mắt. Cô bấm số gọi nhanh khi tất cả chúng tôi đã vào trong xe. “Buffy, Carla đây. Cô có thể hoãn mấy bàn đã đặt và tìm một nhà hàng Maroc nào đấy để ăn trưa không? Là Maroc,” cô nhắc lại, phát âm rõ ràng. “Ở phía Tây London à? Cảm ơn bạn yêu.”

“Tôi tự đứng thích một cốc latte,” Danny chột nói. “Mocha latte.”

Không lẽ một nhịp, Carla lại nói với cái điện thoại. “A lô Travis hả, Carla đây,” cô nói. “Chúng ta dừng một chút ở quán Starbucks được chứ. Là Starbucks.”

Ba mươi giây sau, chiếc limo đỗ xích bên một quán Starbucks. Carla mở cửa.

“Chỉ một mocha latte thôi ạ?” cô nói.

“Uh-huh,” Danny nói, vươn vai biếng nhác.

“Anh muốn uống gì không, Stan?” Carla nhìn tay vệ sĩ đang lún mình vào ghế, headphone iPod nhét trong tai.

“Hả?” Anh ta mở mắt. “À phải, Starbucks. Cho tôi một cappuccino. Nhiều bọt nhé.”

Cửa xe đóng lại và tôi quay sang Danny, không thể tin được. Anh có cả đám người chạy như cở lông công quanh mình suốt ngày thế này sao?

“Danny...”

“Uh-huh?” Danny ngừng lật giở tờ Cosmo Girl ngẩng lên. “Này, cậu có thấy lạnh không? Tớ thấy lạnh.” Anh bật điện thoại lên và bấm phím gọi nhanh. “Carla, xe hơi lạnh quá. OK, cảm ơn.”

Thế đấy.

“Danny, thật lố bịch!” tôi kêu lên. “Chẳng lẽ cậu không thể tự nói với tài xế được sao? Cậu không thể tự mua latte được à?”

Trông Danny thực sự bối rối.

“À thì... tớ có thể,” anh nói. “Tớ đoán thế.” Điện thoại của anh reo và anh bật lên. “Ừ, quế ấy. Ôi, thế thì tệ quá.” Anh lấy tay che điện thoại. “Buffy không thể tìm được nhà hàng Maroc nào cho chúng ta đâu. Nhà hàng Li bằng thì sao?”

“Danny...” tôi cảm thấy như mình đang ở một hành tinh khác. “Gần ngay đây có một nhà hàng đẹp lắm mà.” Tôi chỉ ra ngoài. “Mình không thể đến đó luôn được sao? Chỉ hai bọn mình thôi, không ai nữa?”

“Ôi.” Danny có vẻ đang động não suy nghĩ về ý tưởng này. “Ồ... Chắc rồi. Làm thế đi.”

Chúng tôi ra khỏi xe vừa kịp lúc Carla tiến lại với khay cà phê Starbucks loại mua mang đi.

“Có gì không ổn à?” Cô ta cảnh giác sầm soi chúng tôi.

“Chúng tôi sẽ đi ăn trưa,” tôi nói. “Chỉ Danny và tôi thôi. Ở kia.” Tôi chỉ nhà hàng, tên là Annie’s.

“Ừ.” Carla gật đầu lia lịa, như thể đang tiếp nhận tình hình. “Tuyệt! Tôi sẽ đặt chỗ cho hai người...” Trước sự kinh ngạc tốt độ của tôi cô ta quay số tắt một lần nữa. “Chào Buffy, cô có thể đặt một bàn tại nhà hàng có tên là Annie’s không, tôi đánh vần cho cô nhé...”

Buffy hiện đang ở New York. Chúng tôi thì đang đứng cách nhà hàng đó chừng ba mét. Thế này thì có hợp lí không cơ chứ?

“Thành thật mà nói thì chúng tôi ổn cả mà, cảm ơn cô.” Tôi nói với Carla. “Hẹn gặp cô sau!” Và tôi lôi Danny qua vỉa hè vào nhà hàng.

Chúng tôi phải chờ một lát mới có bàn. Nhưng tôi cố chia bụng bầu ra hết cỡ và cứ nhìn viên quản lí mà thở dài buồn bã... thế là vài phút sau chúng tôi đã yên vị ở một bàn trong góc tường, nhúng bánh mì vào dầu ô liu ngon tuyệt. Thật nhẹ cả người. Suýt thì tôi đã phải nhận thua mà gọi điện cho Buffy.

“Ở chỗ này thật tuyệt quá,” Danny nói, khi một nhân viên phục vụ rót rượu cho anh. “Li này là vì cậu, Becky!”

“Li này là vì cậu!” tôi lấy li nước của mình cụng li rượu của anh. “Và cho cả mẫu thiết kế thần kì mà cậu dành cho The Look nữa!” Tôi bắt mình phải để một khoảng dừng cho tự nhiên. “Thế, cậu sẽ cho tớ biết liệu khoảng khoảng lúc nào cậu có gì đấy cho bên tớ xem chứ?”

“Tớ có định làm thế không à?” Danny lộ vẻ ngạc nhiên. “Này, tuần tới cậu muốn đi Paris cùng tớ không? Ở đó có cảnh dân đồng tính hay cực kì...”

“Tuyệt!” tôi gật đầu. “Vấn đề là, Danny, bên tớ đang kiểu như là... đại loại là... cần có gì đó khá... gấp.”

“Gấp á?” Danny mở to mắt, trông như thể bị phản bội. “Ý cậu là sao, ‘gấp’?”

“Ôi cậu biết mà! Thực sự là sớm nhất trong khả năng của cậu thôi. Bọn tớ đang cố cứu cửa hàng, nên càng sớm thúc đẩy được gì đó thì càng tốt...” Tôi bỏ dở câu nói khi Danny trừng trừng nhìn tôi trách móc.

“Tớ có thể ‘gấp’,” anh nói, phát âm từ đó một cách khinh bỉ. “Tớ có thể quăng ra cả mớ ý tưởng vớ vẩn trong vòng năm phút. Hoặc cũng có thể làm thứ gì đó có ý nghĩa. Mà thế thì cần thời gian. Đó là quá trình sáng tạo - xin lỗi vì tớ là một nghệ sĩ.” Anh uống một ngụm rượu rồi đặt li xuống.

Tôi không thể nói rằng tôi thấy một mớ ý tưởng vớ vẩn trong vòng năm phút nghe thật tuyệt.

Hay là tôi nói thế cũng được?

“Có con đường trung dung nào không nhỉ?” cuối cùng tôi mạo muội. “Như kiểu... một số ý tưởng khá tốt trong vòng... một tuần?”

“Một tuần?” Danny trông còn có vẻ bị xúc phạm hơn lúc này.

“Hay... gì đấy.” Tôi xuống nước. “Cậu là một người sáng tạo; cậu biết mình sẽ làm việc tốt nhất theo cách nào. Vậy nhé! Giờ cậu thích ăn gì?”

Chúng tôi gọi mì penne (tôi) và tôm hùm (Danny), cộng thêm xa lát trứng chim cút (Danny) và cocktail champagne (Danny).

“Thế, dạo này cậu thế nào?” Danny hỏi khi nhân viên phục vụ đã rút đi. “Tớ với chàng Nathan bạn trai thì đúng là ác mộng toàn tập. Tớ nghĩ anh ấy đang hẹn hò với người khác.”

“Tớ cũng thế,” tôi thú nhận.

“Gì cơ?” Danny đánh rơi cả đồ ăn vì kinh ngạc. “Cậu nghĩ Luke đang...”

“Ngoại tình.” Tôi gật đầu.

“Cậu đùa hả?” Anh có vẻ sốc thật. “Nhưng hai người hoàn hảo thế cơ mà.”

“Giờ thì ổn rồi,” tôi trấn an anh. “Tớ biết chẳng có chuyện gì. Nhưng suýt nữa thì tớ đã thuê thám tử tư theo dõi anh ấy.”

“Thật á.” Danny nhào hẳn người về phía trước, mắt sáng rực. “Xong sao nữa?”

“Tớ hủy vụ đó.”

“Jesus.” Danny nhai phần bánh mì của anh, cố tiếp nhận hết đồng thông tin này. “Thế sao cậu lại nghĩ là anh ta đang lừa dối?”

“Có một cô này. Cô ta là bác sĩ sản của bọn tớ. Và cô ta là bạn gái cũ của Luke.”

“Ồai.” Danny nhăn mặt. “Cực bở. Ác chiến đây. Thế cô ta thế nào?”

Tôi chợt nhớ lại cảnh Venetia bắt tôi đi cái đôi tất y tế đáng kinh sợ ấy, mắt cô ta ánh lên vẻ giương giương tự đắc.

“Cô ta là một con khốn tóc đỏ và tớ ghét cô ta,” tôi nói, cay cú hơn dự định. “Tớ gọi cô ta là Cruella de Venetia.”

“Và cô ta sẽ đỡ dễ cho cậu à?” Danny bật cười. “Chuyện này có thật sao?”

“Không buồn cười tí nào đâu!” tôi cũng không nhịn được cười.

“Tớ phải chứng kiến vụ sinh con này mới được.” Danny xiên một quả ô liu lên que khuấy của li cocktail. “‘Rặn đi!’ ‘Còn lâu, con khốn!’ Cậu nên bán vé đi.”

“Đừng nói nữa!” Bụng tôi đau thắt vì cười. Trên bàn, điện thoại của tôi bíp báo tin nhắn, tôi chớp lấy xem tin gì. “Này, là Luke! Anh ấy sắp qua đây chào cậu!” tôi nhấn tin lại cho Luke trong khi chờ gọi món, báo cho anh biết chỗ chúng tôi đang ăn trưa.

“Tuyệt quá.” Danny tợp một ngụm cocktail champagne. “Thế là giờ hai người hòa bình rồi hả?”

“Rất ổn. Đúng hơn là, tuyệt vời. Mai bọn tớ định cùng nhau đi xem xe nôi.” Tôi nở một nụ cười tràn trề hạnh phúc.

“Anh ấy thậm chí còn không biết rằng cậu nghĩ anh ta đang lừa dối?”

“Tớ có nhắc đến chuyện đó vài lần,” tôi chậm rãi nói, phết bơ một khoanh bánh mì nữa. “Nhưng lần nào anh ấy cũng phủ nhận. Tớ không định nhắc lại lần nữa.”

“Hoặc thuê thám tử tư lần nữa.” Mắt Danny ánh lên.

“Hiển nhiên là không thuê thám tử tư nữa.” Tôi nheo mắt. “Và cậu đừng có hé răng lời nào đấy, Danny.”

“Tớ sẽ không nói đâu!” Danny kêu lên một cách ngây thơ, rồi lại tợp một ngụm cocktail champagne nữa.

“Chào hai người!” Tôi quay lại và thấy Luke đang chen lấn qua nhà hàng đông đúc. Anh mặc bộ lê Paul Smith mới, tay cầm chiếc Black Berry. Anh khẽ nháy mắt với tôi, và tôi cố ép mình ngồi yên mặc dù tôi chỉ muốn mỉm cười thật lừa tình khi nhớ lại sáng nay. Và không, không phải là tôi đang giải thích gì đâu. Nhưng cứ cho là tôi thực tình “thiếu hấp dẫn” và “không quyến rũ” như Venetia nói đi, thế thì sao Luke lại...

Thôi sao cũng được. Chuyển chủ đề.

“Danny! Lâu quá rồi nhỉ.”

“Luke!” Danny bật dậy vỗ lưng anh. “Gặp lại anh thật tuyệt quá!”

“Chúc mừng thành công của anh, tất cả!” Luke kéo một chiếc ghế ra từ bàn bên cạnh. “Tôi không thể ở đây lâu được, nhưng tôi vẫn muốn nói chào mừng anh tới London.”

“Lâng cốc nào, anh bạn.” Danny giả giọng Cockney dở tệ nhất mà tôi từng nghe thấy. Anh uống cạn li cocktail champagne rồi ra hiệu cho bồi bàn mang thêm li nữa. “Và chúc mừng hai người!” Anh khẽ đưa bàn tay vuốt nhẹ bụng tôi, rồi nhả mặt khi đưa nhóc đập. “Jesus. Là nó đấy à?”

“Nó đang phấn khích đấy!” Luke gật đầu, mỉm cười. “Chỉ còn vài tuần nữa thôi!”

“Jesus.” Danny’s vẫn đang nhìn bụng tôi chăm chú. “Nhờ ở trong đó là một cô bé thì sao? Lại một cô Becky Bloomwood nữa. Anh nên trở lại văn phòng đi Luke, kiếm thêm tiền đi. Anh sẽ cần nhiều đấy.”

“Thôi nào!” Tôi đâm Danny một phát vào tay. Nhưng Luke đã đang đứng dậy rồi. “Tôi chỉ tạt qua thôi. Iain đang chờ tôi trong xe. Hẹn gặp anh sau nhé, Danny. Tạm biệt, em yêu.” Anh hôn lên trán tôi, rồi chăm chú nhìn qua cửa sổ nhà hàng như thể tìm kiếm điều gì.

“Gì thế?” tôi nói, nhìn theo mắt anh.

“Là...” Luke cau mày. “Anh không định khẳng định gì đâu. Nhưng mấy hôm nay anh cứ có cảm giác như mình bị theo dõi.”

“Theo dõi?”

“Lúc nào anh cũng thấy cùng một gã lẳng vẳng ở chỗ nào có mặt anh.” Luke nhún vai. “Hôm qua anh thấy gã ở ngoài công ti, còn hôm nay thì vừa xong.”

“Nhưng ai trên đời này lại...” tôi im bật giữa câu.

Chết tiệt. Không. Không thể nào.

Tôi hủy vụ này rồi mà. Tôi chắc chắn đã làm thế. Tôi đã gọi điện và để lại một tin nhắn trên máy trả lời tự động của Dave Sharpness. Tôi còn gửi cả email nữa.

Tôi ngược lên và thấy ánh mắt thích thú của Danny đang nhìn mình.

“Anh đang nghĩ có người theo dõi anh hả Luke?” anh nói, nhướn mày. “Như là... một thám tử tư, có thể chẳng?”

Tôi sẽ giết Danny.

“Có lẽ chẳng có gì đâu!” Giọng tôi hơi lạc đi một chút. “Chỉ là trùng hợp thôi!”

“Cũng có thể.” Luke gật đầu. “Dù sao thì cũng thật kì lạ. Hẹn gặp hai người sau nhé. Anh chạm tay tôi, rồi tôi và Danny cùng nhìn anh len lỏi qua các bàn.

“Lòng tin giữa vợ chồng là một điều rất đẹp,” Danny bình luận. “Hai người quả là may mắn đấy.”

“Thôi đi!” Tôi lục tìm điện thoại của mình. “Tớ phải bảo họ dừng ngay đi.”

“Tớ tưởng cậu làm thế rồi?”

“Tớ làm rồi mà! Từ mấy hôm trước rồi! Tất cả chỉ là nhầm lẫn!” Tôi tìm danh thiếp của Dave Sharpness và điên cuồng bấm số, ngón tay lập cập vì lo lắng.

“Cậu nghĩ Luke sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện ra cậu thuê người bám theo anh ấy?” Danny thân mật hỏi. “Nếu là tớ thì sẽ tức xịt khói đấy.”

“Cậu chẳng giúp tớ gì hết!” Tôi trừng mắt nhìn anh. “Và cảm ơn vì đã nhắc đến các thám tử tư!”

“Ôi tớ xin lỗi!” Danny lấy tay che miệng làm điệu bộ xin lỗi kiểu mỉa mai. “Vì anh ấy sẽ chẳng bao giờ tự nghĩ ra được đâu.”

Tôi nói được mấy đến một hộp thư thoại, và hít thật sâu.

“Ông Sharpness, tôi Becky Brandon đây. Dường như có chút hiểu lầm. Tôi muốn ông ngừng ngay việc theo dõi chồng tôi, Luke. Tôi không muốn điều tra điều triếc gì nữa cả. Xin hãy hủy vụ này ngay lập tức. Cảm ơn ông.” Tôi ngắt điện thoại và uống một ngụm cocktail champagne từ cốc Danny, thở nặng nhọc. “Đấy. Xong rồi.”

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House

394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

20 tháng Mười một 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn bà vì lá thư.

Tôi có chú ý đến cổ phần mới của bà ở công ti Cappuccino London.

Tôi khuyên bà đừng nên mua thêm cổ phần nào chỉ vì “cổ tức siêu hấp dẫn” như cà phê miễn phí. Bà nên nhìn vào những triển vọng vững chắc, dài hạn hơn.

Để trả lời ột câu hỏi khác của bà, tôi không biết bất cứ công ti trang sức nào từng tặng kim cương miễn phí cho các cổ đông của mình.

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

21. Chương 14

Chương 14

Tôi chỉ mong họ đã nhận được tin nhắn của tôi. Hoặc tin tôi để lại lúc buổi tối. Hay tin tôi để lại lúc sáng nay. Chắc hẳn tôi đã làm nghẽn hoàn toàn hộp thư thoại của Dave Sharpness bằng cả đồng tin nhắn bảo ông ta ngừng điều tra. Nhưng cho đến khi đích thân nói chuyện được với ông ta, tôi không thể chắc chắn ông ta đã nhận được tin nhắn chưa.

Cũng có nghĩa là vụ theo dõi này có thể vẫn đang được tiến hành.

Sáng hôm sau, khi chúng tôi cùng nhau rời căn hộ đến trung tâm xe nôi, mọi giác quan của tôi đều đang cảnh giác cao độ. Tôi cảm thấy chắc chắn có người đang quan sát chúng tôi. Nhưng ở đâu? Nấp trên cây? Ngồi trong một chiếc ô tô đang đỗ chìa ống kính tele về phía chúng tôi? Tôi rón rén bước xuống bậc tam cấp tòa nhà, mắt đảo dáo dác. Bên trái tôi chợt có tiếng click của thiết bị điện tử, và theo bản năng tôi lấy tay che mặt... cho đến khi tôi nhận ra đó không phải tiếng máy ảnh mà là tiếng ai đó bấm mở cửa ô tô.

“Em không sao chứ, em yêu?” Luke nhìn tôi, bối rối.

Một bưu tá đi qua, và tôi liếc ông ta một cái nghi ngờ. Có thật đó là một bưu tá không?

À phải. Đúng thế.

Tôi vội đuổi theo Luke. “OK, giờ thì vào xe đi. Nhanh lên.”

Lẽ ra chúng tôi nên mua xe có kính đen kịt. Tôi đã bảo Luke suốt rồi. Có cả tủ lạnh trong xe nữa.

Vừa ra đến cổng khu nhà thì di động của tôi đổ chuông làm tôi giật bắn cả mình. Thời điểm trùng hợp quá đi mất. Chắc đó là tay thám tử tư, gọi điện bảo ông ta đang trong cốp xe. Hoặc đang ở tòa nhà đối diện, với một khẩu súng trường nhắm vào Luke...

Thôi thôi. Mình đâu có thuê sát thủ chứ. Ổn mà.

Ngay cả thế, khi lời điện thoại ra, tay tôi vẫn run lấy bầy.

“Ừm... a lô?” tôi căng thẳng nói.

“Chào, mình đây!” giọng Suze hồ hởi, trên nền tiếng trẻ con trong điện thoại. “Nghe này, nếu ở đó bán loại xe nôi Urban Baby viên đỏ thì mua luôn ình nhé? Mình sẽ gửi tiền sau.”

“Ôi. Er... tất nhiên rồi.” Tôi vớ lấy cây bút nguệch ngoạc ghi lại. “Còn gì nữa không?”

“Không, thế thôi. Giờ mình phải đi đây! Nói chuyện sau nhé!”

Tôi cắt điện thoại đi, vẫn còn chưa hoàn hồn. Chúng tôi đang bị bám theo, tôi biết chắc thế.

“Thế, cái chỗ đó ở đâu?” Luke xem xét tờ rơi và bắt đầu bấm bấm nút trên thiết bị định vị vệ tinh của mình. Khi bản đồ hiện ra, anh nhăn mặt. “Cách đây cả chục dặm ấy. Chúng ta có nhất thiết phải đến đây không?”

“Đó là chỗ tốt nhất London này! Nhìn này!” Tôi đọc to tờ rơi. “Bạn được thử dùng tất cả các xe nôi chất lượng cao nhất trên nhiều dạng địa hình khác nhau và một tư vấn viên sẽ giúp dẫn bạn ra khỏi ma trận.”

“Ý so việc mua xe nôi với ma trận hay một ma trận theo nghĩa đen?” Luke hỏi.

“Em không biết nữa,” tôi thừa nhận, sau khi đọc kĩ tờ rơi. “Nhưng dù sao đi nữa, ở đó cũng có nhiều xe để chọn nhất, và Suze bảo chúng ta nên đến đó.”

“Cũng có lí.” Luke nhướn mày rồi quẹo góc chữ U. Rồi anh nhú mày khi nhìn qua cửa kính. “Cái xe kia trông quen quen.”

Chết tiệt.

Cổ tỏ ra bình thường, tôi ngoái đầu lại xem. Đó là một chiếc Ford màu nâu, trong xe là một gã đang lái. Một gã tóc sẫm màu, mặt đỏ, sặc mùi thám tử tư.

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt.

“Mình nghe radio đi!” tôi nói. Tôi bắt đầu chỉnh đủ các kênh, vặn to tiếng lên, cố gắng đánh lạc hướng anh. “Mà dù sao thì trông nó quen thì đã sao chứ? Có cả triệu chiếc Ford nâu trên đời này. Ai biết cụ thể là bao nhiêu chứ? Có khi phải... năm triệu. Không, mười...”

“Xe Ford nâu?” Luke nhìn tôi kì lạ. “Cái gì thế?”

Tôi lại quay đầu lại. Chiếc Ford nâu đã biến mất. Nó biến đâu được chứ?

“Anh muốn nói đến chiếc BMW mui trần mà chúng ta vừa vượt qua cơ,” Luke nói, vặn nhỏ tiếng radio xuống. “Trông như xe của chồng Mel.”

“À phải,” tôi nói sau khi ngừng một lát, rồi im lặng. Có lẽ mình cứ ngâm mồm vào một lúc thì hơn.

Trước đó tôi không hề nhận ra rằng phải mất cả giờ mới tới được Pram City. Đó là một khu kho lớn tọa lạc ngoại ô phía Bắc London và đang áp dụng chương trình đỗ xe riêng lại rồi lên xe buýt đi tiếp vào. Cái này tôi cũng không biết. Nhưng chẳng sao. Cũng đáng nếu chúng tôi mua được chiếc xe nôi sành điệu, tuyệt diệu nhất thế giới!

Khi bước xuống xe buýt, tôi lại lăm lét nhìn quanh - nhưng không thấy bất cứ ai trông giống thám tử tư cả. Hầu như chỉ có các cặp đang mang bầu như chúng tôi. Trừ phi... có lẽ Dave Sharpness đã thuê một cặp mang bầu khác theo dõi chúng tôi?

Không. Mình đang hoang tưởng rồi. Phải thôi ám ảnh về chuyện này ngay. Mà nếu Luke có phát hiện ra, thì chẳng lẽ đó là điều tệ hại nhất trên đời à? Ít ra tôi cũng quan tâm đến cuộc hôn nhân của chúng tôi. Theo cách nào đó, anh nên thấy khoái vì tôi đã thuê người theo dõi anh.

Chính xác.

Chúng tôi tiến đến những cánh cửa khổng lồ cùng những cặp khác - và khi cùng Luke bước vào, tôi không thể ngăn mình cảm thấy một nguồn hạnh phúc nho nhỏ bùng lên. Chúng tôi đang ở đây, cùng nhau chọn xe nôi. Y như tôi vẫn hằng tưởng tượng!

“Thế!” Tôi cười rạng rỡ với Luke. “Anh thấy thế nào? Mình nên bắt đầu từ chỗ nào nhỉ?”

“Jesus ôi,” Luke nói, nhìn quanh. Đó là một tòa nhà lớn mái vòm, với hệ thống điều hòa không khí dễ hơi và mấy bài hát mẫu giáo vang lên trên hệ thống loa. Những tấm bảng sắc sỡ dài đến cả ba mét treo lủng lẳng trên xà nhà đề các loại xe nôi “Thường”, “Mọi địa hình”, “Đi du lịch”, “Sinh đôi, sinh ba, bốn...”.

“Chúng ta cần cái gì nhỉ?” Luke bóp bóp trán. “Một cái xe nôi bình thường? Hay loại đem đi du lịch được? Hay một cái kiểu cổ?”

“Còn tùy.” Tôi cố nghe có vẻ hiểu biết - nhưng sự thật là tôi vẫn thấy toàn bộ vụ xe nôi xe đẩy này rối tinh rối mù. Suze đã cố giải thích hệ thống này cho tôi, nhưng mọi thứ cứ như một cuộc họp báo hồi tôi còn là phóng viên tài chính vậy. Tôi choáng váng trước đồng ưu, nhược điểm của loại có bánh trước xoay được - và rồi khi cô nói xong tôi xấu hổ quá không thể thú nhận rằng mình chẳng cho được chữ nào vào đầu cả.

“Em đã làm một vài nghiên cứu,” tôi nói thêm, thò tay vào túi tìm Danh mục Xe nôi rồi tự hào đưa cho Luke. Trong vòng vài tuần qua, mỗi lần trông thấy một chiếc xe nôi hay ho, tôi lại ghi lại tên hãng sản xuất nó - không dễ đâu. Có lần tôi đã phải đuổi theo một cái suốt cả phố High Street Kensington.

Luke đang lật giở tập danh sách, kinh ngạc. “Becky, phải có đến ba mươi loại xe nôi ở đây.”

“Đó là danh sách vòng một mà! Mình chỉ cần giảm xuống một chút...”

“Tôi giúp gì được anh chị đây?” Chúng tôi cùng ngẩng lên thấy một tay đầu tròn tóc tiến lại. Anh ta mặc áo cộc tay, đeo phù hiệu của Pram City trên đề “Tên tôi là Stuart”, thành thực đẩy chiếc xe nôi màu tía chỉ bằng một tay.

“Chúng tôi cần mua xe nôi,” Luke nói.

“À.” Mắt Stuart hướng xuống bụng tôi. “Chúc mừng! Hai người đến đây lần đầu phải không?”

“Lần đầu và duy nhất,” Luke nói dứt khoát. “Không định thô lỗ đâu, nhưng chúng tôi muốn mua mọi thứ gói gọn trong một lần đi, đúng không, Becky?”

“Chắc chắn rồi!” tôi gật đầu.

“Tất nhiên rồi. Glenda? Cô lo hộ tôi cái này nhé? Đẩy lại Khu D.” Stuart đẩy chiếc xe nôi màu tía qua sàn nhà bóng lộn đến ột cô gái cách chừng mười mét rồi quay lại với chúng tôi. “Giờ, hai người đang tìm xe nôi kiểu gì nhỉ?”

“Bọn tôi cũng chưa chắc lắm,” tôi nói, liếc nhìn Luke. “Tôi nghĩ chúng tôi cần giúp đỡ một chút.”

“Dĩ nhiên!” Stuart gật đầu. “Mời đi lối này.”

Anh ta dẫn chúng tôi vào giữa khu vực toàn xe nội loại dùng đi du lịch, rồi dừng lại, như một hướng dẫn viên ở viện bảo tàng.

“Mọi cặp vợ chồng đều khác nhau,” anh nói bằng giọng như hát. “Mọi đứa trẻ đều độc đáo. Vậy nên trước khi chúng ta đi tiếp, tôi muốn hỏi anh chị vài câu về phong cách sống, như thế sẽ giúp định hướng lựa chọn tốt hơn.” Anh với lấy một tập giấy nhỏ gắn vào thắt lưng anh bằng một dây kiểu lò xo. “Xem xét địa hình trước nhé. Hai người định dùng xe nội khi nào? Đi bộ trên vỉa hè và đi mua sắm? Hay đi bộ leo núi? Hay leo núi mạo hiểm?”

“Tất cả,” tôi nói, như bị giọng của anh ta thôi miên.

“Tất cả?” Luke kêu lên. “Becky, em định đi leo núi mạo hiểm lúc nào thế?”

“Có thể chứ?” tôi phản pháo. “Em có thể coi đó là một sở thích!” Tôi hình dung ra cảnh mình nhẹ nhàng đẩy chiếc xe nội lên tận vùng núi Everest, trong khi con tôi ê a ngược nhìn tôi hạnh phúc. “Em nghĩ mới ở giai đoạn này anh không nên loại trừ mọi khả năng.”

“Uh-huh.” Stuart nguệch ngoạc ghi vài chữ. “Rồi, anh chị có cần một chiếc xe gấp gọn được nhanh chóng và dễ dàng mang lên ô tô không? Anh chị có muốn một chiếc chuyển thành ghế ô tô được không? Anh chị đang tìm kiếm một chiếc gọn nhẹ, dễ sử dụng hay an toàn chắc chắn?”

Tôi liếc nhìn Luke. Trông anh cũng hoang mang như tôi vậy.

“Mình xem một vài mẫu trước nhé.” Stuart dịu xuống. “Như thế sẽ giúp anh chị khởi động.”

Nửa tiếng sau đầu óc tôi đã cuồng quay. Chúng tôi đã xem loại có thể chuyển thành ghế trên ô tô, loại có thể gấp lại bằng thủy lực, loại có bánh xe đạp, loại có đệm lò xo kiểu Đức, cả loại như một cái máy kì cục bảo vệ đứa trẻ khỏi ô nhiễm và “lí tưởng khi dùng đi mua sắm và cà phê”. (Tôi mê cái này.) Chúng tôi cũng xem cả loại có túi bọc chân cho ấm, chống mưa, chắn sáng và loại có mái che.

Thành thực mà nói, lúc này chính tôi đã sẵn sàng đi cà phê, nhưng Luke vẫn còn mê mải. Anh đang suy nghĩ rất lung trước khung của một chiếc xe nội có bánh to nhất, nhiều đường rãnh nhất mà tôi từng thấy. Nó được bọc vải kaki rần rần và trông như một món đồ chơi bạo lực Action Man cỡ lớn.

“Tức là phần khung của cái này có khớp nối à,” anh hào hứng nói. “Như thế sẽ tác động thế nào đến bán kính quẹo xe?”

Trời ạ. Có phải xe ô tô đâu!

“Không gì vượt được model này về bán kính quẹo xe.” Mắt Stuart sáng lên khi anh ta đẩy thử để minh họa. “Mẫu Chiến binh này có thể so với một chiếc Humvee quân sự trong số các loại xe nội địa hình. Anh thấy trục xe đàn hồi không?”

“Chiến binh?” tôi kinh hãi nhắc lại. “Chúng tôi sẽ không mua một chiếc xe nội tên là ‘Chiến binh’.

Cả hai người đàn ông đều lơ tôi đi.

“Thật là một tác phẩm kĩ thuật tuyệt vời.” Luke cầm thử tay đẩy. “Cảm giác dễ chịu.”

“Đây là xe nội nam tính. Chứ không phải loại thời trang.” Stuart liếc một cách khá khinh bỉ về phía chiếc có logo của Lulu Guinness mà tôi đang cầm. “Hôm trước một cựu quân nhân của Lực lượng Không quân Đặc nhiệm vừa qua đây, anh Brandon ạ.” Giọng anh ta chột thì thảo. “Và anh ta đã chọn cái này.”

“Tôi rất thích cái này.” Luke đẩy tới đẩy lui chiếc xe. “Becky, anh nghĩ mình nên mua cái này.”

“Cũng được.” Tôi đảo mắt. “Cái đó có thể là của anh.”

“Ý em là sao, của anh á?” Luke nhìn tôi trân trối.

“Em thì thích cái này!” Tôi bướng bỉnh nói. “Nó có logo của Lulu Guinness và chỗ để iPod. Và xem cái che nắng này. Tuyệt quá đi mất!”

“Em đùa à?” Luke nhìn chiếc xe một lượt, vẻ không tán thành. “Trông như đồ chơi ấy.”

“Còn cái anh chọn thì trông như xe tăng! Em sẽ không đẩy cái thứ đó trên phố đâu!”

“Dù rất hoan nghênh lựa chọn của anh chị,” Stuart thở thễ chen ngang, “tôi chỉ muốn nói là cả hai mẫu đó đều không thể chuyển thành ghế ngồi trên ô tô hoặc gấp gọn lại được như yêu cầu ban đầu của hai người.”

“Ồi.” Tôi nhìn chiếc Lulu Guinness. “Ừ há.”

“Cho phép tôi gợi ý là hai người nên ngồi lại với nhau, uống cà phê, và thống nhất nhu cầu được không? Cũng có thể hai người cần nhiều hơn một chiếc xe nôi. Một cái để đi các dạng địa hình gồ ghề, một cái để đẩy đi shopping loanh quanh.”

Cũng là ý hay.

Stuart vội bước lại chỗ một cặp khác, còn tôi và Luke đến quầy cà phê.

“OK,” tôi nói khi chúng tôi đến chỗ mấy cái bàn. “Anh đi mua cà phê nhé. Em sẽ ngồi nghĩ xem chính xác thì ta cần gì.”

Tôi kéo ghế ra, ngồi xuống, lấy bút cùng Danh sách Xe nôi của mình ra. Ở mặt sau tờ danh sách, tôi viết “Các loại Ưu tiên”, rồi bắt đầu kẻ bảng. Cách duy nhất để xác định được nhu cầu là phải hoàn toàn công tâm và khoa học.

Vài phút sau, Luke quay lại mang theo khay đồ uống. “Tiến triển thêm gì chưa?” anh hỏi, ngồi xuống đối diện tôi.

“Rồi!” tôi ngẩng lên, mặt đỏ ửng vì gắng sức. “OK. Bây giờ em vẫn cố làm việc một cách logic... và chúng ta cần năm chiếc xe nôi.”

“Năm?” Suýt thì Luke đánh rơi cốc cà phê. “Becky, một đứa nhóc bé xíu không thể nào cần đến năm cái xe nôi.”

“Có đấy! Anh xem này!” Tôi đưa bảng mình vừa kẻ cho anh xem. “Mình cần một chiếc loại để đi du lịch, với giường trẻ em di động và ghế ngồi ô tô khi con còn nhỏ.” Tôi vừa nói vừa xòe ngón tay đếm. “Mình cần một chiếc xe nôi địa hình để dùng khi đi bộ. Mình cần một chiếc chuyên dụng khi đi shopping, đi cà phê để dùng trong thành phố. Mình cần một chiếc công nghệ cao gấp gọn được để dùng khi mang lên ô tô. Và cần cả một chiếc Lulu Guinness có chỗ để iPod nữa.”

“Vì sao?”

“Tại... nó sành điệu,” tôi nói, chổng ché. “Và tất cả các bà mẹ ngon lành khác đều có.”

“Các bà mẹ ngon lành khác?” Luke đỡ đầu nhìn tôi. Thật tình. Anh không nhớ gì sao?

“Trên Vogue ấy! Em phải là bà mẹ ngon lành nhất!

Thấy Stuart đi ngang qua quầy cà phê, Luke liền gọi anh ta lại.

“Xin lỗi. Vợ tôi đang nói đến chuyện mua năm cái xe nôi. Anh làm ơn giải thích với cô ấy rằng như thế là hoàn toàn vô lý được không?”

“Anh sẽ ngạc nhiên đấy, quý khách,” Stuart nói, bí mật nháy mắt với tôi. “Thực sự chúng tôi đã chứng kiến rất nhiều khách hàng ghé đây nhiều lần. Và nếu anh muốn chỉ đi mua một lần, thì ý tưởng của vợ anh có vẻ hợp lý đấy chứ...” Anh ta ngưng lại giữa câu khi Luke đánh mặt lại rồi hắng giọng. “Mà sao hai người không thử vài mẫu ở khu vực gồm mọi địa hình của chúng tôi nhỉ? Sẽ mang lại một ý tưởng đích thực đấy!”

Khu vực mọi địa hình nhân tạo ở cuối cửa hàng, Stuart giúp chúng tôi mang hết đám xe “Có khả năng mua” đến đó.

“Pram City chúng tôi luôn tự hào về khu vực này,” anh ta nói, đẩy cả sáu chiếc xe nôi một lúc thành một hàng dọc mà chẳng mất chút công sức nào. “Đi một vòng quanh đây, anh chị sẽ thấy mọi bề mặt địa hình mà một chiếc xe nôi sẽ gặp phải trong suốt quá trình sử dụng, từ sàn đá cẩm thạch ở trung tâm mua sắm đến bãi biển sỏi đá trong một kì nghỉ hè, hay những bậc cầu thang đá của thánh đường nào đó... Tất cả đều ở đây!”

Chà chà. Tôi thấy khá ấn tượng. Khu vực này dài khoảng ba mươi mét, như một kiểu đường đua, và khắp nơi quanh đây người ta đang vừa đẩy thử xe nô vừa gọi nhau í ới. Ở khu vực sỏi, một cô gái đang mắc kẹt với chiếc xe nô có dù che màu hồng, còn ở khu bãi biển, hai đứa nhóc mới lăm chằm biết đi đang ném cát vào nhau.

“Tuyệt quá!” tôi chộp lấy cái dùng khi đi cà phê và shopping hào hứng đẩy thử. “Thách anh đua đấy, ngài Chiến binh.”

“Em thách đấy nhé.” Luke cầm lấy hai tay đẩy tổ chẳng bọc vải kaki của chiếc nô rồi nhúu mày. “Cái này nhả phanh ra thế nào nhỉ?”

“Ha! Thua rồi nhé!” Tôi bắt đầu lướt đi trên khu vực “vĩa hè” cùng chiếc xe nô lạnh lẽo của mình. Một lát sau tôi bỗng thấy Luke bắt đầu đẩy được con qu của anh đi - và chẳng mấy chốc đã bắt kịp tôi.

“Anh dám à!” Tôi ngoái lại nói, và tăng tốc.

“Chiếc Chiến binh này là vô địch,” Luke nói bằng giọng như trong các trailer phim. “Chiến binh không bao giờ chịu thất bại.”

“Chiến binh của anh có biết xoay vòng không?” tôi đáp trả. Lúc này chúng tôi đã ở trên bề mặt cảm thạch, và chiếc xe của tôi thật tuyệt hảo! Tôi chỉ cần dùng một ngón tay cũng đẩy được nó, và đúng là nó có thể đi theo đường hình số 8. “Anh thấy chưa? Nó cực kì...” tôi ngẩng lên đã thấy Luke trên khu sỏi rồi. “Anh đã bỏ qua một phần thi bắt buộc nhé!” tôi bực tức gào lên. “Phạt hai mươi giây!”

Chiếc Chiến binh khá tuyệt khi đi trên sỏi, phải nói thế. Như kiểu nó nghiêng qua bắt đám sỏi đá phải tuân phục. Còn cái của tôi thì hơi... vô dụng.

“Cần giúp gì không em?” Luke hỏi khi nhìn tôi dò dẫm tìm đường đi tắt qua. “Gặp rắc rối với cái xe nô kém tầm ấy hả?”

“Em đâu có định đưa con em đến mấy cái hố sỏi ấy làm gì,” tôi phản pháo, ra điều tử tế. Tôi tiến đến chỗ bãi cỏ và tình-cờ-một-cách-cổ-ý đâm xe vào xe Luke.

“Bộ phận chính hướng có vấn đề hả?” Anh nhướn mày.

“Chỉ kiểm tra túi khí an toàn của anh thôi mà,” tôi nhí nhảnh nói. “Hình như nó không hoạt động thì phải.”

“Em tử tế quá! Cho phép anh thử túi khí của em nhé?” Anh đâm xe nô của anh vào xe tôi và tôi vừa bật cười vừa đâm lại anh phát nữa. Ở hàng rào kế bên, tôi thấy Stuart đang quan sát chúng tôi, hơi hoảng hốt.

“Đã quyết định được cái nào chưa?” anh ta gọi với vào.

“Rồi,” Luke hét đáp lại, gật gật đầu. “Chúng tôi muốn mua ba chiếc Chiến binh.”

“Nói linh tinh!” Tôi đánh Luke bằng mu bàn tay và anh bắt đầu cười lớn.

“Giờ thì là bốn chiếc...” Anh ngưng bật khi đi động đồ chuông. “Chờ chút.” Anh lôi nó ra áp lên tai. “Luke Brandon nghe. A, chào.”

Anh buông cái xe nô ra và quay đi. Có lẽ giờ mình nên đẩy cái Chiến binh xem. Tôi cầm lấy cái tay cầm to bự và đẩy thử.

“Đùa à,” tôi nghe thấy Luke nói gay gắt. Tôi đẩy chiếc Chiến binh loanh quanh cho đến khi đối diện với anh. Mặt anh căng thẳng, tái mét, và anh đang cau mày chăm chú lắng nghe ai đó trên điện thoại. “Mọi chuyện ổn chứ?” tôi cử động miệng thành câu đó nhưng không phát ra tiếng, nhưng anh lập tức quay ngoắt đi và bước tránh xa tôi vài bước.

“Ừ,” tôi nghe thấy anh nói. “Chúng ta sẽ phải... suy nghĩ về việc này.” Anh vừa bước dọc khu đẩy thử xe vừa vò tóc, thậm chí không buồn chú ý tới một cặp vợ chồng với cái xe nô ba bánh đã phải dạt vội sang một bên để tránh anh.

Cảm thấy hơi lo, tôi bắt đầu đẩy chiếc Chiến binh theo anh. Có chuyện gì vậy? Anh đang nói chuyện điện thoại với ai? Tôi đẩy thẳng chiếc xe xuống các bậc thang, cuối cùng cũng theo kịp anh ở khu vực bãi cát

biển. Khi tiến lại gần, tôi chợt cảm thấy bồn chồn. Anh đang đứng đó, giữ chặt điện thoại, mặt mũi hằn nét căng thẳng.

“Không làm thế được,” anh tiếp tục nói bằng cái giọng trầm trầm ấy. “Chuyện đó không thể được.” Rồi đột ngột anh thấy tôi và cả khuôn mặt anh liền cau có.

“Luke...”

“Anh đang nói chuyện, Becky.” Giọng anh nghe như quát. “Anh có thể có chút riêng tư được không đây?” Anh đứng dậy sải bước dọc theo dải cát, tôi chỉ biết nhìn theo, cảm thấy như vừa bị đâm một quả vào giữa mặt.

Riêng tư? Với cả tôi ư?

Chân tôi run rẩy khi anh sải bước ra xa. Có chuyện gì không ổn vậy? Chỉ một phút trước đây chúng tôi còn cùng nhau đẩy xe nô, cười nói và trêu chọc nhau, vậy mà giờ...

Chợt tôi nhận ra điện thoại của mình cũng đang đổ chuông trong túi. Tôi chợt tin chắc, một cách điên rồ, rằng đó là Luke gọi để xin lỗi - nhưng tôi vẫn nhìn thấy anh ở đầu kia khu đẩy thử xe mà, anh vẫn đang nói chuyện.

Tôi lôi điện thoại ra nghe. “A lô?”

“Cô Brandon phải không?” một giọng rè rè vang lên. “Tôi Dave Sharpness đây.”

Ôi trời ạ. Chọn đúng lúc để gọi thế.

“Cuối cùng thì ông cũng gọi lại!” tôi quát, đổ nỗi lo lắng của mình lên đầu ông ta. “Nghe này, tôi hủy vụ với ông rồi! Ông đang làm cái gì thế? Vẫn theo dõi chồng tôi à?”

“Cô Brandon.” Dave Sharpness cười khùng khục. “Nếu tôi nhận được một xu mỗi khi có một phụ nữ gọi điện đến báo hủy điều tra ngay hôm sau rồi hối tiếc thì...”

“Nhưng tôi thực sự muốn ông hủy!” tôi bực muốn đập điện thoại quá. “Chồng tôi đã biết có người đang theo dõi anh ấy! Anh ấy đã thấy người của ông!”

“À.” Giọng Dave Sharpness có vẻ kinh ngạc. “Được rồi, đúng là đáng lẽ không nên để xảy ra lỗi này. Tôi sẽ nói với đặc vụ liên quan...”

“Bảo họ ngừng hết đi! Bảo họ thôi ngay phút này trước khi cuộc hôn nhân của tôi bị hủy hoại! Và đừng có gọi cho tôi nữa!”

Điện thoại càng lúc càng rè.

“Tôi không nghe thấy cô nói gì, cô Brandon ạ.” Tôi nghe giọng Dave Sharpness nhỏ xú. “Tôi xin lỗi. Tôi đang trên đường đến Liverpool.”

“Tôi nói: ngừng điều tra ngay!” tôi nói, to và rõ ràng

“Thế còn về các kết quả tìm được thì sao? Tôi gọi cho cô vì thế. Tôi có một báo cáo đầy đủ dành cho cô đây...” Giọng ông ta biến mất vào một biển tiếng rè nhiều.

“Kết quả tìm được?” tôi trừng trừng nhìn điện thoại, tim đột nhiên nện thình thình. “Ý ông là... ông Sharpness? Ông còn ở đó không?”

“... thực sự cho rằng cô nên xem những tấm hình đó...”

Tiếng rè rè bất chợt chuyển thành tu tu liên tục. Ông ấy gác máy rồi.

Tôi tê liệt, đứng đó trên cát, một tay vẫn giữ chặt chiếc Chiến binh. Những tấm ảnh? Chắc chắn không phải ý ông ta là... chứ?

“Becky.” Tiếng Luke khiến tôi giật bắn mình tung cả điện thoại lên trời. Anh cúi xuống bãi cát nhặt lên đưa lại cho tôi. Tôi không thể nhìn thẳng vào anh khi run rẩy đưa tay ra nhận lại và cho nó vào túi.

Ảnh chụp gì?

“Becky, anh phải đi bây giờ.” Giọng Luke căng thẳng như tôi vậy. “Đó là... Mel. Một vụ khá khẩn cấp ở công ti.”

“Không sao.” Tôi gạt đầu và bắt đầu đẩy chiếc Chiến binh lại điểm xuất phát trong khu đẩy thử. Mắt tôi mờ dần nhìn thẳng phía trước. Tôi cảm thấy tê cóng và trống rỗng. Ảnh chụp cái gì?

“Mình lấy cái Lulu Guinness đi,” Luke nói khi chúng tôi tới điểm xuất phát. “Anh thực sự không bận tâm đâu.”

“Thôi. Mua cái Chiến binh ấy.” Tôi nuốt khan, cố gắng nhận cục nghẹn đang dâng lên trong cổ họng mình xuống. “Không sao mà.”

Tất cả niềm vui và sự dễ chịu đã tan biến. Tôi cảm thấy lạnh người vì sợ. Dave Sharpness đã có bằng chứng rằng Luke đang... làm gì đó. Và tôi chẳng biết đó là gì.

22. Chương 15 Phần 1

Chương 15

Lần này tôi không thèm đeo kính mát nữa. Cũng không buồn mỉm cười với cô lễ tân. Tôi thẳng người hiên ngang ngồi xuống cái ghế nệm mút, xé tan một tờ khăn giấy thành từng mảnh vụn, nghĩ ngợi, Thật không thể tin được.

Suốt cả dịp cuối tuần tôi không thể làm được gì. Tôi phải chờ đến tận khi Luke đi làm sáng nay. Tôi phải chắc chắn rằng anh đã đi khỏi (bằng cách thò đầu khỏi cửa sổ gọi anh hai lần khi anh đã vào trong ô tô cho đến khi đảm bảo là anh không quay lại) rồi mới lấy hết can đảm gọi điện đến văn phòng của Dave Sharpness. Ngay cả khi ấy tôi vẫn nói như thì thào. Tôi nói chuyện với cô lễ tân, cô này từ chối không cho tôi biết bất cứ chi tiết nào của kết quả điều tra qua điện thoại. Vậy nên giờ tôi mới ở đây, lúc mười một giờ sáng, lại ở khu West Ruislip.

Toàn bộ chuyện này nghe thật phi thực. Lẽ ra vụ điều tra phải bị hủy mới phải. Lẽ ra họ không nên tìm ra bất cứ cái gì.

“Cô Brandon.” Tôi ngẩng lên, cảm thấy mình như một bệnh nhân chờ phẫu thuật. Dave Sharpness đứng đó, giọng rầu rĩ hơn bao giờ hết. “Cô có muốn vào trong không?”

Khi dẫn tôi vào văn phòng, trông ông ta tràn đầy vẻ thương hại tôi, tôi không thể nào chịu được. Ngay lập tức tôi quyết định sẽ khoác lên một vẻ mặt can đảm. Tôi sẽ vờ như Luke có bồ không cũng chẳng sao.

Tôi chỉ muốn biết vì tò mò rồi việc. Trên thực tế, tôi mừng vì anh đã có bồ, vì bấy nay tôi vẫn muốn li dị anh. Đúng thế.

“Vậy là ông đã phát hiện ra điều gì đó,” tôi thờ ơ nói khi chọn chỗ ngồi xuống. “Hay nhỉ.” Tôi cố nặn ra một nụ cười vô tư nho nhỏ.

“Đây là một khó khăn đối với cô, cô Brandon ạ.” Dave Sharpness thì hắng người lên khuỷu tay, rướn về phía trước.

“Không, khó khăn gì chứ!” tôi nói, giọng vui thái quá. “Tôi thực bụng chả quan tâm đâu. Thực ra tôi cũng có một anh bồ và chúng tôi đang chuẩn bị cùng nhau bỏ trốn đến Monaco, nên tôi hoàn toàn chẳng thấy chuyện này làm sao cả.”

Dave Sharpness không có vẻ gì là để vào tai.

“Tôi thì cho rằng cô có quan tâm đấy.” Giọng ông ta còn hạ xuống thấp hơn nữa. “Tôi cho rằng cô rất quan tâm.” Đôi mắt vằn vện mạch máu đỏ của ông ta trông ai oán đến nỗi tôi không thể chịu đựng thêm phút nào nữa.

“Ừ thì tôi có quan tâm!” tôi khịt mũi. “Cứ nói cho tôi biết, được chứ? Anh ấy vẫn đang gặp gỡ cô ta à?”

Dave Sharpness mở một phong bì tài liệu và nhòm vào xem, lắc lắc đầu.

“Trong cái nghề này, phần này thật không dễ.” Ông ta thở dài, sắp lại đồng giấy tờ đó rồi ngẩng lên. “Cô Brandon ạ, chồng cô đang sống một cuộc đời hai mặt đấy.”

“Cuộc đời hai mặt?” tôi há hốc mồm nhìn ông ta.

“Tôi e rằng mình phải nói rằng anh ta không phải người như cô nghĩ đâu.”

Làm sao mà Luke lại không phải người như tôi nghĩ được? Ông ta đang nói cái quái gì thế?

“Ý ông là sao?” tôi nói, gần như phát cáu.

“Thứ Tư tuần trước, một trong số các đặc vụ của tôi đã theo dấu chồng cô từ nơi làm việc. Anh ta đã đăng kí phòng khách sạn bằng tên giả. Anh ta đã gọi cocktail ột vài... phụ nữ. Thuộc... một loại đặc biệt. Nếu cô hiểu tôi nói gì, cô

Tôi kinh ngạc đến cứng cả họng. Luke sao? Phụ nữ thuộc loại đặc biệt?

“Đặc vụ cực giỏi nghiệp vụ của tôi đã lần theo tên giả của chồng cô.” Dave Sharpness nhìn tôi, muốn tạo ấn tượng. “Anh ta đã phát hiện ra rằng tại chính khách sạn đó đã từng xảy ra... một số vụ việc đáng tiếc với phụ nữ.” Dave Sharpness nhìn những ghi chép của ông ta với nét mặt khổ chịu. “Tất cả đều từng bùng lên rồi lại bị ém đi nhờ những khoản bồi thường lớn. Rõ ràng anh ta là một kẻ quyền lực, chồng cô ấy. Đặc vụ của tôi còn khám phá ra vài vụ kiện quấy rối tình dục bị bỏ dỡ... một vụ kiện anh ta và một đồng nghiệp đánh người, cũng lại bị bưng bít...”

“Thôi đi!” tôi kêu lên, không thể nghe tiếp được nữa. “Chấn chấn là thông tin của ông sai hết rồi! Ông hay cái lão đặc vụ của ông. Chồng tôi không bao giờ uống cocktail cùng phụ nữ thuộc loại đặc biệt! Anh ấy không bao giờ đánh người! Tôi biết anh ấy chứ!”

Dave Sharpness thở dài. Ông ta ngả người tựa vào lưng ghế và đặt tay lên cái bụng khổng lồ của mình.

“Tôi thông cảm với cô, cô Brandon ạ, thực sự thông cảm ấy. Không người vợ nào lại muốn nghe người khác bảo chồng mình thiếu hoàn hảo.” “Tôi không nói anh ấy hoàn hảo, nhưng mà...”

“Nếu cô biết ngoài kia có bao nhiêu tên lừa đảo...” Ông ta nhìn tôi sâu thẳm. “Mà các bà vợ luôn là những người cuối cùng được biết.”

“Ông không hiểu gì hết!” Tôi thấy muốn tát cho ông ta một phát. “Đó không thể là Luke. Đơn giản là không thể.”

“Sự thật thường rất khó chấp nhận.” Dave Sharpness vẫn lạnh te. “Phải can đảm lắm mới chấp nhận được.”

“Thôi cái kiểu kẻ cả ấy với tôi đi!” tôi bực tức nói. “Can đảm thì tôi có đấy. Nhưng tôi cũng biết chắc chồng tôi không phải một kẻ thích thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Đưa tôi xem mấy ghi chép của ông đây!” Tôi giật phong bì tài liệu khỏi tay ông ta khiến một xấp ảnh đen trắng bóng loáng rơi xuống bàn.

Tôi bối rối nhìn chúng. Tất cả đều là ảnh chụp Iain Wheeler. Iain bên ngoài Brandon Communications. Iain đang lên cầu thang một khách sạn.

“Không phải chồng tôi.” Tôi ngẩng lên. Đây không phải chồng tôi.

“Giờ thì chúng ta đã nhất trí với nhau một chút rồi đấy.” Dave Sharpness gạt đầu hài lòng. “Nhân cách chồng cô có hai mặt, như cô thấy đấy.”

“Thôi ngay đi, lão ngốc này!” tôi điên tiết gào lên. “Đó là Iain! Ông theo dõi nhằm người rồi!”

“Hả?” Dave Sharpness ngồi bật dậy. “Nhằm người theo nghĩa đen ấy hả?”

“Đây là một trong số các khách hàng của chồng tôi. Iain Wheeler.”

Dave Sharpness giật lấy một tấm ảnh và nhìn nó vài giây.

“Đây không phải chồng cô à?”

“Không!” Tôi chợt nhìn thấy một tấm chụp Iain đang vào xe limo liền vỗ lấy và chỉ vào Luke, người đứng khuất bên kia chiếc xe, hầu như ống kính không nhắm tới. “Đó mới là Luke! Đó mới là chồng tôi.”

Hơi thở của Dave Sharpness trở nên nặng nhọc khi ông ta nhìn từ hình chụp mờ mờ đầu Luke đến các bức ảnh chụp Iain, sang mấy ghi chép của ông ta rồi lại quay về nhìn Luke.

“Lee! Vào đây ngay!” ông ta quát, đột nhiên nghe bớt dịu-dàng-quan-tâm-chuyên-nghiệp đi nhiều, giống giọng của lão-già-Nam-London-đang-cáo-tiết.

Một lát sau, cửa mở và một thằng nhỏ gầy gò chừng mười bảy tuổi thò đầu vào, tay cầm máy điện tử cầm tay Game Boy.

“Ồ... gì ạ?” nó nói.

Đây là tay đặc vụ giỏi nghiệp vụ đó sao?

“Lee, tôi phải cảnh cáo cậu.” Dave Sharpness giận dữ đập bàn ầm ầm. “Đây là lần thứ hai cậu làm hỏng việc. Cậu vừa bám theo nhầm người. Đây không phải Luke Brandon.” Ông ta chỉ vào bức ảnh. “Đây mới là Luke Brandon!”

“Ồ.” Lee xoa xoa mũi, trông chẳng có vẻ gì quan tâm. “Chết tiệt.”

“Đúng đấy, chết tiệt! Tôi muốn đá đít tổng cổ cậu khỏi đây lắm rồi đấy!” Cổ Dave Sharpness chuyển sang màu đỏ au. “Làm sao mà cậu lại nhầm người được chứ?”

“Ai biết!” Lee chống chế. “Tôi lấy ảnh của anh ta từ báo.” Nó với lấy phong bì tài liệu kéo ra một ảnh cắt từ tờ The Times.

Tôi biết tấm hình này. Đó là tấm candid shot chụp Luke và Iain đang nói chuyện ở một cuộc họp báo của Arcodas. “Đấy, thấy chưa?” Lee nói. “Báo viết, ‘Luke Brandon, bên phải, đang thương thảo với Iain Wheeler, bên trái.’”

“Họ ghi chú ảnh ngược!” tôi nói văng cả nước bọt vào mặt nó. “Hôm sau báo đăng xin lỗi rồi mà! Cậu không kiểm tra lại à?”

Mắt Lee đã dán trở lại vào cái máy Game Boy.

“Trả lời cô ấy đi!” Dave Sharpness ra lệnh. “Lee, cậu đúng là đồ vô tích sự!”

“Nghe này, bố, con nhầm, được chưa ạ?” Lee nhăn mặt.

Bố á?

Đây là lần cuối cùng tôi thuê thám tử tư qua cuốn Những Trang Vàng.

“Cô Brandon...” Dave Sharpness rõ ràng đang cố bình tĩnh trở lại. “Tôi không biết nói gì hơn là xin lỗi cô. Đương nhiên chúng tôi sẽ khởi động một cuộc điều tra khác miễn phí cho cô, lần này sẽ tập trung đúng người...”

“Thôi!” tôi ngắt lời ông ta. “Làm ơn thôi đi, được chứ? Tôi chịu đựng đủ rồi.”

Tôi chợt rùng mình. Làm sao mình lại có thể thuê người theo dõi Luke cơ chứ? Mình đang làm quá gì ở cái nơi khỉ gió này? Tôi đứng phắt dậy. “Tôi đi đây. Từ giờ đừng có liên lạc với tôi nữa.”

“Dĩ nhiên rồi.” Dave Sharpness vội vã đẩy ghế đứng dậy theo. “Lee, ra ngoài đi! Nhưng nếu tôi có thể cung cấp cho cô những kết quả điều tra khác...”

“Kết quả điều tra?” Tôi quay sang ông ta, giận dữ. “Ông thực sự nghĩ tôi còn muốn nghe ông nói nữa sao?”

“Còn vụ lông mày nữa mà?” Dave Sharpness khề ho hắng.

“Ồi. Ừ nhỉ.” Tôi đứng khựng lại. Mình quên bég mắt.

“Tất cả đều ở trong này.” Dave Sharpness nhân cơ hội ấn cái phong bì tài liệu vào tay tôi. “Thông tin chi tiết về bác sĩ thẩm mỹ và phương pháp thực hiện, gồm cả ảnh, các ghi chú khi theo dõi...”

Tôi muốn quăng cái phong bì tài liệu vào mặt ông ta mà đi thẳng.

Có điều... Lòng mày của Jasmine đẹp thật.

“Có lẽ tôi sẽ liếc qua cái này một chút,” cuối cùng tôi nói, làm ra vẻ lạnh lùng nhất có thể.

“Cô còn có thể thấy vài thông tin khác ở đó,” Dave Sharpness nói, vội vã bước theo tôi ra cửa, “những thông tin này được chúng tôi thu thập để đối chiếu, phục vụ cho vụ chồng cô. Chẳng hạn như về bạn cô, Susan Cleath-Stuart chẳng hạn. Hiện tại, cô ấy rất giàu.”

Tôi thấy buồn nôn. Ông ta còn theo dõi cả Suze?

“Có vẻ như tài sản hiện tại của cô ấy được ước tính lên tới...”

“Thôi ngay!” Tôi quay ngoắt lại giận tím người. “Tôi không bao giờ còn muốn nhìn mặt hoặc nghe thấy tiếng ông nữa! Và nếu người của ông còn theo dõi Luke hay bất cứ người bạn nào khác của tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

“Chắc chắn rồi,” Dave Sharpness nói, gật đầu như thể đó là một ý tưởng xuất sắc chính ông ta vừa nảy ra. “Tôi hiểu.”

Tôi bước thấp bước cao xuống cuối phố vẫy taxi. Nó đỗ xích lại, tôi lên xe rồi ngồi bấu chặt lấy tay vịn, không sao thấy thoải mái nổi cho đến tận khi đi xa khỏi khu West Ruislip. Tôi hầu như không thể chịu nổi khi cứ nhìn thấy cái phong bì tài liệu trên đùi tôi như một bí mật tội lỗi kinh khủng. Nhưng giờ khi nghĩ lại, tôi thấy việc mình mang nó theo có khi lại tốt hơn. Vậy là tôi đang cầm toàn bộ thông tin, và chỉ cần tổng hết vào máy hủy tài liệu là xong. Sau đó hủy phần đã hủy một lần nữa. Không bao giờ tôi muốn Luke biết tôi đã làm gì.

Tôi không tin nổi sao mình lại có ngày đi trên con đường này. Luke và tôi đã lấy nhau. Chúng tôi không nên theo dõi nhau. Trong lời tuyên thệ “yêu thương, tin tưởng” lúc cưới cũng đã bao gồm điều này mà: “Yêu thương, trân trọng và không bao giờ thuê thám tử tư ở khu West Ruislip.” Chúng tôi nên tin tưởng lẫn nhau. Chúng tôi nên đặt niềm tin vào nhau. Tự dưng thấy thôi thúc mạnh mẽ, tôi lôi điện thoại ra bấm số của Luke. “Chào anh yêu!” tôi nói ngay khi anh nhấc máy. “Em đây.”

“Chào em! Mọi chuyện...”

“Mọi chuyện ổn cả. Em chỉ đang băn khoăn thôi.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Về cuộc điện thoại hôm trước, ở cửa hàng xe nôi ấy. Hình như anh hơi buồn. Mọi chuyện ổn chứ anh?”

“Becky, anh xin lỗi về chuyện đó.” Giọng anh có vẻ ăn năn thật. “Anh thực lòng xin lỗi. Anh... trong một thoáng anh bị nó choán hết tâm trí. Xảy ra một vấn đề nhỏ. Nhưng tự nó sẽ hết thôi, anh chắc chắn. Đừng lo.”

“Ừ.” Tôi thở hắt ra. Thậm chí tôi còn không để ý là này giờ mình nín thở.

Đó chỉ là công việc. Mọi chuyện chỉ có thế. Luke luôn có các vấn đề, các trục trặc nho nhỏ cần giải quyết, và đôi khi anh bị căng thẳng. Khi bạn điều hành một công ti khổng lồ thì điều đó cũng thường tình thôi.

“Anh sẽ gặp em sau nhé, em yêu. Em đã sẵn sàng đi dự buổi tối quan trọng hôm nay chưa?”

Tối nay là buổi họp mặt bạn đại học. Suýt nữa thì tôi quên. “Em nóng lòng lắm rồi! Tạm biệt anh, Luke.”

Tôi cất điện thoại đi, thở sâu vài cái. Cái chính là thậm chí Luke còn không hề biết tôi có đến gần một thám tử tư nữa. Và anh sẽ không bao giờ phát hiện ra.

Khi đến những con phố quen thuộc ở phía Tây London, tôi mở phong bì ra, bắt đầu lật xem từng bức ảnh và các ghi chú khi theo dõi. Mình vẫn có thể tìm ra chỗ làm lông mày cho Jasmine trước khi hủy sổ tài liệu này! Vô tình thấy một tấm ảnh mờ mờ chụp Suze đang đi dọc phố mua sắm High Street Kensington, tôi bèn nhắm mắt lại, cảm thấy một làn sóng xấu hổ khác lại dâng trào. Đời tôi đã phạm phải biết bao sai lầm, nhưng đây là sai lầm tệ hại nhất, tệ hại gấp hàng triệu tỉ lần. Làm sao tôi lại có thể để bạn mình bị một tay thám tử tư thăm hại theo dõi cơ chứ?

Chừng mười tám kể tiếp là ảnh chụp Venetia, tôi liền bỏ qua nhanh chóng. Tôi không muốn trông thấy cô ta. Rồi vài cái chụp Mel, trợ lý của Luke, đang ra khỏi văn phòng... và rồi... Ôi trời ơi, có phải Lulu không?

Tôi chăm chăm nhìn tấm ảnh, hoang mang không hiểu sao nó lại ở đây. Rồi tôi nhớ ra đã nhắc đến cô ta khi liệt kê danh sách những phụ nữ Luke biết. Khi tôi nói Luke không hợp cô ta, Dave Sharpness đã gật gù ra điều hiểu biết, nói “Thường như thế chỉ là tung hỏa mù thôi.” Lão ngu này! Rõ ràng ông ta đang nghĩ là Luke và Lulu đang có một vụ ngoại tình nóng bỏng hay gì đấy.

Từ từ đã. Tôi chớp mắt, nhìn kĩ hơn vào tấm ảnh. Không thể nào...

Cô ta không thể nào...

Tôi vội đưa tay bịt miệng, nửa sốc, nửa cố gắng không cười. OK, tôi biết thuê thám tử tư thật là một việc ngu ngốc. Nhưng cái này sẽ khiến Suze vui đây.

Đúng lúc tôi đang nhét dở đồng ảnh ột giấy tờ trở lại phong bì thì di động của tôi reo. “A lô?” tôi thận trọng nói.

“Becky, Jasmine đây!” một giọng hào hứng vang lên. “Chị có đến không đấy?”

Tôi ngạc nhiên ngồi thẳng lại. Trước hết, tôi không nghĩ có ai lại để ý đến việc tôi đi muộn. Thứ hai, Jasmine biết cách nâng giọng cô ta lên trên mức uể oải chán nản đơn âm tiết từ bao giờ thế?

“Tôi đang đến đây,” tôi nói. “Có chuyện gì thế?”

“Chuyện anh bạn Danny Kovitz của chị.”

Tôi chợt cảnh giác cao độ. Đừng có bảo là anh ấy đã mất hứng nhé. Đừng có bảo là anh ấy đòi rút.

“Có... vấn đề gì à?” Khi nói vậy tôi hầu như không chịu đựng nổi.

“Sao lại thế được! Anh ấy xong mẫu thiết kế rồi! Anh đến đây rồi. Và nó tuyệt lắm!”

Cuối cùng, cuối cùng, cũng phải có chuyện gì đó tốt đẹp chứ! Tôi đến The Look, lên thẳng phòng ban giám đốc trên tầng sáu, nơi mọi người đang tụ tập chờ xem mẫu thiết kế.

Jasmine gặp tôi ở cầu thang, mắt lấp lánh.

“Tuyệt lắm ấy!” cô nói. “Hình như anh ấy đã thức suốt đêm để sửa lại nó. Anh ấy nói chuyển đi đến Anh này đã mang lại đúng thứ cảm hứng cuối cùng mà anh ấy cần. Mọi người đều phấn khởi lắm. Thế nào cũng cháy hàng à xem! Tôi đã nhắn tin cho bạn bè và họ đều muốn mua một cái.”

“Tuyệt quá!” tôi ngạc nhiên nói.

Tôi không biết mình ngạc nhiên vì chuyện gì hơn, chuyện Danny đã hoàn thành mẫu thiết kế nhanh đến thế, hay chuyện Jasmine đã sống lại.

“Trong này...” Cô ta mở cánh cửa gỗ sáng màu, và tôi nghe thấy giọng của Danny khi chúng tôi cùng bước vào phòng. Anh đang ngồi ở một chiếc bàn dài, diễn thuyết dài dòng trước Eric, Brianna cùng toàn bộ nhân sự bộ phận marketing và PR.

“Đó chính xác là ý tưởng cuối cùng mà tôi cần phải nắm bắt,” anh nói. “Nhưng một khi đã tóm được nó...”

“Nó thật khác biệt!” Brianna nói. “Rất độc đáo”

“Becky!” Danny chợt nhận ra tôi. “Đến xem mẫu thiết kế này! Carla, đến đây đi.”

Anh gọi cô ta lại - còn tôi thì há hốc mồm.

“Cậu sao cơ?” Giọng tôi bắn ra trong kinh hoàng trước khi tôi kịp ngăn lại.

Mẫu thiết kế là một chiếc áo phông với đường may nổi chun lại, tay áo nhăn, cổ tình làm sần in thương hiệu Danny Kovitz. Áo nền xanh da trời nhạt, trước ngực là hình cách điệu một con búp bê tóc đỏ theo kiểu thập niên 1960. Bên dưới in một câu duy nhất:

CÔ TA LÀ CON KHỐN TÓC ĐỎ

VÀ TÔI GHÉT CÔ TA

Tôi hết nhìn Danny lại nhìn cái áo phong, vài lượt như thế. “Cậu không thể nào...” Miệng tôi đang hoạt động không được trơn tru. “Danny, cậu không thể...”

“Không tuyệt sao?” Jasmine nói.

“Các tạp chí sẽ yêu nó.” Một cô thuộc bộ phận PR gật đầu lia lịa. “Chúng tôi đã gửi cho tờ Instyle xem áo mẫu và nó sẽ xuất hiện trong mục phải-mua. Tặng kèm cả túi đựng có chữ kí nhà thiết kế nữa... Ai cũng đều muốn có một cái à xem.”

“Thật là một slogan xuất sắc!” một người khác lên tiếng. “‘Cô ta là con khốn tóc đỏ và tôi ghét cô ta!’ “

Cả phòng cười rộ lên. Trừ tôi. Tôi vẫn còn sốc. Venetia sẽ nói gì chứ? Luke sẽ nói gì chứ?

“Chúng ta sẽ quảng cáo nó trên các bến xe buýt, dán poster, đăng trên các tạp chí...” cô PR tiếp tục. “Danny đã có một ý tưởng tuyệt vời, anh còn muốn phát triển mẫu này thành áo bà bầu nữa.”

Đầu tôi giật nảy lên vì khiếp hãi. Anh ấy muốn cái gì cơ?

“Ý tưởng tuyệt lắm, Danny!” tôi nói, hằm hằm liếc anh một phát. “Tớ cũng nghĩ thế.” Anh mỉm cười đáp lại, ra vẻ ngây thơ. “Này, cậu có thể mặc cái đó đi để đấy!”

“Anh lấy cảm hứng từ đâu vậy, anh Kovitz?” một trợ lý marketing trẻ hồ hởi hỏi.

“Ai là con khốn tóc đỏ?” cô PR chen vào, bật cười thoải mái. “Tôi hi vọng cô ta không thấy phiền lòng vì có tới cả ngàn chiếc áo phong nói về cô ta!”

“Cậu thấy sao, Becky?” Danny nhướn mày nhìn tôi ranh mãnh. “Becky cũng biết cô ta à?” Brianna ngạc nhiên nói. “Cô ta có thật sao?”

Đột nhiên ai cũng lộ vẻ quan tâm.

“Không!” tôi cuống quýt. “Không! Không hề! Cô ta không phải... ý tôi là... tôi mới chỉ đang... suy nghĩ thôi. Sao chúng ta không mở rộng ý tưởng thiết kế này? Chúng ta có thể có slogan về cả tóc vàng và tóc nâu nữa.”

“Ý hay,” Brianna nói. “Anh thấy sao, Danny?”

Trong một khoảnh khắc đứng tim tôi đã sợ anh sẽ bảo, “Không, phải là tóc đỏ vì Venetia tóc đỏ.” Nhưng ơn trời, anh ấy gật đầu.

“Tôi thích ý này. Hãy chọn lấy con khốn của riêng bạn.” Bất chợt anh ngáp dài như mèo. “Còn cà phê nữa không?”

Ơn trời. Thảm họa đã được đẩy lui. Mình sẽ mang phiên bản áo “tóc vàng” về nhà và Luke sẽ không bao giờ biết được nguồn gốc của nó.

“Chúng tôi cần cái này!” Carla vừa nói vừa rót cà phê. “Cả đêm qua chúng tôi thức trắng. Phải gần hai giờ sáng Danny mới hoàn thành mẫu thiết kế. Rồi chúng tôi tìm thấy một cửa hàng in trên vải mở suốt đêm ở Hoxton, và họ đã thực hiện mẫu đầu tiên cho chúng ta.”

“Chà, chúng tôi đánh giá cao nỗ lực của các bạn,” Eric trầm ngâm nói. “Thay mặt The Look, tôi xin được nói lời cảm ơn anh, Danny, và đội của anh.”

“Tôi xin nhận,” Danny duyên dáng nói. “Còn tôi thì muốn cảm ơn Becky Bloomwood, sự hợp tác này là sáng kiến của cô ấy.” Anh bắt đầu vỗ tay, và tôi miễn cưỡng cười đáp lại. Bạn không bao giờ có thể giận Danny lâu. “Vì Becky, nàng thơ của tôi,” Danny nói thêm, nâng cao cốc cà phê mà Carla vừa rót cho anh. “Kho ý tưởng của tôi.”

“Cảm ơn.” Tôi nâng cốc về phía anh. “Mừng anh, Danny.”

“Chị là nàng thơ của anh ấy á?” Jasmine hỗn hển bên cạnh tôi. “Tuyệt quá đi mất.”

“Thường thôi...” Tôi nhún vai thờ ơ. Nhưng trong lòng tôi khá tự hào. Tôi vẫn hằng mong được trở thành nguồn cảm hứng ột nhà thiết kế thời trang mà!

Điều đó vừa được chứng minh: Mỗi khi cuộc sống đỡ hơi đến cực điểm, nó sẽ rẽ sang hướng khác. Hôm nay là một ngày tuyệt vời hơn tôi tưởng tượng hàng triệu lần. Cuối cùng Luke không sống cuộc đời hai mặt. Mẫu thiết kế của Danny có tiềm năng sẽ cháy hàng. Và tôi là một nàng thơ!

Đến cuối ngày, tôi đã thay quần áo được vài lần, vì nàng thơ của thời trang thích được thử nghiệm với bề ngoài của mình. Cuối cùng tôi quyết định chọn một chiếc váy vải chiffon màu hồng có đường thắt eo lên tận chân ngực để che được bụng bầu, mặc thêm một chiếc áo mẫu của Danny, áo khoác nhung xanh lá cây và mũ lông đen.

Mình phải đội mũ nhiều hơn mới được, nếu muốn thành một nàng thơ. Cài cả trâm nữa.

Năm rưỡi chiều Danny bỗng xuất hiện trên lối vào khu Mua sắm Cá nhân. Tôi ngạc nhiên ngẩng lên. “Cậu vẫn ở đây sao? Vừa đi đâu về đấy?”

“À... chỉ mặc đồ đàn ông lang thang ngoài đường chút,” anh thân mật nói. “Anh chàng Trisan làm ở đây trông hay nhỉ?”

“Trisan không gay đâu.” Tôi lườm Danny.

“Kể cả thế,” Danny nói, lấy ra một chiếc váy mặc buổi tối màu hồng từ khu Đồ Mặc Trên Du thuyền. “Cái này thô thiển quá. Becky, cậu không nên trử cái này trong kho hàng.”

Lúc này anh đang cực kì phấn khích, mỗi khi hoàn thành một mẫu thiết kế là anh lại thế. Tôi nhớ cái nà từ hồi còn ở New York.

“‘Tổ đội’ của cậu đâu hết rồi?” tôi nói, đảo mắt. Nhưng thậm chí Danny còn không nhận ra tôi nữa.

“Thảo hợp đồng,” anh mơ hồ nói. “Còn Stan thì mang xe đi ngắm cảnh rồi. Anh ta chưa tới London bao giờ. Nay, mình đi uống gì đi?”

“Tớ phải về nhà.” Tôi ngần ngại nhìn đồng hồ. “Tối nay tớ phải gặp mặt bạn cũ.”

“Uống nhanh thôi mà?” Danny dỗ ngọt. “Chẳng mấy khi gặp cậu. Nay, cái gì trên mũ cậu thế?”

“Cậu thích không?” tôi chạm vào nó, hơi ngượng. “Tự nhiên tớ thấy thích lông vũ.”

“Lông vũ.” Danny cau mày nhìn tôi suy nghĩ. “Ý tưởng vĩ đại.”

“Thật á?” mặt tôi sáng lên vì tự hào. Có khi toàn bộ bộ sưu tập mới của anh sẽ dựa trên cảm hứng lông vũ cũng nên, và đó là ý tưởng của tôi! “Này, nếu cậu muốn vẽ phác thảo chân dung tớ hay gì...” tôi nói về tự nhiên, nhưng Danny không nghe gì cả. Anh đi vòng quanh tôi, mày vẫn cau chăm chú.

“Cậu nên quàng một chiếc khăn lông,” anh đột ngột nói. “Một chiếc ngoại cỡ. Như kiểu... khổng lồ.”

Một chiếc khăn quàng lông ngoại cỡ. Xuất sắc quá đi mất. Đây có thể là điều vĩ đại tiếp theo! Đây có thể là một phát minh mới tầm cỡ như túi baguette của Fendi!

“Có nhiều khăn lông ở khu Phụ kiện lắm!” tôi nói. “Ra xem đi!” Tôi vớ lấy túi, kéo khóa lại để đảm bảo cái phong bì “kết quả điều tra” an toàn trong đó. Mình sẽ hủy nó ngay khi về nhà. Nhắm lúc nào Luke không để ý.

Chúng tôi đi thang cuốn xuống tầng một, tới khu Phụ kiện. “Chúng tôi sắp đóng cửa...” Jane, quản lí khu phụ kiện nói ngay, nhưng chợt ngưng bật khi

“Xin lỗi,” tôi nói không kịp thở, khi Danny tiến thẳng tới kệ bày khăn lông và khăn quàng. “Chúng tôi không ở đây lâu đâu. Chỉ là chúng tôi đang có ý tưởng rất quan trọng...”

“Đấy,” Danny nói, choàng lên cổ tôi mấy cái khăn lông vũ sặc sỡ. “Chẳng hạn như, cái khăn lông vũ to nhất cậu từng thấy.” Anh đang buộc tám chiếc khăn lông lại với nhau thành hình một cái xúc xích khổng lồ. “Trông thật tuyệt vời.”

23. Chương 15 Phần 2

Tôi cảm thấy rùng mình ớn lạnh khi anh choàng khăn quanh tôi. Chúng tôi đang làm nên lịch sử thời trang, ngay tại đây! Chúng tôi đang khởi tạo một xu hướng hoàn toàn mới! Sang năm ai ai cũng sẽ quàng khăn lông ngoại cỡ của Danny Kovitz. Các ngôi sao sẽ quàng khăn đi dự Oscars, các cửa hàng ở khu thượng lưu sẽ bán chúng với giá cắt cổ...

“Khăn lông Khổng lồ,” Danny nói, khi giật một sợi lông xỏ khỏi chiếc khăn. “Khổng lồ. Thật tuyệt vời. Ra soi gương đi!” Anh xoay tôi một vòng đối diện với cái gương và tôi há hốc miệng.

“Er... wow!”

“Tuyệt, đúng không?” Anh nhìn tôi, cười tươi.

Nói thật lòng thì tôi há hốc miệng vì trông tôi ngu quá. Đầu tôi hầu như mất hút trong đồng lông vũ. Trông tôi cứ như một cái chổi lông gà khổng lồ mang bầu vậy.

Nhưng mình không được thối cận như thế. Đây là thời trang mà. Hồi quần jeans bò sát mới xuất hiện lần đầu, có khi người ta cũng nghĩ chúng thật lố bịch.

“Tuyệt vời,” tôi phì phò nói, cố lờ lông vũ ra khỏi mắt. “Cậu thật thiên tài, Danny ạ.”

“Giờ thì đi uống đi.” Mặt Danny đỏ bừng vì phấn khởi. “Mình đang có hứng uống Martinis.”

“Cô tính tiền mấy cái khăn lông ấy cho tôi nhé?” tôi nói với Jane. “Tám cái. Cảm ơn cô.”

Chúng tôi ra khỏi cửa hàng, tâm trạng vẫn hoàn toàn lâng lâng. Tôi dẫn Danny vòng qua góc phố vào Portman Square. Đèn đường đã bật, vài người thất cạ vạt đen đã bắt đầu ra khỏi khách sạn Templeton. Họ nhìn tôi một cách kì dị khi chúng tôi đi ngang qua và tôi có nghe thấy vài tiếng cười rúc rích, nhưng tôi chỉ ngẩng đầu cao hơn. Nếu được ở tầm cao thời trang thì bạn phải nhận vài ánh mắt kì cục thôi.

“Chúng ta vào ngay bar trong này nhé?” tôi gợi ý, dừng lại. “Hơi tẻ nhạt một chút, được cái ở ngay đây.”

“Miễn là họ biết pha đồ uống...” Danny đẩy cánh cửa kính nặng nề rồi dẫn tôi vào. Bar trong khách sạn Templeton là một bar toàn màu be: thảm be, ghế màu be sang trọng còn nhân viên phục vụ mặc đồng phục be. Trong này đông nghẹt khách kiểu doanh nhân nhưng tôi vẫn thấy có chỗ cạnh chiếc piano.

“Ra chiếm cái bàn đằng kia đi,” tôi nói với Danny - rồi đứng chết sững.

Venetia. Ngồi trong góc cách tôi vài mét, tóc cô ta ánh lên dưới ánh đèn, bên cạnh là một anh chàng mặc lê và một phụ nữ trông sáng sủa. Tôi không nhận ra họ là ai.

“Gì thế?” Danny ngó tôi. “Có gì không ổn à?”

“Là...” Tôi nuốt khan và kín đáo hất đầu về phía cô ta. Danny nhìn theo ánh mắt tôi và há hốc miệng như trong kịch vì sung sướng.

“Cruella de Venetia đấy hả?”

“Trật tự!” tôi rít lên.

Nhưng đã quá muộn, Venetia đã quay lại. Cô ta đã trông thấy chúng tôi. Cô ta đứng dậy tiến lại, một dáng người thanh tú đến không thể tin được trong bộ vest nữ đà già cao gót, tóc cô ta vẫn hoàn hảo như thế.

Chả sao đâu, tôi tự nhủ. Bình tĩnh nào. Tôi không hiểu sao tim mình lại đập ầm ầm còn tay thì đầm mồ hôi.

À. Có thể là vì trong túi tôi là một phong bì lớn đựng mười tám ảnh chụp Venetia bằng ống tele chuyên dụng. Nhưng cô ta đâu có biết nhỉ?

“Becky!” Cô ta mỉm cười rồi hôn lên cả hai má tôi. “Bệnh nhân cưng của tôi. Cô khỏe không? Cũng không còn lâu nữa nhỉ? Bốn tuần nữa thôi, phải không?”

“Phải. Thế... ừm... cô thế nào, Venetia?” Giọng tôi run run còn mặt thì chuyển sang màu đỏ - ngoài ra tôi nghĩ mình đang cư xử khá tự nhiên. “Đây là bạn tôi, Danny Kovitz.”

“Danny Kovitz.” Mắt cô ta sáng rực khi nhận ra anh. “Thật vinh hạnh quá. Mới đây tôi vừa mua một món của anh tại Milan đây. Ở phố Corso Como ấy. Cái áo khoác đính cườm ấy?”

“Tôi biết cái đó rồi! “ Danny hồ hởi nói. “Tôi cá là cô mặc sẽ siêu hợp.”

Sao anh ấy lại tử tế với cô ta thế? Anh ấy nên ở phe tôi mới phải.

“Cô có mua quần ở đó không?” anh lại nói. Chúng tôi có hai kiểu, kiểu ôm sát, dài đến mắt cá chân và kiểu ống thoải mái. Trông cô hẳn sẽ tuyệt lắm nếu mặc kiểu ôm sát.”

“Không, tôi chỉ mua mỗi áo khoác.” Cô ta mỉm cười với anh, rồi liếc nhìn tôi. “Becky, cô có vẻ nóng nực giữa... đám lông vũ ấy. Cô không sao chứ?”

“Tôi... ờn!” Tôi thối vài sợi lông cho khỏi dính vào son môi mình. “Đây là ý tưởng thời trang mới của Danny.”

“Ừ.” Venetia nhìn chiếc khăn lông vũ khổng lồ của tôi nghi ngại. “Có điều, cô biết đấy, để cơ thể bị nóng quá trong lúc mang thai không tốt đâu.

Đúng giọng cô ta. Lại lên lớp tôi. Bảo tôi rằng thời trang có hại cho sức khỏe. Nhưng đúng là tôi cũng bắt đầu toát mồ hôi đầm đìa - nên đành miễn cưỡng tháo khăn, cởi áo khoác.

Im lặng kì lạ. Trong một thoáng tôi không hiểu rõ lắm sao Venetia cứ nhìn ngực tôi chăm chăm. Rồi dạ dày tôi quặn lên khi nhận ra.

Tôi đang mặc áo mẫu của Danny. Tôi liếc xuống - và nó nằm đó, rõ ràng như ban ngày.

CÔ TA LÀ CON KHỐN TÓC ĐỎ

VÀ TÔI GHÉT CÔ TA

Chết tiệt.

“Thực ra tôi thấy khá lạnh!” tôi lại cuộn cái khăn quanh cổ, cố gắng một cách tuyệt vọng để che tác phẩm đó đi. “Brrr! Ở đây lạnh chết mất. Mà đã đến mùa lạnh cóng chưa nhỉ?”

“Nó viết cái gì vậy?” Venetia nói, giọng lạ hẳn. “Áo của cô ấy?”

“Không có gì đâu mà,” tôi nói, đỏ mặt. “Không có gì! Chỉ là... một câu đùa! Ý tôi là, đương nhiên đó không phải là cô. Mà là một con khốn tóc đỏ khác. À quên... một phụ nữ tóc đỏ khác. Một người tóc đỏ khác.”

Thế này không ổn rồi.

“Giỏi lắm, Becky,” Danny thì thầm vào tai tôi. “Khéo nhỉ!”

Venetia hít vào thật sâu, như thể cố kiềm chế. Trông cô ta khá khó chịu, giờ tôi đã để ý thấy rồi.

“Becky,” cuối cùng cô ta nói, “mình nói chuyện một chút được không?”

“Nói chuyện à?” tôi lặp lại đầy căng thẳng.

“Ừ, nói chuyện. Chỉ hai chúng ta thôi. Nói chuyện riêng. Anh không phiền chứ?” Cô ta đánh mắt sang Danny.

“Dĩ nhiên. Tôi sẽ đi mua đồ uống cho chúng ta.” Anh biến ra chỗ quầy bar và trong lòng tôi liền cảm thấy run sợ khi quay sang đối diện với Venetia. Giữa đôi mắt cô ta có một vết nhăn do cau mày, và cô ta đang nhip nhip tay lên thân cái li. Trông cô ta như một nữ hiệu trưởng duyên dáng trẻ đẹp đang chuẩn bị bảo với tôi rằng tôi vừa làm cả trường thất vọng.

“E hèm!” tôi lấy ra một giọng vui vẻ. “Cô khỏe chứ?”

Cô ta không thể đọc được suy nghĩ của mình, tôi điên cuồng tự nhủ. Cô ta không hề biết mình thuê người theo dõi cô ta. Cô ta không thể chứng minh được rằng cái áo này là nói về cô ta. Cứ vờ ngây thơ là xong.

“Nghe này, Becky.” Venetia uống một hơi cạn li. “Ta nói rõ chuyện khốn kiếp này nhé.”

Tôi chăm chăm nhìn cô ta, sốc. Có phải cô ta vừa nói từ “khốn kiếp” không nhỉ?

“Chúng tôi vẫn luôn cố gắng để cô không thấy khó chịu gì.” Vết nhăn của Venetia sâu hơn. “Chúng tôi muốn... tôi không biết nữa. Muốn thân thiện hết sức có thể. Nhưng nếu cô chọn tổ thái độ theo cách này...” Cô ta chỉ tay vào cái áo phông.

Có gì đó mình không hiểu ở đây. Thực ra, mình không hiểu gì cả.

“‘Chúng tôi’, ý cô là sao?” tôi nói.

Venetia nhìn tôi chăm chú như thể nghi ngờ tôi bẫy cô ta. Rồi, một cách cực kì chậm rãi, nét mặt cô ta thay đổi. Cô ta thở hắt ra và bóp trán. “Ồ trời,” cô ta nói, hầu như chỉ với chính mình.

Tôi thấy một linh tính xấu ập đến, tận sâu thẳm bên trong. Một cảm giác như cơn buồn nôn bỗng rất đang chậm chậm dâng lên. Không thể nào cô ta lại nói tới điều mà tôi...

Không thể nào.

Tiếng ồn ào của quán bar bỗng nhỏ đi thành những âm thanh lao xao vụt qua. Tôi nuốt khan vài lần, cổ bình tĩnh. Tôi biết mình nghĩ có thể có chuyện gì đó đang diễn ra. Tôi biết mình đã nói với Suze, Danny và Jess.

Nhưng bất thành linh, giờ đứng ở đây, tôi nhận ra mình thậm chí còn chưa từng nghĩ có chuyện đó thật. Chưa thực sự nghĩ thế. Chưa thực sự.

“Cô nói cái gì thế?” tôi hầu như không điều khiển nổi giọng mình nữa. “Chính xác ý cô là gì?”

Một nhân viên phục vụ bưng khay đồ uống đi ngang qua, Venetia liền đưa tay ra cản anh ta lại.

“Vodka tonic đá,” cô ta nói. “Ngay lập tức. Cô uống gì, Becky?”

“Cứ... nói cho tôi biết đi.” Mắt tôi chạm mắt cô ta tóe lửa. “Cho tôi biết cô đang nói chuyện gì.”

Tay tôi rời bàn đi ra chỗ khác và Venetia lùa tay vào tóc. Trông cô ta hơi mất bình tĩnh trước phản ứng của tôi. “Becky... chuyện như thế này luôn chẳng dễ dàng gì. Cô nên biết rằng Luke cảm thấy rất tồi tệ trước những chuyện đang diễn ra. Anh ấy thực sự quan tâm đến cô. Thậm chí anh ấy sẽ rất giận nếu biết tôi lại đi nói cho cô biết.”

Trong một thoáng tôi không biết trả lời sao. Tôi chỉ trừng trng nhìn cô ta, cả người tôi gồng lên. Tôi cảm thấy như mình vừa bị ném sang một vũ trụ song song khác.

“Cô đang nói cái gì thế?” tôi trầm giọng nhắc lại.

“Anh ấy thực sự không muốn làm tổn thương cô.” Venetia ngả người lại gần tôi hơn, và tôi ngửi thấy hương Allure sặc lên đến buồn nôn. “Như anh ấy vẫn nói... anh ấy đã phạm phải một sai lầm. Thuần túy và đơn giản. Anh đã cười nhạo người. Nhưng đó không phải lỗi của cô.” Có gì đó bắt đầu đâm vào ngực tôi. Trong một lát tôi không chắc mình có nói nổi vì sốc.

“Luke không cười nhạo người,” cuối cùng tôi gắng nói. “Anh ấy đã cười đúng người. Anh ấy yêu tôi, hiểu chưa? Anh ấy yêu tôi.”

“Hai người gặp nhau ngay sau khi anh ấy chia tay với Sacha, đúng không?” Venetia gật đầu, dù tôi chẳng trả lời gì cả. “Anh ấy kể cho tôi nghe hết rồi. Cô là một thay đổi dễ chịu, Becky ạ. Cô làm cho anh ấy cười. Nhưng cô khó lòng ở cùng đẳng cấp với anh ấy. Cô không thực sự hiểu anh ấy là thế nào.”

“Tôi hiểu.” Cổ họng tôi hoạt động không được chuẩn. “Tôi hoàn toàn hiểu Luke! Chúng tôi đã đi du lịch vòng quanh thế giới để hưởng tuần trăng mật...”

“Becky, tôi quen biết Luke từ khi anh ấy mới mười chín tuổi.” cô ta cắt lời tôi, ngạo nghễ, không khoan nhượng. “Tôi hiểu anh ấy. Những gì chúng tôi từng trải qua ở Cambridge thật mãnh liệt. Thật say đắm. Anh ấy là mối tình đầu đích thực của tôi. Tôi là mối tình đầu đích thực của anh ấy. Chúng tôi như Odysseus và Penelope. Khi chúng tôi gặp lại nhau trong phòng tư vấn của tôi...” Cô ta ngưng lại. “Tôi xin lỗi. Nhưng cả hai chúng tôi đều nhận ra điều đó, ngay lập tức. Vấn đề chỉ còn là sẽ cho cô biết khi nào và ở đâu nữa thôi.”

Chân tôi dường như mủn ra thành cát bụi. Mặt tôi đỏ ửng. Tôi cứ nắm chặt cái khăn lông ngu ngốc trên cổ mình, cố gắng nghĩ ra một câu gì đó thật ngắn gọn, hài hước. Nhưng đầu tôi cứ như một đụn vải flannel nặng nề. Tôi có cảm giác thật kinh khủng rằng nước mắt mình đang lăn trên má.

“Chỉ là vấn đề chọn thời điểm.” Venetia đồ uống tay phục vụ đưa cho. “Luke không muốn nói gì cho tới khi cô sinh con. Nhưng tôi nghĩ cô đáng được biết sự thật.”

“Hôm qua chúng tôi đã cùng nhau đi xem xe nôi.” Giọng tôi phát ra khàn đặc. “Nếu thế thì sao anh ấy lại cùng đi xem xe nôi với tôi?”

“À, đưa con thì anh ấy rất hào hứng!” Venetia ngạc nhiên nói. “Anh ấy muốn được gặp con thường xuyên sau khi...” Cô ta cố ý bỏ dở câu nói. “Anh ấy muốn mọi thứ thật thân thiện. Nhưng hiển nhiên điều đó phụ thuộc vào cô.”

Tôi không thể nghe cái giọng ngọt ngào điêu trá của cô ta thêm phút nào nữa. Tôi phải ra khỏi đây.

“Cô nhầm rồi, Venetia,” tôi nói, vụng về vật lộn nhét mình vào áo khoác. “Cô nhầm to. Luke và tôi có một cuộc hôn nhân bền vững và đầy tình yêu! Chúng tôi cùng nhau cười đùa, nói chuyện, và sex.”

Venetia chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại vô hạn. “Becky, Luke chỉ vờ làm thế để cô vui thôi. Cô làm gì có cuộc hôn nhân nào. Giờ thì làm gì còn nữa.”

Tôi không chờ để nói lời tạm biệt với Danny. Tôi loạng choạng bước thẳng ra khỏi quán bar và vẫy taxi. Suốt chặng đường về nhà, từng lời của Venetia cứ trở đi trở lại trong đầu tôi, cho đến khi tôi muốn nôn.

Chuyện đó không thể là thật, tôi liên tục tự nhủ. Không thể nào.

Tất nhiên là có thể, một giọng đáp lời khe khẽ. Đó chính là những gì mày vẫn nghi ngờ.

Tôi thần thờ vào nhà và ngay lập tức nghe tiếng Luke, anh đang đi đi lại lại trong bếp.

“Chào em!” anh chào với ra.

Cổ họng tôi căng cứng đến mức chẳng thể đáp lời. Tôi cảm thấy iệt. Cuối cùng, Luke thò đầu qua cửa. Anh đã diện xong quần dự tiệc và áo Armani thanh lịch. Nơ bướm lông vòng quanh cổ, chờ tôi thất như tôi vẫn thường làm.

Tôi nhìn anh không biết nói gì. Anh sắp bỏ em vì Venetia đấy ư? Cả cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là một sai lầm ư? “Chào, em yêu.” Anh nhấp một ngụm rượu.

Tôi cảm thấy như đang đứng trên mép vực. Chỉ cần tôi lên tiếng, mọi thứ sẽ tiêu tan.

“Becky? Em yêu?” Luke tiến vài bước lại chỗ tôi, trông bối rối. “Em có sao không?” Anh nhìn cái khăn lông vũ tò mò.

Mình không thể. Mình không thể hỏi thẳng anh. Mình rất sợ phải nghe những gì anh sẽ nói.

“Em đi chuẩn bị đây,” tôi thì thầm, không thể nhìn thẳng vào mắt anh. “Chúng ta cần đi sớm nhỉ.”

Tôi vào phòng ngủ, cởi đồ, nhét cái áo phong Danny thiết kế xuống đáy tủ, chỗ Luke sẽ không bao giờ nhìn vào. Rồi tôi tắm qua loa, hi vọng như thế sẽ giúp mình thấy khá hơn. Nhưng không hề. Khi tôi thấy mình trong gương, quần khăn tắm, trông tôi có vẻ sợ sệt và tái xanh.

Thôi nào, Becky. Vênh mặt lên. Nghĩ mình thật quyến rũ đi. Nghĩ mình là Catherine Zeta Jones đi. Tôi lôi chiếc váy ôm sát màu da trời thắm mới mua ra mặc, nghĩ rằng nó sẽ khiến mình vui lên đôi chút. Nhưng chẳng hiểu sao chiếc váy trông chẳng còn đẹp như lúc đầu. Nó không ôm sát, nó dúm dỏ. Tôi kéo phéc mớ tuya - nhưng không được.

Nó chật quá.

Chiếc váy hoàn hảo của tôi quá chật. Hẳn là tôi đã phát phì ra nhiều. Bụng tôi, hay đùi tôi, hay đầu đó. Cả cơ thể tôi đột nhiên phình ra khổng lồ.

Tôi có thể cảm nhận được cảm mình đang rung rung, nhưng vẫn tuyệt vọng mím chặt môi lại. Mình sẽ không khóc. Tôi lại cố hết sức cởi cái váy ra và tiến lại phía tủ tìm cái gì đó khác. Rồi tôi lại thấy mình trong gương - và sững người. Tôi đang đi lạch bạch.

Tôi là một vật thể quái dị trắng lố, béo ú, đi lạch bạch...

Tôi ngồi xuống giường, chóng mặt. Đầu tôi nhức như búa bổ còn mắt thì hoa lên. Thảo nào anh chọn Venetia.

“Becky, em không sao chứ?” Luke đứng ở cửa, nhìn tôi lo lắng. Tôi thậm chí còn không để ý thấy anh nữa.

“Em...” Nước mắt khiến cổ tôi nghẹn ngào. “Em...”

“Trông em không khỏe lắm. Sao em không nằm nghỉ một chút nhỉ? Để anh đi lấy nước cho em.”

Khi nhìn anh đi, giọng Venetia lại hiện lên như con rắn cuộn mình trong đầu tôi. Anh ấy chỉ vờ làm thế để cô vui thôi.

“Của em đây.” Giọng Luke khiến tôi giật nảy mình. Anh đưa cho tôi một cốc nước và hai chiếc bánh sô cô la. “Anh nghĩ em nên nghỉ một lát.” Tôi cầm lấy cốc nước nhưng không uống. Đột nhiên mọi thứ đều như diễn. Anh đang diễn. Tôi đang diễn.

“Thế còn vụ họp mặt bạn cũ thì sao?” cuối cùng tôi nói. “Mình cần đi sớm.”

“Mình có thể tới muộn. Hoặc không tới cũng được. Em yêu, em uống chút nước rồi nằm xuống nghỉ đi...”

Tôi miễn cưỡng uống một ngụm nước rồi đặt đầu xuống gối. Luke đắp chăn cho tôi rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tôi không biết mình đã nằm đó bao lâu. Có thể là ba mươi giây. Cũng có khi là sáu giờ. Sau đó tôi biết là hai mươi phút.

Và rồi tôi nghe có giọng nói. Giọng anh. Cả giọng cô ta. Đang đi

“... hi vọng em không phiền...”

“... không, không sao mà. Luke, anh gọi điện cho em là đúng đấy. Được rồi, bệnh nhân sao rồi?”

Tôi mở mắt ra - và cơn ác mộng thành hiện thực. Lù lù trước mặt tôi, là Venetia.

Cô ta đã thay một bộ đầm dạ tiệc khiêu vũ vải taffeta đen, chân váy ngắn bồng bênh, thân váy không dây. Tóc cô ta vấn cao, kim cương lấp lánh trên tai. Trông cô ta như một nàng công chúa.

“Luke nói cô không được khỏe hả Becky?” Cô ta cười ngọt như xi rô. “Để tôi khám nhé.”

“Cô làm gì ở đây?” tôi hét lên.

“Luke gọi điện cho tôi. Anh ấy lo lắng lắm!” Venetia đặt tay lên trán tôi và tôi nhắm mắt. “Để tôi xem cô có sốt không nào.” Cô ta ngồi lên giường, váy taffeta sột soạt, mở cái cặp y tế mini ra.

“Luke, em không muốn cô ta ở đây!” Không hề báo trước, nước mắt trào trên mặt tôi. “Em không bị ốm!”

“Há miệng ra.” Venetia định nhét cái nhiệt kế vào miệng tôi.

“Không!” tôi ngoảnh mặt đi như một đứa trẻ không chịu ăn cháo. “Thôi nào, Becky,” Venetia nói, giọng dỗ dành. “Tôi chỉ muốn đo nhiệt độ cơ thể cô thôi mà.”

“Becky,” Luke cầm tay tôi, “thôi nào em. Chúng ta không thể để có bất cứ nguy hiểm gì.”

“Em không ốm...” Lời tôi nghẹn lại khi Venetia tống cái nhiệt kế vào mồm tôi rồi đứng dậy.

“Em thực sự nghĩ không nên để cô ấy đi cùng tối nay,” cô ta lờ Luke qua một bên, nói nhỏ. “Anh có thể thuyết phục cô ấy ở nhà nghỉ ngơi không?”

“Tất nhiên rồi.” Luke gật đầu. “Cho bọn anh gửi lời xin lỗi nhé.”

“Anh cũng ở nhà sao?” Venetia cau mày. “Luke, em thực sự nghĩ...” Cô ta gọi Luke ra ngoài nhưng tôi vẫn nghe thấy những tiếng rì rầm từ hành lang. Vài phút sau Luke quay lại, mang theo một bình nước.

Ai đó đã thất nơ cho anh, tôi đột nhiên nhìn thấy. Tôi muốn òa khóc.

“Becky, em yêu, Venetia nghĩ rằng em đừng nên lo lắng quá.”

Tôi lặng lẽ nhìn anh trần trối, miệng vẫn ngậm nhiệt kế.

“Anh sẽ ở nhà với em, đương nhiên. Nếu em muốn vậy.” Anh ngập ngừng ngượng nghịu. “Nhưng... nếu em không phiền, anh sẽ chỉ tạt qua đó chừng nửa tiếng thôi, ở đó có rất nhiều người anh mong được gặp lại.” Cổ họng tôi đắng ngắt. Nước mắt lại dâng đầy mắt tôi. Giờ tôi có thể nhìn thấy mọi thứ, rõ ràng. Anh muốn đi dự tiệc với Venetia. Bọn họ đã dựng lên toàn bộ chuyện này.

Tôi nên làm gì đây? Van xin anh đừng làm thế ư? Tôi có nhiều kiêu hãnh hơn thế.

“Được thôi,” tôi khẽ nói, quay đầu đi để anh không thấy nước mắt tôi. “Đi đi.”

“Gì cơ?”

“Được thôi.” Tôi lôi cái nhiệt kế ra khỏi mồm. “Anh đi đi.”

Lại có tiếng sột soạt khi Venetia tiến vào. “Để xem nào.” Cô ta hơi cau mày nhìn nhiệt kế. “Cô bị sốt nhẹ. Uống paracetamol nhé.”

Cô ta đưa tôi hai viên thuốc và tôi uống bằng nước Luke mang đến.

“Em chắc là mình không sao chứ?” anh nói, nhìn tôi lo lắng.

“Vâng, anh đi vui nhé.” Tôi kéo chăn trùm đầu và cảm thấy nước mắt đầm đìa trên gối.

“Tạm biệt, em yêu.” Tôi cảm thấy Luke vỗ vỗ lên cái chăn. “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Có vài tiếng nói chuyện nữa, rồi tôi nghe tiếng sập cửa vọng lại. Thế đấy. Họ đi rồi.

Tôi cứ nằm đó, thậm chí không nhúc nhích. Gần nửa tiếng sau, tôi tung chăn ra, lau khô nước mắt. Tôi ra khỏi giường, loạng choạng đi vào phòng tắm và nhìn mình trong gương. Mình kinh quá. Mắt tôi sưng phồng, đỏ ngầu. Má chẳng chịt vệt nước mắt. Tóc dính khắp mặt.

Tôi té nước lên mặt rồi ngồi xuống thành bồn tắm. Mình nên làm gì đây? Không thể cứ ngồi đây cả đêm, bản khoăn lo lắng và tưởng tượng ra điều tồi tệ nhất được. Thà mình đuổi theo bất quả tang còn hơn. Thà mình tận mắt chứng kiến còn hơn.

Mình sẽ đến đó. Ý nghĩ ấy xuyên qua tôi như một viên đạn.

Tôi sẽ đến buổi họp mặt bạn cũ ấy ngay bây giờ, chính phút này. Có gì ngăn được tôi chứ? Tôi đâu có ốm? Tôi khỏe.

Tôi trở lại phòng ngủ với quyết tâm sắt thép mới. Tôi mở cánh cửa tủ quần áo, lôi ra một chiếc đầm bầu kiểu kaftan vải chiffon đen mua từ hồi hè nhưng chưa từng mặc vì thùng thình quá. Giờ thì ổn rồi. Thêm phụ kiện nữa. Một chuỗi hạt dài lấp lánh... một đôi cao gót lấp lánh... hoa tai kim cương... Tôi mở hộp đựng đồ trang điểm và cất lực trang điểm thật nhanh.

Tôi lùi lại mấy bước và nhìn mình một lượt từ đầu đến chân trong gương. Trông cũng... được. Không hẳn là bộ diện nhất của tôi, nhưng cũng được.

Adrenalin chảy rần rật trong tôi khi tôi vớ lấy một chiếc xác dùng buổi tối nhét chìa khóa, điện thoại và ví vào. Tôi choàng quanh vai một chiếc khăn san rồi tiến thẳng ra khỏi cửa, mặt vênh lên cương quyết. Mình sẽ cho bọn họ biết tay. Hoặc đến bất quả tang bọn họ. Hay... gì đấy. Mình không phải là nạn nhân bạc nhược ngoan ngoãn nằm yên trên giường trong khi chồng đang tung tăng với con khác.

Tôi xoay sở bắt được một chiếc taxi ngay ở ngoài tòa nhà, và khi nó chuyển bánh, tôi ngả lưng ra sau, tập những câu sẽ nói khi đối diện bọn họ. Mình cần phải ngẩng cao đầu, châm biếm nhưng phải thật cao quý. Và không được òa khóc hay đánh Venetia.

Ừm, có khi mình đánh cô ta cũng được. Một cái tát nẩy lửa vào mặt, sau khi dùng võ mềm với Luke.

“Đằng nào thì anh vẫn đang có vợ mà,” tôi thì thào tập nói câu này. “Anh đã quên gì đó, đúng không Luke? Như vợ anh chẳng hạn?”

Giờ chúng tôi đã sắp đến nơi, và tôi thấy đầu mình ong ong vì căng thẳng... nhưng tôi mặc xác nó. Mình vẫn sẽ làm thế. Mình sẽ mạnh mẽ. Khi taxi đỗ lại tôi đưa cho tài xế một đồng tiền nhăn nhúm rồi xuống xe. Trời bắt đầu đổ mưa, gió lạnh lùa qua chiếc kaftan vải chiffon của tôi. Tôi cần vào trong ngay.

Tôi đi bước thấp bước cao qua khoảng sân ngoài trời về phía cánh cổng đá đồ sộ của tòa nhà Guildhall rồi qua tiếp những cánh cửa gỗ sồi nặng nề. Bên trong, khu vực tiếp tân chằng đầy những chùm bóng bay màu xanh nhạt bơm hê li, một banner đề “Gặp mặt cựu sinh viên Cambridge” và một tấm bảng khổng lồ đính kín ảnh cũ của sinh viên. Trước mặt tôi là một nhóm bốn người đàn ông đang vỗ vai nhau kêu lên “Không thể tin được là cậu còn sống, thằng khỉ!” Khi tôi còn đang ngần ngại chưa biết đi đâu thì một cô gái diện đầm dạ tiệc đỏ ngồi chỗ cái bàn phủ khăn trắng lên cười với tôi.

“Xin chào! Chị có giấy mời không?”

“Chồng tôi có.” Tôi nói giọng bình tĩnh, như một vị khách bình thường. “Anh ấy đến trước tôi. Luke Brandon.” Cô gái ay theo danh sách khách mời, rồi dừng lại.

“Vâng!” Cô cười với tôi. “Mời chị vào, chị Brandon.”

Tôi đi theo một nhóm các anh chàng đang đùa bỡn vào Hội trường lớn, tự động nhận lấy một li champagne. Tôi chưa từng tới đây nên không ngờ là nó lại rộng đến thế. Nơi đây có những khung cửa sổ kính màu, những bức tượng đá cổ và cả một dàn nhạc đang chơi ở bậc phía trên, át cả tiếng khách khứa ồn ào nói chuyện. Mọi người đều diện đồ trang trọng, đi loanh quanh, nói chuyện và dùng tiệc buffet, một số còn đang khiêu vũ những điệu valse cổ điển, y như trong phim. Tôi nhìn quanh, cố gắng tìm Luke hay Venetia, nhưng cả phòng nhìn đâu cũng thấy những phụ nữ mặc đầm đẹp và đàn ông diện lễ đen, thậm chí vài người còn mặc cả lê đuôi tôm...

Thế rồi tôi thấy bọn họ. Đang nhảy cùng nhau.

Luke nói đúng, anh nhảy valse đẹp như Fred Astaire vậy. Anh đưa Venetia lướt qua sàn như một chuyên gia. Váy cô ta bông bênh, đầu cô ta ngả ra sau khi cô ta cười với Luke. Họ đang bên nhau trong một khoảnh khắc hoàn hảo. Cặp tuyệt vời nhất trong phòng.

Tôi đứng chôn chân trên sàn quan sát họ, chiếc váy kaftan dính bết vào cẳng chân tôi. Tất cả những câu châm biếm, giận dữ mà tôi chuẩn bị trước chợt khô cạn trên môi tôi. Tôi còn không chắc mình có thể thở được không, chưa nói đến nói.

“Cô không sao chứ?” Một nhân viên phục vụ nói với tôi, nhưng giọng anh ta dường như vọng lại từ cách xa cả dặm còn mặt anh ta thì mờ mờ. Tôi chưa từng nhảy valse với Luke dù chỉ một lần. Và giờ thì đã quá muộn.

“Cô ấy ngắt rồi!” tôi có thể cảm thấy có ai đó đỡ lấy mình khi chân tôi khụy xuống. Tay tôi va phải cái gì đó, tai tôi ong ong nghe thấy tiếng một phụ nữ hét lên “Lấy nước! Có một phụ nữ có thai ở đây!”

Rồi tất cả tối sầm lại.

24. Chương 16

Chương 16

Tôi từng nghĩ hôn nhân là mãi mãi. Tôi thực sự nghĩ thế. Tôi nghĩ Luke và tôi sẽ cùng nhau sống đến bạc đầu. Hay ít nhất, đến già. (Tôi không định để mình bị bạc tóc, không bao giờ. Và không bao giờ mặc mấy bộ váy thô thiển dạo cặp ấy.)

Nhưng chúng tôi sẽ không cùng nhau sống đến già. Chúng tôi sẽ không được ngồi bên nhau trên ghế băng, hay ngắm nhìn lũ cháu đùa nghịch. Thậm chí tôi còn không thể trải qua tuổi ba mươi bên anh. Cuộc hôn nhân của chúng tôi thế là tan vỡ.

Cứ mỗi lần cố gắng nói ra tôi đều nghĩ mình sẽ khóc nên tôi vẫn hầu như chưa nói gì. May mắn thay, cũng chẳng có ai mà nói. Tôi đang ở trong một phòng tư thuộc bệnh viện Cavendish, đêm qua họ đưa tôi đến đây. Nếu bạn muốn được chú ý ở bệnh viện, chỉ cần đến cùng một bác sĩ nổi tiếng trong bộ đồ sang trọng. Tôi chưa từng thấy nhiều y tá chạy quanh mình thế bao giờ. Đầu tiên họ tưởng tôi sắp đẻ, rồi lại nghĩ có khi tôi bị tiền sản giật, nhưng cuối cùng họ quyết định tôi chỉ hơi quá mệt và mất nước. Thế là họ cho tôi nằm ở giường này, truyền nước biển. Chốc nữa làm xong thủ tục ra viện, tôi sẽ về nhà.

Luke ở bên tôi cả đêm qua. Nhưng tôi không thể mở lời nói chuyện với anh được. Nên tôi đành vờ như đang ngủ, thậm chí ngay cả khi anh khẽ hỏi, “Becky? Em dậy chưa?” lúc sáng nay.

Giờ thì anh đã đi đâu đó tắm rửa nên tôi mở mắt. Đó là một căn phòng rất xinh xắn, tường sơn xanh lá cây nhạt, có cả một chiếc sofa nhỏ. Nhưng ai quan tâm chứ, khi đời tôi thế là hết? Còn gì quan trọng nữa đâu?

Tôi biết tỉ lệ hôn nhân tan vỡ là hai phần ba, hoặc gì đấy. Nhưng tôi vẫn thật lòng nghĩ rằng...

Tôi nghĩ chúng tôi sẽ... Tôi gạt nước mắt thật mạnh tay. Mình sẽ không khóc.

“Xin chào?” Cửa bật mở và một cô y tá đẩy xe vào. “Ăn sáng nhé?”

“Cảm ơn,” tôi nói, giọng khàn khàn, rồi ngồi dậy khi cô xếp gối quanh tôi. Tôi uống một ngụm trà, ăn một mẩu bánh mì nướng, chỉ để con tôi không bị đói. Rồi tôi xem hình ảnh mình trong chiếc gương hộp phấn. Trời ơi, trông mình kinh quá. Mặt tôi vẫn còn dính đồ trang điểm hôm qua, tóc rối bù vì cơn mưa. Và cái được gọi là “truyền nước” chẳng có tích sự gì với làn da của tôi cả.

Trông mình như đồ bỏ đi.

Tôi nhìn mình trần trụi, cay đắng. Chuyện này vẫn xảy ra với bất cứ ai. Bạn lấy chồng và nghĩ mọi thứ thật tuyệt, nhưng chồng bạn luôn ngoại tình, và rồi anh ta bỏ bạn vì một ả tóc đỏ chói nào đó. Lẽ ra mình phải thấy trước rồi. Lẽ ra mình không nên chủ quan.

Mình đã dành cho anh những năm tháng tươi đẹp nhất đời, và giờ anh ném mình sang một bên vì một ả người mẫu trẻ trung hơn.

Ừm, OK, tôi mới chỉ dành cho anh có một năm rưỡi đời mình. Và cô ta già hơn tôi. Nhưng cũng đúng.

Cánh cửa lại khẽ chuyển động và tôi cứng đờ cả người. Một giây sau nó mở ra và Luke thận trọng tiến vào. Dưới mắt anh hơi thâm quầng một chút, tôi để ý thấy, và anh đã cắt phải mặt khi cạo râu.

Tốt. Mình mừng vì anh đã bị thế.

“Em tỉnh rồi!” anh nói. “Em thấy trong người thế nào?”

Tôi gạt đầu, mím chặt môi. Tôi sẽ không cho anh được hả hê vì thấy tôi đau khổ. Tôi sẽ giữ phẩm giá của mình, ngay cả khi điều đó đồng nghĩa với việc tôi chỉ có thể nói kiểu từng âm tiết một

“Trông em khá hơn rồi.” Anh ngồi xuống giường. “Anh lo cho em quá.”

Một lần nữa tôi lại nghe thấy giọng lạnh tanh, quả quyết của Venetia: Luke chỉ vờ làm thế để cô vui thôi. Tôi ngược lên và bắt gặp ánh mắt anh, muốn anh lộ mặt thật, tìm kiếm nét sơ hở trên mặt anh. Nhưng anh diễn giỏi chưa từng thấy. Trong vai một người chồng lo lắng, đầy yêu thương đang ngồi bên giường bệnh vợ.

Tôi vẫn luôn biết Luke rất giỏi PR. Đó là nghề của anh. Là thứ đã biến anh thành triệu phú. Nhưng tôi chưa từng hình dung được anh lại giỏi đến mức này. Tôi chưa bao giờ biết anh có thể... hai mặt đến mức này. “Becky?” Lúc này anh cố nhìn mặt tôi. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Không. Không ổn.” Im lặng ủa tới trong lúc tôi lấy hết sức lên tiếng. “Luke... em biết.”

“Em biết?” Giọng Luke vẫn dễ chịu nhưng ngay lập tức trong mắt anh ánh lên vẻ phòng vệ. “Biết gì?”

“Đừng giả vờ nữa, OK?” tôi khó nhọc nuốt khan. “Venetia đã kể hết với em. Cô ta kể hết những gì đang diễn ra.”

“Cô ấy kể với em?” Luke đứng bật dậy, mặt thất kinh. “Cô ấy không có quyền...” Anh ngưng giữa câu và quay đi. Và tận sâu thẳm trong lòng, tôi cảm thấy một cú sốc khủng khiếp. Đột nhiên mọi bộ phận trên cơ thể tôi đều đau đớn. Đầu tôi, mắt tôi, chân tay tôi.

Tôi đã không nhận ra mình đã cố kiên trì bầu vịu vào tia hi vọng cuối cùng ấy ra sao. Rằng Luke sẽ ôm tôi vào lòng, giải thích mọi chuyện và nói anh yêu tôi. Nhưng tia hi vọng ấy cũng đã tan biến. Mọi thứ đã kết thúc rồi.

“Có lẽ vì cô ta nghĩ em cần phải biết.” Bằng cách nào đó tôi đã lấy được một giọng châm biếm chua cay. “Có lẽ cô ta nghĩ em sẽ quan tâm!”

“Becky... anh chỉ cố bảo vệ em.” Luke quay lại - và trông anh thực sự đau khổ. “Em đang mang bầu. Và huyết áp.”

“Thế khi nào anh mới định cho em biết?”

“Anh không biết nữa.” Luke thở hắt ra, bước lại phía cửa sổ rồi trở lại. “Chắc là sau khi con ra đời. Anh định chờ xem mọi chuyện... kết thúc thế nào.”

“Em hiểu.”

Đột nhiên tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi không thể làm ra vẻ kiêu hãnh và trưởng thành nữa. Tôi muốn la hét vào mặt anh. Tôi muốn òa khóc nức nở và ném mọi thứ.

“Luke, xin anh... đi đi.” Giọng tôi không lớn hơn lời thì thầm. “Em không muốn nói chuyện này. Em mệt.”

“Ừ.” Anh không nhích một phân. “Becky...”

“Gì nữa?”

Luke vuốt mặt thật mạnh, như thể cố gắng gạt đi những vấn đề của mình. “Anh đang định đi Geneva. Khai trương quỹ đầu tư De Savatier. Buổi lễ này đến vào thời điểm không thể tệ hơn. Anh có thể hủy...”

“Cứ đi đi. Em sẽ ổn thôi.”

“Becky...”

“Đi Geneva đi.” Tôi quay đi, nhìn chằm chằm vào bức tường bệnh viện màu xanh lá.

“Chúng ta phải nói chuyện này,” anh kiên trì. “Anh cần phải giải thích.”

Không. Không, không, không. Tôi không định nghe anh kể lại chuyện anh đã phải lòng Venetia thế nào, chuyện anh chưa bao giờ có ý làm tổn thương tôi nhưng anh không thể cưỡng lại mình, chuyện anh vẫn coi tôi là một người bạn tốt.

Tôi thà không biết gì về những chuyện đó còn hơn, không bao giờ biết.

“Luke, để em yên!” Tôi gào lên, không quay đầu lại. “Em đã nói rồi, em không muốn nói chuyện này. Dù sao em cũng nên giữ bình tĩnh vì con. Anh không nên làm em buồn bực.”

“Ừ. Thôi được. Thế anh đi.”

Lúc này giọng của chính Luke cũng đã trở nên khá đau khổ. Hừ, số xui nhỉ.

Tôi để ý thấy anh bước ngang qua phòng, chậm rãi, ngần ngại.

“Mẹ anh đến London rồi,” anh nói. “Nhưng đừng lo, anh đã nói mẹ để em yên.”

“Được rồi,” tôi lẩm bầm với cái gối.

“Khi nào về anh sẽ gặp em. Tầm giờ ăn trưa thứ Sáu, được chứ?”

Tôi không đáp lời. Ý anh là sao, anh sẽ gặp tôi? Khi anh đến chuyển hết đồ sang nhà Venetia? Khi anh triệu tập các luật sư bàn chuyện li hôn?

Một quãng im lặng rất lâu, nhưng tôi biết Luke vẫn còn ở đó, chờ tôi đáp. Nhưng rồi, cuối cùng tôi cũng nghe tiếng cửa mở rồi đóng lại, và tiếng bước chân anh nhỏ dần rồi mất hẳn về phía cuối hành lang.

Mười phút sau tôi mới nhấc đầu lên. Tôi thấy mọi thứ như không thực và mờ ảo, như thể đang trong một giấc mơ. Tôi không thể tin rằng toàn bộ chuyện này đang thực sự xảy ra. Tôi mang thai tám tháng, Luke ngoại tình với bác sĩ sản của tôi và cuộc hôn nhân của chúng tôi sắp kết thúc.

Cuộc hôn nhân của chúng tôi sắp kết thúc. Tôi tự nhắc lại những từ đó với chính mình, nhưng nghe vẫn không thật. Tôi không thể chấp nhận điều đó. Đường như mới năm phút trước thôi chúng tôi còn đang đi trăng mật, hạnh phúc nằm thư giãn trên bãi biển. Còn đang khiêu vũ trong đám cưới ở vườn sau nhà bố mẹ tôi, tôi mặc bộ váy cưới cũ đầy đặng ten của mẹ, hoa cài lệch. Cả một cuộc họp báo ngừng lại bất động khi anh đưa cho tôi tờ hai mươi bảng, để tôi mua chiếc khăn quàng Denny and George. Nhớ lại những ngày khi tôi còn hầu như chưa biết anh, khi anh còn là chàng Luke Brandon quyến rũ bí ẩn và tôi thậm chí còn chẳng chắc anh có biết tên mình không.

Tôi cảm thấy sâu thẳm lòng mình đau quặn thắt, đột nhiên nước mắt ràn rụa trên má tôi, và tôi cúi đầu vào tấm ga giường mà khóc. Làm sao anh có thể bỏ tôi cơ chứ? Chẳng lẽ lấy tôi anh không vui sao? Chẳng lẽ chúng tôi chưa từng bên nhau vui vẻ?

Trước khi tôi kịp ngăn lại, giọng Venetia lại chui vào đầu tôi. Cô là một thay đổi dễ chịu, Becky ạ. Cô làm cho anh ấy cười. Nhưng cô khó lòng ở cùng đẳng cấp với anh ấy.

Đồ ngu... đồ ngu... đồ con bò. Con khốn. Đồ khốn gây trơ xương... đáng ghê tởm... tự phụ...

Tôi lau nước mắt ngồi dậy, thở sâu ba lần. Mình sẽ không nghĩ đến cô ta. Hoặc bất cứ gì liên quan đến chuyện này nữa.

“Chị Brandon?” có tiếng gõ cửa. Nghe như một cô y tá.

“Er... từ từ đã.” Tôi vội vàng đắp chút nước lấy trong bình đựng nước uống lên mặt rồi lấy ga giường lau sạch. “Xong rồi.”

Cửa mở và cô y tá xinh đẹp mang bữa sáng cho tôi ban này mỉm cười. “Chị có khách.”

Tâm trí tôi như sung sướng nhảy cẫng lên nghĩ tới Luke. Anh đã quay lại, anh hối hận, tất cả chỉ là hiểu lầm.

“Ai thế?” tôi vội lấy hộp phấn trên tủ, nhìn mặt khi thấy mình trong gương và đưa tay vuốt má tóc rồi bù thẳng lại.

“Một bà Sharman nào đó.”

Tôi suýt nữa đánh rơi hộp phấn vì kinh hãi. Elinor ư? Elinor đến đây ư? Tôi tưởng Luke đã bảo bà ấy để tôi yên cơ mà?

Tôi chưa gặp lại Elinor kể từ đám cưới của chúng tôi ở New York. Hay ít nhất cũng là... “đám cưới” của chúng tôi ở New York. (Cuối cùng vụ đó trở nên hơi phức tạp.) Chúng tôi chưa từng hợp nhau, chủ yếu là vì bà ta là một mụ quỷ cái tinh tướng, lạnh như bom, bỏ rơi Luke từ hồi anh còn bé tí và rất hay làm anh phải điên lên. Bà ta còn thô lỗ với mẹ tôi. Và không cho tôi vào dự bữa tiệc đính hôn chết tiệt ấy của chính tôi! Lại còn...

“Chị không sao chứ, Rebecca?” Cô y tá lại nhìn tôi, hơi lo lắng, và tôi nhận ra mình đang thở càng lúc càng gấp. “Tôi có thể bảo bà ấy là chị đang ngủ, nếu chị muốn.”

“Vâng, cô làm ơn. Bảo bà ta đi đi.”

Ngay lúc này, trong bộ dạng này, tôi chẳng thể gặp ai. Khi mặt còn đỏ ửng, mắt còn đăm lẹ thì không. Mà sao tôi lại phải cố gắng để gặp Elinor chứ? Bất chợt tôi nhận ra một thuận lợi của việc chia tay với chồng: bạn không cần phải gặp mẹ chồng nữa. Tôi sẽ chẳng nhớ nhung gì bà ấy, và bà ấy cũng sẽ chẳng nhớ nhung gì tôi.

“Được rồi.” Cô y tá tiến lại nheo mắt nhìn chai truyền. “Bác sĩ sẽ tới khám cho chị sớm thôi - rồi tôi nghĩ chị nên về nhà. Tôi có nên nói với bà Sherman là chị sắp xuất viện không?”

“Thực ra...”

Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ mới. Chia tay với chồng còn có một thuận lợi nữa, lớn hơn. Bạn không cần phải lịch sự với mẹ chồng nữa.

Tôi có thể thích nói gì thì nói với Elinor. Tôi muốn thô lỗ thế nào cũng được! Lần đầu tiên trong ngày tôi cảm thấy một tia vui vẻ.

“Tôi đổi ý rồi. Tôi sẽ gặp bà ấy. Đợi tôi chuẩn bị một chút...” Tôi với tay lấy túi đựng đồ trang điểm nhưng lại vụng về đánh rơi nó xuống sàn. Cô y tá nhặt lên cho tôi rồi nhìn tôi lo lắng.

“Chị không sao chứ? Chị có vẻ rất căng thẳng.”

“Tôi không sao. Tôi chỉ hơi... buồn một chút lúc trước thôi. Tôi sẽ ổn thôi.”

Cô y tá đi khỏi, và tôi mở túi đồ trang điểm. Tôi bôi chút gel lên mắt, thoa kem nền màu đồng. Mình không định trông như một nạn nhân ở đây. Mình không định trông như một cô vợ thảm hại bị tổn thương. Tôi không rõ Elinor biết những gì, nhưng nếu bà ta định nhắc đến chuyện tôi và Luke chia tay, hay dám tỏ ra sung sướng trước chuyện đó, thì tôi sẽ... tôi sẽ bảo với bà ta đứa con trong bụng tôi không phải của Luke, cha nó là Wayne, một tù nhân, bạn qua thư của tôi, và đến mai vụ xì căng đan này sẽ xuất hiện trên khắp các mặt báo. Như thế sẽ làm bà ta sợ phát khiếp.

Tôi xịt nước hoa và thoa nhanh một lớp son bóng khi nghe thấy tiếng bước chân tiến lại. Có tiếng gõ cửa và tôi nói vọng ra “Mời vào.” Một lát sau cửa bật mở - và bà ta xuất hiện.

Bà ta đang mặc bộ vest nữ màu xanh bạc hà, đi giày cao gót Ferragamo - mùa nào bà ta cũng mua một đôi - và xách túi da cá sấu hiệu Kelly. Bà ta gầy chưa từng thấy, tóc xịt keo cứng đờ trông như cái mũ bảo hiểm, mặt trắng bệch, da căng hết cỡ. Đúng như tôi hình dung. Hồi còn làm việc ở Barneys New York, ngày nào tôi cũng thấy những phụ nữ giống như Elinor. Nhưng lúc này ở tận đây thì... không còn từ nào để miêu tả. Ngoài kì dị.

Miệng bà ta nhích ra một milimet và tôi liền nhận ra đó là cách bà ta chào.

“Chào mẹ, Elinor.” Tôi chẳng buồn cố cười. Bà ta sẽ chỉ cho rằng tôi cũng phẫu thuật căng da hết cỡ như bà ta. “Chào mừng tới London.”

“Đạo này London rẻ tiền quá,” bà ta chê bai. “Vô vị.”

Bà ta là thể loại người gì thế nhỉ? Cả London này vô vị sao?

“Vâng, đặc biệt là Nữ hoàng,” tôi nói. “Bà ấy chẳng biết gì cả.” Phớt lờ tôi, Elinor nghênh ngang tiến đến chỗ ghế rồi ngồi xuống mép. Bà ta lạnh lùng sẫm soi tôi một lát. “Mẹ được biết là con đã bỏ chỗ bác sĩ mẹ giới thiệu, Rebecca. Giờ con đang khám ở chỗ nào?”

“Tên cô ta là... Venetia Carter.” Tôi cảm thấy lòng đau như cắt khi nói ra cái tên ấy. Nhưng Elinor không hề phản ứng dù chỉ một chút. Vậy là bà ta không biết.

“Mẹ gặp Luke chưa?” tôi dạm hỏi.

“Chưa.” Bà ta cời đôi găng tay da bê ra, quét mắt nhìn thân hình đang mặc váy bệnh viện của tôi một lượt. “Con tăng cân nhiều quá, Rebecca. Cô bác sĩ này có cho phép thế không?”

Bạn thấy chưa? Bà ta là thế đấy. Không hỏi “Con có khỏe không?” hay “Con trông đẹp rực rỡ thế này thật sao?”

“Con đang mang thai mà,” tôi đáp. “Và con sẽ sinh một đứa thật to.”

Nét mặt Elinor không hề dịu đi. “Đừng to quá, mẹ hi vọng thế. Mấy đứa nhóc quá cỡ thật thô bỉ.”

Thô bỉ? Sao bà ta dám bảo con tôi thô bỉ?

“Vâng, nhưng con mừng là nó sẽ khá to,” tôi kháng cự. “Như thế sẽ có nhiều chỗ để... xăm hơn.”

Mình sắp được chứng kiến cơn sốc bùng nổ lướt qua khuôn mặt vốn vẫn không thể cử động nổi của bà ta đây. Nó sẽ khiến những vết khâu phẫu thuật thẩm mỹ của bà ta tung hết ra. Hay là dính ghim nhỉ? Bất cứ cái gì giữ da thịt bà ta cố định.

“Luke vẫn chưa kể với mẹ kế hoạch xăm mình của bọn con sao?” tôi lòi ra một giọng ngạc nhiên. “Bọn con vừa tìm thấy một nghệ sĩ chuyên xăm mình trẻ em, anh ta sẽ đến ngay phòng đẻ khi con sinh. Bọn con nghĩ sẽ xăm một con đại bàng lên lưng nó, kèm theo tên bọn con viết bằng tiếng Sankrit...”

“Con không được xăm cháu mẹ.” Tiếng bà ra nói nghe như sấm nổ.

“Ồ nhưng bọn con sẽ làm thế đấy. Hồi đi tuần trăng mật, Luke thực sự đam mê xăm mình. Anh ấy có mười lăm hình xăm!” Tôi mỉm cười dịu dàng với bà ta. “Ngay khi đứa bé ra đời, anh ấy sẽ xăm tên nó lên cánh tay. Như thế không tuyệt sao?”

Elinor túm cái túi Kelly chặt đến nỗi tay nổi hết mạch máu lên. Tôi có thể nhận thấy bà ta vẫn không biết có nên tin tôi hay không.

“Con đã quyết định đặt tên là gì chưa?” cuối cùng bà ta nói. “Uh-huh.” Tôi gật đầu. “Armageddon nếu là con trai, Pomegranate nếu là con gái.”

Trong một lúc dường như bà ta không thể đáp lời. Tôi có thể thấy bà ta đang nỗ lực đến tuyệt vọng để nhượng được lông mày lên, hoặc nhăn trán, hoặc gì đấy. Tôi gần như thấy tội nghiệp cho khuôn mặt của bà ta khi bị kẹt dưới lớp da căng nhân tạo như một con thú bị nhốt trong lồng. “Armageddon?” bà ta chật vật nói.

“Không tuyệt sao?” tôi gật đầu. “Đầy nam tính nhưng vẫn phẳng phất nét thanh lịch. Và lạ nữa!”

Trông Elinor như kiểu sắp nổ tung ra. Hoặc là nổ tung vào.

“Tôi không thể chấp nhận nổi chuyện này!” bà ta chột thét lên, đứng bật dậy. “Xăm mình! Tên mới chẳng tuổi! Cô thật... vô trách nhiệm ngoài...”

“Vô trách nhiệm?” tôi cắt ngang lời bà ta, không thể tin được. “Mẹ đùa à? Chà, ít nhất thì bọn con cũng không định bỏ rơi...” Tôi đột ngột dừng lại, những từ này nóng quá so với miệng tôi. Tôi không thể làm được. Tôi không thể khiến mình tiến hành một cuộc tấn công tổng lực vào Elinor. Trước hết là vì tôi chẳng còn đủ sức nữa. Và dù sao... tôi cảm thấy sao nhãng. Đột nhiên đầu tôi ong ong những suy nghĩ quay cuồng.

“Rebecca,” Elinor tiến lại giường, mắt tóa lửa. “Mẹ không biết là này giờ con có nói thật không...”

“Thôi đi!” tôi giơ tay lên, chẳng buồn quan tâm xem mình có bất lịch sự không. Tôi phải tập trung. Tôi phải nghĩ chuyện này cho thấu đáo. Đột nhiên tôi bắt đầu thấy mọi chuyện thật rõ ràng, như chiếc đài khi dò trúng sóng.

Elinor bỏ rơi Luke. Giờ Luke bỏ rơi con chúng tôi. Lịch sử đang lặp lại. Luke có nhận ra điều này không? Nếu anh nhận ra... nếu anh hiểu anh đã làm gì...

“Rebecca!”

Tôi nhìn lên, như vừa tỉnh khỏi cơn mộng mị. Trông Elinor như thể muốn nổ tung vì tức giận.

“Ôi Elinor... con xin lỗi,” tôi nói, toàn bộ ý định trả đũa bỗng tan biến. “Mẹ thật tốt vì đã ghé thăm con, nhưng giờ con hơi mệt rồi. Lúc khác mẹ qua uống trà sau nhé.”

Trông Elinor như quả bóng bị xì hơi. Tôi nghĩ có lẽ bà ta đã gồng mình sẵn sàng ột trận khẩu chiến lớn.

“Cũng được thôi,” bà ta lạnh lùng nói. “Mẹ đang ở khách sạn Claridge. Còn đây là thông tin chi tiết về cuộc triển lãm của mẹ.”

Bà ta đưa cho tôi giấy mời riêng, cùng một tập sách quảng cáo bóng lộn đề “Bộ sưu tập của Elinor Sherman”. Nó được minh họa bằng hình chụp một bộ tượng vương màu trắng thanh lịch, trên đỉnh bộ tượng đó là một bộ tượng trắng khác, nhỏ hơn.

Trời ạ, mình không hiểu nổi nghệ thuật hiện đại nữa.

“Cảm ơn mẹ,” tôi nói, nhìn nó nghi ngại. “Chắc chắn bọn con sẽ cố sắp xếp đến. Cảm ơn mẹ đã đến thăm. Chúc một ngày vui vẻ!”

Elinor nheo mắt liếc xéo tôi lần cuối, nhặt găng tay cùng cái túi Kelly lên rồi sải bước khỏi phòng.

Bà ra vừa đi khỏi tôi liền úp mặt vào tay, cố gắng suy nghĩ. Bằng cách nào đó mình phải giúp Luke nhận ra. Anh không muốn làm điều này. Tận sâu thẳm trong lòng tôi biết anh không muốn. Tôi cảm thấy như anh bị bọn ma nữ quyến rũ và mình chỉ cần phá bỏ bùa của chúng là được.

Nhưng bằng cách nào? Tôi nên làm gì đây? Nếu tôi gọi điện anh sẽ tìm cách tống khứ tôi, hứa hẹn gọi lại sau rồi chẳng bao giờ làm cả. Email của anh đều phải qua thư kí đọc... mà đây lại không phải chủ đề phù hợp để nhắn tin...

Mình phải viết thư tay.

Ý nghĩ ập đến như một tiếng sấm. Tôi phải viết thư tay, như hồi xưa, trước khi có điện thoại và email. Trời ạ, phải rồi. Tôi sẽ viết lá thư hay nhất đời mình. Tôi sẽ giải thích mọi cảm xúc của mình và cả của anh (đôi khi anh vẫn cần phải có người giải thích chúng ình). Tôi sẽ trình bày vụ này với anh, một cách rõ ràng.

Tôi sẽ cứu cuộc hôn nhân của mình. Anh không muốn gia đình mình tan vỡ, tôi biết anh không muốn. Tôi biết anh không muốn.

Thấy một y tá đi ngang qua cửa, tôi bèn gọi to, “Cô ơi?”

“Vâng?” Cô mỉm cười ngó vào.

“Ở đây có giấy viết thư không cô?”

“Ở cửa hàng trong bệnh viện có bán, hoặc là...” Cô cau mày suy nghĩ. “Hình như một đồng nghiệp của tôi có đấy. Chờ một lát.”

Một lát sau cô quay lại, với một tập giấy Basildon Bond. “Một tờ có đủ không?”

“Có lẽ tôi cần nhiều hơn thế,” tôi trịnh trọng nói. “Tôi lấy... ba tờ được không?”

Tôi không thể tin mình đã viết nhiều đến thế cho Luke. Một khi đã bắt đầu, tôi không thể dừng lại được. Tôi không ngờ mình có nhiều tình cảm bị dồn nén thế.

Tôi bắt đầu bằng cách nhắc lại chuyện đám cưới của chúng tôi, chuyện khi ấy chúng tôi từng hạnh phúc biết bao. Rồi tôi nói về những thứ chúng tôi thích được làm cùng nhau, chúng tôi đã vui vẻ ra sao và đã phần khích thế nào khi phát hiện ra mình sắp có con. Sau đó tôi chuyển sang chuyện Venetia. Tôi không gọi thẳng tên cô ta. Tôi gọi cô ta là “Mối đe dọa cho cuộc hôn nhân của chúng ta”. Anh sẽ hiểu tôi nói về cái gì.

Giờ tôi đã viết đến trang 17 (một y tá khác đã chạy xuống gác mua giúp tôi cả tập giấy Basildon Bond) và đã bắt đầu vào phần chính: khẩn thiết van xin anh cho cuộc hôn nhân của chúng tôi một cơ hội nữa. Nước mắt đã đầm đìa mặt tôi và tôi cứ phải ngừng lại liên tục để xì mũi.

Khi thê lúc cưới, anh đã hứa yêu em mãi mãi. Em biết giờ anh nghĩ anh không còn yêu em nữa. Em biết thế giới này còn những phụ nữ khác, những người có lẽ thông minh hơn và có lẽ có thể biết tiếng Latin. Em biết anh đang...

Tôi không sao viết nổi từ “ngoại tình”, đơn giản là không thể.

Tôi chỉ để ở đó một dấu ba chấm, như người ta vẫn hay dùng trong mấy cuốn sách kiểu cũ.

Em biết anh đang... Nhưng chuyện đó không nhất thiết phải hủy hoại mọi thứ. Em sẵn lòng bỏ quá khứ lại sau lưng, Luke, bởi vì trên tất cả, em tin rằng chúng ta thuộc về nhau. Anh, em và con.

Chúng ta có thể trở thành một gia đình hạnh phúc, em biết chúng ta có thể. Xin anh đừng từ bỏ. Có lẽ anh đang âm thầm sợ phải làm cha mẹ, nhưng chúng ta có thể làm việc đó cùng nhau! Như anh nói, đó là cuộc phiêu lưu lớn nhất chúng ta được trải qua.

Tôi dừng tay viết để lau nước mắt. Tôi cần kết thúc ngay. Tôi cần viết sao cho anh sẽ chứng tỏ cho tôi thấy... sẽ trả lời thư này cho tôi... sẽ cho tôi biết...

Đột nhiên tôi nghĩ ra. Chúng tôi cần một cái tháp cao, đồ sộ, như trong phim lãng mạn. Và chúng tôi sẽ gặp nhau ở đỉnh tháp, lúc nửa đêm...

Không. Đến nửa đêm thì tôi đã mệt lắm rồi. Chúng tôi sẽ gặp nhau lúc... sáu giờ. Giữa trời gió lộng, trên nền nhạc của Gershwin, tôi sẽ nhìn thấy trong mắt anh rằng anh đã bỏ Venetia lại phía sau, mãi mãi. Và tôi sẽ chỉ nói đơn giản, “Anh sẽ về nhà chứ?” Rồi anh sẽ nói...

“Cô vẫn ổn chứ, Becky?” Cô y tá mở cửa thò đầu vào. “Tình hình sao rồi?”

“Sắp xong.” Tôi xì mũi. “Tìm một cái tháp cao cao ở London ở đâu bây giờ nhỉ? Nếu tôi muốn gặp ai đó trên ấy.”

“Chẳng biết nữa.” Cô y tá chun mũi. “Tòa nhà Oxo Tower khá cao đấy. Tôi từng đến đấy rồi. Nó có đài ngắm cảnh và cả nhà hàng...”

Cám ơn cô!

Luke, nếu anh yêu em và muốn cứu cuộc hôn nhân của chúng ta, hãy đến gặp em ở tầng cao nhất của Oxo Tower vào lúc sáu giờ thứ Sáu. Em sẽ chờ anh ở đài ngắm cảnh.

Người vợ thân yêu của anh,

Becky.

Tôi đặt bút xuống, cảm thấy hoàn toàn kiệt sức, như thể vừa sáng tác cả một bản giao hưởng của Beethoven vậy. Tất cả những gì tôi cần làm bây giờ là gửi FedEx lá thư này cho văn phòng anh ở Geneva... và rồi đợi đến tối thứ Sáu.

Tôi gấp đôi cả mười bảy trang thư lại, và đang cố nhét vào cái phong bì Basildon đồng màu mãi không được thì di động của tôi trên tủ đồ chuông.

Luke! Trời ơi. Nhưng anh còn chưa đọc thư cơ mà?

Tay run run, tôi vớ lấy điện thoại - nhưng hóa ra không phải Luke. Là một số mà tôi không biết của ai. Không phải Elinor gọi lại để lên lớp tôi đấy chứ?

“A lô?” tôi thận trọng nói.

“A lô, Becky hả? Tôi Martha đây.”

“Ôi.” Tôi vuốt tóc lòa xòa trên mặt ra sau, cố gắng xác định xem là Martha nào. “Er... xin chào.”

“Tôi chỉ gọi điện hỏi thăm xem cô vẫn sẵn sàng chụp ảnh hôm thứ Sáu đấy chứ?” cô thân mật nói. “Tôi nóng lòng muốn xem nhà cô quá rồi!”

Vogue. Chết tiệt. Mình đã hoàn toàn quên bég.

Sao mà tôi lại quên được vụ chụp ảnh với Vogue cơ chứ? Trời ơi, đời tôi hẳn phải thực sự tan nát rồi.

“Thế mọi chuyện ổn cả chứ?” giọng Martha láy rền vui vẻ qua điện thoại. “Cô vẫn chưa sinh con hay gì chứ?”

“À, chưa...” tôi ngập ngừng. “Nhưng tôi đang nằm viện.” Khi nói câu đó tôi mới nhận ra mình không nên bật điện thoại trong bệnh viện. Nhưng đây là Vogue gọi chứ có phải thường đâu. Phải có ngoại lệ cho Vogue, chắc chắn thế.

“Ôi không!” Giọng cô xiu hắt xuống thất vọng. “Cô biết không, số này bọn tôi gặp đủ chuyện xui xẻo! Một bà mẹ ngon lành đã sinh đôi sớm, thật là khó chịu, một cô khác thì bị tiền sản giật giết gì đó và đang liệt giường! Chúng tôi không thể phỏng vấn hay gì cả! Cô có được ra khỏi giường không?”

“Tôi... chờ một chút...”

Tôi đặt điện thoại xuống giường, cố lên dây cốt tinh thần. Cả đời tôi chưa bao giờ không muốn chụp ảnh như lúc này. Tôi béo, mặt lem luốc vệt nước mắt, tóc bù xù, hôn nhân thì đang tan vỡ... Tôi thở dài thật sâu, run rẩy, rồi trông thấy hình mình mờ mờ trên cái tủ kính gần đó. Lưng gù, đầu gục. Trông mình thật thảm. Trông mình thật kinh.

Thấy hình ảnh đó, tôi lập tức phản ứng bằng cách ngồi thẳng dậy. Mình đang nghĩ quái gì vậy? Chẳng lẽ đời mình đã tiêu tùng? Chỉ vì chồng mình đi ngoại tình ư?

Không đời nào. Mình sẽ không tự thương hại. Mình sẽ không đầu hàng. Đời mình có thể tan tành. Nhưng mình vẫn sẽ thật ngon lành. Mình sẽ là bà-mẹ-tương-lai ngon lành nhất họ từng trông thấy.

Tôi lại đưa điện thoại lên tai. “Martha ơi?” tôi nói, cố gắng để giọng nghe có vẻ phơi phới. “Xin lỗi vì đã để cô đợi. Mọi chuyện đều ổn cả, sẵn sàng cho buổi chụp hình hôm thứ Sáu. Hôm nay tôi sẽ ra viện, nên hôm đó tôi sẽ tới.”

“Tuyệt!” Tôi có thể nghe thấy tiếng thở phào trong giọng của Martha. “Nóng lòng quá! Chỉ mất của cô hai, ba tiếng thôi và tôi hứa chúng tôi sẽ không khiến cô mệt quá đâu! Tôi chắc là cô cũng có rất nhiều quần áo đẹp rồi, nhưng stylist của chúng tôi vẫn sẽ mang tới vài bộ nữa... Để tôi check lại địa chỉ của cô nhé. Cô ở số 33 đường Delamain đúng không?”

Tôi chợt nhận ra mình vẫn chưa kiểm được mấy thứ đó cho Fabia. Nhưng tôi vẫn còn thời gian. Mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi.

“Đúng rồi.”

“Thật may mắn, nhà ở khu đó tuyệt vời lắm! Hẹn gặp chị ở đó nhé, mười một giờ.”

“Hẹn gặp cô!”

Tôi ngắt máy và thở hắt ra thật mạnh. Tôi sắp được lên Vogue. Tôi sắp trở nên ngon lành. Và tôi sẽ cứu cuộc hôn nhân của mình.

From: Becky Brandon

To: Fabia Paschali

Subject: Ngày mai

Chào Fabia!

Chỉ để xác nhận thôi, mai tôi sẽ đến cùng nhóm phóng viên Vogue, buổi chụp hình sẽ kéo dài từ 11am đến 3pm.

Tôi đã kiếm được áo màu tía và túi Chloe nhưng không may là, dù đã lùng sục khắp nơi, tôi vẫn chưa kiếm được đôi giày Olli Brick mà chị muốn. Chị có muốn thay bằng cái gì khác không?

Một lần nữa cảm ơn rất nhiều - và rất mong được gặp chị ngày mai!

Becky.

From: Fabia Paschali

To: Becky Brandon

Subject: Re: Ngày mai

Becky,

Không giày thì không nhà.

Fabia.

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House
394 High Holborn London WC1V 7EX
Bà R. Brandon
37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
London NW6 0YF
Ngày 26 tháng Mười một năm 2003

Cảm ơn bà vì đã gửi thư.

Tôi vừa lưu ý tới cổ phần mới của bà ở công ti bánh kẹo Sweet Confectionary, công ti mỹ phẩm Estelle Rodin Cosmetics và thẩm mỹ viện The Urban Spa. Tuy nhiên tôi không thể nhất trí rằng đây là “những khoản đầu tư khôn ngoan nhất thế giới”.

Xin cho phép tôi nhắc lại: Sô cô la, mẫu nước hoa miễn phí và phiếu giảm giá dịch vụ spa - dù rất dễ chịu - không phải là cơ sở hợp lý cho các quyết định đầu tư. Tôi tha thiết đề nghị bà xem xét lại chiến lược đầu tư hiện tại và rất sẵn lòng tư vấn thêm cho bà.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

25. Chương 17 Phần 1

Chương 17

Đôi giày chết bầm chết vằm chết tiệt! Cả London không còn lấy một đôi. Màu xanh lá càng không. Thảo nào Fabia muốn có, nó hiếm có khó tìm như cái chén Thánh hay gì đấy mà chúa Jesus đã dùng trong Bữa tối Cuối cùng, ngoại trừ điểm chẳng có bức tranh nào vẽ về nó. Tôi mất cả ngày hôm qua hỏi thăm tất cả người quen, tất cả các nhà cung cấp tôi biết, mọi cửa hàng, mọi nơi. Thậm chí tôi còn gọi điện cho cả Erin, đồng nghiệp cũ ở Barneys New York, và cô chỉ bật cười thương hại.

Cuối cùng, Danny phải ra tay giúp đỡ. Anh gọi điện cho vài nơi quen biết và cuối cùng cũng dò ra tung tích một đôi hiện đang thuộc về một người mẫu anh quen, cô này đang chụp hình ở Paris. Đổi lấy một chiếc jacket hàng mẫu của Danny, cô ta sẽ đưa đôi giày ột người tiện đường đến London cầm hộ. Anh này sẽ gặp Danny rồi Danny sẽ đưa đôi giày cho tôi.

Kế hoạch thì là thế. Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy Danny đâu. Mà đã mười giờ năm rồi nên tôi bắt đầu hoảng loạn. Tôi đứng ở góc đường Delamain, diện bộ ngon lành nhất: đầm đỏ in hoa, giày cao gót Prada và khăn choàng vai giả lông thú kiểu cổ điển, xe nào cũng đi chậm lại để nhìn. Giờ nghỉ lại mới thấy đây không phải nơi hẹn gặp tốt nhất. Trông tôi chắc giống một em cave bụng bầu tám tháng đang mời chào mấy cha đòi trụ lắm.

Tôi nhắc điện thoại lên và lại nhấn số gọi Danny. “Danny?”

“Đây đây! Đang đến đây! Bọn tớ đang lái xe trên cầu... tuyệt cú mèo!” Lẽ ra Danny phải mang đôi giày tới từ tối qua rồi - mỗi tội anh lại chọn đi câu lạc bộ với tay nhiếp ảnh gia nào đó gặp khi đi nghỉ. (Đừng hỏi. Khi anh bắt đầu kể về đêm họ bên nhau ở Marrakech, nói thật là tôi đã phải lấy tay che tai con.) Anh cười ré lên sung sướng, và tôi còn nghe thấy cả tiếng máy con Harley Davidson của bạn anh gầm. Sao anh lại có thể vui vẻ thế được? Anh không biết tôi đang stress thế nào sao?

Tôi hầu như không ngủ được từ hôm Luke đi. Đến khi ngủ được một ít, đêm qua, thì lại mơ một giấc mơ kinh hoàng chưa từng thấy. Tôi mơ mình lên tầng thượng của Oxo Tower, nhưng Luke không đến. Tôi đứng đó hàng giờ liền giữa trời bão tố, mưa ào ào trút xuống tôi, và cuối cùng Luke cũng xuất hiện - nhưng không hiểu sao anh lại biến thành Elinor và bà ta bắt đầu quát tháo tôi. Rồi tóc tôi rụng sạch...

“Cho tôi đi nhờ!”

Một phụ nữ dắt hai đứa con nhỏ tiến tới, nhìn tôi kì cục.

“Ôi, xin lỗi.” Tôi như tỉnh lại, và tránh đường.

Trong đời thực, từ hôm Luke đi tôi vẫn chưa nói chuyện với anh. Anh đã cố gọi vài lần nhưng tôi chỉ gửi tin nhắn trả lời nói rằng nhớ anh và rằng mọi chuyện ổn cả. Tôi không muốn nói chuyện với anh cho đến khi anh đọc thư của tôi - mà tối qua thư mới tới, theo hệ thống theo dõi của nhà chuyển phát. Ai đó ở văn phòng Geneva đã kí nhận nó vào lúc 18 giờ 11 phút, tức là giờ anh phải đọc xong rồi.

Thế là xong. Đến sáu giờ tối nay tôi sẽ biết, theo cách này hoặc cách khác. Hoặc anh đến đó, chờ tôi, hoặc...

Tôi chợt thấy buồn nôn và phải lắc mạnh đầu. Tôi sẽ không nghĩ đến việc đấy nữa. Trước tiên tôi phải làm cho được buổi chụp hình này đã. Tôi cắn một miếng KitKat để lấy năng lượng, rồi liếc lại lần nữa trang email của Martha mà tôi đã in ra. Đó là bài phỏng vấn đã đăng báo một bà sắp sửa làm mẹ khác, Martha nói nó sẽ “cho tôi thêm ý tưởng”. Cô kia tạo dáng trong một phòng trẻ ở Kensington, mặc áo kaftan đính cườm, đeo chuông năm mươi chín cái vòng tay, và mọi câu trích dẫn của cô ta đều sắc mùi tự mãn.

“Chúng tôi đặt toàn bộ đồ đạc trong phòng trẻ ở chỗ những nghệ nhân vùng Provence tận Pháp quốc.”

Hừm. Đã thế mình sẽ bảo toàn bộ đồ đạc phòng trẻ nhà mình được đặt ở chỗ các nghệ nhân ở... Mông Cổ. À không, mình phải dùng cụm từ đặt làm riêng. Những người xuất hiện trên mấy tạp trí bóng loáng này không bao giờ đi mua đồ ở cửa hàng, họ đặt làm riêng, hoặc phát hiện ra ở một nơi bán đồ đồng nát nào đấy, hoặc thừa kế từ mẹ đỡ đầu là một nhà thiết kế nổi tiếng.

“Tôi cùng chồng tập yoga đôi mỗi ngày hai lần trong ‘tịnh thất’. Chúng tôi cảm thấy như thế tạo ra sự hòa hợp ỏi quan hệ của chúng tôi.”

Bùm, tôi chợt nhớ lại kỉ niệm mình và Luke tập yoga đôi hồi đi tuần trăng mật.

Ít nhất thì chúng tôi cũng đã tập yoga, và chúng tôi đã là một đôi vợ chồng.

Cổ họng tôi lại nghèn nghẹn. Không. Thôi đi. Nghĩ tự tin vào nào. Nghĩ thật ngon lành. Mình sẽ nói Luke và mình còn cùng nhau làm gì đó sành điệu hơn yoga. Như cái thứ mà tôi từng đọc. Khí công khí kiểng gì đó.

Tiếng gầm của xe mô tô chợt cắt đứt suy nghĩ của tôi, và tôi ngẩng lên thấy một chiếc Harley đang rồ ga dọc theo con phố tĩnh lặng.

“Này!” Tôi vẫy tay. “Ở đây!”

“Chào Becky!” Chiếc mô tô đỗ lại, vẫn nổ máy ầm ầm bên cạnh tôi. Danny tháo mũ bảo hiểm ra, nhảy phốc khỏi chỗ ngồi, trên tay là hộp giấy. “Của cậu đây!”

“Ôi Danny, cảm ơn!” tôi ôm anh thật chặt. “Cậu vừa cứu đời tớ.”

“Có gì đâu!” Danny nói, lại nhảy tót lên xe. “Kể tình hình cho tớ nhé! Nhân tiện, đây là Zane.”

“Xin chào!” Tôi vẫy tay chào Zane, người bọc đồ da từ đầu đến chân đang giơ tay chào lại tôi. “Cảm ơn vì đã mang đến cho tôi!”

Chiếc mô tô lại phóng vụt đi. Tôi xách va li lên, trong đó đựng quần áo đạo cụ chưa dùng tới, rồi cầm bó hoa lớn mà sáng nay tôi mua để cắm trong nhà cho đẹp. Tôi tiến lại số nhà ba mươi ba, bằng cách nào đó lồi được cái va li lên bậc thang, và bấm chuông. Không ai trả lời.

Tôi đợi một lát rồi nhấn chuông lại đồng thời gọi to “Fabia!” nhưng không ai trả lời.

Bà ta không thể nào quên vụ sáng nay được.

“Fabia! Chị nghe thấy tôi gọi không?” tôi đập cửa. Tôi bắt đầu thấy hoảng. Làm sao bây giờ? Vogue sẽ đến đây bất cứ...

“Êê! Xin chào!” Một giọng từ ngoài phố gọi tôi. Tôi quay lại thấy một cô gái thò đầu khỏi cửa sổ một chiếc Mini Cooper. Cô mảnh mai, tóc bóng mượt, đeo vòng tay Kabbala và một chiếc nhẫn đính hôn gắn viên đá khổng lồ. Chắc chắn phải là người của Vogue.

“Cô là Becky?” cô nói với ra.

“Vâng!” tôi cố cười tươi tắn. “Xin chào! Còn cô là Martha?”

“Đúng rồi!” Mắt cô đảo lên đảo xuống các tầng nhà. “Cô có ngôi nhà lộng lẫy quá! Tôi nóng lòng xem bên trong quá rồi!”

“Ôi. Er... cảm ơn!”

Sau đó là một khoảng dừng đầy mong đợi và tôi làm ra vẻ tự nhiên dựa vào một cái cột. Như kiểu loanh quanh trên bậc cầu thang trước cửa nhà mình. Như người ta vẫn làm ấy.

“Mọi thứ ổn cả chứ?” Martha hỏi, trông bối rối.

“Ổn!” tôi cố nặn ra một cử chỉ thoải mái. “Cô biết đấy... tôi chỉ đang hít thở khí giới...”

Đầu óc tôi liên hoạt động như điên. Hay là làm luôn cả buổi chụp hình và phỏng vấn ngay trên các bậc thang này nhỉ? Phải. Mình có thể nói là đoạn bậc thang này là phần đẹp nhất của ngôi nhà, phần còn lại đều đáng bận tâm...

“Becky, cô mất chìa khóa à?” Martha bối rối nói.

Thật thiên tài! Tất nhiên rồi. Sao mình không nghĩ ra nhỉ?

“Ừ! Tôi ngốc quá!” Tôi tự cốc đầu mình. “Hàng xóm thì không ai có chìa khóa nhà tôi rồi, cũng chẳng có ai...”

“Ôi không!” Mặt Martha xịu xuống.

“Tôi biết.” Tôi nhún vai tỏ ý tiếc. “Tôi thành thực xin lỗi. Nhưng nếu chúng ta không thể vào được...”

Tôi đang nói dở câu này thì cửa bật mở làm tôi suýt bỏ nhào vào trong. Fabia xuất hiện, mặc váy Marni màu da cam và đang dụi mắt.

“Chào Becky.” Nghe giọng bà ta thật mơ màng. Như kiểu bà ta uống thuốc an thần hay sao đó.

“Wow!” Mặt Martha sáng bừng lên. “Có người trong nhà! May quá! Ai thế cô?”

“Đây là Fabia. Đang... ở nhờ nhà tôi.”

“Ở nhờ?” Fabia nhăn mũi.

“Và là một người bạn tốt,” tôi vội nói thêm, choàng tay qua bà ta. “Chúng tôi rất thân thiết..”

Ơn trời một cái xe chọt phanh khựng sau chiếc Mini và bắt đầu bấm còi âm ỉ.

“Ôi thôi đi!” Martha nói. “Becky, bọn tôi đi mua cà phê đây, cô có muốn mua hộ gì không?”

“Không, không cần đâu, cảm ơn! Tôi cứ chờ ở nhà nhé. Ở nhà tôi.” Tôi đặt một tay lên quả đấm cửa tỏ vẻ sở hữu. “Tí nữa gặp lại!”

Tôi nhìn chiếc xe đi khuất rồi quay lại với Fabia. “Tôi cứ tưởng chị không ở nhà! OK, chúng ta bắt đầu thôi. Tôi đã kiếm được đồ cho chị đây. Đây là túi, đây là áo...” Tôi đưa cho bà ta hai cái túi.

“Tuyệt.” Bà ta thèm thường nhìn chúng chăm chăm. “Cô có kiếm được giấy không?”

“Tất nhiên!” tôi nói. “Anh bạn Danny của tôi đã phải nhờ một người mẫu mang tới từ Paris. Danny Kovitz, nhà thiết kế ấy?”

Khi đưa cái hộp ra, cảm giác đặc thảng chột lao tới. Không ai khác trên thế giới này có thể tìm được đôi giày này. Minh quan hệ thật là rộng. Tôi chờ Fabia há hốc mồm hoặc nói “Cô thật ngoài sức tưởng tượng!” Nhưng thay vì thế, bà ta lại mở hộp giày ra, nhìn chăm chăm một lát rồi cau mày.

“Không phải màu này.” Bà ta đóng nắp lại và đẩy về phía tôi “Tôi muốn màu xanh lá cơ mà!”

Bà ta mù màu à? Đây là sắc xanh ngải đắng nhạt đẹp nhất, mà trên hộp đã đề chữ “Màu xanh lá” to lù lù rồi còn gì.

“Fabia, đôi này đúng là màu xanh lá mà!”

“Tôi muốn sắc của nó phải...” Bà ta hươ tay. “Xanh lá cây pha xanh da trời.”

Tôi cố cất lực để giữ bình tĩnh. “Ý chị là... xanh ngọc?”

“Ừ ừ!” Mặt bà ta sáng lên. “Xanh ngọc. Ý tôi là thế. Xanh thế này nhạt quá!”

Không thể tin được nữa. Đôi giày này đã phải đi gần ấy đường từ Paris, gửi từ một người mẫu thời trang qua một nhà thiết kế tầm cỡ thế giới mà bà ta vẫn không muốn nó?

Đã thế thì mình sẽ lấy.

“Được thôi,” tôi nói, lấy cái hộp lại. “Tôi sẽ kiếm cho chị đôi xanh ngọc. Nhưng tôi thực sự cần vào nhà...”

“Tôi không biết nữa.” Fabia tựa vào khung cửa sổ soi một sợi chỉ sứt trên tay áo. “Nói thật là như thế không được tiện đâu.”

Không tiện là thế nào? Phải tiện chứ!

“Nhưng chúng ta đã thỏa thuận về hôm nay rồi, nhớ không? Người của Vogue đã đến đây rồi!”

“Cô không hoãn được sao?”

“Không ai đi hoãn hẹn với Vogue cả!” Giọng tôi rít lên vì căng thẳng. “Họ là Vogue cơ mà!”

Bà ta nhún vai kiểu chẳng buồn quan tâm, và đột nhiên tôi cáu điên lên. Bà ta biết tôi sẽ tới. Mọi thứ đều có kế hoạch hết rồi. Bà ra không thể thế này với tôi!

“Fabia.” Tôi ghé sát người lại, thở nặng nhọc. “Chị không được phép hủy hoại cơ hội lên Vogue duy nhất của tôi đã kiếm cho chị cái áo. Tôi đã kiếm cho chị cái túi. Tôi đã kiếm cho chị đôi giày! Chị phải để cho tôi vào ngôi nhà này, nếu không... nếu không...”

“Không thì sao?” Fabia nói.

“Không thì... tôi sẽ gọi điện cho Barneys và cho chị vào danh sách đen!” Tôi rít lên khi chột nghĩ ra. “Như thế sẽ không vui lắm đâu, nếu chị định đến New York sống, phải không nhỉ?”

Mặt Fabia xanh lè. Ha. Tóm được điểm yếu rồi nhé.

“Được rồi, thế giờ tôi nên đi đâu đây?” bà ta sừng sĩa nói, buông tay khỏi khung cửa.

“Tôi không biết! Đi mát xa bằng đá nóng hay gì đấy! Ra đường là được!” Tôi đẩy va li vào nhà và xô bà ta qua một bên để vào sảnh.

Rồi. Mình phải nhanh lên mới được. Tôi bật mở khóa va li, lấy ra một bức ảnh lồng khung bạc chụp tôi và Luke hôm cưới rồi đặt nó nổi bật trên bàn trong sảnh. Đấy. Trông giống nhà mình rồi!

“Thế chồng cô đâu?” Fabia nói, khoanh tay đứng nhìn tôi. “Anh ta nên làm việc này cùng cô chứ nhỉ? Trông cô cứ như bà mẹ đơn thân ấy.” Những lời này của bà ta đã vô tình chạm đúng nỗi đau của tôi. Trong vài giây tôi không đủ tự tin để đáp lại.

“Luke... đang ở nước ngoài,” cuối cùng tôi nói. “Nhưng chút nữa tôi sẽ gặp anh ấy thôi. Sáu giờ chiều. Ở đài ngắm cảnh trên Oxo Tower. Anh ấy sẽ tới.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Tôi biết anh sẽ tới.”

Mắt tôi chột nóng rục và tôi chớp mắt dữ dội. Tôi sẽ không òa khóc.

“Cô không sao đấy chứ?” Fabia nhìn tôi trân trối.

“Chỉ vì... hôm nay là một ngày khá quan trọng với tôi.” Tôi lấy một tờ khăn giấy ra chấm khô mắt. “Cho tôi xin một cốc nước được không?”

“Lạy Chúa,” tôi nghe thấy Fabia lầm bầm khi bà ta vào bếp, “chỉ là bọn Vogue chết tiệt thôi mà.”

OK. Tôi sắp làm được rồi. Hai mươi phút sau, Fabia cuối cùng cũng đi và căn nhà đã thực sự có cảm giác như thể là của tôi. Tôi đã hạ hết ảnh của Fabia xuống, thay chúng bằng ảnh tôi và gia đình. Tôi đặt hai gối tựa in chữ cái đầu của tên tôi và Luke, “B” và “L”, lên sofa trong phòng khách. Tôi cắm hoa vào mọi lọ hoa trong nhà. Tôi ghi nhớ những thứ chứa trong tủ bếp, thậm chí còn dán thêm vài ghi chú màu mè lên tủ lạnh, kiểu như “Mình cần thêm diêm mạch hữu cơ, anh yêu” và “Luke - thứ Bảy nhớ đi tập Khí công đôi!”

Giờ thì tôi nhét vài đôi giày của tôi vào tủ giày của Fabia, vì họ sẽ hỏi tôi về phụ kiện. Tôi đang đếm xem có bao nhiêu đôi Jimmy Choo ở đây thì chuông cửa đột ngột reo làm tôi giật bắn mình hoảng loạn. Tôi nhét hết số giày còn lại vào tủ, xem lại mình trong gương rồi xuống cầu thang với đôi chân run lẩy bẩy.

Giấc mơ của tôi đây rồi! Cả đời tôi chỉ muốn được liệt kê trang phục mình mặc trên một tạp chí!

Khi vào lại sảnh tôi tóm tắt nhanh lại mọi thứ. Váy: Diane von Furstenburg. Giày: Prada. Quần tất: Topshop. Hoa tai: quả của mẹ.

Không, thế này vẫn chưa đủ sành điệu. Mình sẽ bảo đôi hoa tai là...của người mẫu nào đấy. Không, đồ cổ. Tôi sẽ bảo tôi thấy nó được khâu trong một cái áo coóc xê từ thập niên 1930 mua được ở một studio cũ trên một con phố nhỏ tại Paris. Hoàn hảo.

Tôi mở cửa trước, khoác lên mặt một nụ cười rạng rỡ - và chết sững.

Không phải là Vogue. Là Luke.

Anh vẫn mặc nguyên áo khoác dài, tay xách va li đựng đồ đi qua đêm và trông như sáng nay anh chưa hề cạo mặt.

“Cái này là cái quái gì?” anh nói luôn, bỏ qua màn chào hỏi, giơ lá thư của tôi lên.

Tôi trân trân nhìn lại anh, chết lặng. Thế này không đúng. Anh phải ở trên Oxo Tower, trông phải lãng mạn và tràn trề yêu thương mới phải chứ. Ai lại ở đây, trên bậc cửa, râu thì chưa cạo, mặt mũi thì ủ dột thế này!

“Em...” tôi nuốt khan. “Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Anh đang làm gì ở đây ấy hả?” anh nhắc lại đầy ngờ vực. “Anh đang phản ứng lại cái này! Em không trả lời điện thoại của anh, anh có hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa... ‘Gặp em ở tầng trên cùng Oxo Tower,’ “Anh dí lá thư vào mặt tôi. “Toàn bộ chuyện vớ vẩn này là thế nào?”

Vớ vẩn á?

“Không phải chuyện vớ vẩn!” tôi gào lên, bị chạm nọc. “Em đang cố cứu cuộc hôn nhân của chúng ta, nếu anh vẫn chưa nhận ra...”

“Cứu cuộc hôn nhân của chúng ta?” Anh nhìn tôi chăm chăm. “Ồ Oxo Tower ấy hả?”

“Trong phim làm như thế có hiệu quả! Anh sẽ xuất hiện và mọi thứ sẽ thật dễ thương, như trong Không ngủ ở Seattle...”

Giọng tôi nặng trĩu vì thất vọng. Tôi đã nghĩ là việc này sẽ có tác dụng, chúng tôi sẽ nhào vào vòng tay nhau và lại trở thành một gia đình hạnh phúc.

“OK. Rõ ràng là anh đã bỏ qua gì rồi.” Luke nhú mồm nhìn xuống lá thư lần nữa. “Thậm chí lá thư này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Em biết anh đang...”. Bỏ trống. Anh đang làm sao? Bị tắc động mạch vành à?”

Anh đang mỉa mai tôi. Tôi không thể chịu đựng nổi.

“Đang ngoại tình!” tôi gào lên. “Ngoại tình! Ngoại tình với Venetia! Em biết hết rồi, nhớ không? Và em chỉ nghĩ rằng có lẽ anh muốn cho cuộc hôn nhân của chúng ta một cơ hội nữa, nhưng rõ ràng không, nên thôi giờ anh đi đi. Em còn phải lên Vogue.” Tôi tức giận quệt đôi mắt đã rưng rưng của mình.

“Đang cái gì?” Anh có vẻ sốc thực sự. “Becky, em đang đùa đấy à?”

“Ừ đấy.” Tôi cố đóng cửa lại, nhưng anh đã tóm lấy cổ tay tôi.

“Thôi ngay.” Giọng Luke vang lên như sấm. “Anh không hiểu chuyện khốn kiếp gì đang diễn ra. Tự dưng anh nhận được lá thư này... rồi em buộc tội anh ngoại tình... em không thể chạy trốn mà không giải thích được.”

Anh vừa sang vũ trụ song song chơi đấy à? Hay có ai vừa phang cho anh một phát vào đầu hay gì đấy?

“Chính anh đã thừa nhận, Luke!” tôi đứng là đã thét lên vì giận dữ. “Anh nói anh đang cố ‘bảo vệ’ em, vì huyết áp của em hay cái khỉ gì đó. Nhớ không?”

Luke nhìn kĩ mặt tôi, từ trên xuống dưới, như thể để tìm câu trả lời.

“Cuộc nói chuyện trong bệnh viện,” anh bất chợt nói. “Trước khi anh đi.”

“Đúng đấy! Mọi kí ức đã tràn về chưa?” tôi không thể ngăn mình mĩa mai. “Anh định em sinh con xong sẽ cho em biết. Anh định chờ xem mọi chuyện kết thúc thế nào. Về cơ bản, anh đã thừa nhận...”

“Lúc đó anh không nói về vụ ngoại tình chó chết nào hết!” Luke gầm lên. “Anh nói về cuộc khủng hoảng với Arcodas!”

Quả bong bóng giận dữ của tôi chợt xẹp lép. “H...ha...hả?”

Tôi chợt trông thấy có hai đứa nhóc đang đứng trên vỉa hè nhìn chúng tôi chăm chăm. Tôi đoán là trông chúng tôi cũng khá đáng chú ý với cái bụng bầu bự và mọi thứ

“Mình vào trong đi,” tôi trang nghiêm nói. Luke nhìn theo ánh mắt tôi.

“Ừ. Vào trong... đi.”

Anh bước vào nhà, tôi liền đóng cửa. Trong một thoáng cả gian sảnh im lặng. Tôi không biết phải nói gì. Tôi vẫn còn thấy choáng váng.

“Becky... Anh không hiểu em đã hiểu lầm chuyện gì.” Luke nặng nhọc thở hắt ra một hơi dài. “Công việc của anh trục trặc một chút và anh đang cố gắng không để ảnh hưởng tới em. Anh không hề ngoại tình. Mà sao lại với Venetia?”

“Nhưng cô ta bảo em thế.”

Trông Luke có vẻ kinh ngạc. “Cô ấy không thể làm thế được.”

“Thật mà! Cô ta nói anh sắp bỏ em vì cô ta. Cô ta nói...” Tôi cắn môi. Nhớ lại từng lời Venetia nói thật quá sức đau lòng.

“Chuyện đó thật... khốn kiếp... điên rồ.” Luke lắc đầu giận dữ. “Anh không biết em đã nói chuyện kiểu gì với Venetia, không biết đã có hiểu lầm gì hoặc thông tin sai nào...”

“Anh đang nói là giữa hai người chẳng có chuyện gì cả? Không gì hết?”

Luke vò đầu bứt tóc, nhắm mắt lại một lát. “Sao em lại nghĩ là có chuyện gì được?”

“Tại sao ư?” tôi nhìn anh trân trối. “Luke, anh có nghiêm túc không thế? Em bắt đầu nghi ngờ từ đâu ư? Từ tất cả những lần anh ra ngoài gặp cô ta, chỉ hai người. Tất cả những tin nhắn tiếng Latin mà anh không định nói với em ấy. Và từ việc mọi người ở công ti anh đều cư xử kì quặc với em... em trông thấy anh và cô ra thân mật bên nhau ở bàn làm việc của cô ra... và anh nói dối, cái đêm đi dự Lễ trao Giải thưởng Tài chính ấy...” Giọng tôi bắt đầu rưng rưng. “Em biết là anh không đến đó thật...”

“Anh nói dối vì anh không muốn làm em lo lắng!” Giọng Luke có vẻ hết chịu nổi và tức giận hơn bao giờ hết. “Nhân viên của anh có vẻ kì lạ vì anh đã gửi một email hàng loạt nói rằng không ai, không một ai, được nhắc đến các vấn đề của công ti với em. Nếu không sẽ bị đuổi việc. Becky... anh chỉ muốn bảo vệ em.”

Tôi chợt nhớ lại cảnh anh ngồi bên bàn làm việc trong bóng tối, cau mày. Từ nhiều tuần trước. Anh trở nên buồn bã và lơ đãng từ đó.

Nhưng thế thì sao Venetia lại nói...

Sao cô ta lại...

“Cô ta nói với em rằng anh sắp bỏ em để đến với cô ta.” Giờ thì giọng tôi đã gần như lạc hẳn. “Cô ta nói anh chỉ muốn gặp con sau này.” Đột nhiên tôi khóc nức lên.

“Bỏ em? Becky, lại đây nào.” Luke choàng tay qua ôm tôi thật chặt và tôi chợt vùi đầu vào ngực anh, nước mắt ràn rụa đầm cả áo sơ mi anh. “Anh yêu em,” anh khẳng định. “Anh sẽ không bao giờ bỏ em. Hay Birkin bé bỏng của chúng ta.”

Làm thế nào anh...

Ôi. Hẳn là anh đã tìm thấy danh sách tên đặt cho con của tôi.

“Giờ thì là Armageddon rồi,” tôi vừa sực sực vừa đĩnh chính. “Hoặc là Pomegranate. Em bảo mẹ anh thế.”

“Tuyệt vời. Anh hi vọng bà ấy lăn ra ngất.”

“Cũng suýt.” Tôi cố mỉm cười - nhưng không thể. Mọi thứ vẫn còn đau đớn quá. Tôi đã mất hàng tuần hàng tuần trời lo lắng và tưởng tượng và sợ hãi điều tồi tệ nhất. Tôi không thể cứ búng tay một phát là lại bình thường trở được.

“Em đã nghĩ đến việc làm bà mẹ đơn thân,” tôi nắc. “Em đã nghĩ là anh yêu cô ta. Em không biết sao anh lại lạ kì đến thế. Thật kinh khủng. Nếu gặp vấn đề trong công việc thì anh phải nói với em chứ.”

“Anh biết là nên thế.” Anh im lặng một chút, thì cầm lên đầu tôi. “Vả lại, thành thực mà nói, Becky... thật tuyệt khi có một nơi để trốn khỏi toàn bộ những chuyện đó.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Luke thật kĩ. Trông anh kinh quá. Và mệt mỏi nữa, tôi chợt nhận ra. Rất, rất mệt.

“Có chuyện gì thế?” tôi lau mặt. “Khó khăn gì thế? Anh phải nói với em ngay.”

“Arcodas,” anh nói ngắn gọn.

“Nhưng em tưởng vụ đó đang rất ngon lành mà,” tôi nói, bối rối. “Em tưởng thế nên anh mới mở thêm văn phòng mới.”

“Anh ước gì mình đừng có quá lạc quan như thế.” Giọng anh ảm đạm đến mức tôi cảm thấy nỗi sợ hãi thúc vào tim mình.

“Luke, đã xảy ra chuyện gì thế?” tôi căng thẳng nói. “Mình ngồi xuống từ từ nói.” Tôi khó nhọc vào phòng khách của Fabia rồi ngồi thụp xuống một chiếc sofa bọc da lộn mềm nhũn.

“Rất nhiều chuyện,” Luke nói, theo sau tôi. Anh thoáng nhượng mảy khi nhìn thấy hai cái gối tựa cổ chữ “B” và “L”, rồi ngồi xuống, tay chống đầu. Em sẽ không muốn biết đâu.

“Em muốn. Em muốn biết mọi chuyện. Từ đầu.”

“Đó là một cơn ác mộng.” Anh quay mặt về phía tôi. “Cơn ác mộng lớn nhất là một vụ kiện về tội quấy rối.

“Quấy rối?” tôi há hốc mồm nhìn anh.

“Salli-Ann Davies. Nhớ cô ấy không?”

“Tất nhiên.” Tôi gật đầu. “Thế có chuyện gì?”

Salli-Ann làm việc cho Brandon Communications từ hồi tôi mới quen Luke. Cô ấy khá ít nói, nhưng rất tốt và đáng tin cậy.

“Có... vài vụ việc giữa cô ấy và Iain. Cô ấy nói Iain tán tỉnh cô ấy theo cách thô lỗ, khó chịu. Cô ấy có than phiền. Còn ông ta thì cười phá lên phủ nhận.”

“Trời ơi, khủng khiếp quá,” tôi hỗn hển. “Thế... anh nghĩ sao?”

“Anh tin Salli-Ann một trăm phần trăm.” Giọng Luke nghe cực kì cương quyết.

Tôi im lặng. Đầu óc tôi chợt nhớ đến cái phong bì lớn mà Dave Sharpness đưa cho. Hồ sơ mà ông ta thu thập được về Iain. Toàn bộ những vụ “bưng bít” ấy.

Mình có nên cho Luke biết không?

Không. Không, trừ phi bị bắt buộc. Việc đó sẽ dẫn đến hàng loạt câu hỏi khó trả lời, và có thể anh sẽ cáu gắt nếu biết tôi đã làm gì. Mà đằng nào thì tôi cũng đã hủy tất cả những gì có trong hồ sơ đó nên cũng chẳng còn bằng chứng nữa.

“Ừ,” tôi từ tốn nói. “Em cũng tin cô ấy. Thế... Iain nói gì?”

“Chẳng có gì đáng nhắc lại.” Mặt Luke đanh lại. “Ông ta buộc tội cô ấy đã bịa chuyện để được thăng tiến. Quan điểm của ông ta về phụ nữ thật hết chỗ nói.”

Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại vài tuần qua. “Có phải chuyện này xảy ra hôm anh không thể đến lớp học dành cho bà bầu của em không?”

“Ừ, hôm đó là bắt đầu.” Anh bóp trán. “Becky, anh không thể nói với em được. Tin anh đi, anh muốn lắm, nhưng anh biết em sẽ lo lắng khi biết. Mà Venetia đã bảo anh là em cần phải luôn giữ bình tĩnh.”

Giữ bình tĩnh. Phải rồi, vì kế hoạch này của cô ra thực sự hiệu quả.

”Thế đã xảy ra chuyện gì? “

“Salli-Ann rất rộng lượng trước chuyện này. Cô ấy nói nếu được chuyển sang làm việc với khách hàng khác thì cô ấy sẽ không đẩy chuyện đi xa thêm nữa. Dĩ nhiên là bọn anh đã làm thế. Nhưng điều đó khiến cả công ti thất vọng.” Anh thở dài. “Nói thật lòng, làm việc với Arcodas rất khó, ngay từ đầu.”

“Iain kinh tởm lắm, đúng không?” tôi nói thẳng thừng.

“Không phải chỉ mình ông ta.” Luke lắc đầu. Cả bộ sậu của nó. Bọn họ là đám người thích chèn ép kẻ khác, tất cả bọn họ.” Mặt anh thoáng phủ bóng đen. “Và giờ... chuyện đó lại xảy ra lần nữa.”

“Với Salli-Ann tiếp à?”

26. Chương 17 Phần 2

Luke lắc đầu. “Amy Hill, một trong số các trợ lí, đã bị một gã trong nhóm bên Arcodas làm cho khóc hết nước mắt. Gã giận dữ quát tháo đập phá và cô ấy nói cảm thấy bị đe dọa về mặt cơ thể.”

“Anh đùa à?”

“Họ lượn quanh công ti như thể họ sở hữu nó...” Anh thở hắt ra thật mạnh, như thể cố giữ mình bình tĩnh.

“Anh đã triệu tập họp và yêu cầu nhân viên Arcodas đó phải xin lỗi Amy.”

“Họ có làm không?”

“Không.” Mặt Luke cau lại. “Hắn muốn sa thải Amy.”

“Sa thải?” Tôi choáng váng.

“Câu chuyện của hắn là Amy thiếu năng lực, và nếu cô ấy làm được việc thì hắn chẳng việc gì phải cứng rắn đến thế. Trong khi ấy, tất cả nhân viên của anh hiệp lực lại. Họ viết email phản đối gửi cho anh, bảo rằng sẽ không đụng đến vụ Arcodas nữa, dọa thôi việc...” Luke lùa tay vào tóc, trông đúng kiểu bị bủa vây

tứ phía. “Như anh nói đây, đó là một cơn ác mộng.” Tôi lún mình sâu thêm vào chiếc sofa của Fabia, cố gắng tiêu hóa toàn bộ câu chuyện. Tôi không thể tin được rằng Luke đã phải chung sống với ngằn ấy lo lắng trong suốt quãng thời gian dài như thế. Giữ hết trong lòng, cố gắng bảo vệ tôi.

Và không hề ngoại tình.

Tôi nhìn khuôn mặt anh lần nữa, anh quay đi tránh ánh mắt tôi. Anh vẫn có thể nói dối, tôi chợt nghĩ. Ngay cả vụ với Arcodas là có thật. Anh vẫn có thể hẹn hò với Venetia. Ý nghĩ Anh ấy chỉ vờ làm thế để cô vui thôi lại chạy qua đầu tôi lần thứ một nghìn.

“Luke, xin anh,” tôi vội nói. “Xin anh. Hãy cho em biết sự thật, một lần và dứt khoát. Anh có đang hẹn hò với cô ta không?”

“Sao?” Luke quay sang tôi, ngạc nhiên. “Becky, anh tưởng vụ đó mình đã xong rồi...?”

“Cô ta nói anh đang diễn.” Tôi khỏ sở vụn xoắn các ngón tay. “Tất cả những chuyện này có thể chỉ là nguy trang. Để... để em khỏi buồn.” Luke quay sang nhìn thẳng vào mặt tôi, nắm lấy cả hai tay tôi, thật chặt.

“Becky, bọn anh không hẹn hò. Không có chuyện gì cả. Anh không biết phải nói thế nào cho đơn giản hơn nữa.”

“Thế sao cô ta nói hai người đang hẹn hò?”

“Anh không biết.” Giọng Luke nghe như chịu hết nổi. “Thực lòng anh chẳng hiểu cô ta đang nói về chuyện gì. Nghe này, Becky, em phải tin anh. Em có làm được không?”

Im lặng. Sự thật là, tôi không biết nữa. Tôi không biết mình còn có thể tin tưởng anh không.

“Em muốn uống trà,” cuối cùng tôi lẩm bẩm, rồi đứng dậy.

Tôi cứ nghĩ tất cả sẽ khá hơn nếu chúng tôi nói chuyện, khi chúng tôi kể hết mọi chuyện. Nhưng rồi thế này đây, mọi chuyện đã phơi bày hết, như một cuộc triển lãm ngoài trời. Và tôi vẫn không biết nên tin gì. Tránh ánh mắt Luke, tôi tiến vào bếp và bắt đầu mở hết mấy cái tủ bếp được đóng thủ công của Fabia ra tìm trà. Trời ơi, đây được coi là nhà mình. Mình phải biết trà ở đâu chứ.

“Thử cái kia xem,” Luke nói, khi tôi mở đến cái tủ bếp đầy xoong chảo và đóng sầm nó lại, mỗi tội nó không “sầm” tiếng nào vì nó quá đắt và tinh xảo. “Cái ở góc ấy?”

“Ừ nhỉ.” Tôi mở tủ và nhìn thấy một hộp trà túi lọc. Tôi đặt nó lên bàn bếp rồi đứng tựa vào bàn, kiệt sức. Lúc này Luke đã tiến đến cánh cửa kính khổng lồ ở đằng sau và nhìn đăm đăm ra vườn, vai bất động.

Đây không hề giống kế hoạch mà tôi đã lên cho cuộc đoàn tụ của mình. Không một chút nào.

“Anh định làm gì với Arcodas?” cuối cùng tôi nói, xoắn sợi dây túi lọc. “Anh không được sa thải Amy.”

“Tất nhiên anh sẽ không sa thải Amy.”

“Thế phương án của anh là gì?”

“Phương án một: Anh sẽ sửa chữa mọi thứ,” Luke nói, đầu vẫn không nhúc nhích. “Chấp nhận cuộc khủng hoảng, xoa dịu mọi người, rồi tiếp tục.”

“Cho đến khi chuyện đó lại xảy ra,” tôi nói

“Chính xác.” Luke quay lại, nghiêm nghị gật đầu. “Phương án hai: Anh triệu tập họp với Arcodas. Nói thẳng với họ anh không định để nhân viên của mình bị chèn ép. Bắt họ xin lỗi Amy. Bắt họ thấy lí lẽ.”

“Còn phương án ba?” nhìn nét mặt anh tôi có thể thấy còn phương án ba nữa.

“Phương án ba: nếu họ không hợp tác...” Anh ngừng lại rất lâu. “Bọn anh sẽ từ chối làm việc với họ. Rút khỏi hợp đồng.”

“Như thế có khả thi không?”

“Sẽ khả thi.” Anh đưa mu bàn tay lên dụi mắt. “Sẽ mất cực kì nhiều tiền. Nếu rút ngay trong năm đầu sẽ bị phạt hợp đồng. Mà bọn anh còn đang mở văn phòng ở khắp châu Âu nhờ hợp đồng này. Đó lẽ ra phải là một thế giới mới hoành tráng của bọn anh. Cánh cổng đưa bọn anh đến những điều lớn lao và tốt đẹp hơn.”

Tôi có thể nghe thấy sự thất vọng nặng nề trong giọng nói của anh. Bất chợt tôi muốn choàng tay qua ôm anh thật chặt. Hồi Brandon Communications giành được hợp đồng với Arcodas, mọi người đã phấn khích biết bao. Họ đã làm việc rất vất vả vì nó. Nó dường như là một giải thưởng vậy.

“Vậy giờ anh định làm gì?” tôi ngập ngừng hỏi.

Luke cầm một chiếc kẹp loại cổ dùng để tách hạt dẻ từ bàn cạnh tường lên. Anh bắt đầu xoay xoay tay cầm, mặt bắt động.

“Hoặc anh có thể bảo nhân viên phải làm nốt. Có thể vài người sẽ thôi việc... nhưng những người khác sẽ phục tùng. Ai cũng cần việc làm. Họ sẽ chịu đựng được mấy chuyện khốn kiếp thôi.”

“Và ta sẽ có một công ti khốn khổ.”

“Một công ti khốn khổ và kiếm được.” Trong giọng anh có sắc thái gì đó mà tôi không thích. “Chúng ta lập công ti để kiếm tiền mà, nhớ không?”

Con tôi tự dưng đập mạnh khiến tôi nhăn mặt. Mọi thứ thật là... đau đớn. Tôi. Luke. Toàn bộ tình huống kinh khủng này.

“Anh đâu có muốn thế,” tôi nói.

Luke không nhúc nhích dù chỉ một cơ. Mặt anh đanh lại. Bất cứ ai chứng kiến cảnh này cũng sẽ nghĩ anh không đồng ý hoặc không nghe thấy hoặc không quan tâm. Nhưng tôi biết anh đang nghĩ gì. Anh yêu công ti của anh. Anh yêu nó khi nó ầm ầm làm ra, thành công và vui vẻ.

“Luke, những nhân viên ở Brandon Communicatons...” Tôi tiến một bước lại phía anh. “Họ là gia đình anh. Họ đã trung thành với anh trong suốt những năm qua. Thử tưởng tượng Amy là con gái anh xem. Cô ấy sẽ muốn sếp của mình đứng về phía mình. Ý em là... anh là sếp của chính anh! Toàn bộ vấn đề là: anh không buộc phải làm việc với bất cứ ai!”

“Anh sẽ nói chuyện với họ.” Mắt Luke vẫn nhìn chăm chăm xuống đất. “Anh sẽ tìm được lối ra. Có thể bọn anh sẽ giải quyết được mọi chuyện.”

“Có thể.” Tôi gạt đầu, cố gắng cho giọng mình nghe có vẻ hi vọng hơn thực tế đang cảm thấy.

Bất ngờ, Luke đặt cái kẹp hạt dẻ xuống bàn và nhìn lên. “Becky, nếu cuối cùng anh quyết định rút khỏi thỏa thuận với Arcodas... chúng ta sẽ không còn là đại gia nữa. Em hiểu không?”

Tôi thấy nhói đau. Thật thú vị biết bao khi mọi chuyện đều thuận lợi, chúng tôi sắp chinh phục thế giới và đi lại bằng phi cơ riêng. Tôi còn đang định mua đôi boots cao gót tuyệt vời giá cả nghìn bảng ở Vivienne Westwood nữa.

Thôi kệ. Ở Topshop cũng có hàng nhái giá năm mươi bảng. Tôi sẽ mua cái đó vậy.

“Có thể bây giờ thì không.” Tôi vênh mặt lên đầy vẻ thách thức. “Nhưng chúng ta sẽ lại giàu khi anh kí được hợp đồng tiếp theo. Còn hiện tại...” rồi nhìn quanh căn bếp long lanh toàn đồ hiệu đang khá khẩm ra phết đấy chứ. Đao thì để năm nào đấy mua cũng được.” Tôi nghĩ một lát. “Mà thực ra hết một mùa đao rồi. Mình chẳng cần một hòn làm gì.”

Luke nhìn tôi không chớp mắt một lúc, rồi chợt bật cười.

“Em biết không, Becky Bloomwood? Em sẽ là một bà mẹ ra trò đấy.”

“Ôi!” tôi đỏ mặt. “Thật không? Theo cách tốt chứ?”

Luke đi qua gian bếp tiến tới dịu dàng đặt tay lên bụng tôi. “Đứa nhóc này rất may mắn,” anh thì thầm.

“Ngoại trừ việc em chẳng thuộc bài hát ru nào cả,” tôi nói, hơi ỉu rù. “Em sẽ không biết cho nó ngủ thế nào.”

“Người ta cứ đánh giá quá ầy bài hát ru đó,” Luke tự tin nói. “Anh sẽ đọc vài đoạn trong tờ FT cho nó nghe. Nó sẽ ngủ khò ngay lập tức.”

Cả hai chúng tôi cùng nhau nhìn cái bụng căng tròn của tôi một lát. Tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu nổi cái thực tế là có một đứa trẻ bên trong mình. Mà nó sẽ phải chui ra... bằng cách nào đó.

OK, đừng nghĩ xa đến thế. Vẫn còn thì giờ để họ phát minh ra cái gì đấy mà.

Lát sau Luke ngẩng đầu lên. Biểu hiện trên mặt anh thật kì lạ, khó hiểu.

“Thế... cho anh biết đi, Becky,” anh nhẹ nhàng nói. “Đây là Armageddon hay Pomegranate?”

“Gì cơ?” tôi nhìn anh lúng túng.

“Sáng nay khi về nhà anh đã cố nghĩ xem em đã đi đâu. Anh lục tung ngăn tủ của em lên tìm manh mối...” Anh ngập ngừng. “Và thấy Bộ dự đoán giới tính đó. Em đã biết rồi, đúng không?”

Tim tôi đập một nhịp mạnh khủng khiếp. Chết tiệt. Lẽ ra mình nên vứt nó đi. Mình ngu quá.

Luke đang mỉm cười nhưng tôi có thể trong thấy nét tổn thương phảng phất trong mắt anh. Và đột nhiên tôi thấy thật kinh khủng. Tôi không hiểu sao mình lại có thể lên kế hoạch loại Luke ra khỏi một khoảnh khắc quan trọng đến thế. Thậm chí giờ tôi còn không hiểu sao mình từng muốn biết giới tính đứa trẻ đến thế. Ai thèm quan tâm chứ?

Tôi đặt bàn tay lên tay anh và siết chặt. “Thực ra, Luke ạ, em đã không làm xét nghiệm đó. Nên em không biết.”

Nét buồn bã trên mặt Luke không hề thay đổi. “Thôi nào Becky. Cho anh biết đi. Nếu chỉ còn một trong hai chúng ta được ngạc nhiên thì chờ đợi đến khoảnh khắc đó còn có ý nghĩa gì nữa.”

“Em đã không làm xét nghiệm đó!” tôi khẳng khái. “Thật mà! Mất nhiều thời gian quá, lại còn phải tiêm tiếc...”

Anh không tin tôi. Nhìn mặt anh tôi biết. Chúng tôi sẽ ở trong phòng đẻ, họ nói “Là con trai!” hay bất cứ cái gì - và tất cả những gì anh nghĩ sẽ là “Becky biết thừa rồi.”

Một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng tôi. Tôi không muốn như thế. Tôi muốn chúng tôi cùng nhau phát hiện ra.

“Luke, em không biết,” tôi tuyệt vọng nói, nước mắt lưng tròng. “Thực sự ấy, nói thật là em không biết! Em không nói dối anh đâu. Anh phải tin em. Chuyện đó sẽ là một điều... ngạc nhiên tuyệt vời, tuyệt diệu. Cho cả hai chúng ta.”

Tôi ngược mắt nhìn anh trần trối, cả người tôi căng ra, tay nắm chặt váy. Luke sầm soi kĩ mặt tôi.

“OK.” Trán anh cuối cùng cũng dần ra. “OK, anh tin em.”

“Và em cũng tin anh.” Những lời này buột khỏi miệng tôi mà không hề báo trước.

Nhưng giờ khi đã nói, tôi nhận ra chúng là thật. Tôi có thể yêu cầu thêm bằng chứng chứng tỏ Luke không hẹn hò với Venetia. Tôi có thể thuê thám tử theo dõi anh lần nữa. Tôi có thể hoàn toàn hoang tưởng và đau khổ cho đến chết.

Cuối cùng thì bạn luôn phải lựa chọn xem mình có tin tưởng ai đó không. Và tôi đã chọn. Tôi tin.

“Lại đây nào.” Luke kéo tôi lại ôm vào lòng. “Không sao mà em yêu. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Một lát sau tôi đẩy Luke ra. Tôi hít sâu vào, cố gắng giữ bình tĩnh, và dần mặt ra. Rồi tôi quay sang anh.

“Luke, sao Venetia lại nói anh đang ngoại tình với cô ta trong khi không phải thế?”

“Anh không biết.” Trông Luke thực sự bối rối. “Em có chắc chắn một trăm phần trăm là cô ta nói thế không? Em không hiểu nhầm ý cô ta chứ?”

“Không!” tôi cúi tiết đáp lại ngay. “Em đâu đến nỗi ngốc như thế! Rõ ràng cô ta có ý đồ.” Tôi lấy trộm một chiếc khăn lau trong bếp của Fabia để xỉ mũi. “Và anh biết không, em sẽ không để cô ta đỡ con chúng ta ra đời. Hoặc là đi đến bất cứ bữa tiệc trà ngu ngốc nào của cô ta.”

“Ừ.” Luke gật đầu. “Anh chắc là chúng ta có thể quay lại với bác sĩ Braine. Em biết không, ông ấy vẫn email cho anh vài lần, chỉ để hỏi thăm em.”

“Thật sao? Ông ấy tốt nhỉ...”

Chuông cửa reo khiến tôi giật bản mình. Họ đấy. Suýt nữa thì tôi quên bég.

“Ai đấy?” Luke hỏi.

“Là Vogue!” tôi vui tươi nói. “Toàn bộ lí do em có mặt ở đây! Để chụp hình!”

Tôi vội vã vào sảnh - và ngay khi thấy hình ảnh mình trong gương tôi chợt giật bản mình khiếp hãi. Mặt thì nhem nhuốc; mắt thì đỏ ngầu, sưng mọng; còn nụ cười thì méo xệch. Tôi không thể nhớ đường đi lối lại trong ngôi nhà này. Tôi đã quên sạch những câu hay ho định nói. Thậm chí tôi còn không nhớ nỗi cái quần lót chèn gối của mình là của hãng nào. Tôi không thể lên báo được.

Chuông cửa lại reo, hai lần nữa.

“Em không định ra mở cửa à?” Luke đã theo tôi vào sảnh.

“Em phải hủy vụ này thôi!” Buồn bã, tôi quay lại đối diện với anh. “Nhìn em này. Em là một đồng lộn xộn! Em không thể thế này mà lên Vogue được!”

“Em sẽ tuyệt vời,” anh cương quyết đáp, và sải bước ra cửa.

“Họ nghĩ đây là nhà chúng ta!” tôi hoảng loạn rít lên với cheo anh. “Em nói với họ là mình sống ở đây.”

Luke ngoái lại liếc tôi một phát kiểu Em-nghĩ-anh-ngốc-lắm-hả? rồi mở cửa.

“Xin chào!” anh nói, bằng giọng tự tin, giám-đốc-một-công-ti-lớn. “Chào mừng đến nhà chúng tôi.”

Các chuyên viên trang điểm nên được nhận giải Nobel vì đã tăng thêm hạnh phúc cho con người. Cả mấy người làm tóc nữa.

Và Luke nữa.

Lúc này đã là ba tiếng sau và phỏng vấn diễn ra siêu tốt đẹp. Luke khiến mấy người ở Vogue mê ngay khi họ tới, và trông đầy thuyết phục khi dẫn họ đi thăm quanh nhà. Họ tin sái cổ rằng chúng tôi sống ở đây thật!

Tôi cảm thấy như mình là người khác. Tất nhiên là trông tôi y như một người khác. Những vết lem luốc trên mặt tôi đã được che đi hết, và cô chuyên viên trang điểm ấy quả thực dễ thương. Cô ấy bảo đã từng thấy nhiều người tệ hơn nhiều, và ít nhất tôi cũng không phải đang phê ma túy. Hoặc đến muộn sáu tiếng đồng hồ. Và ít nhất tôi cũng không mang theo một con chó âm ỉ nào đấy. (Tôi có cảm giác cô ấy không thích mấy cô người mẫu lắm.)

Tóc tôi trông rất tuyệt và óng ả, họ lại còn mang cho tôi mặc những bộ quần áo long lanh nhất, tất cả lấy từ cái xe moóc đồ ngoài kia. Và giờ tôi đang đứng trên cầu thang lượn trong bộ váy dài của Missoni, cười rạng rỡ khi máy ảnh tanh tách chụp, cảm thấy mình y như Claudia Schiffer hay ai đấy.

Còn Luke thì đứng dưới chân cầu thang, hướng lên tôi mỉm cười khích lệ. Anh ở đây từ đầu đến cuối, hủy toàn bộ hợp hành trong buổi sáng, tham gia trả lời phỏng vấn và mọi thứ. Anh nói việc có con khiến anh quan tâm đến nhiều việc khác nữa và anh cho rằng được làm cha sẽ thay đổi con người anh. Anh nói giờ trông tôi đẹp hơn bất cứ khi nào anh từng thấy (cái này thì hoàn toàn là nói dối, nhưng chẳng sao). Anh nói...

Dù sao thì anh cũng nói vô số điều tốt đẹp. Và anh biết ai là người đã vẽ bức tranh treo trên lò sưởi phòng khách khi họ hỏi. Anh thật xuất sắc!

“Giờ chúng ta ra ngoài được chưa?” Tay nhiếp ảnh nhìn Martha dò hỏi.

“Ý hay đấy.” cô gật đầu, và tôi lại xuống cầu thang, cẩn thận nâng váy lên.

“Có lẽ tôi sẽ mặc váy Oscar de la Renta nhỉ?”

Tay stylist mang đến cho tôi một bộ đầm kèm áo choàng diện buổi tối màu tía tuyệt chưa từng thấy, chắc hẳn bộ đã được may ột ngôi sao điện ảnh mang bầu nào đó mặc đi dự buổi diễn ra mắt nhưng cô ấy không mặc. Mình phải mặc thử mới được.

“Ừ, bộ đó sẽ rất nổi trên thảm cỏ.” Martha lùi về cuối sảnh và nheo mắt nhìn qua cửa kính. “Khu vườn tuyệt quá đi mất! Hai người tự thiết kế và chăm sóc đấy à?”

“Tất nhiên rồi!” tôi liếc nhìn Luke.

“Chúng tôi thuê một công ti chuyên làm vườn, đương nhiên rồi,” anh nói, “nhưng toàn bộ ý tưởng thì là của chúng tôi.”

“Ừ ừ,” tôi gật đầu. “Cảm hứng của chúng tôi được khơi gợi từ Thiên đạo... kết hợp với... cấu trúc đô thị...”

“Việc sắp đặt vị trí các cây là tối quan trọng đối với cả khuôn viên,” Luke nói thêm. “Chúng tôi đã phải di chuyển chúng ít nhất ba lần.”

“Wow.” Martha gật đầu ra chiều hiểu biết và tốc kí vào sổ tay. “Hai người thật đúng là những người đam mê sự hoàn hảo!”

“Chúng tôi chỉ quan tâm đến thiết kế thôi,” Luke nói một cách nghiêm túc. Anh ném cho tôi một cái nháy mắt thật nhanh và tôi phải cố gắng nín cười.

“Vậy chắc là hai người đang mong ngóng được ngắm con mình trên thảm cỏ xanh kia lắm nhỉ?” Cô ngược lên, mỉm cười. “Tập bò... tập đi...”

“Vâng.” Luke cầm tay tôi. “Tất nhiên là chúng tôi mong lắm.”

Tôi định nói thêm mấy thứ - nhưng bụng tôi đột nhiên thắt lại, như có ai bóp mạnh bằng cả hai tay. Giờ để ý tôi mới thấy nó như thế một lúc rồi - nhưng lần này có vẻ mạnh hơn. “Ôii,” tôi thốt lên, trước khi kịp ngăn mình lại.

“Sao thế?” trông Luke lo lắng.

“Không sao,” tôi vội nói. “Giờ tôi mặc bộ váy áo kia vào được chưa?”

“Phải trang điểm lại cho cô một chút đã,” Martha nói. Mà mình nên kiểm chút gì bỏ bụng đã nhỉ?”

Tôi bước qua sảnh, tiến đến cửa trước rồi dừng lại. Bụng tôi lại quặn lên lần nữa. Không thể nhầm được.

“Sao thế?” Luke nhìn tôi. “Becky, có chuyện gì thế?”

OK. Đứng hoảng loạn.

“Luke,” tôi nói bình tĩnh nhất có thể, “em nghĩ em sắp đẻ rồi. Em thấy thế này một lúc rồi.”

Bụng tôi lại đau thắt, và rồi bắt đầu tập thở nông, như Noura bảo trong giờ học hôm đó. Trời ơi, thật ngạc nhiên là tôi đang bắt chước cô ấy, một cách bản năng, chuẩn biết bao.

“Một lúc?” Luke sai bước về phía tôi, trông lo lắng. “Chính xác thì là bao lâu?”

Tôi nhớ lại lúc mình để ý tới những cơn co thắt này lần đầu tiên. “Hình như gần năm tiếng? Tức là có lẽ em đã mở được... năm phân rồi, chắc thế?”

“Mở năm phân?” Luke nhìn tôi chăm chú. “Thế tức là sao?”

“Tức là em đi được nửa đường rồi.” Giọng tôi run lên vì phấn khích. “Có nghĩa là chúng ta sắp được bế con rồi!”

“Lạy Chúa Jesus.” Luke rút điện thoại ra và điên cuồng bấm số. “A lô? Xin ột xe cấp cứu. Nhanh lên!”

Khi anh đọc địa chỉ tôi cảm thấy đầu gối mình run run. Theo tính toán thì phải đến ngày mười chín cơ mà. Tôi tưởng những ba tuần nữa.

“Có chuyện gì thế?” Martha nói, ngẩng lên khỏi mấy ghi chép. “Chúng ta ra chụp cảnh ngoài vườn nhé?”

“Becky đang đau đẻ,” Luke nói, gấp điện thoại lại. “Tôi e là chúng tôi phải đi bây giờ.”

“Đau đẻ?” Martha đánh rơi cả sổ ghi chép lẫn bút và phải quờ quạng nhặt chúng lên. “Ôi trời ơi! Nhưng chưa đến ngày mà, phải không?”

“Đúng ngày thì phải ba tuần nữa,” Luke nói. “Thế này hẳn là sinh sớm.”

“Cô không sao chứ, Becky?” Martha nhìn tôi chăm chăm. “Cô có cần thuốc giảm đau không?”

“Tôi sử dụng phương pháp tự nhiên,” tôi thở hổn hển, nắm chặt cái vòng cổ. “Đây là đá sinh nở của người Maori.”

“Wow!” Martha thốt lên, nguệch ngoạc tóc kí. “Cô đánh vắn từ Maori được không?”

Bụng tôi lại đau thắt và tôi nắm hòn đá chặt hơn. Ngay cả khi đau thế này tôi vẫn không thể ngăn mình thấy hân hoan. Người ta nói đúng, sinh nở đúng là một trải nghiệm tuyệt vời. Tôi cảm thấy như thể cả cơ thể tôi đang hoạt động hài hòa, như thể đây là điều mà cơ thể tôi được thiết kế để thực hiện từ đầu.

“Túi đồ mang đi sinh của cô đã sắp xếp sẵn sàng chưa?” Martha hỏi, nhìn tôi lo lắng. “Cô phải có một túi đồ, đúng không nhỉ?”

“Tôi có va li,” tôi nói không ra hơi.

“Được rồi,” Luke nói, cắt điện thoại lại. “Đi lấy nào. Nhanh lên. Ở đâu? Cả giấy tờ theo dõi những lần khám thai trước nữa.

“Ồ...” Tôi ngừng lại giữa câu. Tất cả đều đang ở nhà. Nhà thật của chúng tôi.

“Ừm... trong phòng ngủ. Cạnh bàn phấn.” Tôi nhìn anh, thoáng tuyệt vọng. Mắt Luke ánh lên khi chợt hiểu ra.

“Tất nhiên rồi,” anh nói. “Chắc... Anh chắc là chúng ta có thể dành thời gian tìm nếu cần.”

“Tôi sẽ lên lấy cho cô,” Martha tỏ ý giúp đỡ. “Ở bên nào của bàn phấn?”

“Không! Ý tôi là... ừm... thực ra, nó kia rồi! Tôi chỉ vào cái cặp Mulberry đa năng vừa để ý thấy ở tủ trong sảnh. “Em quên mất, em đã để nó ở đây cho sẵn sàng.”

“Ừ.” Luke kéo nó ra khỏi tủ, hơi chật vật một chút, và một quả bóng tennis rơi ra.

“Sao cô lại mang theo bóng tennis đến bệnh viện?” Martha hỏi, trông bối rối.

“Để... er... mát xa. Ôi trời ơi...” Tôi nắm thật chặt hòn đá Maori và thở sâu.

“Em không sao chứ, Becky?” Luke nói, vẻ lo lắng. “Có vẻ tình hình đang xấu đi.” Anh nhìn đồng hồ. “Cái xe cấp cứu chết tiệt ấy đâu rồi không biết?”

“Các cơn đau càng lúc càng dữ dội,” tôi cố gắng gạt đầu giữa cơn đau. “Có khi bây giờ em mở sáu, bảy phân rồi cũng nên.”

“Này, xe cấp cứu đến rồi.” Tay nhiếp ảnh thò đầu khỏi cửa trước. “Vừa đỗ lại đây này.”

“Mình nên đi thôi.” Luke chìa tay đỡ tôi. “Em đi được không?”

“Chắc là được. Hơi khó một chút.”

Chúng tôi ra khỏi cửa trước và dừng lại ở bậc thang trên cùng. Chiếc xe cấp cứu làm nghẽn cả một đoạn đường, đèn xanh nhấp nháy quay tròn. Tôi có thể thấy vài người đang đứng xem, phía bên kia đường.

Đến lúc rồi đây. Khi rời bệnh viện về... Tôi sẽ có baby!

“Chúc may mắn!” Martha gọi với theo. “Chúc mẹ tròn con vuông nhé!”

“Becky, anh yêu em.” Luke siết tay tôi thật chặt. “Anh rất tự hào vì em. Em làm tuyệt lắm! Em thật bình tĩnh, thật điềm tĩnh...”

“Em thấy hoàn toàn tự nhiên,” tôi nói, với một nỗi kính sợ khiêm nhường, như Patrick Swayze nói cho Demi Moore biết thiên đường thế nào ở cuối phim Hồn ma. “Đau đớn... nhưng cũng thật đẹp.”

Hai nhân viên cấp cứu đã xuống xe và đang tiến về phía tôi. “Sẵn sàng chưa?” Luke liếc xuống tôi.

“Uh-huh.” Tôi hít vào thật sâu và bắt đầu bước xuống bậc thang. “Minh đi đi.”

27. Chương 18

Chương 18

Hừ. Tôi không tin. Không phải tôi đau đẻ, rốt cuộc là thế đấy. Tôi chẳng có baby hay cái gì cả.

Thật vô lí, tôi thực lòng vẫn nghĩ là họ nhầm. Tôi có đủ mọi triệu chứng cơ mà! Những cơn co thắt đều đặn, đau lưng (ừm, hơi đau đau thôi), y như sách nói. Nhưng họ chỉ cho tôi về và nói tôi không đau đẻ hay sắp đau, thậm chí sắp sắp đau cũng không. Họ bảo đó không phải là những cơn đau đẻ thật.

Toàn bộ chuyện này hơi xấu hổ một chút. Đặc biệt khi tôi hỏi thuốc gây tê và họ cười phá lên. Họ đâu có nhất thiết phải cười phá lên như thế. Hoặc gọi điện cho bạn bè buôn chuyện này. Tôi đã nghe thấy một nữ hộ sinh gọi điện buồn, dù cô ta chỉ thì thầm.

Chuyện này cũng khiến tôi suy nghĩ lại toàn bộ về việc sinh nở, ý tôi là, nếu đó không phải là thật... thì thế quái nào mới là thật? Vậy là sau khi từ bệnh viện về, tôi đã có một cuộc nói chuyện lâu, thẳng thắn với Luke. Tôi bảo anh tôi đã suy nghĩ cẩn thận và đi tới kết luận là tôi không thể đẻ được, và chúng tôi sẽ phải tìm giải pháp khác.

Trước việc này, anh thực sự ngọt ngào, và không chỉ nói, “Cưng à, cưng sẽ ổn thôi” (như con mụ tư vấn sinh nở ngớ ngẩn qua điện thoại ấy). Anh nói tôi nên áp dụng mọi biện pháp giảm đau có thể, đừng quan tâm đến giá tiền. Nên tôi đã thuê một chuyên gia mát xa chân tay, một chuyên viên mát xa đá nóng, một nhà trị liệu theo liệu pháp hương thơm, một thầy châm cứu, một thầy vi lượng đồng căn và một bà đỡ. Ngoài ra tôi còn gọi điện đến bệnh viện hàng ngày, chỉ để chắc chắn rằng các bác sĩ gây mê của họ vẫn chưa ốm hết hay bị kẹt trong tủ đồ hay gì cả.

Và tôi đã vứt cái hòn đá sinh nở ngu ngốc đó đi. Thì tôi vẫn luôn cho rằng nó là thứ vớ vẩn mà.

Giờ đã là một tuần sau - và từ hôm đó vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra cả, trừ việc tôi béo lên và nặng nề hơn bao giờ hết. Hôm qua chúng tôi đến gặp bác sĩ Braine, và ông nói mọi chuyện có vẻ như ổn cả, đứa nhóc đã xoay về đúng vị trí, và đó là tin tốt lành. Hừm. Tin tốt cho đứa trẻ, chắc thế. Chứ không phải cho tôi. Tôi hầu như không đi lại nổi, hoặc ngủ. Đêm qua tôi thức giấc lúc ba giờ sáng và cảm thấy khó chịu đến mức thậm chí nằm trên giường thôi cũng không thể, nên tôi đã đi xem chương trình truyền hình cáp tên là Sinh nở thực tế - Khi bị kịch trở nên tồi tệ.

Giờ nghĩ lại thì thấy có lẽ việc này là một sai lầm. Nhưng may mà Luke cũng thức, anh đã pha một cốc sô cô la nóng để giúp tôi bình tĩnh lại và bảo rằng thực sự không có khả năng một ngày nào đó chúng tôi lại bị kẹt trong tuyết trong khi tôi sắp sinh một cặp sinh đôi mà lại chẳng có bác sĩ nào trong vòng hai trăm dặm. Và lại ít nhất chúng tôi cũng biết phải làm gì nếu bị như thế.

Lúc đó Luke cũng không ngủ yên giấc vì tình hình vụ Arcodas. Ngày nào anh cũng trao đổi với các luật sư, thảo luận cùng nhân viên của mình, và cố gắng không ngừng để sắp xếp một cuộc họp với nhóm nhân viên cấp cao của Arcodas nhằm tìm cách giải quyết triệt để chuyện này. Nhưng Iain đã hủy cả hai buổi mà không báo trước - rồi đi công tác đâu đó mất dạng. Vậy nên chưa có gì được giải quyết cả, mà chuyện này càng kéo dài, Luke càng căng thẳng. Như thể cả hai chúng tôi đều đang đứng trên một quả bom nổ chậm vậy, chỉ biết... chờ đợi.

Tôi chưa bao giờ giỏi chờ đợi. Chờ con ra đời, chờ điện thoại, chờ bán hàng mẫu... hay chờ gì cũng thế.

Điều tích cực duy nhất ngay lúc này là Luke và tôi đang gần bó hơn cả triệu lần trước đó. Suốt tuần vừa qua, chúng tôi đã nói chuyện về mọi thứ. Công ti của anh, những kế hoạch cho tương lai... một đêm chúng tôi còn gỡ hết ảnh tuần trăng mật ra xem lại.

Chúng tôi đã nói về mọi thứ... trừ Venetia.

Tôi đã cố gắng. Trong bữa tối hôm ra viện, tôi đã cố gắng nói với anh bộ mặt thật của cô ta. Nhưng Luke nghi ngờ. Anh nói anh vẫn không thể tin rằng Venetia đã nói anh và cô ta đang ngoại tình với nhau. Anh nói họ thực sự chỉ là bạn cũ - và có lẽ tôi đã nhầm hoặc hiểu nhầm ý cô ta chẳng?

Việc này khiến tôi muốn hất cả đĩa thức ăn vào tường mà hét lên, “Anh nghĩ em ngu đến mức nào chứ?” Nhưng... tôi đã không làm thế. Như thế sẽ khiến chúng tôi cãi nhau to, và tôi thực lòng không muốn làm hỏng buổi tối ấy.

Và từ đó tôi vẫn chưa lôi chuyện này ra. Luke đã quá phiền muộn rồi, tôi không thể làm thế được. Như anh nói, chúng tôi sẽ không bao giờ phải gặp lại Venetia nếu tôi không muốn. Anh đã thông báo tin này với cô ta với tư cách một khách hàng PR, bác sĩ Braine nhận lại tôi, và Luke hứa anh sẽ không lên bất cứ kế hoạch gặp gỡ nào với cô ta. Theo anh, đó chỉ là một chương ngắn trong đời chúng tôi, và nó đã khép lại.

Chỉ có điều... tôi không thể khép nó lại. Tận sâu thẳm bên trong, tôi vẫn bị ám ảnh. Tôi không hề nhầm. Cô ta đúng là đã nói Luke đang ngoại tình với cô ta. Suýt nữa cô ta đã phá tan cuộc hôn nhân của chúng tôi - vậy mà giờ cô ta lại chuồn êm với việc đó.

Mình mà có thể gặp lại cô ta thì... Mình mà có thể cho cô ta biết mình nghĩ gì về cô ta thì...

“Bex, cậu lại đang nghiền răng kia,” Suze nói, kiên nhẫn. “Thôi đi.” Cô đã đến đây được nửa tiếng, khệ nệ vác theo cả đồng quà Giáng sinh được làm thủ công mua từ hội chợ trường Ernie. Lúc này cô đang mang lại một cốc trà lá mâm xôi và bánh quy kem lạnh hình ông già Noel, và đặt chung lên bàn bếp. “Cậu phải thôi stress vì vụ Venetia đi. Không tốt cho đứa trẻ đâu.”

“Cậu thì thấy không sao rồi! Cậu đâu có biết chuyện này thế nào. Không ai từng bắt cậu phải đi mấy đôi tất kinh khủng đó, lại còn bảo cậu rằng cậu chẳng còn cuộc hôn nhân nào nữa, rằng chồng cậu sắp bỏ cậu đến nơi...”

“Nghe này, Bex,” Suze thở dài. “Dù Venetia có nói gì... dù cô ta có nói hay không...”

“Cô ta có nói!” tôi ngẩng lên, giận dữ. Đó là điều chính miệng cô ta nói, từng từ một! Cậu cũng không tin mình sao?”

“Tất nhiên mình tin!” Suze nói, xuống nước. “Tất nhiên rồi. Nhưng cậu biết đấy, khi cậu mang thai, mọi chuyện đều có vẻ tệ hơn nó vốn có. Cậu có thể đã phản ứng quá mức...”

“Mình không phản ứng quá mức! Cô ta cố cướp chồng mình! Gì cơ? Cậu nghĩ mình bịa chuyện sao? Cậu nghĩ mình dựng nên toàn bộ chuyện này?”

“Không!” Suze vội nói. “Nghe này, mình xin lỗi. Có lẽ đúng là cô ta theo đuổi Luke thật. Nhưng cô ta đâu có giành được anh, đúng không?”

“Ừm...ừ.”

“Thế thì cho qua đi. Cậu sắp sinh con rồi, Bex ạ. Đó mới là điều quan trọng, chẳng phải sao?”

Trông Suze lo lắng quá, mình không thể kể cho cô ấy nghe ao ước bí mật trong tưởng tượng của mình: không nói không rằng lao thẳng vào Trung tâm Sinh con Toàn diện, rồi kể tất cả mọi người ở đó Venetia thực sự là một con mẹ man trá chuyên phá hoại gia đình người khác ra sao.

Rồi xem cô ta còn toàn diện kiểu gì?

“Thôi được,” cuối cùng tôi nổi. “Mình sẽ cho qua.”

“Tốt.” Suze vỗ vào cánh tay tôi. “Thế, mấy giờ mình phải đi nhỉ?” Hôm nay tôi sẽ quay lại The Look, dù đã chính thức nghỉ để - vì họ tổ chức lễ bắt đầu lên danh sách chờ cho dòng sản phẩm mới của Danny Kovitz.

Danny sẽ ở đó lúc mười hai giờ trưa để kí tặng cho những người đã đăng kí, và đã có hàng trăm người hỏi thăm về dòng sản phẩm này rồi!

Tất cả bỗng trở thành một sự kiện lớn - một phần nhờ việc một đêm Danny bị tờ Coronation Street tóm được cảnh đang dính lấy anh chàng mới. Đột nhiên tất cả báo chí đều khai thác câu chuyện này và chúng tôi nhận được rất nhiều chú ý. Sáng nay thậm chí Danny còn lên cả chương trình Morning Coffee, ngồi trên sofa đánh giá xu hướng thời trang xuân (anh nói tất cả các trang phục đều kinh tởm, và họ rất thích nghe điều này), và kêu gọi mọi người đến The Look.

Ha! Và tất cả đều là nhờ ý tưởng mời anh tham gia của tôi. “Vài phút nữa mình đi nhé,” tôi nói, liếc đồng hồ. “Không cần vội. Họ đâu có thể đuổi việc mình vì đến muộn, đúng không?”

“Chắc là không đâu.” Suze trở lại chỗ bồn rửa, đi qua chiếc xe nôli Chiến binh mới mua còn nguyên bao bì đang để trong góc. Trong phòng trẻ chẳng còn chỗ để nữa, còn sảnh thì đã chật ních với một chiếc xe nôli Bugaboo (đang khuyến mại đặc biệt), chưa kể chiếc xe nôli ba bánh có thể chuyển thành ghế trên ô tô. “Bex, cậu đặt mua mấy cái xe nôli thế?”

“Một vài cái,” tôi mơ hồ nói.

“Nhưng thế thì cậu định để tất cả chúng ở đâu?”

“Sẽ ổn thôi mà,” tôi trấn an cô. “Mình sẽ dành riêng cho chúng một phòng ở nhà mới. Mình sẽ gọi đó là Phòng Xe nôli.”

“Phòng Xe nôli?” Suze nhìn tôi chăm chăm. “Cậu sắp có một Phòng Giày và Phòng Xe nôli?”

“Sao không? Mọi người chẳng có đủ số phòng khác nhau gì cả. Có khi mình còn phải lập thêm Phòng Túi xách nữa. Chỉ nhỏ thôi...” Tôi nhấp một ngụm trà lá mâm xôi, mà theo Suze sẽ giúp sinh nhanh hơn, và nhăn nhó vì vị ghê ghê của nó.

“Ôii, sao thế?” Suze nói, cảnh giác. “Cậu vừa thấy cơn đau à?”

Thật tình. Đây là lần thứ ba cô hỏi về mấy cơn đau kể từ lúc đến đây sáng nay.

“Suze, còn hai tuần nữa mới đến ngày mà,” tôi nhắc cô.

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả!” Suze nói. “Mấy ngày đó toàn là do các bác sĩ thông đồng với nhau bịa ra.” Suze sẫm soi tôi thật kĩ. “Cậu có cảm thấy thích quét nhà hay lau tủ lạnh không?”

“Tủ lạnh nhà mình sạch mà!” tôi nổi, hơi cảm thấy bị XÚC phạm. “Không, ngược ạ!” Suze nói. “Đó là bản năng làm tổ. Khi sắp sinh hai đứa sinh đôi, mình đột nhiên điên cuồng thích là áo cho Tarkie. Còn Lulu thì bắt đầu hút bụi cả ngôi nhà!”

“Hút bụi á?” tôi nhìn cô nghi ngại. Tôi không thể tưởng tượng nổi mình lại cảm thấy thôi thúc muốn đi hút bụi.

“Chính xác! Rất nhiều phụ nữ còn đi chà sàn nhà...” Cô ngưng lại khi nghe tiếng chuông báo có khách ở dưới tầng và nhắc máy trả lời. “Xin chào, nhà Brandon nghe!” Cô lắng nghe một lát rồi bấm nút đồng ý “Là bên giao hàng. Cậu đang chờ gì à?”

“À phải!” Tôi đặt cốc xuống. “Chắc là đồ Giáng sinh của mình đấy!”

“Quà à?” Suze rạng rỡ lên. “Có gì ình không?”

“Không phải quà,” tôi giải thích. “Mà là mấy thứ đồ trang trí cực kì yêu. Lạ lắm, tự nhiên hôm qua mình lại thấy bị thôi thúc, như kiểu, mình phải mua sắm sắp xếp cho Giáng sinh xong xuôi trước khi sinh con. Nên mình đã đặt mua tượng các thiên thần mới để treo lên cây thông, nến Advent, bức ảnh Chúa Giáng sinh lộng lẫy này...” Tôi cần một miếng bánh quy nhai nhóp nhép. “Mình đã lên hết kế hoạch Giáng sinh cho nhà mới. Bọn mình sẽ đặt trong sảnh một cây thông lớn, vòng hoa treo khắp nơi, cả mấy chú bánh gừng nữa, mình có thể thắt ruy băng đỏ cho chúng...”

Chuông cửa reo và tôi ra mở. Hai người đàn ông khuân những thùng các tông khổng lồ, cộng thêm một gói đồ sộ hẳn là đựng hình mẫu to bằng người thật của Mary và Joseph - cha mẹ chúa Jesus.

“Chà chà! “ Suze nói, dán mắt vào chúng. Thế này thì cậu cần có cả Phòng Đồ Giáng sinh nữa rồi.”

Này, ý không tôi đâu.

“Xin chào!” tôi cười với hai anh khuôn vác. “Cứ để đâu cũng được. Cảm ơn các anh rất nhiều...” Tôi nguệch ngoạc kí rồi quay sang Suze khi họ đi. “Mình phải khoe cậu tất Giáng sinh cho nhóc nhà mình mới được...”

Tôi ngừng lại. Suze đang hết nhìn tôi lại nhìn mấy cái thùng với một nét mặt kì lạ, phấn khích.

“Sao thế?”

“Bex, đúng là thế này đây, cô nói. Cậu đang làm tổ.”

Tôi tròn trố nhìn cô. “Nhưng mình vẫn chưa lau rửa cái gì

“Không ai giống ai cả! Có lẽ cậu không lau rửa đồ, mà đặt mua đồ theo catalog! Có phải cậu làm điều này như thế... như thế bất ngờ có một khát khao mãnh liệt mà cậu không thể cưỡng lại?”

“Đúng!” tôi không thể ngăn mình kinh ngạc nhận ra. “Chính xác! Catalog này được nhét vào cửa nhà mình... và mình thấy nhất định phải đặt mua thôi. Mình không thể kiềm chế được!”

“Thế thì sắp rồi!” Suze nói, hài lòng. “Tất cả đều là một phần trong kế hoạch vĩ đại của Tự nhiên.”

“Wow,” tôi hồ hển. Mình là một phần trong kế hoạch vĩ đại của Tự nhiên cơ đấy!

“Mà cậu thực sự không cảm thấy muốn làm sạch cái gì đấy à?” Suze tò mò hỏi thêm. “Hoặc là dọn dẹp?”

Tôi thử khuấy lại các cảm giác của mình. “Mình không nghĩ thế.”

“Cậu không cảm thấy muốn rửa mấy cái đĩa kia ư?” Suze chỉ đồng đĩa ăn sáng trong bồn.

“Không,” tôi nói như đinh đóng cột. “Chẳng thấy thôi thúc gì cả.” “Như thế chứng tỏ,” Suze lắc đầu kinh ngạc, “các ca mang thai luôn khác nhau.”

Một ý nghĩ mới bất chợt nảy ra trong tôi. “Này Suze, nếu mình đang làm tổ, có lẽ mình sẽ sinh sớm! Như chiều nay chẳng hạn!”

“Không thể nào!” Suze nói, đầy thất vọng. “Không thể trước bữa tiệc!” Ngay lập tức cô đưa tay che miệng.

Tiệc? Ý Suze là tiệc mừng đứa bé sắp chào đời á?

“Cậu đang định tổ chức tiệc mừng đứa bé sắp chào đời cho tớ sao?” tôi không thể ngăn mình mỉm cười vì vui sướng.

“Không!” Suze đáp ngay. “Mình... không phải... mình không...”

Mặt cô chuyển sang màu hồng rực, chân xoắn vào nhau. Suze đúng là kẻ chẳng biết nói dối chút nào.

“Có mà!”

“Ừm, thôi được,” cô vội nói. “Nhưng đây là một ngạc nhiên. Mình sẽ không nói cho cậu khi nào đâu.”

“Hôm nay à?” tôi nói lập tức. “Mình cá là hôm nay!”

“Đã bảo là mình sẽ không nói mà!” cô nói, lúng túng. “Đừng nói chuyện này nữa. Coi như mình chưa nói gì nhé. Đi thôi nào.”

Chúng tôi bắt taxi đến The Look - và khi đến gần tôi không tin nổi vào mắt mình nữa. Thế này còn tốt hơn tôi trông đợi trong cả triệu năm.

Hàng đoàn người rồng rắn xếp quanh tòa nhà đến ngút tầm mắt tôi. Chắc phải có đến hàng trăm, hầu hết là các cô gái mặc đồ sành điệu, tán gẫu với nhau theo nhóm hoặc đang buôn điện thoại. Ai cũng cầm trong tay một quả bóng bay in chữ “The Look - Danny Kovitz”, nhạc xập xình trên loa, còn một cô ở bộ phận PR thì đang phát Diet Coke và kẹo mút “Danny Kovitz”.

Toàn bộ không khí cứ như một bữa tiệc. Một nhóm phóng viên chương trình ti vi London Tonight đang quay phim cảnh tượng này và một phóng viên đài phát thanh đang phỏng vấn cô gái đứng đầu hàng, và

khi ra khỏi xe, tôi thấy một phụ nữ đang tự giới thiệu với một cô gái trẻ quanh quẩn ở đó rằng bà là người chiêu mộ của công ti người mẫu Models One. “Tuyệt quá đi mất,” Suze hỗn hển bên tôi.

“Mình biết!” Tôi cố gắng tỏ ra điềm tĩnh, nhưng một nụ cười toe toét đang nở trên mặt tôi. “Nào, mình vào trong đi!”

Chúng tôi chen lấn lên đầu hàng, tôi chìa thẻ cho nhân viên an ninh. Khi anh mở cửa cho chúng tôi vào, tôi có thể cảm thấy các cô gái phía sau đang tràn lên xô đẩy sau lưng.

“Có thấy cô kia không?” tôi nghe thấy giọng ai đó phần nộ phía sau mình. “Cô ta cứ thế xông vào kìa! Sao cô ta lại được nhảy hàng chỉ vì mang bầu chứ?”

Ồi ời. Có lẽ mình nên vào trong ngay.

Bên trong lại có một hàng các cô gái đang buôn chuyện phấn khích nữa. Hàng này xếp vòng quanh khu Phụ kiện, qua màn hình lớn đang chiếu bộ sưu tập của Danny, đến tận cái bàn kính kiểu Art Deco, Danny đang ngồi sau nó, trên một chiếc ghế trông như ngai vàng. Treo trên đầu anh là banner đề ĐẶC BIỆT - GẶP GỠ DANNY KOVITZ! còn trước mặt là ba em tuổi teen buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo jacket kiểu quân đội đang chờ dẫn nhìn anh trong sự kính nể vô bờ khi anh kí lên những chiếc áo phông trắng bình thường cho chúng. Anh thấy tôi nhìn liến nháy mắt.

“Cảm ơn,” tôi mấp má môi đáp lại và hôn gió anh một cái. Anh đúng là một ngôi sao trăm phần trăm.

Ngoài ra, tôi biết anh yêu tất cả những điều này.

Cách cái bàn một đoạn, Eric đang được một chương trình ti vi khác phỏng vấn, và trong lúc tiến lại tôi đã nghe lỏm được anh nói gì.

“Tôi vẫn luôn có cảm giác mạnh mẽ rằng The Look nên xem xét đến các sáng kiến về việc kết hợp với các nhà thiết kế...” anh trịnh trọng nói. Rồi khi chợt trông thấy tôi đang xem, anh liền ngưng bật, hơi đỏ mặt. “E hèm. Để tôi giới thiệu Rebecca Brandon, trưởng bộ phận Mua sắm Cá nhân của chúng tôi, người đã nghĩ ra ý tưởng này...”

“Xin chào tôi tiến đến chỗ máy quay với một nụ cười tự tin rạng rỡ. “Tôi và Eric cùng làm việc với nhau trong dự án này và tôi nghĩ nó đang báo trước một tương lai mới cho The Look. Và tất cả những ai từng cười nhạo chúng tôi giờ có thể nuốt lại lời mình rồi.”

Tôi trả lời phỏng vấn thêm vài câu châm biếm sắc sảo hơn nữa, rồi xin cáo lui để Eric lo nốt. Thật ngạc nhiên, tôi vừa thấy Jess đứng cạnh khu kính mát, lúng túng, đi một mình, mặc quần jeans và áo packa. Tôi đã nói với chị về lễ khai trương hôm nay - nhưng thực sự không chắc là chị sẽ tới.

“Jess!” tôi gọi lớn khi tiến lại phía chị. “Cuối cùng chị cũng đến được!”

“Thật không thể tin nổi, Becky.” Jess nhìn khắp lượt đám đông đang đi lại. “Chúc mừng nhé.”

“Cảm ơn chị!” Tôi cười với chị. “Tuyệt thật nhì? Chị đã thấy hết mấy nhóm phóng viên truyền hình chưa?”

“Có thấy một anh ở tờ The Times ngoài kia,” Jess nói, gật đầu. “Cả tờ Standard nữa. Mức độ phủ sóng truyền thông của vụ này sẽ cao lắm đây.” Chị khẽ nhướn cười. “Becky Brandon lại thành công nữa rồi.”

“Ừm...” tôi nhún vai, đỏ mặt. “Thế, mọi chuyện sao rồi chị? Chị chuẩn bị đi Chile đến đâu rồi?”

“Ồ thì cũng ổn.” Jess thở hắt ra.

Vấn đề với Jess là hơi khó nhận biết tâm trạng chị. Ngay cả khi chị đang vui, ở chị cũng toát ra vẻ gì đó ảm đạm. (Cái này chỉ là tính của chị thôi, không phải tôi định nói xấu hay gì cả.) Nhưng giờ khi nhìn chị, tôi nghĩ chị đang đau khổ thực sự.

“Jess, có chuyện gì thế?” Tôi đặt bàn tay lên cánh tay chị. “Chẳng ổn gì cả.”

“Ừ,” Jess nói. “Đúng đấy.” Chị ngẩng lên, và tôi kinh hoàng nhận thấy mắt chị rưng rưng. “Tom biến mất rồi.”

“Biến mất?” tôi thốt lên kinh ngạc.

“Chị định không nói gì. Chị không muốn khiến em lo lắng. Nhưng ba ngày nay không ai thấy anh ấy nữa. Chị nghĩ anh ấy đang dối.”

“Vì chị sắp đi à?”

Chị gật đầu và tôi chợt thấy giận Tom điên lên. Sao anh ta cứ phải ích kỷ vô trách nhiệm như thế chứ?

“Anh ấy gửi cho gia đình một tin nhắn bảo là mình vẫn an toàn. Thế đấy. Anh ấy có thể ở bất cứ đâu. Và Janice trách chị, tất nhiên là thế.”

“Đấy đâu phải lỗi của chị! Anh ta chỉ là một...” tôi ngăn mình lại.

“Em có biết anh ấy có thể ở đâu không, Becky?” Trán chị nhăn lại. “Em biết anh ấy từ nhỏ đến giờ mà.”

Tôi nhún vai, chẳng biết nói gì. Vì hiểu Tom, nên tôi biết anh ra có thể làm bất cứ gì. Anh ta có thể đến một tiệm xăm mình mà bảo họ xăm chữ “Jess, đừng đi” trên “thằng nhỏ” của anh ta.

“Thôi nào, anh ấy sẽ xuất hiện thôi,” cuối cùng tôi nói. “Anh ấy đâu có ngu ngốc lắm. Có lẽ anh ấy chỉ đi đâu đó nhậ nhệ giải sầu thôi.”

“Chào Becky.” Tôi ngẩng lên thấy Jasmine đang tiến lại phía chúng tôi, trên tay cầm một ôm khăn quàng và mũ, mặt đỏ lên vì ráng sức. “Chào Jasmine! Tuyệt quá nhỉ? Trên tầng thế nào?”

“Cực kì lộn xộn.” Cô tròn mắt. “Chỗ nào cũng có khách hàng. May mà mình đã thuê thêm nhân viên.

“Thế chẳng hay sao?” Tôi mỉm cười, nhưng Jasmine chỉ cau có thờ ơ.

“Tôi thích như cũ hơn. Chị biết đấy, tối nay tất cả chúng ta sẽ phải ở lại muộn. Tôi còn chưa có phút nào rảnh đây.”

“Cứ thế này thì cửa hàng có thể không bị phá sản nữa,” tôi chỉ ra, nhưng trông Jasmine chẳng có vẻ gì là ấn tượng.

“Sao cũng được.” Mặt cô chợt lộ vẻ choáng váng. Trong một thoáng cô không nói nổi nên lời. “Becky... chị vừa làm lông mày đấy à?”

Đúng lúc tôi tự hỏi không biết khi nào cô ta mới để ý thấy!

“À,” tôi nói về tự nhiên, “Ừ, tôi mới làm. Đẹp đấy chứ?” Tôi dùng một ngón tay vuốt xuôi một bên lông mày.

“Chị làm ở đâu?” cô ta tra hỏi.

“Tôi e là mình không nói được rồi,” tôi nói ra về tiếc nuối. Cái này hơi bí mật một chút. Xin lỗi nha.”

Cầm Jasmine bắt đầu biểu hiện giận dữ. “Nói cho tôi biết chị làm ở đâu đi!”

“Không!”

“Jasmine!” Một cô đứng trên đầu băng chuyền đi lên gọi. “Cô đã tìm được mấy cái khăn đấy cho khách chưa?”

“Chị đã tìm ra chỗ tôi làm đúng không?” cô ta huych toẹt. “Chắc chắn là chị đã theo dõi tôi.”

“Sao mà tôi làm thế được?” tôi ngây thơ nói, liếc bóng mình trong tấm gương gần đó. Lông mày tôi trông đúng là tuyệt diệu, dù đó chỉ là lời tôi tự khen. Người làm cho tôi là một cô người Ấn Độ ở Crouch End. Tôi đến nhà, cô ta thuê từng sợi một, lâu muốn chết. Nhưng cũng đáng.

“Jasmine!” cô kia lại gọi, to hơn.

“Giờ tôi phải đi đấy.” Jasmine bắn cho tôi cái nhìn cuối cùng đầy ác ý.

“Thế thì chào nhé! “ tôi nhí nhảnh nói. “Tôi sẽ bế con đến gặp cô sau. “

Jess theo dõi toàn bộ cuộc nói chuyện nãy giờ, trông bối rối tột độ. “Lông mày thì có gì mà quan trọng thế?” chị nói khi Jasmine hầm hầm đi khuất.

Tôi sầm soi lông mày của Jess. Chúng màu nâu, rậm rạp và rõ ràng là chưa từng có cái nhíp, cây cọ hoặc cây chì nào từng đến gần chúng.

“Một ngày nào đó em sẽ cho chị thấy,” tôi nói, đúng lúc đó điện thoại của tôi reo. Tôi lôi ra, mở máy nghe. “A lô?”

“Chào em,” giọng Luke vang lên trong tai tôi. “Anh đây. Anh nghe tin lễ khai trương thành công lắm hả? Vừa lên chương trình tin tức xong. Giải lắm, em yêu!”

“Cảm ơn anh! Chuyện này cũng khá ngạc nhiên...” Tôi bước vài bước xa khỏi Jess và rẽ vào sau giá áo lửng vải sa đing cườm. “Tình hình mới nhất thế nào rồi anh?” tôi thấp giọng nói thêm.

“Bọn anh vừa họp xong. Anh vừa ra khỏi phòng họp.”

“Ôi trời.” Tôi siết chặt điện thoại hơn. “Cuộc họp thế nào?”

“Không thể tệ hơn.”

“Tức là tốt à?” tôi cố đùa - nhưng tim tôi chùng xuống. Tôi đã hi vọng Luke thoát khỏi vụ này biết bao nhiêu.

“Anh nghĩ trước đây chưa ai từng chống lại Iain nên ông ta không thích vụ họp hành này. Trời ạ, họ đúng là một đám côn đồ khó chịu.” Tôi có thể thấy sự tức giận trong giọng Luke. “Họ cứ nghĩ mình sở hữu cả thế giới.”

“Thì đúng là họ sở hữu cả thế giới mà,” tôi chỉ ra.

“Họ không sở hữu anh.” Giọng Luke đầy quyết tâm. “Hay công ti của anh.”

“Vậy anh định làm gì?”

“Chiều nay anh sẽ nói chuyện với toàn bộ nhân viên.” Anh ngưng lại, tôi hình dung ra anh đứng ở bàn của anh, mặc sơ mi dài tay, giắt nơ cà vạt. “Nhưng nhiều khả năng bọn anh sẽ rút khỏi hợp đồng. Bọn anh không có cách nào làm việc với đám người này được.”

Thế đấy. Toàn bộ giấc mơ hợp-đồng-với-Arcodas-chinh-phục-thế-giới thế là hết. Toàn bộ hi vọng và dự định của Luke, thế là tan. Tôi cảm thấy cơn phẫn nộ dâng trào choáng ngợp. Sao hán dám đối xử với người khác tồi tệ như thế rồi nhỡ nhơ thoát? Phải có ai đó lột trần bộ mặt hán ra mới được.

“Luke, em phải đi đây,” tôi nói, đột nhiên quyết tâm sắt thép. “Gặp anh sau nhé. Tối nay nói chuyện tiếp.”

Tôi ngắt máy, nhanh chóng tìm số trong danh bạ rồi quay số nhanh. Sau bốn hồi chuông thì có người nhấc máy.

“Dave Sharpness nghe đây.”

“Ôi chào ông Sharpness,” tôi nói. “Tôi, Becky Brandon đây.”

“Cô Brandon!” Giọng khàn khàn của ông ta chợt vút lên. “Thật vui biết bao lại được nghe giọng cô! Tôi hi vọng hai vợ chồng vẫn ổn chứ?”

“Er... cũng ổn, cảm ơn ông.” Bỗng có hai cô gái đi qua nên tôi phải nép mình đi tới một chỗ trống đằng sau gian trưng bày tọc giả.

“Có chuyện gì khác mà chúng tôi có thể giúp cô chăng?” Dave Sharpness nói. “Các đặc vụ chuyên giám sát của chúng tôi vừa trải qua khóa huấn luyện toàn diện, hán cô sẽ hài lòng khi nghe tin này. Và tôi có thể khuyến mại cô hai mươi phần trăm giá tất cả các điều tra...”

“Thôi!” tôi ngắt lời ông ta. “Cảm ơn ông. Cái tôi cần là những tài liệu mà lần trước ông đã kiếm cho tôi. Tôi đã hủy nó. Nhưng giờ... tôi lại cần. Ông có bản sao không?”

Dave Sharpness khùng khục trong cổ họng.

“Cô Brandon ơi, giá như tôi đếm được số lượng các bà các cô từng hủy một bằng chứng then chốt nào đó trong cơn giận dữ... Rồi, khi vụ li hôn ở tòa lấp ló ngoài kia, họ lại gọi điện hỏi xem chúng tôi có giữ lại bản sao không...”

“Không phải tôi sắp li dị!” tôi nói, cố giữ bình tĩnh. “Tôi cần chúng vì lí do khác. Ông có bản sao chứ?”

“E hèm. Bình thường, cô Brandon ạ, chúng tôi có bản sao và có thể đưa cho cô ngay trong vòng một giờ. Tuy nhiên...” Ông ta ngưng lại.

“Không may là một chuyện khá xui xẻo đã xảy ra với bộ phận lưu trữ dữ liệu an toàn.” Dave Sharpness thở hắt ra. “Liên quan tới quản lí văn phòng của chúng tôi, Wendy, và một bình cà phê. Tôi sẽ không đi vào chi tiết, nhưng một số trong các hồ sơ lưu trữ của chúng tôi đã... ừm, nói một cách đơn giản thì chúng hơi lộn xộn. Chúng tôi đã phải vứt đi khá nhiều.”

“Nhưng tôi cần chúng! Tôi cần tất cả những gì ông có về Iain Wheeler. Ông nhớ không, cái lão mà ông nhầm là chồng tôi ấy? Bất cứ tấm ảnh, bằng chứng nào về những vụ bị bưng bít ấy... bất cứ thứ bản thảo nào.”

“Cô Brandon, tôi sẽ cố hết sức. Tôi sẽ tìm lại một lượt xem có được gì nhé.”

“Và ông sẽ gửi đến cho tôi sớm nhất có thể chứ?”

“Sẽ thế.”

“Cám ơn,” tôi nói. “Tôi thực sự rất cảm kích.”

Tôi ngắt điện thoại, tim đập ầm ầm. Mình phải có bằng chứng đó. Nếu tất cả đã bị hủy... mình sẽ yêu cầu điều tra tiếp. Chúng tôi sẽ hạ được Iain Wheeler.

Jess lại xuất hiện, chen qua đám đông, tay cầm một quả bóng bay Danny Kovitz. Trông chị thoáng ngạc nhiên khi thấy tôi thấp thò sau đồng tóc giả.

“Becky ơi,” chị gọi khi tôi bước ra hòa vào đám đông lớn nhất. “Chị vừa thấy Suze, và giờ cô ấy đang thử mặc đủ thứ. Em muốn đi đâu làm chén trà không?”

“Thực ra em thấy hơi mệt,” tôi nói, một khách hàng đứng gần suýt nữa huých cùi chỏ vào bụng tôi. “Có lẽ em sẽ về nhà sớm để nghỉ. Em đang định chào mọi người đây.”

“Phải đấy.” Jess gạt đầu lia lịa. “Nên giữ sức cho ngày mai...” chị im bặt.

“Ngày mai?” tôi hỏi lại, bối rối. “Ngày mai có chuyện gì thế?”

“Ý chị là... cho đứa trẻ.” Jess vội đánh mắt đi chỗ khác, lảng tránh. “Cho lúc sinh con. Dù em có sinh vào lúc nào.”

Chị ấy đang nói cái quái gì...

Và rồi tôi chợt nghĩ ra. Chị cũng biết bí mật đó. Nên mới lúng túng thế.

Bữa tiệc chào mừng đứa con sắp ra đời của tôi sẽ diễn ra vào ngày mai!

TIỆC MỪNG NGẠC NHIÊN - TRANG PHỤC KHẢ THI

1. Áo phông “dự tiệc” màu hồng, quần jeans bầu, giày bạc.

Điểm cộng: Trông rất tuyệt

Điểm trừ: Không có vẻ mình ngạc nhiên lắm

2. Đồ ngủ, không trang điểm, đầu tóc bù xù.

Điểm cộng: Trông đúng là mình, ngạc nhiên

Điểm trừ: Trông rất kinh

3. Bộ tập đi bộ Juice Couture.

Điểm cộng: Trông thoải mái mà vẫn sành điệu. Như một sao Hollywood đang thư giãn tại gia vậy

Điểm trừ: Không mặc vừa bộ đồ

4. Đầm bầu kiểu “Ginger Spiee” của Union Jaek cùng tóc giả hợp màu, mua trong đợt giảm giá mùa hè, giảm đến 90%.

Điểm cộng: Vẫn chưa có dịp nào để mặc nó

Điểm trừ: Chắc chẳng có ai mặc đồ cầu kì kiểu đó cả

KENNETH PRENDERGAST

Prendergast de Witt Connell

Tư vấn Tài chính

Forward House 394 High Holborn London WC1V 7EX

Bà R. Brandon

37 Maida Vale Mansions

Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 05 tháng Mười hai năm 2003

Thưa bà Brandon,

Cảm ơn vì bà đã viết thư.

Tôi không thể nhất trí với bất cứ điểm nào bà đã chỉ ra và chỉ có thể trả lời rằng đầu tư không nên được coi là để “cho vui”.

Tôi chắc chắn mình sẽ không đổi ý, dù có được thấy cả bộ sưu tập đồ trang trí cổ nam châm để gắn lên tủ lạnh của Audrey Hepburn. Và tôi rất nghi ngờ chuyện chúng - cũng như bất cứ phần nào trong danh mục đầu tư của bà - sẽ “kiếm được bạc triệu”.

Trân trọng,

Kenneth Prendergast

Chuyên gia Đầu tư Gia đình.

28. Chương 19 Phần 1

Chương 19

Giá mà mình biết được mình sẽ được ngạc nhiên vào lúc mấy giờ.

Giờ là tám giờ sáng và tôi đã trang điểm chải chuốt xong cả rồi. Cuối cùng, tôi bỏ phiếu cho đầm quây hồng và bột da lộn. Ngoài ra, tối qua tôi còn đi làm lại móng, mua ít hoa và dọn dẹp căn hộ một chút.

Hay nhất là tôi đã tìm được tấm bưu thiếp đẹp lung linh hồi xưa tôi mua ở New York sau khi lục tung đồng hồ cũ đựng đồ linh tinh. Tấm thiếp vẽ một chiếc xe nô xinh xinh, xung quanh là những món quà nhỏ xíu xinh xắn - và in dòng chữ lấp lánh, “Cảm ơn các bạn đã tổ chức một bữa tiệc ngạc nhiên để chào mừng con tôi!” Hồi mua nó tôi đã biết ngay là một ngày nào đó mình sẽ cần mà.

Tôi còn tìm thấy một tấm thiếp xám xịt tấm tối khác viết “Rất tiếc khi nghe tin công việc của anh gặp khó khăn.” nhưng tôi xé tan nó ngay. Tấm thiếp ngu ngốc.

Tôi vẫn chưa nghe tin tức gì từ Dave Sharpness. Và tôi cũng chưa nhắc đến chuyện này với Luke, dù tôi muốn nói ra đến phát điên. Tôi không muốn anh quá hi vọng cho đến khi tôi có bằng chứng.

Luke đang ở trong bếp, uống cà phê đen đặc trước khi đi làm. Tôi lững thững bước vào rồi đứng ngắm anh một lát. Hàm dưới của anh hầu như không chuyển động khi anh khuấy đường trong tách espresso. Anh chỉ làm thế khi cần một cú huých mang theo năng lượng chừng năm nghìn volt.

Anh thấy tôi liền ra dấu bảo ngồi đối diện ở quầy bar. Tôi nhắc mình lên cái ghế lênh khênh rồi tì khuỷu tay xuống mặt đá granite.

“Becky, mình cần nói chuyện.”

“Anh đang làm đúng mà,” tôi nói ngay lập tức. “Anh biết mình đang làm đúng.”

Luke gật đầu. “Em biết đấy, giờ thì anh đã thấy thoải mái rồi. Họ từng áp bức anh. Họ áp bức cả công ti anh.”

“Chính xác! Anh đâu cần họ, Luke! Anh chẳng việc gì phải chạy quanh một công ti ngạo mạn, tưởng-mình-sở-hữu-cả-thế-giới...”

Luke đưa một tay lên ngăn tôi nói tiếp. “Không đơn giản như vậy đâu. Anh phải cho em biết một chuyện nữa.” Anh dừng lại, khuấy cà phê hết vòng này đến vòng khác, nét mặt tập trung. “Arcodas vẫn chưa thanh toán cho bọn anh.”

“Gì cơ?” tôi nhìn anh trân trối, không hiểu. “Ý anh là... chưa một xu?”

“Một phần rồi, ngay hồi đầu. Nhưng từ đó đến nay thì không một xu. Họ nợ công ti anh... Ừm, rất nhiều.”

“Nhưng họ không thể nào không thanh toán cho anh! Làm người ai chả phải thanh toán hóa đơn của mình! Ý em là, như thế là phạm...”

Tôi bỏ dở câu nói, đỏ mặt. Tôi vừa chợt nhớ ra vẫn còn vài hóa đơn thẻ tín dụng nhét dưới ngăn kéo bàn phấn mà có lẽ tôi vẫn chưa trả hết hoàn toàn.

Nhưng chuyện đó khác. Tôi đâu phải một công ti đa quốc gia khổng lồ, đúng chưa?

“Họ đã khét tiếng về khoản này rồi. Bọn anh đã săn đuổi họ, đe dọa họ. Luke bóp trán. “Khi vẫn còn làm ăn với họ, bọn anh tự tin rằng có thể lấy được tiền. Nhưng giờ có khi bọn anh sẽ phải kiện.”

“Ừ thế thì kiện đi!” tôi hùng dũng nói. “Họ sẽ không thoát êm được đâu!”

“Nhưng hiện tại...” Luke nhắc tách cà phê lên, rồi lại đặt xuống. “Becky, nói thật là mọi chuyện không tuyệt lắm đâu. Bọn anh đã mở rộng nhanh. Quá nhanh, giờ nhìn lại thì thấy thế. Anh phải trả tiền thuê văn phòng, tiền lương... bọn anh đang bị chảy máu tiền ào ạt. Cho đến khi bọn anh xoay sở để trụ vững được, luồng tiền mặt vẫn sẽ là vấn đề lớn.”

“Phải.” Tôi nuốt khan. Chảy máu tiền ào ạt. Đó có lẽ là cách diễn đạt tồi tệ nhất tôi từng nghe. Trong đầu tôi chợt hiện ra một hình ảnh kinh hoàng: tiền tràn ra ngoài một cái hố khổng lồ, ngày này sang ngày khác.

“Để mua căn nhà ấy, chúng ta sẽ phải vay nhiều tiền hơn anh dự tính.” Luke nhăn mặt, uống một ngụm cà phê. “Chuyện này sẽ khiến mọi thứ phải chậm vài tuần. Hôm nay anh sẽ gọi đại lý môi giới. Anh cần phải sòng phẳng với mọi người.”

Anh uống cạn tách và tôi nhận thấy một nếp nhăn sâu căng thẳng chạy dọc xuống giữa đôi lông mày anh, trước đây nó chưa từng xuất hiện ở đó. Lũ khốn. Chúng đã gây ra nó.

“Anh vẫn đang làm đúng, Luke ạ.” Tôi cầm lấy tay anh và nắm chặt. “Và nếu điều đó có nghĩa là mất chút tiền, được thôi... có sao chứ?”

Cứ chờ đấy. Ông cứ chờ đấy, Iain Khốn Khiếp Wheeler.

Bột phát, tôi xuống khỏi ghế, tiến đến bên Luke và cố hết sức choàng tay ôm anh. Đứa trẻ đã to quá rồi, bụng tôi chẳng còn chỗ cho nó nhảy nhót nữa nhưng đôi khi nó vẫn cuộn mình lại.

Này con, tôi lạng lẽ đánh điện cho nó. Đừng có chui ra trước khi mẹ được dự tiệc mừng con sắp chào đời nhé?

Hôm trước tôi đọc thấy là có nhiều bà mẹ có thể thực sự liên lạc được với đứa con chưa sinh của họ, nên tôi đang cố gửi cho nó lời nhắn nhủ động viên nho nhỏ kì quặc này:

Ngày mai cũng được. Trưa được không?

Nêu con chui ra trong vòng dưới sáu tiếng đồng hồ thì mẹ sẽ thưởng!

“Lẽ ra anh nên nghe lời em, Becky ạ. thất vọng khiến tôi ngạc nhiên. “Em là người đã phản đối Arcodas ngay từ đầu. Và em chưa bao giờ thích Iain.”

“Ghét cay ghét đắng,” tôi gật đầu.

Không, mẹ sẽ không nói phần thưởng là gì đâu. Con cứ chờ xem nhé.

Chuông điện thoại nội bộ báo có khách đang đợi chọt reo, anh nhắc ổng nghe. “Ừ. Cứ mang lên đi.” Anh quay sang tôi, “Là một cái gói.”

Tôi cứng người lại. “Một cái gói được bưu điện chuyển tới?”

“Ừ-h-huh.” Anh nhún vai lỏng áo khoác vào. “Em đang chờ cái gì à?”

“Gần như vậy.” Tôi nuốt khan. “Luke... có lẽ anh sẽ muốn xem cái gói đó. Nó có thể sẽ rất quan trọng.”

“Không phải lại vô chần ga nữa chứ?” Trông Luke chẳng mấy nhiệt tình.

“Không, không phải vô chần ga! Đó là...” Tôi ngưng bật khi chuông cửa reo. “Rồi anh sẽ thấy.” Tôi vội bước ra sảnh.

“Gói này gửi cho cô, xin hãy kí vào đây,” nhân viên chuyển phát lí nhí nói khi tôi mở cửa. Tôi nguệch ngoạc vào sổ điện tử của anh ta, cầm lấy cái túi Jiffy rồi quay sang thấy Luke đang vào sảnh.

“Luke,” em có thứ khá quan trọng ở đây.” Tôi hắng giọng. “Một thứ có thể... thay đổi tình hình. Và anh cần phải suy nghĩ thoáng khi biết em đã lấy được nó từ đâu...”

“Thế không phải là em phải đưa nó cho Jess sao?” Luke nheo mắt nhìn cái túi Jiffy.

“Jess?” Tôi nhìn theo ánh mắt anh và lúc đó mới thấy trên nhãn đánh máy chữ “Cô Jessica Bertram”.

Tôi cảm thấy thất vọng dạt dào. Cuối cùng thì nó không phải tài liệu Dave Sharpness gửi, nó chỉ là thứ gì đó ngu ngốc gửi cho Jess.

“Sao đồ của Jess lại gửi đến đây nhỉ?” tôi nói, không sao giấu nổi thất vọng. “Chị ấy có sống ở đây đâu?”

“Ai biết được?” Luke nhún vai. “Em yêu, anh phải đi thôi.” Anh lướt mắt mình trên cái bụng căng phồng của tôi một lượt. “Nhưng điện thoại của anh luôn mở, cả máy nhắn tin. Và nếu như có bất cứ dấu hiệu nào...”

“Em sẽ gọi,” tôi gật đầu, chuyển cái túi Jiffy hết từ tay nọ sang tay kia. “Thế, anh bảo em nên làm gì với cái này bây giờ?”

“Em có thể đưa cho Jess...” Luke tự ngắt lời mình. “Lúc nào đấy. Bất cứ lúc nào khi em gặp chị ấy lần sau.”

Khoan một phút nào. Cái cách quá tự nhiên khi anh nói rằng...

“Luke, anh biết, đúng không?” tôi kêu lên.

“Biết cái gì?” Miệng anh giật giật rất khả nghi khi anh xách cặp lên.

“Anh biết! Về... cái anh biết đấy!”

“Anh chẳng hiểu em đang nói về cái gì cả.” Trông Luke như thể anh muốn cười lắm. “Nhân tiện, Becky, về một chuyện hoàn toàn không hề liên quan... liệu em có ở nhà tám mười một giờ sáng nay không nhỉ? Mình có hẹn thợ sửa ga.”

“Mình đâu có hẹn!” tôi chỉ vào mặt anh, nửa buộc tội, nửa cười khúc khích. “Anh đang bắt em!”

“Em ở nhà vui nhé.” Luke hôn tôi, rồi anh ra khỏi cửa và tôi còn lại một mình.

Tôi nấn ná lại sảnh một lát, chỉ nhìn ra cửa. Tôi gần như ước gì mình được đi cùng Luke hôm nay, để có vũ tinh thần cho anh. Trông anh căng thẳng quá. Mà anh lại sắp phải đối diện với toàn bộ nhân viên. Và mấy gã tài chính đó.

Chảy máu tiền mặt ào ạt. Dạ dày tôi chột quận lên kinh khủng. Thôi. Thôi ngay. Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Từ giờ đến mười một giờ vẫn còn hai tiếng nữa, nên tôi bật một DVD phim Harry Potter lên xem cho khuây khỏa, mở một hộp kẹo Quality Street, chỉ vì giờ đang là mùa Halloween. Mỗi lần Harry trông thấy cha mẹ cậu trong gương là tôi lại nhai nát kẹo, và tôi đang với tay lấy khăn giấy thì chột liếc qua cửa sổ - và thấy Suze. Cô đang đứng trước tòa nhà chúng tôi, trong khu đỗ xe nhỏ cạnh vườn cây được cắt tỉa cẩn thận, và đang ngược thẳng lên nhìn cửa sổ.

Ngay lập tức tôi thụp người xuống cho khuất tầm mắt cô. Hi vọng cô vẫn chưa thấy tôi.

Sau một lát tôi thận trọng ngẩng đầu lên, nhưng cô vẫn đứng đó. Có điều đã có thêm Jess ở đó! Khá phần khích, tôi liếc nhìn đồng hồ. Mười giờ bốn mươi, sắp rồi!

Vấn đề là trông họ đều như có vẻ lo lắng. Suze đang cau mày chỉ trỏ, còn Jess đang gật đầu. Hẳn là họ đang gặp phải vấn đề gì rồi. Tôi tự hỏi không biết có chuyện gì. Mà thậm chí tôi còn không thể giúp đỡ.

Khi tôi vẫn đang quan sát, Suze lôi điện thoại ra. Cô bấm số, và khi điện thoại nhà tôi reo, vì đang lén lút nên tôi giật bắn mình, cảm thấy tội lỗi, và rời khỏi cửa sổ.

OK. Vờ tự nhiên nào. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi nhấc máy.

“Ôi chào Suze!” tôi nói, theo kiểu tự nhiên nhất có thể. “Cậu thế nào? Chắc là cậu đang ở Hampshire cưỡi ngựa hay đâu đấy nhỉ?”

“Sao cậu biết là mình?” Suze nghi ngờ nói.

Khỉ thật.

“Nhà mình vừa... đăng kí dịch vụ hiển thị số gọi đến,” tôi bốc phét. “Thế cậu thế nào?”

“Mình tuyệt lắm!” Suze nói, nghe giọng hoàn toàn giả tạo. “Thực sự thì, Bex này, mình vừa đọc một bài báo nói rằng phụ nữ mang thai nên đi bộ mỗi ngày hai mươi phút mới khỏe. Nên mình đang nghĩ hay là cậu thử làm thế. Chẳng hạn như... bây giờ. Chỉ một vòng quanh khu nhà thôi.”

Cô ấy muốn mình ra chỗ khác! Được. Mình sẽ hòa theo, nhưng không lộ liễu quá.

“Hai mươi phút đi bộ à,” tôi ra vẻ đang suy tư. “Nghe hay đấy. Có lẽ mình sẽ thử.”

“Không được lâu hơn hai mươi phút đâu nhé,” Suze vội nói thêm. “Chỉ hai mươi phút thôi đấy.”

“OK!” tôi nói. “Mình đi luôn đây.”

“Tuyệt!” Giọng Suze có vẻ nhẹ nhõm. “Er... hẹn gặp lại cậu... khi nào đấy!”

“Hẹn gặp cậu!”

Tôi vội bước ra sảnh, mặc áo khoác rồi đi thang máy xuống lầu. Khi tôi bước ra ngoài, Suze và Jess đã biến mất. Chắc chắn là họ đang nấp!

Cố gắng trông có vẻ giống một bà bầu bình thường đang thực hiện cuộc đi bộ hai mươi phút, tôi tiến về phía cổng, mắt đảo như rang lạc từ bên này qua bên kia.

Ôi trời ơi, tôi vừa thấy Suze đằng sau cái xe đó! Còn Jess thì đang lom khom sau bức tường!

Không thể để họ biết là mình trông thấy họ được. Mình không thể cười rúc rích được. Giữ nguyên tư thế tôi tiến ra cổng - ở đó tôi thấy một mái tóc nâu xoăn quen thuộc đằng sau một bụi đỗ quyên.

Không. Mình không tin. Có phải mẹ không nhỉ?

Tôi ra khỏi cổng và cười phá lên, lấy tay bịt miệng cho khỏi ầm ĩ. Tôi rảo bước trên vỉa hè, tìm thấy một băng ghế ở phố kế bên bèn ngồi xuống lật xem tạp chí Heat mà tôi đã giấu trong áo khoác để Suze khỏi nhìn thấy. Rồi, thấy đã hết hai mươi phút, tôi đứng dậy về nhà.

Khi tôi lại đi qua cánh cổng, chẳng thấy ai nữa. Tôi vào tòa nhà, đi thang máy lên tầng trên cùng, cảm giác hồi hộp khắp khối. Tôi đến căn hộ của chúng tôi, tra chìa khóa vào ổ và xoay.

“Ngạc nhiên chưa?” Một giọng đồng thanh chào đón tôi khi tôi mở toang cánh cửa. Và kì cục là, cho dù đã biết trước, thật lòng tôi vẫn cảm thấy choáng váng khi thấy gần ấy khuôn mặt thân quen đang tụ hội cùng nhau. Suze, Jess, mẹ, Janice, Danny... và kia có phải Kelly không nhỉ?

“Wow!” tôi đánh rơi cả tờ Heat dù không định thế. “Cái quái gì...”

“Tiệc mừng cậu đây!” Suze vui đến hồng cả mặt. “Ngạc nhiên chưa? Bọn mình đã lừa được cậu! Vào đi, làm một li Buck’s Fizz nào...”

Cô dẫn tôi vào phòng khách - và tôi không thể tin nổi nó đã biến đổi như thế nào. Bóng bay hồng và xanh ở khắp nơi, và một cái bánh to bự đặt trên kệ bạc, và một chồng quà, và những chai champagne ngậm đá...

“Thế này thật...” Giọng tôi bất chợt run run. “Thế này thật...”

“Đừng khóc, Bex!” Suze nói.

“Uống đi này, con yêu!” Mẹ giúi một cốc nước vào tay tôi.

“Tôi biết ngay là chúng ra không nên làm nó ngạc nhiên mà!” Janice trông lo lắng. “Tôi đã bảo sức thể này sẽ quá sức chịu đựng của cơ thể nó mà!”

“Gặp cháu cô có ngạc nhiên không ạ?” Kelly đến gần bên tôi, trên mặt rạng rỡ niềm phấn khích, lung linh mũ phẩm Stila.

“Kelly!” Tôi choàng cánh tay không cầm cốc qua cổ cô bé. Tôi gặp Kelly hồi ở Cumbria, khi đi tìm Jess. Hồi đó tôi chỉ vừa mới có mang, thậm chí còn chưa biết. Giờ nhìn lại thấy cứ như đã nhiều năm trời rồi.

“Cậu có ngạc nhiên thật không đấy, Bex?” Suze nhìn tôi, mặt ngập tràn niềm vui cố nén.

“Hoàn toàn!”

Và đúng thế mà. OK, đúng là tôi biết sẽ có bữa tiệc. Nhưng tôi không hề biết mọi người lại bỏ nhiều công sức vào đó thế! Mỗi lần nhìn quanh tôi lại thấy một thứ mới, chẳng hạn như những mẫu giấy confetri màu bạc cắt thành chữ “baby” rắc khắp trên bàn, hay những đôi giày vải trẻ con xinh xắn treo dưới mọi bức tranh...

“Cậu vẫn chưa nhìn thấy tất cả đâu,” Danny nói, uống một ngụm champagne. “Được rồi mọi người, xếp hàng nào, đếm đến ba thì mình cởi khuy áo khoác ra nhé...”

Tôi đứng xem, hoang mang, khi họ bắt đầu vào vị trí, như một dàn đồng ca đủ thành phần.

“Một... hai... ba!”

Tất cả, từ mẹ đến Jess rồi Kelly, liền mở áo khoác ra. Và bên trong, họ đều mặc áo phông giống nhau - áo Danny Kovitz - y như cái anh thiết kế cho The Look. Trừ việc hình trên áo là một cô gái nhỏ nhắn như búp bê mang bầu. Bên dưới là slogan:

CÔ ẤY LÀ MỘT BÀ MẸ NGON LÀNH VÀ CHÚNG TÔI YÊU CÔ ẤY

Tôi không nói nên lời.

“Nó choáng rồi!” Mẹ hối hả bước tới. “Ngồi xuống đi nào, con yêu. Ăn gì đi.” Mẹ giúi cho tôi một đĩa bánh xèo vệt kiểu Tàu. “Món đặc biệt của Waitrose đấy. Rất ngon.”

“Cậu mở quà đi,” Suze hướng dẫn, vỗ vỗ tay. “Sau đó mình còn có trò chơi nữa. Nào mọi người, ngồi xuống đi, Bex sắp mở quà rồi...” Cô xếp toàn bộ số quà đã gói cẩn thận thành một chồng nhỏ trước mặt tôi, rồi lấy nĩa gỗ lanh canh vào cốc. “Bây giờ, tôi muốn nói vài lời về những món quà. Trật tự nào!”

Mọi người hướng về Suze chờ đợi, và cô khẽ cúi chào.

“Cảm ơn! Khi tôi lên kế hoạch bữa tiệc mừng em bé này, tôi đã hỏi Jess xem chị nghĩ chúng tôi nên mua gì cho Becky. Và Jess nói, ‘Chẳng còn gì mà mua nữa, London có gì nó cũng đã mua hết rồi.’”

Cả phòng cười rộ lên ầm ĩ chưa từng thấy và tôi cảm thấy má mình chuyển sang màu đỏ củ cải đường. OK, có lẽ hơi quá tay. Nhưng vấn đề là: tôi phải làm thế. Tôi muốn nói là sau khi sinh con tôi sẽ bận lắm lắm. Có khi tôi còn chẳng được đến gần một cửa hàng trong cả một năm.

“Thế nên!” Suze nói tiếp, mắt lấp lánh. “Jess đã gợi ý chúng tôi nên tự làm quà tặng. Và đó là những gì chúng tôi đã làm.”

Họ đã làm quà tặng ư?

Ôi trời, không phải họ chỉ làm toàn khăn lau cho trẻ con đấy chứ?

“Chúng ta sẽ bắt đầu với quà của tôi nhé.” Suze đặt một gói hình ram giác xuống trước mặt tôi và tôi liền bóc lớp giấy gói màu bạc, hơi sợ hãi một chút.

“Ôi chu chóa,” tôi hồn hồn khi thấy món quà. “Wow”

Không phải khăn lau cho trẻ con. Đó là một khung ảnh tinh xảo được làm từ gỗ sơn màu kem, gắn những mảnh gương nhỏ xíu và cả xà cừ. Bên trong, thay vì một bức ảnh, là hình vẽ vui bằng toàn những đường nét đơn giản một cô gái bé con đứng trước một ngôi nhà.

“Cậu có thể cho ảnh con vào,” Suze giải thích. “Nhưng giờ mình đã vẽ tạm bức tranh về cậu, trước ngôi nhà mới của cậu.”

Tôi nhìn bức tranh kĩ hơn và không thể không bật cười. Ngôi nhà trong tranh đã được chia thành từng phòng, mỗi phòng đều được ghi chú: Phòng Xe nô, Phòng Tã, Phòng Son, Phòng Hóa đơn Visa (dưới tầng hầm), Phòng Đồ cổ cho Tương lai.

Phòng Đồ cổ cho Tương lai! Thật là một ý tưởng xuất sắc.

Khi mở những món quà khác, tôi hoàn toàn choáng ngợp. Quà của Kelly là một cái chăn ghép nhỏ, mỗi miếng ghép là của một người bạn ở Sculli khâu vào. Quà của Janice là một chiếc áo chui đầu đan tay màu đỏ nhỏ xíu, đằng trước thêu chữ “Giáng sinh đầu tiên của con”. Quà của mẹ là mũ và giày trẻ con kiểu Ông già Noel. Quà của Danny là một bộ áo liền quần cho trẻ em hàng hiệu sành điệu nhất từ trước đến nay.

“Giờ đến quà của chị,” Jess nói, đặt xuống trước mặt tôi gói quà to nhất trong số đó. Nó được gói trong giấy ghép lại từ những tờ giấy cũ, nhăn nhúm, một trong số đó còn có chữ “Chúc mừng năm mới 2000!”

“Bóc ra cẩn thận nhé!” Jess nói khi tôi bắt đầu bóc. “Để chị còn dùng lại được.”

“Er... OK!” Tôi nhẹ nhàng bóc giấy ra rồi gấp lại. Bên dưới còn một lớp giấy ăn nữa, tôi bóc nốt ra và thấy một chiếc hộp cao hơn nửa mét, làm từ gỗ đánh vec ni sáng màu. Bối rối, tôi xoay nó lại trước mặt mình - và hóa ra đó không phải là một cái hộp. Nó là một cái tủ nhỏ, có cửa đôi và tay nắm bé xíu bằng sứ. Phía trước còn khắc chữ “Giày của con”.

“Cái...” tôi ngẩng lên.

“Mở ra đi.” Mặt Jess bừng sáng. “Mở đi nào!”

Tôi mở cửa tủ - và những ngăn xinh xắn, nghiêng nghiêng, viền bằng da lộn trắng hiện ra. Trên một ngăn là một đôi giày cao có đế chơi bóng chày màu đỏ nhỏ nhất mà tôi từng thấy.

Đó chính là Phòng Giày tí hon.

“Jess...” tôi bỗng thấy nước mắt dâng lên. “Chị làm cái này ư?”

“Tom giúp chị.” Chị nhún vai khiêm tốn. “Bọn chị làm cùng nhau.”

“Nhưng ý tưởng thì là của Jess,” Suze chen vào. “Xuất sắc không? Mình ước gì mình cũng nghĩ ra thế.”

“Thật hoàn hảo.” Tôi hoàn toàn bái phục. “Xem cánh cửa khít chưa này... và cách các ngăn được chạm khắc nữa...”

“Tom luôn khéo tay mà.” Janice áp khăn tay lên mắt. “Cái này có thể coi như đài tưởng niệm nó. Có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ có được một tấm bia mộ.”

Tôi nhìn mẹ, mẹ làm mặt “Janice-lại-mất-bình-tĩnh-rồi”.

“Cô Janice, cháu chắc chắn anh ấy vẫn chưa chết...” Jess mở lời. “Chúng ta có thể khắc tên nó lên đằng sau tủ,” Janice tiếp tục. “Nếu cháu không phiền, Becky cháu yêu.”

“Er... vâng, không,” tôi nói, không chắc chắn lắm. “Tất nhiên là không.”

“Anh ấy chưa chết, cô Janice!” Jess gần như hét lên. “Cháu biết là chưa!”

“Thế giờ nó ở đâu?” Janice nhắc khăn ra khỏi mắt, cái khăn nhoe nhoét nhũ mắt màu tím hoa cà. “Cô đã làm tan nát trái tim thằng bé!”

“Từ từ đã!” tôi chợt nhớ ra. “Jess, sáng nay em vừa nhận được một bưu phẩm gửi cho chị. Có khi là của anh ấy.”

Tôi vội vã vào sảnh và mang bưu phẩm đó ra. Jess xé toạc lớp gói ngoài và một CD rơi ra. Trên đó chỉ viết đơn giản: “From Tom.”

Chúng tôi cùng trân trối nhìn nó một lát.

“Đó là một DVD,” Danny nói, cầm lên. “Bật lên xem đi.”

“Đó là di chúc cuối cùng của nó!” Janice khóc rống lên. “Đó là thông điệp nó gửi từ thế giới bên kia!”

“Không phải là từ thế giới bên kia,” Jess vạch lại, nhưng khi chị tiến đến chỗ đầu DVD, tôi có thể thấy chị tái đi.

Chị bấm nút Play rồi ngồi sụp xuống sàn. Tất cả chúng tôi đều im lặng chờ đợi trong lúc màn hình nhấp nháy. Rồi bất ngờ Tom xuất hiện, đối diện camera, trên nền trời xanh. Anh mặc áo polo cũ màu xanh lá, râu ria trông khá lởm chởm.

“Chào em, Jess,” anh trịnh trọng nói. “Lúc em thấy cái này, anh đã đến Chile rồi. Bởi vì... bây giờ anh đang ở đó.”

Jess đờ người. “Chile?”

“Chile?” Janice ré lên. “Nó làm gì ở Chile?”

“Anh yêu em,” Tom nói, và anh sẽ chuyển đến bên kia bán cầu nếu cần phải thế. Hay xa hơn cũng được.

“Ôi, lãng mạn quá đi mất,” Kelly thở dài.

“Anh ấy đúng là khờ,” Jess nói, tự dấm tay vào trán. “Ba tháng nữa mình mới đi cơ mà!”

29. Chương 19 Phần 2

Nhưng mắt chị đang long lanh, tôi để ý thấy thế. “Xem anh đã tìm được gì cho em này.” Tom cầm một cục đá đen bóng giơ lên camera. “Em sẽ yêu đất nước này, Jess ạ.”

“Nó sẽ bị tiêu chảy mất!” Janice nói, hoảng loạn. “Hoặc sốt rét! Người Tom vốn yếu lắm...”

“Anh có thể làm thợ mộc,” Tom nói. “Anh có thể viết sách. Chúng ta sẽ hạnh phúc ở đây. Và nếu mẹ anh có tỏ ra đau khổ với em, thì hãy nhớ đến những gì anh đã nói với em về bà ấy.”

“Nói với cô?” Janice lập tức ngược lên. “Nó nói gì với cô?”

“À thì... chẳng gì cả.” Jess vội bấm nút Pause rồi cho đĩa ra. “Tôi sẽ xem phần còn lại sau.”

“Được rồi!” mẹ vui vẻ nói. “Tom còn sống, Janice thân mến ạ. Đây là tin tốt!”

“Còn sống ư?” Janice vẫn đang trong trạng thái kích động. “Còn sống mà ở tận Chile thì ích gì cơ chứ?”

“Ít nhất anh ấy cũng đã ra ngoài thế giới!” Jess nói với sự hứng khởi đột ngột. “Ít nhất anh ấy cũng đã làm gì đó với chính đời mình! Cô biết đấy, anh ấy đã vô cùng tuyệt vọng. Đây chính là những gì anh ấy cần.”

“Tôi biết con trai tôi cần gì chứ!” Janice giận dữ đáp vừa đúng lúc chuông cửa reo. Tôi nặng nề nhắc mình dậy, mừng vì có cơ hội thoát khỏi tuyến lửa một chút.

“Tôi ra kia một chút...” Tôi lại ra sảnh nhắc điện thoại nội bộ

“Cô có bưu phẩm,” một giọng giật cục vang lên.

Tim tôi đập lỗ một nhịp. Bưu phẩm. Lần này phải là nó. Phải là nó. Khi bấm nút mở cửa, tôi hầu như không thở nổi. Tôi đã kiên quyết tự nhủ đừng có hi vọng nhiều, có thể lại là một thứ gửi cho Jess, hoặc một catalog, hay linh kiện máy tính cho Luke...

Nhưng khi cửa mở thật, tôi thấy trước mặt là một nhân viên chuyển phát mặc đồ da chuyên dùng đi mô tô, tay cầm một phong bì lớn, dày, và tôi nhận ra ngay chữ viết tay bằng bút dạ đen đậm của Dave Sharpness.

Tôi nhốt mình trong phòng treo áo khoác, điên cuồng xé mở cái phong bì. Bên trong là một phong bì lớn nữa, đóng dấu “Brandon”. Đằng trước dán một ghi chú Gửi bưu điện, với một dòng chữ nguệch ngoạc: Hi vọng chúng sẽ có ích. Nếu cần bất cứ yêu cầu gì, xin đừng ngần ngại. Thân ái, Dave S.

Tôi mở ra - và tất cả đều ở đó. Bản sao của tất cả các ghi chép, dạng văn bản của tất cả các cuộc trò chuyện, ảnh... tôi lật giở xem hết, ngực đánh trống thình thình. Tôi hầu như đã quên mất họ thu thập được bao nhiêu thông tin về Iain Wheeler. So với một văn phòng thám tử tư tồi tàn ở West Ruislip, họ thực sự đã làm được một việc vĩ đại.

Tôi nhanh chóng gom chúng lại rồi vào trong căn bếp mát mẻ, trống trải. Tôi đang định nhắc điện thoại gọi cho Luke thì nó đổ chuông làm tôi giật bắt mình.

“A lô?”

“Xin chào, chị Brandon,” một giọng nam lạ hoắc vang lên. “Tôi là Mike Emvright của hãng tin Press Association.”

“À vâng.” Tôi nhìn cái điện thoại trần trối, chẳng hiểu gì.

“Tôi đang tự hỏi không biết chị có thể bình luận gì về tin đồn rằng công ti của chồng chị đang xuống dốc không?”

Tôi cảm thấy choáng váng đến run rẩy.

“Nó không xuống dốc,” tôi hùng hồn nói. “Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì.”

“Có tin anh nhà đã mất Arcodas. Và tin đồn mới nhất là Brandon Communications còn sắp mất nốt cả Quỹ đầu tư Đất mũi nữa.”

“Anh ấy không mất Arcodas!” tôi kêu lên, bực bội. “Họ ai đi đường nấy vì những lí do mà tôi không thể thảo luận ở đây. Và nói để ông biết, công ti của chồng tôi vẫn đang mạnh như cũ. Còn mạnh hơn! Luke Brandon vẫn luôn được các khách hàng cỡ bự vây quanh tán tỉnh trong suốt sự nghiệp của anh, và anh sẽ mãi thế. Anh ấy là con người trung thực, tài năng xuất sắc, thông minh, đẹp trai và... có khiếu ăn mặc.”

Tôi ngưng lại, thở hồng hộc.

“Thế được rồi!” Mike Emvright bật cười khùng khục. “Tôi đã hiểu.”

“Anh sẽ trích dẫn toàn bộ mấy câu đó à?”

“Tôi ngờ là không.” Anh ta lại cười khùng khục. “Nhưng tôi thích thái độ của chị. Cảm ơn chị đã dành thời gian cho tôi.”

Anh ta gác máy và tôi rót một cốc nước, lòng hoang mang. Mình phải nói chuyện với Luke. Tôi gọi thẳng đến số máy chính của anh, đến hồi chuông thứ ba thì anh nhấc máy.

“Becky!” Giọng Luke lo lắng. “Có chuyện...”

“Không, không phải thế.” Tôi kiểm tra xem ngoài cửa bếp có ai không và thấp giọng xuống. “Luke, Press Association vừa gọi điện. Họ muốn em bình luận về chuyện anh...” tôi nuốt nước bọt, “xuống dốc. Họ bảo Quỹ Đất mũi cũng đang rời bỏ anh.”

“Vớ vẩn!” Tiếng Luke bật ra giận dữ. “Mấy thằng khốn Arcodas đó đang tung tin đồn cho báo chí.”

“Họ có thể gây hại gì thực sự cho anh không?” tôi sợ hãi nói.

“Không, một khi anh đã ra tay.” Luke nói đầy quyết tâm. “Pháo đã châm ngòi. Nếu chúng muốn chiến, chúng ta sẽ chiến. Nếu đã đến nước này, chúng ta sẽ đưa chúng ra tòa. Kiện họ tội quá rồi. Vạch trần cả đám khốn kiếp đó.”

Tôi cảm thấy lòng tự hào bất ngờ dâng lên cuộn cuộn khi nghe anh nói. Giống hệt như Luke Brandon ngày tôi gặp đầu tiên. Vững tin và điều khiển tình thế. Không liếm gót Iain Wheeler như thằng hầu.

“Luke, em có cái này cho anh.” Lời tôi cứ thế tuôn ra. “Em có một số... tư liệu về Iain Wheeler.”

“Em nói sao?” Luke nói sau khi ngừng một lát.

“Một số vụ quá rối cũ và ngược đãi ở công sở bị bưng bít. Em đang giữ toàn bộ hồ sơ chi tiết về ông ta, ngay trong tay em.”

“Em có cái gì?” Giọng Luke có vẻ kinh ngạc. “Becky... em đang nói về cái gì thế?”

Có lẽ lúc này tôi sẽ chưa vội kể ra toàn bộ câu chuyện về thám-tử-tư-West-Ruislip.

“Đừng hỏi em bây giờ, tôi vội nói. Chỉ cần biết là em có.”

“Nhưng bằng cách nào...”

“Em đã bảo đừng hỏi mà! Nhưng thật đấy. Em sẽ thuê người chuyển phát bằng xe đạp đến văn phòng anh ngay. Có lẽ anh nên gọi luật sư đến chờ sẵn để xem đi. Có ảnh, ghi chép, đủ loại bằng chứng... Thật lòng mà nói, Luke nếu tất cả chỗ này được công bố thì ông ta chết chắc.”

“Ôi Becky.” Luke có vẻ vẫn chưa tin nổi. “Em liên tục khiến anh ngạc nhiên.”

“Em yêu anh,” tôi bốc đồng nói. “Hạ đo ván chúng anh nhé!” Tôi đặt máy xuống và túm tóc ra sau bằng bàn tay đầy mồ hôi của mình. Tôi uống vài ngụm nước, rồi bấm số gọi hãng chuyển phát quen Luke vẫn hay dùng và yêu cầu chuyển bằng xe đạp.

Trong vòng khoảng nửa tiếng nữa, phong bì này sẽ đến tay Luke. Ước gì mình được trông thấy mặt anh khi anh mở nó ra.

“Bex ơi!” Tôi giật bản mình khi Suze chậm rãi vào bếp. Cô chợt biến sắc khi trông thấy tôi. “Bex, cậu không sao chứ?”

“Mình... khỏe!” tôi cố gượng cười. “Chỉ đang nghỉ một chút thôi.”

“Tiếp theo chúng ta sẽ chơi trò chơi!” Suze mở tủ lạnh lôi ra một hộp nước cam. “Đoán Tên Đồ Ăn Của Bé... Tìm Kim Băng Cài Tã... Tên Siêu Sao Dành Cho Bé...”

Những khó khăn mà Suze đã vượt qua để tổ chức toàn bộ bữa tiệc này đúng thật là không thể tin nổi.

“Suze... cảm ơn cậu nhiều lắm,” tôi nói. “Tất cả thật kì diệu. Cả cái khung ảnh của mình nữa!”

“Trông cũng được đấy chứ, nhỉ?” Suze tỏ vẻ hài lòng. “Cậu biết không, việc này thực sự gợi cảm hứng ỉn. Mình đang nghĩ đến việc khởi động lại vụ làm khung ảnh đem bán.”

“Cậu nên làm thế!” tôi hào hứng nói. Trước khi sinh con, Suze đã từng làm được vô số khung ảnh tuyệt vời. Nó còn có mặt ở shop quà tặng cao cấp Liberty và được lên báo nữa!

“Mình muốn nói là, nếu Lulu có thể viết sách nấu ăn thì sao mình lại không làm khung ảnh được?” Suze nói. “Mình có làm việc vài giờ trong ngày thì chắc con cũng chẳng chết được, nhỉ? Mình vẫn sẽ là một người mẹ tốt.”

Tôi có thể trông thấy nỗi lo lắng trong mắt cô. Tôi hoàn toàn buộc tội đó cho con bò cái Lulu. Suze chưa bao giờ lo mình không phải người mẹ tốt cho đến khi gặp cô ta.

OK. Đã đến lúc trả đũa rồi.

“Suze... Mình có cái này cho cậu đây,” tôi nói, thò tay vào ngăn kéo tủ bếp. “Nhưng cậu không được cho Lulu xem, không bao giờ. Không được nói cho cô ta. Hay bất cứ ai.”

“Mình hứa!” Suze tò mò ra mặt. “Cái gì thế?”

“Đây.”

Tôi đưa cho Suze tấm ảnh chụp bằng ống kính tele. Đây là thứ duy nhất trong cái phong bì ban đầu được tôi giữ lại. Ảnh chụp Lulu trên phố với mấy đứa con cô ta. Trông cô ta khá bức bối - đúng hơn là có vẻ như cô ta đang quát tháo một đứa. Trên tay cô ta là bốn thanh bánh sô cô la Mars, và cô ta đang phân phát cho bốn đứa. Cô ta còn cầm mấy lon Coca, dưới nách kẹp một túi bim bim khổng lồ.

“Không!” Suze gần như choáng váng đến không thốt nên lời. “Không. Có phải là...”

“Bánh sô cô la Mars.” Tôi gật đầu. “Và bim bim vị pho mát Wotsits.”

“Cả Coca nữa!” Suze bật cười khanh khách và phải đưa tay bịt miệng. “Bex, những thứ này làm nên một ngày tuyệt vời của mình. Làm thế quái nào...”

“Đừng hỏi.” Tôi cũng không nhịn được cười.

“Đúng là một con bò cái đạo đức giả.”

“Ừ...” Tôi nhún vai kiểu người lớn không thèm chấp. Mình sẽ không thú nhận là chính mình cũng luôn bảo cô ta là đồ bò cái.

Hay chân tóc cô ta lộ bạc rồi kìa. Vì như thế là xấu tính.

“Cậu biết không, cô ta thực sự đã áp đảo mình.” Suze vẫn nhìn tấm ảnh, không tin nói. “Mình vẫn luôn cảm thấy mình thật... thua kém.”

“Mình nghĩ cậu nên lên chương trình ti vi của cô ta,” tôi nói. “Cậu có thể mang theo bức ảnh này.”

“Bex!” Suze cười khúc khích. “Cậu tệ thật! Mình sẽ chỉ cất nó trong ngăn kéo để thỉnh thoảng khi cần vui thì lôi ra xem thôi.”

Điện thoại trong bếp chợt réo vang nhà và nụ cười của tôi lập tức co lại. Nếu là báo chí nữa thì sao? Nếu là Luke với những tin mới thì sao?

“Suze này,” tôi làm bộ tự nhiên nói, “Sao cậu không vào xem mọi người thế nào nhỉ. Mình sẽ vào ngay.”

“Ừ.” Suze gật đầu, cầm hộp nước quả lên, mắt vẫn dán vào tấm ảnh. “Mình sẽ cất cái này vào chỗ nào đấy an toàn...”

Tôi chờ đến khi cô đi hẳn và cửa đóng thật chặt mới tự lên tinh thần để nhắc điện thoại. “A lô?”

“Chào Becky.” Đầu bên kia cất giọng uể oải quen thuộc. “Fabia đây.”

“Fabia!” Tôi nhẹ cả người. “Chị khỏe không? Cảm ơn chị rất nhiều vì đã cho phép tôi sử dụng nhà hôm trước. Mấy người ở Vogue cũng bảo nó thật tuyệt! Chị nhận được hoa của tôi chưa?”

“Ôi, tuyệt lắm,” Fabia nói, mơ hồ. “Ừ, chúng tôi nhận được hoa rồi. Nhưng nghe này Becky, chúng tôi vừa nghe tin vợ chồng cô không thể trả tiền mặt để mua nhà.”

Hắn là Luke đã gọi cho đại lí môi giới và bảo với họ. Tin truyền nhanh thật.

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, cố giữ giọng vui vẻ. “Hoàn cảnh của chúng tôi có thay đổi một chút, nhưng chỉ khiến chúng tôi trả chậm vài tuần thôi.”

“Ừ.” Fabia có vẻ lơ đãng. “Vấn đề là, chúng tôi vừa quyết định trao đổi với những người mua khác.”

Trong một thoáng tôi nghĩ mình đang ảo giác. “Những người mua khác?”

“Chẳng phải chúng tôi đã nhắc đến những người mua khác rồi sao? Mấy người Mỹ ấy. Họ cũng đưa ra đề nghị y hệt vợ chồng cô. Đúng hơn là trước cô, nên nếu chặt chẽ mà nói thì...” Bà ta bỏ dở câu nói.

“Nhưng - chị đã nhận lời với chúng tôi rồi cơ mà! Chị đã nói ngôi nhà là của chúng tôi.”

“Ừ thì thế. Nhưng những người kia nhanh tay hơn nên...”

Tôi sốc đến trống rỗng đầu óc. Chúng tôi vừa bị lừa đảo.

“Có phải từ bấy đến giờ chị vẫn lừa chúng tôi đúng không?” Tôi cố giữ bình tĩnh.

“Đây không phải ý tôi.” Fabia nói giọng nuối tiếc. “Là do chồng tôi. Anh ấy muốn có chỗ rút an toàn. Dù sao đi nữa, chúc cô may mắn với công cuộc săn nhà...”

Không. Bà ta không thể làm thế này được. Bà ta không thể bỏ chúng tôi chơ vơ thế này được.

“Fabia, nghe này.” Tôi lau khuôn mặt đã lạnh ngắt và đầm đìa mồ hôi của mình. “Xin chị đấy. Chúng tôi sắp có con. Chúng tôi không còn nơi nào để đi cả. Căn hộ của chúng tôi vừa bán rồi...”

“Ừm... ừ. Tôi hi vọng mọi chuyện tốt đẹp cả. Chào nhé, Becky.”

“Thế còn đôi boots Archie Swann thì sao?” tôi gần như hét lên vì điên tiết. “Chúng ta đã thỏa thuận rồi! Chị nợ tôi một chiếc boots!” Tôi nhận ra mình đang nói vào khoảng lặng. Bà ta đã gác máy. Bà ta chẳng thèm quan tâm.

Tôi cũng gác máy. Chậm chạp tôi bước đến chỗ tủ lạnh rồi tựa đầu vào cánh tủ thép mát lạnh đó, nhắm mắt. Chúng tôi chẳng còn có ngôi nhà trong mơ nữa. Chúng tôi chẳng còn có ngôi nhà nào nữa.

Tôi lại nhắc máy định gọi Luke - rồi thôi. Lúc này anh đã đủ rắc rối rồi.

Vài tuần nữa chúng tôi sẽ phải chuyển khỏi căn hộ này. Chúng tôi sẽ đi đâu chứ?

“Cô Becky?” Kelly ào vào bếp, cười khúc khích. “Mọi người vừa thấp nén lên bánh của cô rồi đấy. Cháu biết hôm nay không phải sinh nhật cô, nhưng dù sao thì cô cũng phải thổi tắt hết nhé!”

“Ừ!” Tôi tỉnh táo lại. “Cô vào đây.”

Bằng cách nào đó tôi đã xoay sở lấy lại bình tĩnh trong khi theo Kelly trở lại phòng khách. Trong đó, Danny và Janice đang chơi trò Đoán Đồ Ẩn Của Bé và viết câu trả lời của họ lên giấy. Mẹ và Jess đang nghiên cứu thật kĩ ảnh mấy đứa bé con của siêu sao.

“Là Lourdes(*) chứ ai!” Mẹ đang nói, “Jess, con yêu, con phải quan tâm hơn đến thế giới đi chứ.”

(*) Lourdes Maria Ciccone Leon, con gái Madonna.

“Củ cải đường nghiền,” Danny nói kiểu đầy hiểu biết khi ném thử một thìa sền sệt màu tía. “Tất cả những gì nó cần thêm là một chén vodka.”

“Becky!” mẹ ngắt lên. “Mọi chuyện ổn chứ, con yêu? Sao con cứ phải chạy đi nghe điện thoại suốt thế?”

“Phải đấy, Bex, có chuyện gì à?” Trán Suze nhăn lại.

Tôi quệt môi, cố giữ bình tĩnh. Tôi thậm chí còn không biết bắt đầu từ đâu.

Luke đang chiến đấu để cứu công ti. Anh đang bị chảy máu tiền mặt ồ ạt. Bọn mình đã mất ngôi nhà.

Mình không thể nói thế với họ. Mình không thể làm hỏng bữa tiệc này, mọi người đều đang rất vui.

Mình sẽ nói với họ... sau. Ngày mai.

“Mọi chuyện ổn cả mà!” Tôi nặn ra một nụ cười rạng rỡ nhất, tươi tắn nhất, hạnh phúc nhất. “Không thể tốt hơn được!” Rồi thổi tắt hết số nến.

Cuối cùng mọi người đều say túy lúy và lần lượt ra về. Thật là một bữa tiệc tuyệt vời. Mọi người đều rất hợp nhau! Cuối cùng Janice và Jess làm hòa, Jess hứa sẽ chăm sóc Tom ở Chile và không để bất cứ tên phiến quân du kích nào bắt anh. Suze và Kelly đã chuyện trò rất lâu trong khi cùng chơi trò Đoán Đồ Ăn Cửa Bé, kết cục là Suze đề nghị Kelly trông giúp bọn trẻ và ở luôn nhà cô trong một năm con bé nghỉ(*). Nhưng điều tuyệt vời nhất là Jess và Danny đã thân thiện với nhau ngay! Danny bắt đầu nói chuyện với chị về một bộ sưu tập mới sử dụng những mảnh đá vỡ - và chị sắp đưa anh tới viện bảo tàng để xem vài mẫu vật.

(*) Ở Anh cũng như nhiều nước phương Tây, chuyện học sinh tạm thời nghỉ một năm sau khi học xong phổ thông hoặc thậm chí là xong cấp II để tích lũy kinh nghiệm, thông tin cũng như có thêm thời gian trước khi quyết định học tiếp lên là khá phổ biến.

Nhân viên chuyển phát đi xe đạp đến lúc mọi người đang ăn bánh và cái phong bì được chuyển đi êm thấm. Dù vậy, tôi vẫn chưa thấy Luke gọi lại. Tôi đoán anh đang nói chuyện với luật sư hoặc ai đấy. Cũng có nghĩa là anh vẫn chưa biết tin về ngôi nhà.

“Con ổn chứ, Becky?” mẹ nói khi ôm tạm biệt tôi ở cửa. “Con có muốn mẹ ở lại cho đến khi Luke về không?”

“Không, con không sao. Mẹ đừng lo.”

“Ừ, thế chiều con nghỉ ngơi thoải mái nhé. Nhớ giữ sức, con yêu.”

“Vâng.” Tôi gật đầu. “Tạm biệt mẹ.”

Căn nhà trở nên yên ắng và tẻ nhạt khi mọi người đã đi. Chỉ còn tôi và toàn bộ những chuyện này. Tôi lang thang vào phòng trẻ, nhẹ nhàng chạm vào chiếc giường cũ đóng thủ công và chiếc nôi xinh xắn màu trắng biết tự rung. Cả chiếc nôi mây có vòm che bằng vải lanh lộng lẫy. (Tôi muốn cho con các lựa chọn về chỗ ngủ.)

Cứ như một sân khấu dàn dựng sẵn. Chúng tôi chỉ còn chờ nhân vật chính xuất hiện.

Tôi vỗ vỗ vào bụng, tự hỏi không biết con còn thức không. Có lẽ tôi sẽ bật nhạc cho nó nghe để sau này ra đời nó sẽ trở thành thiên tài âm nhạc! Tôi lên dây cái điện thoại được đặt mua trong catalog Intelligent Baby (Đứa con thông minh) rồi áp vào bụng.

Con yêu, nghe này! Mozart đấy.

Mẹ đoán thế.

Hay Bethoven hay ai đấy.

Trời ạ, mình nhầm lẫn hết cả. Tôi vừa mới định nhìn màn hình xem có phải của Mozart không thì có tiếng va đập nhỏ từ sảnh vọng vào.

Thiếp Giáng sinh. Cái đó sẽ khiến mình thấy khá hơn. Bỏ cái điện thoại Intelligent Baby đó, tôi tiến đến cửa trước, nhắc chồng bưu phẩm đồ sộ đang nằm trên tấm thảm chùi chân trước cửa lên rồi lạch bạch trở lại sofa, xem qua một lượt đồng hồ phong bì.

Rồi tôi ngưng lại. Có một cái gói nhỏ, nhãn đề bằng kiểu chữ bay bướm không lẫn vào đâu được.

Của Venetia.

Địa chỉ người nhận ghi là Luke, nhưng tôi không quan tâm. Tay run rẩy, tôi xé toạc nó ra, và thấy một chiếc hộp bọc da nhỏ của Duchamp. Tôi nghiêng rằng mở nó ra - ở đó là một cặp khuy măng sét bằng bạc tráng men. Cô ta có ý gì khi gửi khuy măng sét cho anh?

Một tấm thiệp nhỏ màu kem rơi ra, với lời nhắn viết cùng một kiểu chữ.

L

Lâu lắm không gặp. Nunc est bibendum (*)?

V

(*) Đến lúc đi uống nước rồi chứ?

Tôi trờng trờng nhìn dòng chữ, máu chảy rần rạt qua đầu. Toàn bộ căng thẳng của cả ngày dường như dồn cả thành một tia laze cuồng nộ. Tôi đã có nó rồi. Tôi vừa có nó xong. Tôi sẽ gửi thẳng cái gói này trở lại, phát hoàn bưu cục gốc.

Không. Tôi sẽ đích thân trả nó lại cho cô ta. Chính tôi. Trong cơn chóng mặt, tôi thấy mình đứng lên, với lấy áo khoác. Tôi sẽ đi tìm Venetia và tôi sẽ kết thúc chuyện này. Một lần và mãi mãi.

30. Chương 20 Phần 1

Chương 20

Cả đời tôi chưa bao giờ nóng lòng muốn đánh một trận huyết chiến cuối cùng như thế.

Tìm Venetia chẳng mất mấy thời gian. Tôi gọi điện cho Trung tâm Sinh con Toàn diện, giả vờ rằng mình đang thực sự muốn được nói chuyện với cô ta đến tuyệt vọng và hỏi cô ta ở đâu. Sau khi nói là cô ta “bận”, cô lễ tân buột miệng hở ra cô ta đang đi họp ở bệnh viện Cavendish. Họ đề nghị sẽ gọi điện cho cô ta, vì tôi vẫn là bệnh nhân ở đó, nhưng tôi vội nói ngay là thôi không cần, thực ra tự đứng tôi khỏe lại rồi. Họ tin ngay mà không hề thắc mắc. Hiển nhiên là họ đã quá quen với mấy bà bầu kì quặc gọi điện đến và lo lắng nhặng lên như thế.

Vậy nên giờ tôi đang đứng bên ngoài khoa Sản của bệnh viện Cavendish, trống ngực đánh dồn dập, tay nắm chặt một túi đựng đồ mua sắm của The Look. Trong đó đựng không chỉ đôi măng sét kia, mà còn cả đôi tất xấu xí và cái túi như cái bị cô ta từng bắt tôi đeo, tất cả tin nhắn thư từ cô ta từng gửi cho Luke, tập sách quảng cáo và giấy tờ khám bệnh của cái trung tâm ngu ngốc toàn diện ấy... kể cả quà tặng chào mừng đựng trong túi quà khuyến mại ấy nữa. (Trả lại cả hộp kem Crème de la Mer thì hơi xót, nên trên thực tế tôi đã vét ra gần hết rồi đổ vào một lọ Lancôme cũ đem cất đi. Nhưng Venetia không cần biết chuyện này.)

Như hộp đồ trả lại khi đoạn tình với người yêu vậy. Tôi sẽ đưa tận tay cô ta và nói, thật bình tĩnh, “Để chúng tôi yên, Venetia. Luke, tôi và đứa bé không muốn dính gì đến cô nữa.” Sau đó cô ta phải nhận ra mình đã thua.

Ngoài ra trên đường đến đây tôi còn gọi điện cho vị giáo sư dễ mến đó, và ông đã cho tôi một câu lăng mạ bằng tiếng Latin thật hay ho. Tôi học thuộc ngay lập tức. Câu đó là “*Utinam barbari provinciam tuam invadant!*”, nghĩa là “Cầu cho bọn mọi rợ chiếm được tỉnh nhà cô.”

Ha. Như thế sẽ dạy cho cô ta một bài học.

“A lô?” Một giọng nhỏ xíu vang lên ở đầu bên kia điện thoại nội bộ.

“Xin chào!” tôi nói vào cái lưới mic. “Tôi là Becky Brandon, một bệnh nhân.” Tôi sẽ không nhiều lời nữa. Tôi sẽ tiến thẳng vào đó và lấy lại thứ của mình.

Chuông cửa báo tôi được vào và tôi đẩy mở nó. Bình thường nơi này khá yên bình - nhưng hôm nay nó thật nhộn nhịp. Các dãy ghế chờ đầy kín các bà bầu ở đủ mọi giai đoạn đang buôn chuyện với người đi cùng, tay cầm mấy tờ quảng cáo đề “*Tại Sao Nên Lựa Chọn Bệnh Viện Cavendish?*” Hai nữ hộ sinh đang vội vã đi dọc hành lang, nói chuyện “mở đề” và “mắc kẹt”, tôi thực sự ghét âm thanh của mấy từ này. Tôi còn nghe thấy tiếng thét của một phụ nữ vọng lại từ một căn phòng phía xa xa. Dạ dày tôi quặn lên khi nghe thấy tiếng thét ấy, tôi phải cố gắng lắm mới kìm được mình không đưa tay lên bịt tai.

Dù sao đi nữa, đó không nhất thiết phải là tiếng thét vì đau đớn. Có lẽ cô ấy chỉ hét lên vì không trông thấy ti vi hay gì đấy.

Tôi tiến đến bàn lễ tân, thở nặng nhọc.

“Xin chào,” tôi nói. “Tên tôi là Rebecca Brandon và xin cho gặp Venetia Carter ngay lập tức.”

“Cô có hẹn trước không?” bà lễ tân hỏi. Tôi chưa từng thấy bà này làm ở đây. Bà ta có mái tóc xoăn đang ngả bạc, đeo kính có dây bạc, và cư xử thô lỗ đúng kiểu một người cả ngày phải đối phó với đám phụ nữ mang thai.

“À... không. Nhưng chuyện này rất quan trọng.

“Tôi e là Venetia đang bận.”

“Tôi không ngại chờ đâu. Nếu bà có thể báo với cô ấy là tôi ở đây.”

“Cô muốn gặp thì phải gọi điện trước.” Bà ta cứ gõ máy tính như thể tôi không có ở đó.

Bà này khiến tôi bức thật rồi đây. Venetia chỉ đang dự một cuộc họp ngắn ngủi. Còn tôi thì ở đây, mang bầu chín tháng rồi...

“Bà không thể gọi điện cho cô ấy sao?” tôi cố giữ bình tĩnh.

“Tôi chỉ có thể gọi cho cô ấy nếu cô đang đau đẻ.” Bà ta nhún vai, như thể đây không phải chuyện của bà ra vậy.

Tôi trừng mắt nhìn bà ra qua đám sa mù của cơn giận dữ. Tôi đã đến tận đây để ba mặt một lời với Venetia, và tôi sẽ không để ột con mụ mặc áo len không tay màu tím hoa cà cản bước.

“Thế thì... tôi đang đau đẻ đây!” tôi nghe thấy chính mình đang nói.

“Cô đang đau đẻ á?” Bà ta nhìn tôi ngờ vực.

Bà ta không tin tôi sao? Điên tiết thật. Sao tôi lại phải nói dối về một chuyện như thế chứ?

“Phải.” Tôi chống nạnh. “Đúng thế.”

“Cô đã thấy những cơn co đều đặn chưa?” bà ta thách thức.

“Từ hôm qua rồi, ba phút một lần,” tôi phản pháo. “Đau cả lưng nữa, và tôi cứ liên tục đi hút bụi nhà cửa... và... tôi vỡ ối từ hôm qua rồi.”

Xem đi! Có giỏi thì bảo không phải tôi đang trở dạ đi!

“Thế cơ à.” Bà ta có vẻ kinh ngạc, “Ừm...”

“Và tôi chỉ muốn gặp Venetia Carter, ngoài ra không ai cả,” tôi nói thêm, hùng hổ tận dụng lợi thế. “Nên bà có thể gọi điện ngay cho cô ấy được không?”

Bà ta vẫn nheo mắt sẫm soi tôi.

“Các cơn co đến ba phút một lần?”

“Uh-huh.” Đột nhiên tôi nhận ra mình đứng đây được ba phút rồi. “Tôi đang chịu đựng trong lặng lẽ,” tôi đỉnh đạc cho bà ta hay. “Tôi là một tín đồ đạo Scienrology(*).”

(*) Scientology, đôi khi được dịch là “khoa luận học” hoặc “khoa học học”, là một học thuyết tôn giáo, tin rằng sức mạnh tinh thần của con người có thể loại bỏ những trải nghiệm đau đớn trong quá khứ để đưa họ tới giải phóng về tinh thần và cảm xúc.

“Một tín đồ Scientology?” Bà ta nhắc lại, buông bút xuống và trừng mắt nhìn tôi.

“Phải.” Tôi trừng mắt nhìn lại bà ta, không hề nao núng. “Và tôi cần gặp Venetia khẩn cấp. Nhưng nếu bà không ột sản phụ bị vỡ ối từ hôm qua vào, một sản phụ vẫn đang âm thầm chịu đựng những cơn đau khủng khiếp...” Tôi nói to hơn một chút, để tất cả các bà bầu đang chờ kia nghe thấy.

“Thôi được rồi!” Rõ ràng bà lễ tân nhận ra mình đã thua to. “Cô có thể chờ,” bà ta đảo mắt một lượt khu chờ khám đã kín chỗ, “ở trong phòng kia,” rồi chỉ tay về phía căn phòng gần biển Phòng Đẻ số 3.

“Cảm ơn!” Tôi quay gót tiến vào Phòng Đẻ số 3. Đó là một phòng lớn, với một cái giường bằng kim loại trông thật đáng sợ, một phòng tắm và một đầu DVD. Nhưng quầy bar mini thì không có.

Tôi ngồi lên giường, lập tức lôi hộp đựng đồ trang điểm ra. Ai cũng biết nguyên tắc số một trong làm ăn là Bảnh Bao Khi Đường Đầu với đối thủ. Hoặc nếu không phải thế, thì nên thế. Tôi thoa thêm chút má hồng và son sáng màu - và đang tập làm mặt lạnh lùng trong gương thì có tiếng gõ cửa.

Là cô ta đây. Trong cơn căng thẳng quận thất chưa từng thấy, tôi vớ lấy cái Túi Đoạn Tình rồi đứng dậy.

“Vào đi,” tôi nói, bình tĩnh nhất có thể, và một giây sau cửa bật mở.

“Chào mình yêu!” Một nữ hộ sinh người gốc Phi-Caribe trông vui vẻ lảng xảng tiến vào. “Em là Esther. Mình thế nào rồi? Vẫn co thắt mạnh và liên tục chứ?”

“Hả?” tôi nhìn cô chăm chú. “Er... không. Ý tôi là có...” Tôi bối rối bỏ dở câu nói. “Nghe này, tôi thực sự cần phải gặp Venetia Carter.”

“Cô ấy đang đến,” cô hộ sinh an ủi. “Trong lúc chờ thì em sẽ giúp mình sắp đồ nhé.”

Tôi cảm thấy nhói lên nghi ngờ. Hay là họ chưa hề báo cho Venetia? Họ đang cố lừa mình.

“Tôi không cần sắp đồ gì cả, tôi nhả nhận nói. Dù sao cũng cảm ơn cô.”

“Mình yêu ơi, mình sắp đẻ mà!” Cô hộ sinh bật cười khanh khách. “Mình sẽ phải thay một chiếc váy rộng. Hay mình mang theo áo phông? Vả lại em còn phải khám xem mình tiến triển thế nào nữa.”

Mình cần phải thoát khỏi cô nàng này, thật nhanh. Cô ấn một bàn tay lên bụng tôi, tôi liền rụt người lại tránh.

“Thật ra tôi vừa được khám rồi!” tôi vui vẻ nói. “Một cô hộ sinh khác đã khám cho tôi. Nên tôi đã hoàn toàn sẵn sàng...”

“Cô hộ sinh khác? Ai thế? Sarah à?”

“Er... chắc thế. Tôi cũng không nhớ nữa. Đột nhiên cô ấy vội đi, nói là phải đi nghe hòa nhạc hay gì đấy...” Tôi chớp mắt ngây thơ.

“Thế thì em sẽ lập một bảng theo dõi mới ình vậy.” Esther lắc đầu, thở dài. “Và em sẽ phải khám lại ình.”

“Không!” tôi thét lên trước khi kịp ngăn mình lại. “Ý tôi là... tôi mắc chứng ám ảnh sợ bị khám. Họ đã nói tôi chỉ cần khám tối thiểu thôi. Venetia hiểu mà. Tôi thực sự cần gặp Venetia, ngoài ra không cần ai cả. Nói thật thì, cô có thể để tôi một mình cho đến khi cô ấy đến không? Tôi muốn tập trung vào... vào nữ tính trong nội tâm tôi.”

Esther trợn mắt, rồi tiến đến cánh cửa và thò đầu ra ngoài.

“Pam ơi, chúng ta lại có thêm một bệnh nhân lập dị nữa của Venetia này. Chị báo cho cô ấy được không?”

“Được rồi.” Cô rụt đầu trở lại. “Bọn em vừa gọi Venetia ình rồi đấy. Giờ em chỉ phải điền nốt cái này thôi. Mình bảo là vỡ ối từ hôm qua à?”

“Uh-huh.”

“Cô hộ sinh kia đã nói mình mở được bao nhiêu chưa?”

“Ừm... bốn phân,” tôi chọn số ngẫu nhiên.

“Và mình vẫn chịu được đau chứ?”

“Đến giờ thì vẫn ổn,” tôi can đảm nói.

Lại có tiếng gõ cửa và một cô nữa thò đầu vào. “Esther? Cô qua đây được không?”

“Hôm nay bọn em bận lắm.” Esther treo bảng theo dõi lên đầu giường. “Em sẽ quay lại ngay. Xin lỗi nha.”

“Không sao! Cảm ơn!”

Cửa vừa đóng lại sau lưng cô ta là tôi nằm phịch ra giường. Trong vòng vài phút không có động tĩnh gì, nên tôi bắt đầu bần thần vì lướt qua một lượt các kênh. Tôi đang tự hỏi họ có cho thuê đĩa DVD không thì lại có tiếng gõ cửa.

Lần này thì phải là Venetia. Tôi lại vớ lấy cái Túi Đoạn Tình, chặt vật đứng dậy và hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần.

“Mời vào!”

Cửa mở và một cô gái chừng hai mươi tuổi mặc đồng phục hộ sinh nhìn vào. Cô có mái tóc vàng mỏng dính buộc túm lại sau đầu và trông đang rất lo lắng.

“Ừm, xin chào,” cô nói. “Em là Paula và em đang thực tập hộ sinh. Chị có phiền không nếu em vào quan sát giai đoạn đầu của quá trình sinh nở ở chị một lát? Em sẽ rất, rất biết ơn.”

Ồi giờ thì ối! Tôi định bảo “Có, phiền lắm, cô đi đi.” Nhưng trông cô bên lên và căng thẳng đến mức tôi không nỡ làm thế. Đàng nào thì khi Venetia đến tôi cũng sẽ thoát khỏi cô ngay thôi.

“Không sao.” Tôi khoát tay. “Vào đi. Tên tôi là Becky.”

“Chào chị ạ.” Cô bên lên cười khi rón rén bước vào và ngồi xuống cái ghế trong góc.

Trong một hai phút cả hai chúng tôi không ai nói gì. Tôi đã lại nằm vật xuống đồng gối và đang chăm chăm nhìn trần nhà, cố gắng giấu vẻ bực bội. Tôi ở đây, sẵn sàng đối đầu, nhưng chả có ai mà đối đầu. Nếu Venetia không xuất hiện trong vòng năm phút tới, tôi sẽ đi.

“Chị có vẻ rất... điềm nhiên.” Paula ngừng nguệch ngoạc viết lên sổ và ngẩng lên. “Chị có phương pháp đặc biệt nào để đối phó với cơn đau không?”

À phải, mình đang đau đẻ mà. Mình nên diễn một chút nếu không cô ấy sẽ chẳng có gì mà viết.

“Đương nhiên.” Tôi gật đầu. “Tôi chỉ đi lại một chút thôi, thật đấy. Tôi thấy như thế rất có ích.” Tôi đứng dậy đi quanh giường, vung tay tới lui về trịnh trọng. Rồi tôi lắc hông vài cái, và làm động tác đuổi người học được hồi tập Yogalates(*).

(*) Một hình thức kết hợp Yoga với Pilates - một hệ thống bài tập thể dục do Joseph Pilates phát triển từ đầu thế kỷ hai mươi, tin rằng cơ bắp hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trí. Yogalates ra đời năm 1997, chỉ gồm 40 tư thế và nhấn mạnh vai trò của tinh thần.

“Chà,” Paula thốt lên ngưỡng mộ. “Người chị thật là dẻo.”

“Tôi tập yoga mà,” tôi nói, tỏ ra khiêm tốn nhưng mặt ửng lên một chút. “Chắc là giờ tôi phải ăn bánh KitKat đây. Để giữ mức năng lượng ổn định ấy mà.”

“Ý hay.” Paula gật gù. Khi với tay lấy cái túi, tôi thấy cô viết vào sổ “Ăn KitKat”, ngay dưới dòng “Tập yoga để giảm đau”. Cô lật lật mấy trang trong tập tài liệu rồi ngẩng lên nhìn đầy thông cảm. “Trong suốt quá trình chuyển dạ, cơn đau của chị tập trung ở đâu ạ?”

“Er... thì... loanh quanh,” tôi nói mơ hồ, nhai KitKat rào rào. “Kiểu như ở chỗ này... rồi chỗ kia...” Tôi chỉ vào người mình. “Khó giải thích lắm.”

“Chị có vẻ bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, Becky ạ.” Paula nhìn tôi không rời mắt khi tôi soi gương xem răng mình có dính mẩu KitKat nào không. “Em chưa từng thấy một phụ nữ đang đau đẻ nào kiểm soát bản thân giỏi như chị!”

“Tôi là người theo đạo Scientology mà,” tôi không thể ngăn mình nói thế. “Nên tôi đang cố gắng giữ im lặng hết sức có thể, hiển nhiên là thế.”

“Một tín đồ đạo Scientology!” Mắt cô mở to. “Thật là tuyệt.” Rồi cô cau mày lo lắng. “Thế chị không phải giữ im lặng tuyệt đối à?”

“Tôi theo trường phái cho phép nói chuyện,” tôi giải thích. “Nhưng không được la hét hay gì khác.”

“Chà. Chị biết không, em còn không chắc là bệnh viện đã có khi nào tiếp nhận một tín đồ Scientology chưa!” Trông cô khá hào hứng. “Chị không phiền nếu em đi khoe với vài đồng nghiệp nữa chứ?”

“Cứ tự nhiên!” Tôi lơ đãng gật đầu.

Khi cô vội vã ra ngoài, tôi vo giấy gói KitKat lại rồi ném vào thùng rác, bọc bọc. Thế này thật ngu ngốc. Venetia sẽ không đến, đúng không? Họ còn không định báo cho cô ta. Mà đằng nào tôi cũng mất hứng gặp cô ta rồi. Tôi nghĩ mình sẽ về nhà.

“Chị ấy ở trong này này!” Cánh cửa mở tung và cả một đám nữ hộ sinh trẻ tràn vào phòng, dẫn đầu là Paula. “Đây là Rebecca Brandon,” cô thì thầm nói với cả đám. “Chị ấy mở được bốn phân rồi và đang dùng yoga để đối phó với cơn đau. Vì là một tín đồ Scientology, chị ấy luôn giữ được vẻ bình tĩnh và tỉnh lặng. Các cậu hầu như không thể biết là chị ấy đang đau đẻ đâu!”

Tất cả bọn họ trở mắt nhìn tôi như thể tôi là động vật quý hiếm. Tôi gần như thấy có lỗi khi làm họ thất vọng.

“Thực ra, tôi nghĩ chắc là báo động nhầm thôi.” Tôi nhấc túi lên, khoác áo vào. “Tôi về nhà đây. Cảm ơn rất nhiều vì đã giúp tôi...”

“Chị không thể về nhà được!” Paula nói, khề bật cười. Cô xem bảng theo dõi của tôi, gật gù. “Tôi cho là vậy. Rebecca, chị đã vỡ ối rồi. Chị có nguy cơ bị nhiễm trùng đấy!” Cô kéo áo khoác của tôi ra và lấy cái túi lại. “Chị phải ở đây cho đến khi sinh con!”

“Ôi,” tôi nói, ghen cả lời.

Mình làm gì đây? Mình có nên nói với bọn họ là mình đã bịa ra chuyện vỡ ối?

Không. Họ sẽ nghĩ mình là một con điên mất. Việc mình sẽ làm là chờ cho đến khi họ để mình yên rồi lén lút chuẩn. Phải. Kế hay.

“Có thể chị ấy đang quá độ,” một nữ hộ sinh thực tập nói ra điều hiểu biết. “Khi đến giai đoạn đó, mọi người thường thích về nhà. Họ trở nên khá dễ hơi.”

“Rebecca, chị thực sự cần mặc váy đẻ của bệnh viện vào.” Paula nhìn tôi chăm chú, lo lắng. “Đứa trẻ có thể sắp ra đến nơi rồi. Các cơn đau thế nào? Có đến dồn dập hơn không? Em có thể khám cho chị được không?”

“Chị ấy đã yêu cầu chỉ khám và theo dõi ở mức tối thiểu,” một cô hộ sinh thực tập khác nói, nhìn bảng theo dõi của tôi. “Chị ấy muốn mọi thứ thật tự nhiên. Tổ nghĩ mình nên gọi một chị hộ sinh có kinh nghiệm đến đây, Paula ạ.”

“Không, không phải thế!” tôi vội nói. “Ý tôi là... tôi muốn được ở một mình một lát. Nếu được.”

“Chị thật là khắt khe, Rebecca,” Paula nói, thông cảm đặt một bàn tay lên vai tôi. “Nhưng chúng em không thể để chị một mình được! Thậm chí chị còn không có ai đi cùng!”

“Tôi sẽ ổn thôi mà, thật đấy.” Tôi cố tỏ ra tự nhiên. “Chỉ vài phút thôi. Đó là... đó là một phần tín ngưỡng của tôi. Người phụ nữ sắp sinh phải ở một mình mỗi giờ một lần để một bài kinh đặc biệt.”

Thôi nào. Tôi âm thầm cố điều khiển họ. Để cho tôi yên đi...

“Ừm, em đoán là bọn em phải tôn trọng tín ngưỡng của chị thôi,” Paula lưỡng lự nói. “OK, lát sau bọn em sẽ quay lại, nhưng nếu chị cảm thấy bất cứ cái gì chuyển động, bấm ngay nút chuông nhé!”

“Được rồi! Cảm ơn!”

Cửa đóng lại và tôi ngồi phịch xuống nhẹ nhõm, ơn trời. Tôi sẽ ra khỏi đây ngay khi hết nguy hiểm. Tôi vớ lấy túi và áo khoác rồi hé cửa ra - nhưng ngay bên ngoài vẫn còn hai nữ hộ sinh đang đứng. Tôi vội đóng cửa lại và cố không gây ra tiếng ồn. Mình sẽ phải đợi thêm lát nữa. Họ sẽ buộc phải đi nhanh thôi và nhân lúc đó mình sẽ chuẩn bị.

Tôi không thể tin mình lại rơi vào tình huống này. Lẽ ra tôi không bao giờ nên nói là mình đang đau đẻ. Lẽ ra không bao giờ tôi nên giả vờ rằng ối mình đã vỡ. Trời ạ, đây là một bài học. Tôi sẽ không bao giờ làm như thế nữa, không bao giờ.

Một lúc sau tôi lại xem đồng hồ. Ba phút đã trôi qua. Có lẽ mình nên kiểm tra lại hành lang xem sao. Tôi cầm áo khoác lên - nhưng chưa kịp lên ra thì cửa đã bật mở.

“Ôi trời ơi, Bex!” Suze ào vào như một cơn lốc tóc vàng áo Miu Miu thêu. “Cậu vẫn ổn chứ? Nghe tin là mình đến đây ngay!”

“Suze?” tôi nhìn cô trân trối, choáng váng. “Sao...”

“Mẹ cậu cũng sắp đến ngay đây,” cô nói không ra hơi, cởi áo khoác ra khoe áo phong Bà mẹ Ngon lành của Danny thiết kế. “Năm người bọn mình đang đi taxi cùng nhau thì nghe tin. Giờ Janice đang chạy đi mua đồ uống và mấy tờ tạp chí còn Kelly bảo nó sẽ chờ ở quầy lễ tân dưới nhà...”

“Nhưng bằng cách nào...”

Tôi chẳng hiểu gì cả. Suze bị điên hay sao ấy nhỉ?

“Mình gọi số di động của cậu, một phụ nữ nhắc máy và bảo đây là bệnh viện Cavendish.” Suze huyền thuyên trong cơn kích động. “Bà ta bảo cậu để quên điện thoại ở quầy lễ tân và cậu đang chuyển dạ! Cả hội cuống lên! Thế là bọn mình bảo tài xế taxi quay lại ngay lập tức, và mình đã hủy bữa tiệc mà bọn mình đang định tổ chức tối nay...” Cô chợt dừng khựng lại khi trông thấy bộ dạng của tôi. “Ê, Bex, sao cậu lại cầm áo thể kia? Mọi chuyện vẫn ổn đấy chứ?”

“Rebecca đang làm rất tốt!” Paula nói. Cô vào phòng, dịu dàng lấy cái áo khoác khỏi tay tôi. “Đã mở những bốn phân rồi mà chị ấy vẫn chưa cần dùng thuốc giảm đau!”

“Không dùng thuốc giảm đau á?” Suze suýt ngã. “Bex, mình tưởng cậu đang dùng thuốc tê!”

“Ừm...” tôi khó nhọc nuốt khan.

“Nhưng chị ấy không chịu mặc váy sản phụ của bệnh viện,” Paula nói giọng trách cứ.

“Tất nhiên là cô ấy sẽ không mặc! Suze tức giận nói. Chúng xấu điên lên được. Bex, cậu không mang túi theo à? Đừng lo, mình sẽ đi mua cho cậu một cái áo phong. Và chúng ta cần chút âm nhạc ở đây, có khi cả nền nữa...” Cô nhìn quanh, vẻ chê trách.

“Ừm... Suze này...” Dạ dày tôi quặn lên vì căng thẳng. “Thực ra...”

“Cốc cốc!” Ngoài cửa vọng vào một giọng thánh thót. “Louisa đây! Chúng tôi vào được chứ?”

Louisa á? Chuyện này không thể xảy ra được. Cô là nhà trị liệu bằng hương thơm mà tôi đã thuê cho lần sinh nở này. Thế quái nào mà cô ấy lại...

“Nãy giờ mẹ cậu vẫn bận rộn gọi điện cho tất cả người trong danh sách của cậu, chỉ để báo tin cho họ!” Suze mỉm cười. “Mẹ cậu gọi điện thật năng suất. Tất cả đều đang trên đường đến đây rồi.”

Tôi không thể xử lý được nữa. Mọi chuyện tiến triển nhanh quá. Louisa đã lòi ra vài lọ tinh dầu nhỏ xíu và xoa cái gì có hương như mùi cam lên gáy tôi. “Xong rồi đấy!” cô nói. “Thấy dễ chịu hơn không?”

“Tuyệt lắm!” tôi gắng gượng nói.

“Becky!” giọng chói tai của mẹ vọng vào từ ngoài cửa. “Con yêu!” Mẹ ào vào, ôm một bó hoa và một túi giấy đầy bánh gừng bò. “Ngồi xuống đi con! Cứ thoải mái! Thuốc tê của con đâu?”

“Becky đang cố xoay xở mà không cần dùng loại nào!” Suze nói. “Thế có giỏi không chứ?”

“Không một loại sao?” Trông mẹ kinh ngạc.

“Rebecca đang dùng yoga và kĩ thuật hít thở để đối phó với cơn đau,” Paula nói đầy tự hào. “Đúng không, Rebecca? Chị ấy đã mở được bốn phân rồi!”

“Con yêu, đừng cố ép mình làm gì.” Mẹ nắm tay tôi, trông như phát khóc. “Chấp nhận dùng thuốc giảm đau đi con! Dùng thuốc đi.”

Tôi cảm thấy lưỡi mình bị dán keo vào vòm miệng.

“Giờ thì đến tinh dầu nhài.” Giọng dịu dàng của Louisa thì thầm vào tai tôi. “Tôi sẽ xoa vào thái dương cô nhé...”

“Becky?” mẹ lo âu nói. “Con có nghe thấy mẹ nói gì không?”

“Có lẽ cô ấy lại đang chịu một cơn co nữa!” Suze kêu lên, nắm chặt tay tôi. “Bex, hít thở nào...”

“Con làm được, con yêu!” Mặt mẹ mỗi lúc một cau lại, như thể chính mẹ đang đau đẻ vậy.

“Tập trung vào đứa trẻ.” Paula nhìn thẳng vào mắt tôi, chăm chú. “Tập trung vào đứa con đáng yêu đang sắp chào đời của mình.”

“Nghe này.” Cuối cùng tôi cũng cất được tiếng lên. “Tôi... vấn đề là, tôi không đau đẻ...”

“Becky, chị có mà.” Paula đặt tay lên vai tôi.

“Bex, giữ sức nào!” Suze nhét một cái ống hút vào mồm tôi. “Uống chút nước tăng lực Lucozade này đi. Rồi cậu sẽ thấy khá hơn!” Tôi bắt lực hút cái thứ nước vị buồn nôn ấy vào - rồi khựng lại khi nghe thấy tiếng bước chân vội vã đang tiến lại. Tôi biết tiếng bước chân đó. Cánh cửa bật mở và lần này là Luke, mặt tái mét, mắt tối sầm và căng thẳng khi nhìn quanh phòng.

“Ôn trời. Ôn trời anh không đến quá muộn...” Dường như anh không nói nổi nên lời khi tiến về phía giường tôi. “Becky, anh yêu em rất nhiều... Anh rất tự hào về em...”

“Chào anh, Luke,” tôi yếu ớt nói.

Thế này thì tôi còn biết làm cái chết tiệt gì đây.

Vấn đề là, nhìn theo nhiều cách, đây là cuộc sinh nở hoàn hảo.

Lúc này đã là hai mươi phút sau và căn phòng đông nghẹt người. Felicity, chuyên viên mát xa chân đã tới và giờ đang nắn bóp ngón chân tôi. Maria, nhà trị liệu theo phương pháp vi lượng đồng căn đang định lượng thuốc cho tôi uống. Còn Louisa đang xếp đèn đốt bằng tinh dầu thơm quanh phòng.

Một bên tôi là mẹ và Suze, một bên là Luke. Trên trán tôi thắt một chiếc khăn vải flannel, trong tay là lọ nước xịt còn trên mình thì mặc chiếc áo phông thùng thình loại dài mà Suze và mẹ về cơ bản đã nhét tôi vào. Tôi thấy thư thái, nhạc đang chơi, và tôi đang xoay sở mà không cần thuốc giảm đau...

Chỉ có một uẩn khúc nho nhỏ thôi. Mà tôi vẫn chưa lấy đủ dũng khí để nói với mọi người.

“Becky, chị có muốn thêm chút dưỡng khí không?” Paula tiến lại phía tôi, tay cầm một chiếc mặt nạ có gắn một cái ống. “Chỉ để cho bớt đau thôi mà.”

“Er...” tôi ngần ngại. Nếu mình từ chối thì có vẻ thô lỗ quá. “Ừ, OK. Cảm ơn!”

“Khi nào lại thấy đau tiếp thì hít sâu vào nhé,” Paula hướng dẫn, đưa cho tôi phần đế chụp vào miệng. “Đừng để quá muộn.”

“OK!” tôi ặt nạ lên miệng và mũi rồi hít sâu. Chà chà. Thật là tuyệt diệu! Tôi cảm thấy y như vừa được nốc cạn một chai champagne!

“Này.” Tôi gỡ mặt nạ ra và nở một nụ cười duyên dáng với Luke. “Cái này hay lắm. Anh nên thử đeo xem.”

“Becky, em đang làm rất giỏi.” Anh siết chặt tay tôi, mắt không rời khỏi tôi. “Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Mọi thứ có đúng như kế hoạch sinh nở của em không?”

“Er... gần như mọi thứ!” tôi nói, tránh ánh mắt anh và vội hít thêm chút dưỡng khí nữa. Ôi trời. Mình phải nói cho anh biết. Mình phải làm thế.

“Luke...” tôi rướn người về phía trước, cảm thấy hơi chệnh choáng vì khí trong cái mặt nạ. “Nghe em này,” tôi thì thầm vào tai anh. “Em chưa sinh con đâu.”

“Em yêu, đừng lo lắng.” Luke vuốt ve trán tôi. “Không ai vội gì đâu. Cần bao lâu cũng được.”

Thật ra... có ý này. Tôi muốn nói là, chẳng nào con tôi cũng sẽ chui ra vào lúc nào đấy, đúng không? Tôi có thể cứ ở đây, không nói gì, uống Lucozade và xem ti vi. Thế rồi phải có gì xảy ra chứ, và họ sẽ nói, “Becky đau đẻ những hai tuần liền, khổ thân con bé!”

“Nhân tiện, anh đã nói chuyện với bác sĩ Braine,” Luke nói thêm. “Ông ấy đang từ Porrland đến đây.”

“Ôi!” Tôi cố giấu nỗi kinh hoàng, tuyệt!

Tuyệt vọng, tôi lại hít dưỡng khí, cố nặn ra một kế hoạch. Có thể phòng tắm có một cái cửa sổ mà từ đó tôi có thể trèo ra. Hoặc tôi có thể nói muốn đi dọc hành lang, rồi tìm một đứa bé sơ sinh và mượn tạm nó một lát...

“Em tưởng chị là bệnh nhân của Venetia Carter?” Paula ngừng ghi chép. Cô ấy vẫn chưa đến à? Cô nhìn đồng hồ. Nếu cô ấy không đến, một hộ sinh cao cấp sẽ phải khám lại cho chị sớm. Chị có thấy áp lực gì không, Becky?”

“Ừm... một chút thôi, nhưng có!”

Cô này chẳng hiểu cái gì cả.

“Đây.” Louisa đưa cho tôi một lọ tinh dầu để hít. “Hương Clary sage dành cho những khi stress.”

“Paula này, liệu có bao giờ thai lại... chui ngược vào trong không nhỉ?” tôi làm ra vẻ tự nhiên hỏi câu này, cố gắng giấu tia hi vọng vừa chọt lóe lên.

“Không.” Paula cười. “Dù đôi lúc có cảm giác như thế.”

“Ha ha!” tôi hòa vào cười theo rồi lại nằm vật ra gối, hít lấy hít để hương clary sage dành cho khi stress. Cái tôi cần bây giờ là một loại tinh dầu dành cho việc kể với mọi người mình không đau đẻ và tất cả bọn họ phải về nhà thôi.

Lại có tiếng gõ cửa và Suze ngẩng lên. “Ồi, chắc là Jess đấy. Chị ấy nói đang trên đường đến.”

“Mời vào!” Paula gọi to. Cửa mở. Và tôi đóng băng.

Đó là Venetia. Cô ta đang mặc đồ phẫu thuật, tóc vấn gọn trong một cái mũ xanh, trông cực kì duyên dáng và trịnh trọng, như thể cô ta bận cứu người cả ngày vậy.

Con khốn.

31. Chương 20 Phần 2

Trong một thoáng Venetia trông có vẻ cũng rất sốc, nhưng rồi gần như ngay lập tức cô ta tiến đến bên giường tôi, trên môi nở một nụ cười chuyên nghiệp.

“Becky! Tôi không hề biết rằng bệnh nhân mà họ gọi báo cho tôi lại là cô. Để tôi khám xem cô thế nào rồi nào...”

Cô ta cởi cái mũ xanh lá ra và mái tóc óng ả buông xuống lưng. “Luke, cô ấy vào đây được bao lâu rồi? Cho em biết chuyện gì xảy ra nãy giờ đi.”

Cô ta lại làm thế. Cô ta lại cho tôi ra rìa. Cô ta đang cố mê hoặc Luke.

“Để cho tôi yên!” tôi kêu lên giận dữ. “Tôi không phải là bệnh nhân của cô nữa và cô không cần phải khám xét gì cả, cảm ơn rất nhiều.”

Đột nhiên tôi chẳng buồn quan tâm xem mình có đang đau đẻ không nữa. Hoặc sắp đau đẻ. Hoặc cái khi gì đó. Vẫn chưa quá muộn, tôi vẫn có thể có trận huyết chiến lớn. Trong lúc mọi người đang há hốc miệng, tôi quăng cái mặt nạ qua một bên, nhắc mình khỏi giường.

“Suze, cậu có thể đưa ỉnh cái túi kia không?” giọng tôi run lên. “Cái túi dưới giường ấy.”

“Ừ! Đây.” Suze đưa cho tôi cái túi. “Cái này của cô ta à?” cô nói thêm, thì thầm vào tai tôi.

“Uh-huh.” Tôi gật đầu.

“Con bò cái.”

“Ý này hay đấy, Becky!” Paula thánh thót nói, giọng ngập ngừng. “Giữ thẳng người sẽ giúp đứa bé tụt xuống nhanh hơn...”

“Venetia, tôi có vài thứ phải trả lại cho cô.” Giọng tôi hơi bị lịu nhịu, tại cái thứ khí gas ngu xuẩn đó. Đã thế tôi còn toét miệng cười liên tục, thật là bực mình. Nhưng dù sao cô ta cũng sẽ hiểu ý tôi.

“Luke không muốn cái này.” Tôi thọc tay vào túi rồi ném đôi tất y tế trả cô ta. Nó rớt xuống đất và mọi người liền nhìn chòng chọc.

Ồi. Mình nhầm một tí.

“Ý tôi là... cái này.” Tôi ném cái hộp đựng cặp khuy măng sét, thật mạnh, và nó bay trúng giữa trán Venetia.

“Ái! Chết tiệt!” Cô ta ôm đầu.

“Becky!” Luke phản đối.

“Cô ta vẫn theo đuổi anh, Luke! Cô ta gửi quà Giáng sinh cho anh!”

Đột nhiên tôi nhớ ra câu chữ tiếng Latin mới học được. “Uti... bar- beri...” Lưỡi tôi cứ lúu cả lại. “Nam... ý tôi là, tui...”

Mẹ kiếp.

Latin đúng là một thứ ngôn ngữ dở hơi.

“Con yêu, con có bị mê sảng không?” Mẹ có vẻ lo lắng.

“Becky, tôi chẳng hiểu cô đang nói về chuyện gì cả.” Venetia trông như thể đang cố nín cười.

“Để chúng tôi yên.” Tôi run lên vì giận dữ. “Để tôi và Luke yên.”

“Cô đã gọi tôi,” Venetia nhắc, và lấy lại bằng theo dõi từ tay Paula lúc đó đang căng thẳng. “Nào, chúng ta đang ở đâu với đứa bé này nhỉ?”

“Đừng có đánh trống lảng!” tôi hét. “Cô nói với tôi rằng cô và Luke đang hẹn hò. Cô cố làm tôi hoảng sợ.”

“Hẹn hò?” Venetia mở to mắt. “Becky, Luke và tôi chỉ là bạn cũ!” Cô ta lại buông tiếng cười trong veo. “Em rất tiếc, Luke. Em đã biết là Becky có chút vấn đề với em. Nhưng em không ngờ cô ấy lại bị ám ảnh đến thế...”

Trông cô ta hoàn toàn hợp lí, đứng đó trong bộ đồng phục y tế màu xanh lá đầy quyền uy. Còn tôi thì là một con mụ mang thai say xỉn loạn trí mặc áo phòng thùng thành.

“Ven, được rồi,” Luke nói, có vẻ không thoải mái. “Nghe này, bọn anh sắp có bác sĩ Charles Braine đến theo dõi rồi. Có khi em nên... đi đi.”

“Có lẽ em nên làm thế.” Venetia gạt đầu ra điều thông đồng với Luke và tôi liền cảm thấy một cơn thịnh nộ ngàn ngút.

“Luke, đừng để cô ta chuồn êm như thế! Cô ta nói hai người yêu nhau! Cô ta nói anh định bỏ em vì cô ta!”

“Becky...”

“Thật đấy.” Nước mắt vì giận dữ đang chan chứa mắt tôi. “Không ai tin em, nhưng đúng thế đấy! Cô ra nói kể từ cái phút hai người gặp nhau, vấn đề chỉ còn là khi nào và ở đâu nữa thôi. Cô ta nói hai người say nhau như điều đổ, như Penelo và... ai đấy. Othello.”

“Penelo và Odysseus chứ?” Luke nhìn tôi trân trối.

“Vâng! Thế đấy. Và hai người sinh ra là để ở bên nhau. Và em chẳng còn cuộc hôn nhân nào nữa...” Tôi quệt mũi bằng ống tay áo. “Và giờ thì cô ta làm như em hoàn toàn là một con điên nói láo...”

Có gì đó thay đổi trong ánh mắt anh. “Penelo và Odysseus?” anh nói, cao giọng chưa từng thấy. “Ven?”

Im lặng đến gai người.

“Em chẳng hiểu cô ấy nói gì,” Venetia dịu dàng nói.

“Penelo và Odysseus là ai thế?” Suze thì thầm vào tai tôi và tôi nhún vai chịu.

“Venetia.” Luke nhìn thẳng vào cô ta. “Chúng ta chưa bao giờ là Penelo và Odysseus.”

Lần đầu tiên từ trước đến nay, tôi thấy Venetia nao núng. Cô ta không nói gì, nhưng trân trối nhìn Luke bằng ánh mắt phản đối. Như thể cô ta muốn nói, Có chứ, chúng ta chính là họ.

OK, mình cần phải biết mới được. “Luke, Penelo và Odysseus là ai thế?” tôi hỏi.

Tôi thực lòng hi vọng họ không phải là một chàng PR và một cô ả bác sĩ phụ sản nhào vào lòng nhau sau khi cô vợ chàng PR bị cho ra rìa câu chuyện.

“Odysseus bỏ lại Penelope để đi một chuyến hành trình dài,” Luke nói, vẫn nhìn thẳng vào mắt Venetia. “Trong sử thi Odyssey. Và Penelo đã chung thủy chờ chàng về. Hai mươi năm ròng rã.”

“Ai da, cô ta đâu có chung thủy chờ anh!” Suze nói, phần nộ chỉ thẳng vào mặt Venetia. “Cô ta cặp bồ khắp nơi!”

“Venetia, cô bảo với Becky là chúng ta đang ngoại tình à?” Giọng sang sảng của Luke khiến tất cả chúng tôi đều giật nảy mình. “Cô nói với Becky là tôi sắp bỏ cô ấy vì cô sao? Có phải cô có phá vỡ lòng tin của cô ấy?”

“Tất nhiên em không làm thế,” Venetia lạnh lùng nói. Ánh mắt cô ra vẫn cương quyết nhưng hàm cô ta hơi run run, tôi để ý thấy thế.

“Tốt.” Giọng Luke vẫn gay gắt. “Được rồi, giờ ba mặt một lời nói một lần cho rõ. Tôi sẽ không bao giờ ngoại tình với cô, Venetia. Tôi sẽ không bao giờ ngoại tình với bất cứ ai.” Anh quay sang tôi, cầm lấy cả hai bàn tay tôi. “Becky, không có chuyện gì giữa anh và cô ta đâu, bất kể cô ta đã nói gì với em. Bọn anh hẹn hò chừng một năm. Hồi còn teen. Chỉ có thế. Được chưa?”

“Được rồi,” tôi thì thầm.

“Sao hai người lại chia tay?” Suze tò mò hỏi rồi ngượng chín khi mọi người đều quay sang nhìn cô. “Câu hỏi này hợp lí mà!” cô bào chữa. “Ta nên công khai về những mối quan hệ trong quá khứ! Tarkie và tôi biết hết về những mối tình của nhau. Anh nên kể cho Bex, chứ không...” Cô bỏ dở câu nói.

“Có lẽ em nói đúng.” Luke gật đầu. “Becky, lẽ ra anh nên giải thích mọi chuyện giữa bọn anh cho em hiểu mới phải. Nó đã kết thúc như thế nào.” Mặt anh lập tức nhả lại. “Venetia từng có dấu hiệu mang thai...”

“Cô ta đã mang thai?” Vừa nghĩ thế tôi đã buồn nôn.

“Không! Không.” Luke lắc đầu lia lịa. “Cô ấy tưởng mình có thể đã mang thai, nói tóm lại là thế. Nhưng dù sao thì, chuyện đó cũng... làm rõ mọi thứ. Và bọn anh chia tay.”

“Anh đã hoảng sợ.” Giọng Venetia bất ngờ vang lên, như thể cô ta không thể kiểm soát cơn giận chôn chặt bấy lâu. “Anh đã hoảng sợ, Luke ạ, và chúng ta đã đánh mất tình yêu đẹp nhất em từng có trong đời. Mọi người ở Cambridge đều ghen tị với chúng ta, mọi người. Chúng ta là một đôi hoàn hảo...”

“Chúng ta không hoàn hảo!” Anh nhìn cô ta, không thể tin nổi. “Và không phải tôi hoảng sợ...”

“Anh đã hoảng sợ! Anh không thể đối mặt với việc phải cam kết! Chuyện đó làm anh sợ!”

“Chuyện đó không làm tôi sợ!” Luke hét lên, giận dữ. “Nó làm tôi nhận ra cô không phải người tôi muốn cùng có con. Hoặc cùng chung sống đến cuối đời. Đó mới là lí do tôi cắt đứt!”

Venetia trông cứ như thể vừa bị anh phang ột phát. Trong vài giây, cô ta dường như không nói nổi - rồi mắt cô ta trừng trừng nhìn tôi với vẻ thù địch đến mức tôi rúm người lại.

“Còn cô ta thì là người đó?” cô ta hỏi với một cử chỉ hoang dại. “Con bé... ngớ ngẩn chỉ biết mua sắm này là người anh muốn chung sống đến cuối đời? Luke, cô ta nông cạn lắm! Cô ta không có óc! Tất cả những gì cô ta quan tâm tới chỉ là mua sắm, quần áo... và mấy cô bạn...”

Mặt tôi cắt không còn hạt máu và tôi cảm thấy hơi run lên. Tôi chưa từng nghe ai nói cay độc đến thế.

Tôi liếc nhìn Luke. Mũi anh phập phồng, trán anh nổi mạch máu rần rật.

“Sao cô dám nói về Becky như thế.” Giọng anh lạnh đến mức tôi hơi sợ. “Sao cô dám!”

“Thôi nào, Luke.” Venetia khẽ bật ra một tiếng cười mỉa mai. “Em đảm bảo với anh cô ta khá là...”

“Venetia, cô không biết mình đang nói cái gì đâu,” Luke trầm giọng nói.

“Cô ta là thể loại còn hơn cả phù phiếm!” Venetia hét lên. “Cô ta chẳng là cái gì cả! Thế quái nào mà anh lại lấy cô ta?”

Khắp phòng mọi người đều nín thở. Không ai nhúc nhích trong vòng ba mươi giây. Trông Luke hơi choáng váng khi bị hỏi một câu trắng trợn đến thế.

Trời ơi, mình tự hỏi anh sẽ nói gì đây. Có lẽ anh sẽ nói vì mình nấu ăn cực giỏi và đối đáp thông minh.

Không. Khó có khả năng ấy lắm.

Có lẽ anh sẽ nói...

Tôi hơi bị bí, nói thật đấy. Và nếu tôi mà còn bí, thì Luke hẳn cũng vậy.

“Sao tôi lại lấy Becky ư?” Cuối cùng anh cũng nhắc lại, bằng một giọng kì lạ đến mức tôi nghĩ có lẽ anh cũng đang băn khoăn tự hỏi và nhận ra mình đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

Đột nhiên tôi cảm thấy lạnh gáy và hơi sợ.

Luke vẫn chưa nói gì.

Anh tiến đến chỗ bồn rửa rót ỉnh một cốc nước, trong lúc mọi người vẫn căng thẳng đứng xem. Cuối cùng anh quay lại. “Cô đã dành thời gian bên Becky bao giờ chưa?”

“Rồi!” Suze nói, hào hứng như thể trúng số đến nơi. Mọi người cùng quay sang nhìn cô và mặt cô đỏ dừ. “Xin lỗi,” cô lắp bắp.

“Lần đầu tiên tôi gặp Becky Bloomwood...” Anh dừng lại, một nụ cười khẽ nở trên môi. “Cô ấy đang hỏi bộ phận marketing của ngân hàng sao không in bìa tập séc bằng nhiều màu khác nhau.”

“Anh đã thấy chưa?” Venetia sốt ruột lật qua lật lại một bàn tay, nhưng Luke thậm chí còn không chớp mắt.

“Năm sau đó họ đã in bìa tập séc bằng nhiều màu khác nhau thật. Bản năng của Becky là vô song. Becky luôn có những ý tưởng không ai nghĩ ra được. Suy nghĩ của cô ấy luôn đi đến những nơi chưa ai từng tới. Và đôi khi tôi cũng đủ may mắn để được đi cùng cô ấy.” Mắt Luke gặp mắt tôi, ầm ập và dịu dàng. “Đúng, cô ấy thích mua sắm. Cô ấy làm những việc điên rồ. Nhưng cô ấy làm tôi cười. Cô ấy làm tôi biết tận hưởng cuộc sống. Và tôi yêu cô ấy hơn mọi thứ trên đời.”

“Em cũng yêu anh,” tôi lẩm bầm, nghèn nghẹn trong cổ họng.

“Được thôi,” Venetia nói, mặt tái mét. “Được thôi, Luke! Nếu anh muốn một con ốc rỗng nông cạn...”

“Cô đeo biết gì hết, nên cảm mẹ nó mồm lại đi.” Giọng Luke đột nhiên nghe như súng máy. Mẹ đang định mở mồm phản đối ngôn ngữ của Luke - nhưng trông anh đang quá cáu tiết nên mẹ lại ngậm vào, trông căng thẳng. “Becky có nhiều đức tính hơn cả đời cô từng có.” Anh nhìn Venetia khinh miệt. “Cô ấy can đảm. Cô ấy đặt người khác lên trước chính mình. Không có cô ấy, tôi chắc đã không vượt qua nổi mấy ngày vừa rồi. Mọi người có lẽ đã biết hiện tại công ti tôi đang gặp khó khăn thế nào rồi...” Anh liếc nhìn mẹ và Suze.

“Khó khăn?” Trông mẹ lo lắng. “Khó khăn kiểu gì? Becky chẳng kể gì cả!”

Luke quay sang tôi, ngạc nhiên. “Becky, em vẫn chưa nói gì sao?”

“Tôi biết ngay là có chuyện gì đó mà,” Suze kinh ngạc. “Tôi biết mà. Điện thoại liên tục như thế. Nhưng cô ấy chẳng nói là chuyện gì...”

“Em không muốn làm hỏng bữa tiệc.” Tôi đỏ mặt khi mọi người hướng cả về mình. “Mọi người đang cùng nhau vui như thế...” Tôi ngừng lại, nhận ra mình vẫn chưa kể với anh. “Luke... còn một chuyện nữa. Mình mất ngôi nhà đó rồi.”

Khi nói những lời đó tôi lại cảm thấy nỗi thất vọng vò xé. Ngôi nhà xinh đẹp dành cho gia đình chúng tôi, mất rồi.

“Em đùa à.” Mặt Luke tối sầm lại vì sốc.

“Họ bán nó cho người khác. Nhưng... sẽ ổn thôi!” Bằng cách nào đó tôi đã nặn ra được một nụ cười tươi tỉnh. “Chúng ta có thể thuê tạm một căn hộ ở đâu đó. Em đang tìm trên mạng rồi, mình sẽ dễ dàng tìm thấy ở đâu đó thôi”

“Becky.” Tôi có thể thấy điều đó cũng đang ở trong mắt anh. Giấc mơ của chúng tôi, tan tành rồi.

“Em biết.” Tôi chớp mắt để giữ nước mắt khỏi trào ra. “Sẽ ổn thôi, Luke à.”

“Ôi Becky.” Tôi nhìn sang, và thấy Suze cũng đang đầm đìa nước mắt. “Cứ lấy cái lầu đài nhà mình ở Scotland ấy. Bọn mình chẳng dùng đến bao giờ cả!”

“Suze,” tôi không thể ngăn được một tiếng gằn-như-cười, “đừng ngốc thế.”

“Các con cứ đến ở với bố mẹ, con yêu!” Mẹ chen vào. “Đừng có thuê mấy căn hộ dơ dáy ấy làm gì! Còn cô, cô gái trẻ...” Mẹ quay sang Venetia, mặt đỏ lựng vì tức giận. “Sao cô dám làm con tôi buồn khi nó đang trở dạ chứ!”

Chết tiệt.

Mình quên khuấy là đang đau đẻ.

“Trời ơi, ừ nhỉ!” Suze lấy tay bịt miệng. “Bex, cậu vẫn chưa kêu tiếng nào! Cậu thật đáng ngạc nhiên!”

“Em yêu, em đúng là một ngôi sao.” Trông Luke đúng là kính nể tột độ. “Chịu đựng toàn bộ những chuyện này, lại còn đang đau đẻ!”

“Ôi... er... chuyện nhỏ ấy mà!” tôi cố tỏ ra khiêm tốn. “Anh biết đấy...”

“Không nhỏ đâu, chuyện này thật kì diệu. Đúng không?” Luke hỏi mấy cô hộ sinh thực tập.

“Chị ấy khá đặc biệt,” Paula nhất trí, cô này này giờ vẫn há hốc mồm theo dõi màn đối thoại với Venetia. “Thế nên tất cả bọn em vẫn đang đứng đây quan sát chị ấy.”

“Đặc biệt hả?” Venetia đột nhiên nói. Cô ta tiến lại nhìn tôi từ đầu đến chân, mắt nheo lại. “Becky, chính xác thì cơn co gôn đây nhất của cô là bao giờ?”

“En..” tôi hắng giọng. “Nó... er... đang co đây.”

“Chị ấy là một tín đồ Scientology,” Paula hào hứng nói thêm. “Chị ấy đang lặng lẽ kiểm soát cơn đau. Thật là tuyệt vời được chứng kiến.”

“Một tín đồ Scientology?” Luke nhắc lại.

“Sở thích mới của em đấy!” tôi hân hoan nói. “Em chưa kể với anh à?”

“Mình không biết cậu là tín đồ Scientology, Bex!” Suze ngạc nhiên nói.

“Có phải là theo cái gã Moon gì đó không?” mẹ cảnh giác hỏi Luke. “Becky gia nhập đám Moonie đó rồi à?”(*)

(*) Moonie là từ dùng khá miệt thị để chỉ những người theo Nhà thờ Thống nhất (Unitication Church), còn gọi là đạo Moon, một giáo phái gây nhiều tranh cãi do Sun Myung Moon, người Hàn Quốc, sáng lập.

“Chà chà.” Mặt Venetia ánh lên. “Thử khám cho cô nhé, Becky. Có khi con cô sắp ra rồi đấy!”

Tôi từ từ dịch ra xa. Cô ta mà khám được thì về cơ bản là mình toi đời.

“Đừng xấu hổ!” Venetia tiến lại phía tôi và trong cơn hoảng loạn tôi vội vòng sang bên kia giường.

“Nhìn chuyên động đó kìa!” một cô hộ sinh thực tập thốt lên đầy ngưỡng mộ.

“Thôi nào, Becky...”

“Cút đi! Để tôi yên!” Tôi vớ lấy cái mặt nạ dưỡng khí và bắt đầu hùng hực hít vào. Khá hơn rồi. Trời ạ, mình nên có một thùng thứ này ở nhà.

“Chúng tôi đến rồi đây!” Cửa mở bung ra, mọi người ngẩng lên thấy Danny xông vào, theo sau là Jess. “Bọn tôi tới có kịp không?”

Jess đang mặc áo phong “Cô ấy là một bà mẹ ngon lành và chúng tôi yêu cô ấy” để hợp bộ với Suze. Danny đang diện áo không tay vải cashmere màu da trời với dòng chữ “Cô ta là con khốn tóc đỏ và tôi ghét cô ta” in trên vải kaki đắp phía trước.

“Đứa bé đâu?” Danny nhìn quanh phòng bằng đôi mắt sáng màu, cố hiểu cảnh căng thẳng này. Mắt anh sáng rực khi thấy Venetia. “Này, ai mời Cruella de Venetia đến thế?”

Luke nhìn chăm chăm vào slogan trên áo Danny. Anh chợt bật cười, hiểu là nói đến ai.

“Mấy người thật trẻ con.” Venetia nhổ nước bọt, nhận ra cái áo. “Tất cả các người. Và nếu Cô bé Becky Bé bông này đang trở dạ thật, thì tôi...”

“Ôi!” tôi thét lên. “Ôi! Em đang chảy nước!”

Trời ạ, cảm giác này kì quặc chưa từng thấy. Có cái gì đấy ở đâu đấy vừa mới vỡ - và một vũng nước đang đọng dưới chân tôi. Tôi không thể ngừng lại được.

“Jesus ơi!” Danny nói, che mắt. “OK... quá sức chịu đựng của tôi rồi đấy.” Anh nín khụy tay Jess. “Đi nào Jess, mình đi mua cái gì uống đi.”

“Ôi chị hết rồi mà,” Paula nói, vẻ lúng túng. “Em tưởng chuyện này đã xảy ra từ hôm qua rồi chứ nhỉ.”

“Hôm qua có thể chỉ là phần nước ối trước thôi,” một nữ hộ sinh thực tập khác lên tiếng, trông có vẻ là một cô mọt sách đang tự hài lòng với bản thân. “Có thể còn phần sau nữa.”

Tôi đang sốc đây. Ổi của tôi vừa vỡ.

Tức là... tôi trở dạ thật.

Tôi thực sự, đúng thật, đích thực là đang trở dạ.

Aaaaaa. Ôi trời đất ơi. Chúng tôi sắp có con!

“Luke ơi!” Tôi bám lấy anh trong cơn hoảng loạn toàn tập. “Nó đang xảy ra này!”

“Anh biết, em yêu!” Luke vuốt ve trán tôi. “Và em đang làm rất giỏi...”

“Không!” tôi rên rỉ. “Anh không hiểu đâu!” Tôi ngừng lại, đột nhiên hụt hơi. Cái gì vậy?

Có cảm giác như có ai đang siết chặt bụng tôi, siết vài cái nữa rồi lại siết nữa, thậm chí còn chặt hơn, dù tôi đã van vãn họ hãy thôi đi.

Đau đẻ là như thế à?

“Luke...” Hơi thở tôi đột nhiên gấp gáp. “Em không chắc là mình làm được việc này...”

Bây giờ thì còn chặt hơn nữa, và tôi gần như đang hỗn hển, tay bám chặt tay Luke.

“Em sẽ không sao. Em sẽ rất tuyệt!” Anh vỗ về lưng tôi. “Bác sĩ Braine đang đến. Con khốn tóc đỏ đi ngay không, Venetia?” Anh vẫn không rời mắt khỏi tôi.

Những cơn co dường như đã hết. Cảm giác bị siết chặt cũng dần dịu đi. Nhưng tôi biết nó sẽ còn trở lại, như cái gã đáng sợ trên phố Elm(*) đó.

(*) Có lẽ muốn nhắc tới tên sát nhân Fred Krueger, nhân vật trở đi trở lại đến ám ảnh trong bộ phim kinh dị A Nightmare on Elm Street (Ác mộng trên phố Elm).

“Tôi nghĩ là cuối cùng tôi muốn được giảm đau,” tôi nuốt khan. “Ngay bây giờ.”

“Dĩ nhiên rồi!” Paula nói, vội tiến lại. “Em sẽ gọi bác sĩ gây tê. Chị chịu đựng được đến bây giờ là giỏi lắm rồi, Becky ạ.”

“... ló bịch...” tôi nghe thấy từ cuối cùng trong câu lảm bảm gì đó của Venetia trước khi cô ta đóng sầm cửa.

“Đúng là đồ khốn!” Suze nói. “Mình sẽ cho tất cả bạn bè đang mang thai của mình biết cô ra khốn ra sao.”

“Cô ta đi rồi.” Luke hôn lên trán tôi. “Chuyện này đã kết thúc. Anh xin lỗi, Becky. Anh rất xin lỗi.”

“Không sao đâu anh,” tôi nói theo phản xạ.

Và thật ra... tôi nói câu đó thật lòng.

Đúng là tôi đã cảm thấy Venetia chẳng liên quan gì nữa, cô ta đang dần trôi xa khỏi chúng tôi như làn khói. Chỉ còn tôi và Luke là quan trọng. Và con chúng tôi.

Ôi trời, một cơn co nữa lại bắt đầu rồi. Toàn bộ chuyện sinh đẻ ngớ ngẩn này chỉ là một cơn đau toàn tập. Tôi chụp lấy cái mặt nạ dưỡng khí, tất cả các nữ hộ sinh thực tập vây quanh tôi, động viên trong khi tôi bắt đầu hít vào.

“Chị làm được mà, Becky... cứ thư giãn... thở nào...”

Cố lên con yêu. Mẹ muốn gặp con quá.

“Chị đang làm tốt lắm... cứ thở đều đi, Becky...”

Tất nhiên là con làm được. Cố lên con. Chúng ta có thể làm được.

32. Chương 21 Phần 1

Chương 21

Là con gái.

Đó là một bé gái với đôi môi như cánh hoa cong lên, một nhúm tóc sẫm màu và đôi tay xinh xinh nắm lại, giơ lên ngang tai. Suốt gần ấy tháng, đó là đứa trẻ ở trong bụng tôi. Thật kì lạ, nhưng vào phút giây nhìn thấy nó, tôi chỉ nghĩ: Là con. Tất nhiên là con.

Giờ nó đang nằm trên một chiếc giường cơ động bằng nhựa bên giường tôi, mặc bộ Baby Dior co dãn trắng cực xinh. (Tôi muốn thử cho nó mặc nhiều bộ khác nhau xem có hợp không, nhưng cô hộ sinh hơi nghiêm khắc với tôi, cô bảo cả hai mẹ con cần phải ngủ.) Tôi cứ ngắm nó mãi không chán, cảm thấy thật nhẹ nhàng sau buổi tối lộn xộn hôm qua, cứ thế ngắm từng nhịp thở phập phồng của nó, từng làn co duỗi của những ngón tay tí hon.

Cuộc sinh nở thật...

Chắc, họ bảo là “sinh thường và dễ”, một điều khiến tôi thực sự băn khoăn. Tôi thấy nó khá phức tạp và vất vả muốn chết. Nhưng thôi kệ. Có một số thứ tốt nhất nên nhớ lơ mờ thôi. Ví dụ như đẻ con và hóa đơn Visa.

“Chào em. Em dậy rồi à.” Từ chiếc ghế anh ngồi suốt đêm qua, Luke ngẩng lên, dụi mắt. Anh vẫn chưa cạo râu, tóc bù xù còn áo thì nhàu nhĩ.

“Uh-huh.”

“Con bé thế nào?”

“Ồn.” Tôi không thể ngăn một nụ cười nở trên mặt mình khi nhìn con lần nữa. “Hoàn hảo.”

“Con thật hoàn hảo. Em thật hoàn hảo.” Mặt anh vẫn thấp thoáng vẻ hạnh phúc mơ màng ngay cả khi anh nhìn tôi, và tôi biết anh đang hồi tưởng lại đêm qua.

Cuối cùng chỉ còn Luke ở lại phòng, mọi người khác đã ra ngoài chờ rồi về nhà vì bác sĩ Braine nói từ lúc đó đến khi sinh còn lâu. Nhưng không hề! Một giờ ba mươi sáng hôm nay con bé đã chào đời, mắt sáng rực và ngáo ngơ nhìn xung quanh ngay lập tức. Nó sẽ là một cô nàng tiệc tùng, tôi biết thế.

Con bé vẫn chưa có tên. Danh sách tôi lập ra đã bị bỏ đi dưới sàn bên cạnh giường. Đêm qua tôi đã lòi nó ra khi cô hộ sinh hỏi tôi định đặt tên con là gì - nhưng tất cả những cái tên tôi nghĩ đến đều không hợp. Đơn giản là chúng... không hợp. Kể cả Dolce. Kể cả Tallulah-Phoebe.

Chợt có tiếng gõ cửa khe khẽ. Cửa nhẹ nhàng mở ra và Suze thò đầu vào. Cô đang một tay ôm bó huệ tây lớn, tay kia cầm một quả bóng bay màu hồng bơm khí hê li.

“Xin chào,” cô hớn hể, và khi ánh mắt cô chạm xuống chiếc giường nhỏ, cô đưa tay bịt miệng. “Ôi trời ơi Bex, nhìn kia! Con bé xinh quá!”

“Mình biết.” Tự dưng nước mắt trào lên mắt tôi. “Mình biết nó rất xinh.”

“Bex?” Vẻ lo lắng, Suze vội bước đến giường tôi, bó hoa sột soạt. “Cậu không sao chứ?”

“Mình không sao. Mình chỉ...” Tôi nấc, quệt mũi. “Mình không hiểu sao nữa.”

“Sao?” Suze ngồi xuống mép giường, mặt ngập nỗi kinh hoàng. “Bex... chuyện đó tồi tệ lắm hả?”

“Không, không phải thế.” Tôi lắc đầu, cố tìm từ diễn đạt. “Mình không hiểu sao lại thấy... hạnh phúc đến thế.”

“À, ra thế.” Mặt Suze sáng bừng như thể đang nhớ lại. “Cậu sẽ cảm thấy thế, nhưng nó sẽ không kéo dài mãi đâu, nên nhớ như vậy...” Nhưng rồi dường như nghĩ lại, cô ôm tôi thật chặt. “Chuyện này thật kì diệu. Chúc mừng. Chúc mừng anh, Luke!”

“Cảm ơn em.” Anh mỉm cười. Mặc dù trông anh như kiệt sức, mặt anh vẫn rạng ngời. Anh nhìn vào mắt tôi và tôi cảm thấy hiểu anh tận đáy lòng. Như thể chúng tôi có chung một bí mật không ai hiểu được vậy.

“Nhìn những ngón tay nhỏ xíu ấy kia!” Suze cúi xuống chiếc giường nhỏ. “Chào con yêu!” Cô ngẩng lên. “Nó có tên chưa?”

“Vẫn chưa!” Tôi nằm lại cho thoải mái, hơi nhắm mắt. Sau đêm qua tôi thấy mệt rã rời. Dù vậy, tin tốt lành là thuốc tê vẫn chưa hết tác dụng, và họ còn vừa cho tôi một đồng thuốc giảm đau nữa.

Cửa lại bật mở, và mẹ xuất hiện. Mẹ đã gặp con tôi rồi, lúc tám giờ sáng nay, lúc mẹ mang phích cà phê nóng và bánh mì ngọt tới. Bây giờ mẹ đang khệ nệ với đồng túi quà, theo sau là bố.

“Bố... gặp cháu gái đi bố!” tôi nói.

“Ôi Becky, con yêu. Chúc mừng con.” Bố ôm tôi chặt nhất, nồng ấm nhất. Rồi ông nhòm vào giường bé, chớp mắt nhiều hơn bình thường một chút. “Ôi chà. Chào bà cụ non.”

“Đây là mấy bộ quần áo cho con, Becky, con yêu.” Mẹ lôi ra một túi du lịch khổng lồ chật ních đặt phịch lên chiếc ghế gần đó. “Mẹ không biết con thích mặc gì, nên chỉ lấy đại thôi...”

“Cảm ơn mẹ.” Tôi kéo khóa túi rồi lôi ra một cái áo len đan dày mình đã không mặc năm năm rồi. Rồi tôi thấy một cái nữa. Một thứ mềm mịn như nhung, đính cườm, màu thanh thiên nhạt óng ánh.

Chiếc khăn của tôi. Chiếc khăn Denny and George quý giá của tôi. Tôi vẫn nhớ khoảnh khắc đầu tiên khi ánh mắt tôi chạm vào nó.

“Nhìn này!” Tôi lôi nó ra, cẩn thận không làm bong hạt cườm nào. Cái này tôi cũng không động đến từ lâu lắm rồi. “Nhớ chiếc khăn này không, Luke?”

“Dĩ nhiên là anh nhớ!” Mặt Luke dịu đi khi anh trông thay nó. Rồi anh nói thêm, lạnh lùng, “Em mua nó cho bác Ermintrude, theo anh nhớ.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu.

“Bi kịch là bà ấy đã chết trước khi kịp đeo nó. Tay bà ấy bị đứt lìa, đúng không nhỉ?”

“Chân,” tôi đính chính.

Mẹ nghe đoạn đối thoại này, bối rối.

“Bác nào?” mẹ nói, và tôi không thể nhin nổi cười.

“Một người bạn cũ,” Luke nói, buộc khăn quanh cổ tôi. Anh nhìn nó một lát, như thoáng ngạc nhiên, rồi lại nhìn xuống đứa bé. “Ai có thể nghĩ rằng...”

“Em biết.” Tôi vuốt thẳng góc khăn. “Ai có thể nghĩ thế?”

Bố vẫn chưa hết mê mẩn nhìn đứa cháu. Ông đặt một ngón tay lên chiếc giường nhỏ, và con bé liền giơ bàn tay nhỏ xíu của nó lên nắm lấy.

“Thế, bà non này,” bố nói, “chúng ta sẽ gọi cháu là gì nhỉ?”

“Bọn con vẫn chưa quyết định,” tôi nói. “Khổ quá đi mất!”

“Mẹ vừa mua cho con một cuốn sách đây!” mẹ nói, lần sờ trong cái túi du lịch. “Grisabella được không?”

“Grisabella á?” bố nhắc lại.

“Đó là một cái tên dễ thương!” mẹ nói đầy tự vệ, lôi ra cuốn 1000 Tên cho Con gái đặt lên giường. “Mà lại khá độc.”

“Để trên sân chơi nó bị gọi là Grizzle(*) à!” bố phản đối.

(*) Tóc hoa râm.

“Không nhất thiết! Tên thân mật của nó có thể là Bella... hoặc là Grizzy...”

“Grizzy? Jane, em có điên không đấy?”

“Thôi được rồi, thế anh thích tên gì?” mẹ nói, cảm thấy bị xúc phạm.

“Anh đang nghĩ... có lẽ là...” bố háng giọng. “Rhapsody.”

Tôi liếc nhìn Luke đang làm khẩu hình câu Rhapsody á? với nét mặt kinh hoàng mà buồn cười quá.

“Cháu cô ý này,” Suze chen vào. “Tên các loại hoa quả thì nhảm quá rồi - nhưng thảo mộc thì không. Ta có thể gọi cô bé là Tatragon(*)!”

(*) Cây ngải dấm.

“Tatragon á?” mẹ có vẻ kinh hãi. “Thế thì cháu có thể gọi nó là Ớt Bột! Thôi, hai bác mang theo champagne để gọi đầu cho con con bé đây... Thế này không quá sớm chứ?” Mẹ lôi ra chai rượu cùng một mẩu giấy. “À quên, mẹ đã ghi lại tin nhắn từ đại lí môi giới nhà của các con đây. Anh ta gọi điện trong lúc mẹ ở nhà các con, và mẹ đã cho anh ta biết vài suy nghĩ của mẹ! Mẹ bảo, ‘Một đứa bé sơ sinh phải chịu cảnh không nhà vào Giáng sinh chỉ vì anh đấy, ông trẻ.’ Câu đó khiến anh ta im bặt! Anh ta nói anh ta muốn xin lỗi. Rồi anh ra bắt đầu lái nhái vớ vẩn gì đấy về biệt thự ở Barbados! Thử hỏi thế có điên không.” Mẹ lắc đầu. “Thôi, ai muốn uống champagne nào? Mấy cái li đầu hết nhỉ?” Mẹ đặt chai rượu xuống và bắt đầu tìm trong tủ dưới ti vi.

“Con chả biết họ có li champagne không,” tôi nói.

“Trời ạ!” mẹ tắc lưỡi và lại đứng lên. “Mẹ sẽ nói chuyện với quản lí buồng.”

“Mẹ, ở đây làm gì có quản lí buồng.”

Chỉ vì họ có thực đơn sang trọng và ti vi, hình như mẹ nghĩ chỗ này là khách sạn Ritz-Carlton.

“Mẹ sẽ tìm được cái gì đấy,” mẹ cương quyết nói, rồi tiến ra cửa.

“Cô có cần giúp gì không?” Suze đứng dậy. “Đằng nào cháu cũng phải đi gọi điện cho Tarkie.”

“Cảm ơn cháu, Suzie!” Mẹ mỉm cười với cô. “Còn Graham, anh xuống xe lấy máy ảnh nhé. Em quên không mang lên.”

Cửa đóng lại sau lưng bố - lại chỉ còn Luke và tôi trong phòng. Cả con gái chúng tôi nữa.

Xin giới thiệu con gái chúng tôi, Tatragon Parsley Sage Onion(*).

(*) Ngải dấm mùi tây ngải đắng hành.

Không.

“Chắc.” Luke lừa tay vào mớ tóc bù xù vuốt ra sau. “Trong vòng hai tuần nữa chúng ta sẽ vô gia cư.”

“Bị tống ra đường!” tôi nhẹ nhàng nói. “Chả sao.”

“Anh đoán là em mong được lấy một người có thể cho em một mái nhà, đúng không?”

Anh đang đùa - nhưng trong giọng anh phẳng phất chút chua xót.

“À ừ,” tôi nhún vai, ngẩng bàn tay nhỏ xinh của con xòe ra như một chú sao biển nhỏ. “Lần sau sẽ may mắn hơn.”

Thấy im lặng, tôi ngước lên. Hình như Luke sốc thật.

“Luke, em đùa đấy!” tôi vội nói. “Chuyện vặt ấy mà!”

“Em vừa mới sinh con. Lẽ ra em phải có nhà. Lẽ ra chúng ta không nên ở trong hoàn cảnh này. Lẽ ra anh không nên...”

“Đó không phải lỗi của anh!” tôi nắm tay anh. “Luke, mình sẽ ổn thôi. Mình sẽ xây được tổ ấm ở bất cứ đâu mình bên nhau.”

“Anh sẽ kiếm cho chúng ta một tổ ấm,” anh nói, gần như dữ dội. “Becky, chúng ta sẽ có một ngôi nhà thật tuyệt vời, anh hứa với em...”

“Em biết là chúng ta sẽ có.” Tôi siết chặt tay anh. “Nhưng nói thật là chuyện đó không quan trọng.”

Tôi không nói điều đó chỉ để động viên anh. (Mặc dù tôi đúng là một người vợ biết động viên chồng.) Chuyện đó thực sự đích thực là không có vẻ gì quan trọng. Ngay lúc này, tôi cảm thấy như mình đang ở trong một cái bong bóng. Cuộc sống thực đang ở ngoài kia, cách xa hàng dặm. Tất cả những gì quan trọng chỉ là con gái chúng tôi.

“Nhìn kìa!” tôi nói, khi nó bất chợt ngáp. “Con mới sinh được tám tiếng mà đã biết ngáp rồi! Thông minh quá đi mất!”

Trong một lúc chúng tôi đều nhìn đắm đắm vào chiếc giường nhỏ, sưng sờ, hi vọng con bé sẽ làm điều gì đó nữa.

“Này, có khi một ngày nào đó con bé sẽ thành thủ tướng đấy!” tôi nói, nhỏ nhẹ. “Như thế không tuyệt sao? Chúng ta sẽ sai nó làm đủ thứ chúng ta muốn!”

“Nhưng nó sẽ không làm đâu.” Luke lắc đầu. “Nếu mình bảo nó làm gì, thể nào nó cũng làm ngược lại.”

“Nó đúng là bướng!” Tôi vuốt một ngón tay lên trán vàng trán tí xiu của con.

“Nó có chính kiến riêng,” Luke đính chính. “Xem cái cách nó lờ mình đi kìa.” Anh ngồi lại xuống giường. “Thể mình gọi nó là gì bây giờ nhỉ? Không phải Grisabella đâu.”

“Cũng không phải Rhapsody.”

“Không phải Parsley.” Anh cầm cuốn 1000 Tên cho Con gái lên và bắt đầu giở xem.

Trong khi ấy tôi chỉ đứng ngẩn ngơ nhìn gương mặt đang ngủ của con bé. Có một cái tên cứ nảy ra trong đầu tôi mỗi lần tôi nhìn con. Cứ như thể nó đang bảo với tôi vậy.

“Minnie,” tôi nói to.

“Minnie,” Luke nhắc lại, thử xem nghe thế nào. “Minnie Brandon. Em biết không, anh thích tên này.” Anh mỉm cười ngược lên. “Anh thực sự thích.”

“Minnie Brandon.” Tôi không thể ngăn mình cười đáp lại. “Nghe cũng hay anh nhỉ? Cô Minnie Brandon.”

“Hiển nhiên là đặt theo tên của bác Ermintrude, nhỉ?” Luke nhướn mày.

Ôi trời! Tôi còn chưa nghĩ ra điều này nữa.

“Đương nhiên rồi!” tôi không nhịn được cười. “Mỗi tội chẳng ai biết điều đó ngoài chúng ta.”

Nữ Bộ trưởng Minnie Brandon, thành viên Hội đồng cố vấn của Nữ hoàng.

Tiểu thư Minnie Brandon trông thật lộng lẫy khi cô khiêu vũ với Hoàng tử trong bộ xiêm y vũ hội dài chấm sàn của Valentino...

Minnie Brandon đã làm cả thế giới choáng váng...

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Đó sẽ là tên của con bé.” Tôi cúi xuống giường con ngấm ngực nó phập phồng theo từng hơi thở. Rồi tôi nhẹ nhàng vuốt tóc nó, hôn lên đôi má xinh xinh. “Chào mừng con đến thế giới này, Minnie Brandon.”

Chương 22

Thế là điều đó cũng xảy ra. Nhà Karlsson đã dọn đến căn hộ của chúng tôi. Toàn bộ đồ đạc của chúng tôi đã được đóng gói và chuyển đi. Chúng tôi chính thức vô gia cư.

Nhưng không hẳn vậy, vì bố mẹ sẽ cho chúng tôi ở nhờ một thời gian. Như mẹ nói, họ còn cả đồng phòng trống, Luke có thể bắt tàu đi làm từ ga Oxshott, mẹ có thể giúp tôi trông Minnie, và tối nào ăn xong tất cả chúng tôi cũng có thể cùng nhau chơi bài bridge. Tất cả đều ổn, trừ tiết mục chơi bài bridge. Không đời nào. Không bao giờ. Kể cả nó chơi bằng bộ bài bridge hiệu Tiffany mà mẹ mua cho tôi để hồi lộ. Mẹ cứ liên tục nói là “vui thế cơ mà”, và “tất cả những người trẻ tuổi ngày nay đều chơi bài bridge”. Vậy ư?

Dù sao thì tôi cũng quá bận chăm sóc Minnie nên không thể ngồi chơi bài bridge được. Tôi quá bận làm mẹ.

Minnie đã được bốn tuần tuổi rồi, và đích thị là một cô gái tiệc tùng. Tôi biết ngay nó sẽ thế mà. Nó thích nhất là buổi sáng, khi ấy nó bắt đầu ê a “Ra ra ra” và tôi sẽ phải khổ sở ra khỏi giường, cảm giác như mình chỉ vừa ngủ ba giây trước.

Ngoài ra nó còn thích cả lúc ba giờ sáng nữa. Và năm giờ. Cộng thêm vài lần ở giữa khoảng đó. Nói thật là, sáng nào dậy tôi cũng thấy chũnh choáng và mệt rũ rời.

Nhưng mặt tốt đẹp của vấn đề là truyền hình cáp chiếu cả đêm. Và Luke thường thức dậy làm bạn với tôi. Anh check mail còn tôi xem Friends bật tiếng thật nhỏ, trong lúc Minnie bú như thể chết đói đến nơi chứ không phải vừa được cho ăn một tiếng trước.

Một đặc điểm của bọn trẻ là chúng luôn biết mình muốn gì. Tôi rất ngưỡng mộ đặc điểm này. Chẳng hạn, hóa ra cuối cùng Minnie không hề thích cái nôi làm thủ công. Nó khiến con bé khó chịu và co người lại, đúng là một thứ vớ vẩn khi nghĩ đến việc giá của nó tới những năm trăm bảng. Con bé cũng không thấy ấn tượng gì với cái nôi tự rung, hay cái nôi mây, thậm chí cả mấy ga vải lạnh bé xiu bốn-trăm-sợi-trên-một-inch-vuông nó cũng không thích. Điều nó thích nhất là được cuộn mình trong vòng tay ai đó cả ngày cả đêm. Tiếp đến là cái nôi xách tay cũ ngày xưa của tôi được mẹ lôi từ gác mái xuống. Nó mềm mại, và dù trông đã sờn cũ nhưng khá thoải mái. Thế là tôi gửi trả lại hết mấy cái nôi kia và nhận lại tiền.

Tôi cũng gửi trả lại cái bàn thay tã Circus Tent, cả chiếc xe nôi Bugaboo và Chiến binh. Tóm lại là rất nhiều đồ. Chúng tôi không cần đến chúng. Thậm chí chúng tôi còn không có nhà mà chưa chúng. Và tôi đưa hết tiền nhận lại được cho Luke, vì... ừm, tôi muốn giúp anh. Dù chỉ một chút.

Tin tốt lành là, mọi thứ với Luke có vẻ đã khá khả quan. Tuyệt vời nhất là Iain Wheeler đã bị đuổi việc! Luke không hề chần chừ - ngay sau khi chúng tôi có Minnie, anh đã đến gặp các sếp của Iain, cùng luật sư của mình, và họ đã “có một cuộc chuyện trò ngắn”, nguyên văn lời Luke. Chuyện xảy ra tiếp theo chúng tôi nghe được là Iain Wheeler tuyên bố chuyển khỏi Arcodas. Gần một tháng sau, Gary, người theo dõi toàn

bộ chuyện này, nói là vẫn chưa đâu nhận ông ta vào làm. Có vẻ như vậy là vì mọi người đều nghe tin đồn về một cặp hồ sơ nào đó liên quan đến chuyện phạm pháp của ông ta. Ha.

Luke không hợp tác với Arcodas nữa, dù Iain đã đi. Anh bảo thái độ của bọn họ vẫn khó chịu như cũ. Và anh vẫn chưa nhận được thêm xu nào từ phía họ. Anh vừa đóng cửa ba văn phòng ở châu Âu và mọi thứ có vẻ căng. Nhưng... anh vẫn OK. Anh đang suy nghĩ tích cực, đã lên kế hoạch mở văn phòng mới, với những chiến lược mới. Đôi khi chúng tôi nói chuyện về chúng vào ban đêm, tôi nói với anh mọi điều tôi nghĩ. Và rồi thể nào chúng tôi cũng chuyển sang nói chuyện Minnie, rằng nó tuyệt vời, xinh đẹp và dễ thương biết nhường nào.

Giờ thì tôi đang đứng ở lối xe vào nhà mẹ, bé Minnie trong tay, xem mấy anh khuôn vác dỡ đồ của chúng tôi xuống. Hầu hết đồ đạc chúng tôi đã thuê kho gửi, nhưng hiển nhiên là chúng tôi vẫn phải mang vài thứ cần thiết theo.

“Becky!” Mẹ tiến lại từ bên kia lối xe vào, tay ôm một chồng tạp chí cũ ngất ngưỡng. “Mẹ để cái này ở đâu đây con? Cho vào thùng rác nhé?”

“Không phải rác đâu ạ! tôi phản đối. Có thể con sẽ muốn đọc chúng! Không thể để vào phòng ngủ của bọn con được sao?”

“Phòng đầy gần hết chỗ rồi...” Mẹ nhìn chồng tạp chí và dường như quyết định chớp nhoáng. “Mẹ nghĩ bố mẹ phải cho con cả cái phòng ngủ sơn xanh da trời nữa mới được.”

“Vâng.” Tôi gật đầu. “Cám ơn mẹ.”

33. Chương 21 Phần 2 (hết)

Chúng tôi không từ bỏ ngôi nhà kia mà không chiến đấu. Luke đã gọi điện cho nói khó với bà ta, tôi cũng vậy, cả đại lý môi giới cũng thế. Nhưng họ đã trao đổi hợp đồng với nhà kia hai hôm sau khi Minnie ra đời. Điểm sáng nhỏ duy nhất là tôi đã lấy lại được đôi boots Archie Swann, sau khi gửi cho Fabia năm email đe dọa nếu không trả thì sẽ gặp rắc rối lớn.

“Lại giày nữa.” Một tay khuôn vác tiến đến, bê theo một thùng các tông. “Thêm cái này nữa là đầy tủ, cô biết đấy.”

“Không sao!” mẹ vội nói. “Chuyển sang cái phòng sơn xanh da trời ấy đi. Để tôi chỉ cho anh...”

“Em thế nào?” Luke tiến đến, áo khoác đã cởi ra, khuôn theo quả bóng Pilates để tập yoga của tôi cùng hai hộp đựng mũ.

“Khỏe ạ.” Tôi gật đầu, xem một tay khuôn vác khác mang hộp đựng đồ trang điểm của tôi vào. “Thật là kì quặc, đúng không anh.”

“Khá kì quặc.” Anh choàng tay quanh tôi và tôi ngã đầu vào vai anh. Đêm qua còn kì quặc hơn, khi thấy toàn bộ đồ gỗ được đóng gói chuyển lên xe tải, còn lại một căn hộ lớn hiu quạnh la liệt hộp và thùng. Lúc đó khoảng bốn giờ sáng, Minnie không chịu ngủ nên tôi vắn dây cọt cái điện thoại di động đồ chơi biết phát ra một bản hát ru của Brahms rồi đặt con vào địu. Luke choàng tay ôm cả hai mẹ con rồi chúng tôi gần như cùng khiêu vũ quanh phòng dưới ánh trăng.

Tôi chưa từng nhận ra bài hát đó có điệu valse.

“Luke!” Bố tiến lại phía chúng tôi, cầm một xấp thư. “Con có thư này.”

“Ai đó thánh thật,” Luke ngạc nhiên nói. “Con còn chưa báo địa chỉ này cho nhiều người.” Anh liếc nhìn logo đăng sau phong bì. “À, thư của Kenneth Prendergast.”

“Tuyệt quá!” Tôi vỡ phẫn khởi và làm mặt xấu với Minnie.

Luke xé phong bì và đọc một qua một lượt. Sau một giây anh càng chăm chú tợn. “Thật không thể tin được,” anh chậm rãi nói. Cuối cùng anh ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chặp, kinh ngạc. “Thư này viết về em.”

“Em á?”

“Còn có một bản y hệt nữa gửi cho em. Như Kenneth nói, chuyện này khá lớn nên ông ta muốn liên lạc với cả hai chúng ta.”

Ồi đời mình chỉ cần thêm cái này nữa là đủ bộ xui xẻo. Thư phàn nàn từ Kenneth.

“Ông ta ghét em!” tôi bào chữa. “Đó không phải lỗi của em. Em chỉ bảo ông ta là đồ đầu óc hẹp hòi thôi...”

“Không phải thế.” Miệng Luke giật giật như cười đến nơi. “Becky... có vẻ như em đã thắng anh.”

“Hả?” tôi kinh ngạc nói.

“Một trong những khoản đầu tư của em đang sinh lãi lớn. Nói thật là anh không chắc Kenneth có chịu đựng nổi tin này không nữa.”

Mình biết ngay mà. Mình biết là mình sẽ thắng.

“Khoản nào thế?” tôi phần khích hỏi. “Cái nào sinh lãi lớn? Mấy con búp bê Barbie đúng không? Không, là áo khoác Dior.”

“Trang web tuisanhdieuonline sắp bán cổ phiếu ra công chúng. Em sẽ kiếm được bọn tiền.”

Tôi giật lấy lá thư và đọc từ đầu đến cuối, nuốt từng từ. Lợi nhuận ba nghìn phần trăm... phi thường... vô tiền khoáng hậu...

Là lá la! Mình đã đánh bại Luke!

“Thế có phải em là người giỏi giang thông minh nhất về tài chính của nhà này không?” Tôi ngẩng lên đắc thắng.

“Nhưng khoản đầu tư vào Đồ cổ cho Tương lai của em vẫn là một đồng vớ vẩn vô giá trị,” Luke nói, nhưng anh cười tươi.

“Thì đã sao? Em vẫn thắng anh! Con vừa có một đồng tiền dễ thương đấy, con yêu!” Tôi hôn lên trán Minnie.

“Khi nào nó hai mươi mốt tuổi,” Luke chen vào.

Thật tình, chán Luke quá. Ai mà muốn phải đợi đến khi mình hai mươi mốt tuổi cơ chứ?

“Mẹ con mình sẽ xử lý vụ này,” tôi thì thầm vào tai con, kéo chăn che để Luke không nghe thấy.

“Này!” Mẹ chợt xuất hiện ở cửa trước, cầm một tách trà. “Phòng ngủ của con đầy phét rồi. Nhưng mẹ e là sẽ phải sắp xếp và dọn dẹp nhiều kinh khủng đấy. Khá bừa bộn.”

“Không vấn đề gì,” Luke gọi với vào. “Cảm ơn mẹ!” mẹ lại rút vào trong và anh cầm quả bóng Pilates lên. “Thế mình bắt đầu chưa?”

Tôi ghét cay ghét đắng phải sắp xếp đồ. Cả dọn dẹp nữa. Làm sao mình thoát khỏi vụ này đây?

“Thực ra, anh biết đấy, có lẽ em nên đưa Minnie đi dạo một chút,” tôi nói về tự nhiên. “Em nghĩ con cần chút không khí trong lành. Nó đã ở trong nhà cả ngày rồi...”

“Ý hay đấy.” Luke gật đầu. “Thế thì lát nữa gặp lại em nhé.”

“Gặp anh sau! Bye bye bố!” Tôi vẫy vẫy bàn tay nhỏ xíu của Minnie trong lúc Luke biến mất vào trong nhà.

Tôi chưa từng nhận ra điều này trước đây, nhưng có con đúng là cái cớ hợp lý nhất. Cho mọi việc!

Tôi đặt Minnie vào xe nôi, cuốn chăn thoải mái, và đặt một món đồ chơi của Knotry Toys bên cạnh để làm bạn với con. Tôi nghĩ Minnie khá thích đồ chơi của Knotty. Cả cái y hệt như vậy nhưng to gấp đôi mà bác Jess của nó tặng nữa.

Chúng tôi đang dùng cái xe nôi cổ lỗ màu xám xịt tôi mua ở hội chợ hàng trẻ em, trước hết vì tôi đã hơi quá đà khi gửi trả hết những chiếc xe nôi khác và thứ hai là vì mẹ nói đó là cái sẽ nâng đỡ lưng của Minnie tốt nhất, “không như mấy cái xe nôi chỉ được cái đẹp mã kia”. Tôi đang định sơn lại nó thành màu hồng chóc ngay khi có thể - có điều tìm được một hộp sơn để sơn xe nôi vào mùa lễ hội này thật không dễ.

Tôi cuốn con bé trong cái chăn màu hồng và trắng dễ thương mà bố mẹ Luke tặng nó khi đến thăm hồi Giáng sinh. Họ thật dễ chịu. Họ mang cho tôi một giỏ bánh nướng xốp, mời chúng tôi đến ở cùng (có điều Devon thì hơi xa quá), và còn nói rằng Minnie là đứa trẻ xinh nhất mà họ từng thấy. Chúng tôi họ thật có óc thẩm mỹ. Không như Elinor, bà ta thậm chí còn chưa đến thăm lần nào mà chỉ gửi cho Minnie một con búp bê Trung Quốc cổ trông rất kinh với tóc xoắn tít và mắt như mắt quỷ, y như một thứ lòi ra từ phim kinh dị vậy. Tôi đang định đem bán đấu giá nó trên eBay, tiền bán được sẽ cho vào tài khoản của Minnie.

Tôi mặc áo khoác Marc Jacob mà Luke mua tặng nhân dịp Giáng sinh và buộc khăn Denny and George quanh cổ. Từ lúc ra viện về đến giờ tôi chưa từng đeo nó. Chẳng hiểu sao lúc này tôi chẳng thích đeo cái khăn nào khác.

Tôi vẫn luôn biết đó là một khoản đầu tư tốt mà.

Gần nhà bố mẹ có một dãy cửa hàng nhỏ, và dù không chủ định lắm, tôi vẫn tiến về phía đó. Không phải vì tôi đang định đi mua sắm hay gì. Chỉ vì thả bộ đến đó thật thích.

Khi tôi tiến tới cửa hàng sách báo, nó ấm áp, sáng sủa và mời gọi quá, và tôi thấy mình đẩy xe nôi vào. Minnie ngủ rất nhanh và tôi tiến tới giá để tạp chí. Mình có thể mua một tờ ẹ, mẹ sẽ thích đây. Tôi đang với tay lấy tờ Good Housekeeping thì tay chợt cứng đờ lại. Tờ Vogue ở kia. Số Vogue mới tinh. Với tít trang bìa màu da trời sáng in đậm, **BÀ MẸ TƯỚNG LAI NGON LÀNH NHẤT LONDON**.

Tay lóng ngóng vì phấn khích, tôi kéo nó xuống, xé tạp phụ trương du lịch miễn phí ra và lật một lượt các trang.

Ôi trời ơi! Ở đó là một bức ảnh lớn của tôi! Tôi đang đứng trên cái cầu thang lượn đó, mặc bộ đầm Missoni, còn chú thích ảnh viết, “Rebecca Brandon, một bậc thầy mua sắm kiêm vợ của chủ doanh nghiệp PR Luke Brandon, đang mang bầu đứa con đầu lòng.”

Tọa lạc trong khu Maida Vale, ngôi nhà nguy nga sáu phòng ngủ của cựu MC truyền hình Becky Brandon thể hiện rất rõ phong cách thanh lịch của cô. Cô đã tự mình thiết kế phòng riêng cho “con trai” và “con gái” xa hoa nhưng đáng tiền. “Chỉ những gì tốt nhất mới xứng với con tôi,” cô phát biểu. “Chúng tôi đã tự tay săn tìm đồ đạc từ một bộ lạc của những nghệ nhân sống ở Mông Cổ.”

Tôi lật trang - và lại có một bức ảnh nữa của tôi, cười rạng rỡ khi đứng trong phòng trẻ như phòng công chúa trong truyện cổ tích, tay đặt trên bụng. Một câu trích dẫn in cỡ chữ to: “Tôi có năm chiếc xe nôi. Tôi không nghĩ thể là quá nhiều.”

Becky đang dự định sẽ sinh con tự nhiên trong nước, với hoa sen dưới sự chăm sóc của bác sĩ phụ sản nổi tiếng Venetia Carter. “Venetia và tôi là bạn tốt,” Becky hào hứng nói. “Chúng tôi rất gắn bó. Có thể tôi sẽ mời cô ấy làm mẹ đỡ đầu cho con tôi.”

Mọi chuyện cứ như đã hàng thập kỉ rồi. Cứ như một thế giới khác.

Khi nhìn xuống hình phòng trẻ được thiết kế đẹp đẽ ấy, tôi không khỏi thấy nhói lòng. Minnie hẳn là sẽ thích nó lắm, tôi biết nó sẽ thích.

Dù sao đi nữa một ngày nào đó nó sẽ có một phòng riêng thật đẹp. Thậm chí còn hơn cái này.

Tôi mang tờ Vogue ấy ra quầy đặt xuống, và cô bán hàng ngẩng lên khỏi tờ tạp chí đang đọc.

“Xin chào!” tôi nói. “Cho tôi mua tờ này.”

Ở góc có một khu trưng bày mới với biển đề “Quà tặng” - và trong khi cô bán hàng mở ngăn kéo tiền mặt, tôi tha thẩn lại gần đó xem. Hầu hết là khung ảnh, lọ hoa nho nhỏ và một giá toàn kẹp róc kiểu những năm 1930.

“Cô đến cửa hàng chúng tôi rồi đúng không nhỉ?” cô bán hàng nói khi sắm soi tờ tạp chí của tôi. “Đợt Giáng sinh tôi thấy cô suốt.”

Suốt. Thật tinh. Người ta cứ nói quá lên.

“Tôi vừa chuyển về lại khu này.” Tôi cười thân thiện với cô ta. “Tên tôi là Becky.”

“Chúng tôi để ý cô.” Cô ta cho tờ Vogue vào túi nylon. “Chúng tôi gọi cô là Cô gái...” Cô ta ngưng lại làm tôi hồi hộp đến cứng người. Cô ta định nói gì tiếp chứ?

“Suýt!” Cô bán hàng khác đứng cạnh đồ mặt huých cô ta.

“Đừng lo, tôi không để tâm đâu!” Tỏ ra lạnh lùng, tôi hất tóc ra sau. “Có phải các cô gọi tôi là... Cô gái Đeo Khăn Denny và George?”

“Không.” Cô bán hàng thứ nhất trông dờ dẩn. “Bọn tôi gọi cô là cô gái với Cái Xe nôi xấu xí.”

Ồi.

Hả. Nó đâu có xấu xí đến thế. Cứ chờ đến khi nó được sơn lại thành màu hồng xem. Nó sẽ cực kì sành điệu.

“Của cô hết ba bảng,” cô ta nói, chìa tay ra. Và tôi vừa định lấy ví ra thì thấy một giá bày vòng có đá thạch anh hồng lọt thỏm giữa các quà tặng khác.

Ồi. Mình yêu thạch anh hồng.

“Cái đó cũng bán đấy,” cô bán hàng nói, nhìn theo ánh mắt tôi. “Tuyệt đẹp.”

“Đúng thế. Tuyệt đẹp.” Tôi trầm ngâm gật đầu.

Vấn đề là hiện tại chúng tôi đang phải thắt lưng buộc bụng. Khi ra viện về nhà chúng tôi đã nói chuyện rất nghiêm túc về luồng tiền mặt, nợ ngân hàng và những thứ kiểu thế. Và chúng tôi đã nhất trí rằng cho đến khi việc kinh doanh của Luke ổn định hơn, chúng tôi sẽ không mua bất cứ gì không cần thiết.

Nhưng tôi đã muốn mua chuỗi hạt thạch anh hồng ấy từ lâu lắm rồi. Mà cái này có mỗi mười lăm bảng, đích thị là một món hời. Và tôi đáng được nhận một phần thưởng nho nhỏ vì đã chiến thắng trong cuộc thi đầu tư chứ, phải không?

Ngoài ra, tôi có thể dùng tài khoản thấu chi ở ngân hàng Indonesia trên mạng của tôi, cái này Luke không hề hay biết.

“Tôi sẽ mua một cái,” tôi bốc đồng nói, với lấy chuỗi hạt hồng óng ánh.

Nếu Luke phát hiện ra, tôi sẽ bảo với anh rằng đó là một đồ chơi giáo dục mà người mẹ phải đeo trên cổ.

Tôi đưa thẻ Visa, nhập số PIN rồi thả túi đựng tờ Vogue lên cái khay dưới xe nôi. Rồi tôi nhét chuỗi hạt đáng yêu của mình xuống ngay dưới chân Minnie, chỗ không ai trông thấy.

“Đừng nói với bố nhé,” tôi thì thầm vào tai nó.

Nó sẽ không nói một lời.

Ý tôi là hiển nhiên nó chưa biết nói. Nhưng ngay cả khi nó biết nói rồi, tôi biết nó sẽ giữ im lặng. Chúng tôi đã có một mối gắn kết đặc biệt rồi, Minnie và tôi.

Tôi vừa đẩy xe ra khỏi cửa hàng vừa nhìn đồng hồ. Không việc gì phải vội về nhà, nhất là khi họ còn đang dọn dẹp. Đẳng nào Minnie cũng cần được cho bú sớm. Tôi sẽ đến quán café Ý đằng kia, ở đó họ không phiền chuyện này.

“Mẹ con mình đi làm một tách cà phê thật ngon nhé?” Tôi bước lại quán cà phê. “Chỉ mẹ và con thôi, Min ạ.”

Khi chúng tôi đi ngang qua một cửa hàng đồ cổ, tôi thấy bóng mình trên cửa kính và không thể không giật mình trước cảnh đó. Tôi là một bà mẹ đang đẩy xe nôi. Tôi, Becky Brandon (thời con gái là Bloomwood), một bà mẹ thực sự.

Tôi rẽ vào quán café, ngồi xuống một bàn và gọi một tách cappuccino decaf. Rồi, nhẹ nhàng, tôi bế Minnie lên khỏi chiếc xe, dịu dàng với cái đầu mềm mại đầy tóc tơ của nó. Tôi cởi tấm chăn hai màu hồng - trắng ra và cảm thấy niềm tự hào trào dâng khi hai bà già bàn kế bên nhìn sang rồi nói với nhau, “Con bé dễ thương chưa kìa!” và “Bộ đồ ấy xinh quá!” và “Bà nghĩ đó có phải là áo len cashmere thật không?”

Minnie bắt đầu ọ ẹ, “Đồ ăn của con đâu?” và tôi hôn lên má con bé. Tôi là Bà mẹ có Đứa con Tuyệt nhất Thế gian. Và chúng tôi sẽ vui lắm. Tôi biết thế.

Bambino

975 Đường Kinge

... dành cho trẻ em thuộc mọi lứa tuổi...

Cô Minnie Brandon

Ngày 5 tháng Giêng 2004

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Sutrey

Kính gửi cô Brandon. Chúc mừng cô đã chào đời!

Bambino chúng tôi rất vui được chào mừng ngày cô đến với thế giới này và muốn được đánh dấu điều này bằng một khuyến mại đặc biệt. Nhân đây chúng tôi cũng mời cô làm Thành viên Sơ sinh Thẻ Vàng của Câu lạc bộ Bambino.

Là Thành viên Sơ sinh Thẻ Vàng, cô sẽ được hưởng:

- Các buổi chiều duyệt đồ chơi đặc biệt được chơi thử trước đồ chơi mới của chúng tôi (kèm người chăm sóc!)
- Nước quả miễn phí mỗi lần ghé cửa hàng.
- Giảm 25% trên giá trị hóa đơn mua sắm lần đầu bằng Thẻ Vàng.
- Tiệc Giáng sinh hàng năm dành cho những khách hàng sở hữu Thẻ Vàng.

... và còn nhiều điều nữa!

Thủ tục tham gia không thể đơn giản hơn. Tất cả những gì Bố hoặc Mẹ cô phải làm là điền vào mẫu đơn gửi đính kèm đây - và cô công chúa nhỏ của họ sẽ có ngay chiếc Thẻ Vàng đầu tiên trong đời!

Chúng tôi chờ nghe tin từ cô.

Trân trọng,

Alli Edwards Giám đốc Marketing.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-co-baby>